

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL „BUCOVINA”
RĂDĂUȚI

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XVII, 1/2010

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Acad. ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU
DORIN IEȘEAN, m.c. al Academiei Române
MIHAI IACOBESCU
ȘTEFAN PURICI
ORTFRIED KOTZIAN
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU
MARIAN OLARU

Redactor-șef:

D. VATAMANIUC
membru de onoare al Academiei Române

Secretar de redacție:

VASILE I. SCHIPOR

Responsabil de număr:

IULIA BRÂNZĂ

Revista se poate procura contracost la:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sect. 5, 050711,
București, România, tel. 4021-318 81 46, 4021-318 81 06, fax 4021-318 24 44;
E-mail: edacad@car.ro

Comenzile pentru abonamente se primesc la:

ORION PRESS IMPEX 2000, S.R.L., P.O. Box 77-19, sector 3, București, România,
tel./fax 4021-610 67 65, 4021-210 67 87; Tel.: 0311044668, E-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3,
Cam. 301-302, sector 1, București, Tel.: 4021 314 63 39, fax: 4021 314 63 39,
E-mail: abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.manpres.ro

Apare de două ori pe an.

Coperta: Biserica de lemn cu hramul „Sfântul Prooroc Ilie” construită în anul 1763 și având inițial hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Renovată în 1908, cu prilejul aniversării a 60 de ani de domnie a împăratului Franz Joseph, când primește hramul „Sfântul Prooroc Ilie”.

Adresa redacției:

Calea Bucovinei, nr. 9
725 400 – Rădăuți, jud. Suceava
Tel./fax: 0230561408
E-mail: bucovina_cs@yahoo.com

© 2010, EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE

Calea 13 Septembrie, nr. 13
050 711 București, România
C.P. 5-42

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XVII

1 / 2010

SUMAR

RĂZVAN TEODORESCU, <i>Un noyau étatique européen : la Bucovine</i>	5
MARIAN OLARU, <i>Continuitate și noi începuturi</i>	9
ORTFRIED KOTZIAN, <i>Die Bukowinadeutschen Zwischen Heimat und Herkunft: Was Schafft Identität?</i>	15
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU, <i>Eudoxiu Hurmuzaki versus Alexandru Petrino. Centralism contra federalism (1861–1871)</i>	21
ILIE LUCEAC, <i>Alexandru Hurmuzaki și teoria psihologiei popoarelor în contextul comunității românești din Bucovina istorică (a doua jumătate a secolului al XIX-lea)</i> ..	35
OVIDIU BĂTĂ, <i>Vânătoarea și dreptul de vânătoare în Bucovina (1786–1900)</i>	45
DOINA IAVNI, <i>Publicații din perioada stăpânirii austriece în Bucovina în biblioteca documentară a Direcției Județene Suceava a Arhivelor Naționale</i>	61
LIGIA-MARIA FODOR, <i>Învățământul multinațional secundar în Ducatul Bucovinei (1861–1918). Gimnaziul superior greco-oriental din Suceava</i>	69
OCTAVIA-SIMINA STAN, <i>Bucovina – spațiu de confluențe spirituale</i>	99
IOAN-PAUL VALENCIUC, <i>Mitropolitul Bucovinei, Vladimir de Repta, și comunitatea evreilor din Cernăuți</i>	109
DUMITRU VALENCIUC, <i>Mitropolitul Visarion Puiu și refugiații polonezi. Septembrie 1939 ..</i>	117
ȘTEFAN PURICI, <i>Partide politice ale minorităților etnice din Bucovina interbelică</i>	127
IULIA BRÂNZĂ, <i>Credințe și practici magice în Bucovina (III)</i>	133
RODICA IAȚENCU, <i>Modele de acțiune culturală în lumea satului bucovinean. Cazul fundațiilor culturale regale (1938–1944)</i>	161
CONSTANTIN UNGUREANU, <i>Toponimia Bucovinei la mijlocul secolului al XIX-lea conform cadastrului franciscan (districtul Rădăuți)</i>	187
ALEXANDRINA CERNOV, <i>Românii din nordul Bucovinei (Ucraina): interferențe lingvistice și culturale</i>	205
VASILE I. SCHIPOR, <i>Valorificarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei. Libertate, oportunități și constrângeri</i>	223
MARIAN OLARU, <i>Bucovina – sfârșitul unui posibil Eden. Ultimul act, 1918–1944. Procese politice și sociale</i>	261

VASILE TĂRĂȚEANU, <i>Mircea Lutic – un om împlinit sau cărturarul de sorginte clasică al Bucovinei</i>	283
NORBERT GASCHLER, <i>Die Umsiedlung der Buchenlanddeutschen im Spätherbst 1940 und ihre Folgen für die Katholiken und ihre Priester aus Bessarabien, der Bukowina und der Dobrudscha (I)</i>	301
Conferința științifică internațională <i>Identitate și multiculturalitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale</i> , Rădăuți, 1–3 octombrie 2009 (Rodica Iațencu)	343

ANALELE BUCOVINEI

ANUL XVII

1 / 2010

INHALTSVERZEICHNIS

RĂZVAN THEODORESCU, <i>Un noyau étatique européen : la Bucovine</i>	5
MARIAN OLARU, <i>Fortdauer und neue Anfänge</i>	9
ORTFRIED KOTZIAN, <i>Die Bukowinadeutschen zwischen Heimat und Herkunft: Was schafft Identität?</i>	15
MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU, <i>Eudoxiu Hurmuzachi und Alexandru Petrino. Zentralismus gegen Föderalismus (1861–1871)</i>	21
ILIE LUCEAC, <i>Alexandru Hurmuzachi und die Theorie der Völkerpsychologie im Kontext der rumänischen Gemeinschaft in der historischen Bukowina (in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts)</i>	35
OVIDIU BĂTĂ, <i>Jagdwesen- und recht in der Bukowina (1786–1900)</i>	45
DOINA IAVNI, <i>Bukowiner Bücher und Periodika aus der österreichischen Zeit in der Urkundensammlung der dem Nationalarchiv gehörenden Bibliothek in Suczawa</i>	61
LIGIA-MARIA FODOR, <i>Das Mittelschulwesen im Herzogtum Bukowina. Das griechisch-orientalische Obergymnasium in Suczawa</i>	69
OCTAVIA-SIMINA STAN, <i>Bukowina – ein Raum geistiger Einflüsse</i>	99
IOAN-PAUL VALENCIUC, <i>Der Metropolit der Bukowina Vladimir von Repta und die jüdische Gemeinschaft aus Czernowitz</i>	109
DUMITRU VALENCIUC, <i>Der Metropolit Visarion Puiu und die polnischen Flüchtlinge im September 1939</i>	117
ȘTEFAN PURICI, <i>Ethnic parties in interwar Bukovina</i>	127
IULIA BRĂNZĂ, <i>Aberglauben und magische Gebräuche in der Bukowina (III)</i>	135
RODICA IAȚENCU, <i>Modelle kultureller Tätigkeiten in der Welt des Bukowiner Dorfes. Der Fall der regionalen Zweigstelle der königlichen Kulturstiftung (1938–1944)</i>	161
CONSTANTIN UNGUREANU, <i>Toponymik der Bukowina Mitte des 19. Jahrhunderts gemäß des Franziszeischen Katasters (Radautzer Distrikt)</i>	187
ALEXANDRINA CERNOV, <i>Die Rumänen aus dem Norden der Bukowina (Ukraine). Linguistische und kulturelle Interferenzen</i>	205
VASILE I. SCHIPOR, <i>Die Verwertung der grenzlosen Kulturerbe der Bukowina. Freiheit, Gelegenheiten und Zwänge</i>	223

MARIAN OLARU, <i>Bukowina – das Ende eines möglichen Paradieses. Der letzte Akt, 1918–1944. Politische und soziale Prozesse (I)</i>	261
VASILE TĂRĂȚEANU, <i>Mircea Lutic – ein erfüllter Mensch oder der klassische Bukowiner Gelehrte</i>	283
NORBERT GASCHLER, <i>Die Umsiedlung der Buchenlanddeutschen im Spätherbst 1940 und ihre Folgen für die Katholiken und ihre Priester aus Bessarabien, der Bukowina und der Dobrukscha (I)</i>	301
Die internationale wissenschaftliche Tagung <i>Identität und kulturelle Vielfalt in der historischen Bukowina. Kulturelle Konvergenzen</i> , Radautz, 1.–3. Oktober 2009 (Rodica Iațencu)	343

UN NOYAU ÉTATIQUE EUROPÉEN : LA BUCOVINE

RĂZVAN TEODORESCU

Il y a – nous le savons tous – dans la géographie politique européenne une dynamique spéciale des centres de pouvoir, des centres émergeant dans le Moyen Âge post-carolingien et, plus tard, post-byzantin, des centres qui ont repris la place et le rôle d'Aix-la-Chapelle ou bien de Constantinople, à leur tour de «nouvelles Romes» dans la perspective des chroniqueurs écrivant en latin ou en grec. Ce fut là le rôle bien connu de l'Île-de-France à l'âge des Capétiens, du Wessex anglo-saxon, de la Pannonie sous les Arpadiens, du Kiev sous les Riourikides, de la Stara Planina pour les khans devenus tsars bulgares. Ce fut là également, le rôle de la Bucovine, région créatrice de l'État roumain de la Moldavie. Les princes du XIVe siècle issus du fondateur historique du pays, ce voïvode que fut Bogdan de Cuhea – «infidelius notorius» pour les Angevins de Hongrie – venus de Maramureș voisin, enseveli dans la basilique de Rădăuți, de même que ses successeurs de la deuxième moitié du XIVe siècle, Lațco, Pierre, Roman et Étienne qui reçurent, sur leurs tombeaux, cent ans plus tard, les pierres funéraires mises en guise de rappel et de solidarité dynastique, par leur descendant Étienne III dit « le Grand » – tous ces princes furent ceux qui ont créé historiquement cette Bucovine, noyau primordial du pays moldave. Le «pays des hêtres», nom très répandu dans l'espace roumain du Moyen Âge (sous les formes Bucov et Bucovăț), fut connu en tant que tel avant 1400 et repris après 1775 par l'occupant autrichien qui désignait ainsi tout un duché de l'Empire des Habsbourgs situé entre les possessions polonaises de Joseph II, les provinces russes de la Grande Catherine et les principautés autonomes de la Valachie et de la Moldavie ainsi mutilée pour la première fois.

En fait, nous l'appelons aussi la Haute Moldavie là où, dès le XIVe siècle, se trouva pour trois cent ans le centre irradiant d'un état indépendant *in statu nascendi*, foyer privilégié d'une action politique et idéologique princière qui soutenait, entre autres, les croisades contre les infidèles, ce mot d'ordre du Moyen Âge, agissant ici-même, aux frontières orientales de l'«université chrétienne». Plus tard, vers la fin du XIVe siècle, à l'instar d'autres états européens, toujours selon les tendances de la géographie politique, la capitale du pays migra vers d'autres horizons, dans notre cas de la troisième capitale historique de la Bucovine, de Suceava, vers la plaine, vers Iași (ce qui se passa, dans une sorte de *translatio regni*

en Valachie aussi, de Târgoviște à Bucarest, aussi bien qu'ailleurs, de Ségovie à Madrid, de Cracovie à Varsovie, de Moscou à Saint Petersburg, pour ne citer que quelques exemples).

Cette Bucovine qui sera encore plus tard un monde à part, multiculturel, où Roumains, Arméniens, Allemands, Ruthènes et Juifs cœxistèrent d'une façon remarquable et créatrice de culture, cette «Europe en miniature» hérita depuis l'époque des genèses étatiques moldaves, sanctuaires, châteaux, marchands, guerriers et moines venus de l'Occident et de l'Orient à la fois.

D'une part nous avons, dans l'héritage de la Bucovine, la forteresse princière de Suceava qui appartient, par ses morphologies, au monde polono-lituanien de Baltique d'où descendait également ce décor céramoplastique animant de couleur les façades sobres des églises orthodoxes bâties en pierre et en brique ; nous avons nos sources sur l'existence de quelques églises gothiques de Baia, la *civitas Moldaviae* habitée par des colonistes allemands transalpins, ou bien de cette église des Dominicains de la *civitas Cerethensi*, le Siret actuel ; nous avons gardé également ce curieux «cassone» de sacristie du début de Quattrocento provenant de la région ligure, meuble catholique se trouvant dans la collection du monastère orthodoxe de Putna et nous savons bien, par ailleurs, que le costume seigneurial de la Bucovine médiévale provenait, pour sa grande partie, du «gothique international» issu de la mode française.

D'autre part, nous avons les traces des églises monacales ou des chapelles princières de Humor, de Moldovița, de Siret, reprenant le plan triconque de la Serbie d'où venait peut-être aussi, avant 1400, la consécration d'un évêque aux débuts de l'Église moldave orthodoxe, tandis que de la Macédoine byzantine arrivait tel épitaphios de la veuve du despote Uglieša. Enfin, de Constantinople, du temps d'Alexandre le Bon, qui se disait «autocrator», venaient des broderies et des manuscrits liturgiques d'une noble grécité paléologue, copiés ensuite par les Moldaves eux-mêmes (tel le fameux évangélaire d'Oxford dû au moine Gabriel Uric en 1429).

Le règne du petit-fils d'Alexandre, Étienne le Grand – un des plus longs dans l'histoire médiévale européenne à côté de celui du dernier empereur germanique couronné à Rome, Frédéric III, et celui du duc bourguignon Philippe le Bon, créateur de l'ordre de la «Toison d'Or» – représente l'apogée de la civilisation de la Bucovine. Ce prince entré dans la mythologie nationale des Roumains, qui ont célébré, le mois de juillet cette année, le demi-millénaire de son trépas, fut un vrai créateur de style où l'Occident et l'Orient retrouvèrent la création locale et où la Bucovine a eu une place à part.

L'interférence, pleine de saveur d'ailleurs, des formes gothiques et byzantines colorée même par certaines suggestions provenant de l'Islam – fait règle sans la civilisation de cette partie du continent, de 1450 à 1550, dans telle église, dans telle argenterie ou broderie liturgique, dans les absides polygonales, les portails ou les fresques récemment retrouvées, avec leur dorure insoupçonnée, de Bălinești, dans

les plaques en argent de la chasse de Jean le Nouveau, saint patron de la Bucovine et de toute la Moldavie, apportées de Cetatea Albă, la Moncastro génoise et ensuite roumaine (avant de devenir turque et russe!) ou bien dans le voile de tombeau de la princesse Marie de Mangop et de Crimée où l'écho du gisant gothique se superpose à l'arc oriental en accolade.

Ce prince sanctifié d'abord, d'une manière presque folklorique par le peuple de la Bucovine fut celui qui voyait dans son pays *questa porta della christianita* selon le texte italien de 1475 envoyé aux cours occidentales, l'année même où il arrêta la marche des conquérants de Byzance et qui concevait sa croisade, à la fin du XVe siècle, sous une forme culturelle inhabituelle, lorsqu'il érigeait une église à Pătrăuți, avec le vocable plutôt rare de la Sainte Croix, l'ornant des fresques où l'on rappelait les faits d'armes du premier empereur chrétien Constantin le Grand (évoqué, peu de temps auparavant, dans une chapelle toscane d'Arezzo par le maître de Borgo San Sepolcro).

Le dernier grand moment historique de la Bucovine fut marqué par le fils et successeur d'Étienne III, Pierre Rareș, à la première moitié du XVIe siècle. Ce fut ici et alors que l'on inaugura la célèbre peinture murale extérieure, unique au monde, des églises parsemées dans les villages et les villes de la Bucovine, tout au long de quelques dizaines d'années, jusque vers 1600, à Probota et à Suceava, à Humor et à Moldovița, à Arbore et à Voroneț, à Râșca et à Sucevița. Il est hors de doute que lorsque les fidèles ont contemplé les premiers murs entièrement revêtus de fresque polychrome figurant des dizaines et des dizaines des personnages sacrés, des compositions vastes telle «La hiérarchie Céleste», «L'Hymne Acathiste», «Le Jugement Dernier», «L'Echelle de Jean de Sinaiï» ou «L'Arbre de Jessé» – ce thème reliant Ancien et Nouveau Testament, partant des vitraux de Saint-Denis et de Chartres, porté par les croisés jusque dans les mosaïques de Bethléem, pour les retrouver dans les milieux du Mont Athos et pour connaître en Bucovine son essor le plus majestueux – ce phénomène culturel déjà post-médiéval reflétait une mentalité et une sensibilité qui n'appartenait au Moyen Âge que par leur vêtement iconographique de tradition byzantine. Le sens profond de ce chapitre de civilisation – jadis étudié par des savants appartenant à l'Université française et à l'Institut de France, tel Paul Henry et André Grabar – réside dans le triomphe de la narration, par textes et images, pour le plus grand nombre d'auditeurs et de spectateurs, de l'histoire à la fois sacrée et profane, lointaine et récente. En fait, cette peinture extérieure transforme l'expression sobre, classique, concentrée de la fresque du temps d'Étienne le Grand, en un spectacle luxuriant, composé de centaines de figures, qui éclate sur les murs des églises, en abolissant effectivement la limite médiévale séparant la liberté de la nature environnante des rigueurs de l'édifice religieux. Le spectacle d'une pareille peinture et ce besoin rhétorique d'un style discursif qui recourt aux images plus ou moins consacrées de l'iconographie orthodoxe se trouve rattaché naturellement non seulement aux représentations épisodiques à caractère dramatique – tels certains *ludi*, dans la tradition du mystère

catholique qu'on mettait en scène vers 1537 dans la *primaria civitas* moldave, c'est-à-dire à Suceava – mais encore aux pages imprégnées d'une rhétorique de la narration, rédigées entre 1530 et la fin du XVIe siècle par les chroniqueurs Macarie l'évêque, Euthyme l'abbé, Azaire le moine. À son tour ce triomphe de la narration picturale et littéraire des muralistes et des chroniqueurs moldaves se trouve parfaitement contemporaine – coïncidence hautement significative – d'une expérience pittoresque en matière d'architecture déroulée toujours en cette Bucovine à la première moitié du XVIe siècle : lorsque la peinture «sortit» de l'édifice culturel consacré au mystère liturgique et au sacré, en s'ouvrant vers un extérieur attaché à la réalité profane (entre parenthèses, soit-il-dit, n'oublions pas que ce fut un Roumain, Mircea Eliade, qui a écrit des pages mémorables sur «le sacré et le profane»), l'architecture religieuse moldave effectuait une «sortie» similaire, à Arbore, Pătrăuți, Humor, Moldovița, par la création du portique ouvert, l'exonarthex, particularité roumaine unissant la culture de l'édifice et la nature environnante, élément architectural qui va se prolonger en Valachie jusqu'à l'aube de l'âge moderne, après 1800.

Pour conclure on pourrait dire que la Bucovine, avec ses débuts moyenâgeux après 1300, avec son triomphe culturel à travers les fresques des églises princières et nobiliaires d'entre 1450–1600 demeure plus qu'un magnifique moment de la culture européenne. Elle exprime, dans cet espace de la seule orthodoxie latine et de la seule latinité orthodoxe du monde, un temps profondément religieux, le changement d'une mentalité sise entre médiévalité et esprit moderne, l'affinement d'une sensibilité, l'enrichissement d'un savoir. Somme toute cette terre de la «douce Bucovine» marque, dans l'univers de ces «Latins d'Orient» que sont les Roumains, un rapport nouveau de l'homme avec son histoire et avec les miracles divins.

CONTINUITATE ȘI NOI ÎNCEPUTURI

MARIAN OLARU

Institutul „Bucovina” al Academiei Române, funcționează în municipiul Rădăuți, din anul 1992, de la înființare, cu denumirea de Centrul pentru Studierea Problemelor Bucovinei. Transformat în Institut, aflat în directa subordonare a Academiei, din 31 ianuarie 2007 – conform H.G. 102 –, dată cu care dobândește și personalitate juridică, acesta continuă din punct de vedere programatic preocupările științifice asumate de întemeietori, la înființarea sa: elaborarea studiilor menite să contribuie la cunoașterea istoriei, culturii și civilizației Bucovinei, prin valorificarea eforturilor științifice ale cercetătorilor acestui fenomen din țară și din străinătate, prin publicarea contribuțiilor acestora în publicația științifică a institutului – „Analele Bucovinei” – și prin realizarea de conferințe, colocvii și simpozioane științifice interne și internaționale.

Tradiția reuniunilor științifice tripartite a celor trei institute (de la Cernăuți, Augsburg și Rădăuți) cu denumire și preocupări oarecum similare, a fost inițiată de Bukowina-Institut, din Augsburg, care a organizat o primă astfel de conferință, în anul 1995, într-un proiect cu finanțare Phare. De atunci și până în 2009, partea română a organizat două reuniuni științifice internaționale, în anii 1996 și 2000.

Comunicările susținute în cadrul conferinței *Bucovina, 1775–1862. Aspecte politice, sociale, economice, culturale și demografice*, desfășurată în anul 1997, au fost cuprinse în nr. 3 al publicației „Analele Bucovinei”, din anul 1997. Acest număr a fost publicat de instituția științifică din Rădăuți cu sprijinul Consiliului pentru Problemele Românilor de Pretutindeni al Guvernului României și a apărut în trei limbi: română, germană și ucraineană.

Conferința științifică din anul 2000, cu titlul *Procese politice, sociale și economice în Bucovina, 1861–1918. Aspecte edificatoare pentru o Europă unită?*, au fost editate ca al VIII-lea volum al colecției *Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii* și a apărut în anul 2002 la Editura Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava în cele trei limbi ale institutelor partenere din Germania, Ucraina și România.

A treia conferință științifică internațională organizată de Institutul Bucovina al Academiei Române (a șaptea în seria întâlnirilor științifice internaționale organizate de cele trei institute partenere) a avut tema *Identitate și multicultu-*

ralitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale. Aceasta s-a desfășurat la Rădăuți, între 1 și 3 octombrie 2009, la Sala de conferințe a Hotelului Gerald's. Obiectivul unei astfel de reuniuni, prima organizată după anii 2000, timp în care, în cele trei țări – Germania, România și Ucraina – au intervenit schimbări majore de ordin social-economic, politic și, ca urmare, ca perspectivă a cercetării științifice umaniste, cu deosebire a modelelor culturale și istorice de interpretare a societăților multiculturale. Alături de acestea și situația institutelor noastre s-a schimbat într-un fel sau în altul. Bukowina-Institut din Augsburg a intrat sub oblăduirea Universității din Augsburg și o parte a cercetătorilor și-au schimbat locul de muncă, Centrul pentru Studierea Problemelor Bucovinei al Academiei Române s-a transformat în Institutul „Bucovina” și, teoretic, are două sedii: unul oficial (la Suceava) și altul de „lucru” (la Rădăuți), Centrul de Studii Bucovinene de pe lângă Universitatea „Yurii Fedkovič” din Cernăuți a suferit și el schimbările determinate de „revoluția portocalie” și, apoi, de revenire a țării pe coordonatele ei estice, tradiționale, după alegerile din 2010.

După cum se știe, istoria și cultura Bucovinei au fost analizate în peste 40 000 de articole și studii în cele mai diferite zone ale Europei și ale lumii, însă centrele principale ale unei impresionante „producții” pe tema invocată sunt în România, Ucraina și Germania, la care s-au adăugat, în perioada postbelică, Polonia și Israelul. Studiile și articolele de istorie și de prezentare a culturii și civilizației din Bucovina, la mai bine de 235 de ani de la instaurarea stăpânirii austriece în Bucovina, poartă amprenta secolului naționalităților, atunci când s-au constituit fundamentele istoriografice ale teoriei drepturilor naționale. Deși și-au dorit în mod utopic, la prima conferință internațională a celor trei instituții care au ca obiect de cercetare Bucovina, de a realiza o singură istorie a fostei provincii habsburgice, acest lucru este acum tot mai îndepărtat sau chiar de nerealizat, datorită pătrunderii în câmpul istoriografic a teoriei multiperspectivei, a dezvoltării preocupărilor pentru latura subiectivă a asumării istoriei și a cercetării de către istorici a unor aspecte considerate, până mai ieri, drept marginale.

Întâlnirile științifice comune de până acum ne-au ajutat să descoperim în Bucovina istorică spațiul confluențelor de civilizație, să înțelegem mai bine viața politică și cea a partidelor, legăturile acestora cu formațiunile politice din capitala imperiului, raporturile și funcționalitatea acestora, pendularea constantă a oamenilor politici bucovineni între centralism și federalism, echilibrul politic fragil și mai ales disfuncționalitățile sistemului administrativ și politic din Bucovina etc. Conferințele științifice comune au creat punți pentru o mai bună înțelegere a principalelor procese istorice din Bucovina, abordarea unor concepte sau teorii privitoare la: transformarea nord-vestului Moldovei în provincie habsburgică, colonizările din Bucovina, revoluția de la 1848, transformarea provinciei în ducat, constituirea partidelor politice din provincie, Ausgleich, Homo Bucovinensis, Ausgleichgerechtigkeit, situația Bucovinei în Primul Război Mondial, anul 1918 și consecințele lui pentru popoarele din imperiu etc. Însă, abordările istoriografice, în

cadrul principalelor istoriografii care își revendică moștenirea spațiului cultural bucovinean, pe cele mai multe subiecte au rămas opozabile ca informație și asumare a dreptății și a adevărului istoric.

La Cernăuți, la Augsburg, la Rădăuți și Suceava, periodicele, studiile și monografiile au devenit tot mai numeroase și ele privesc personalități ale științei, culturii și politicii din Bucovina. Putem spune că acum, la aproape 20 de ani de la constituirea institutelor/centrelor de studii „Bucovina”, rostul pentru care au fost înființate ele a fost în bună măsură atins. Însă, tot ceea ce știm acum, este mult prea puțin față de vastitatea și multitudinea izvoarelor rămase neexploatate, mai ales în arhivele de la Cernăuți, Suceava, Iași, București și Viena. Am putea spune că față de demersurile științifice și culturale anterioare, în fața cercetătorilor istoriei și culturii se află acum un „continent” încă neexploatat/necercetat. În afara acestui fapt, metoda și discursul științific privitor la Bucovina trebuie să țină pasul cu realizările științifice din domeniu. Este necesară o reevaluare a dimensiunii geografice a istoriei Bucovinei, ca parte importantă a reinterpretării rolului acestui factor care trebuie avut în vedere, în măsura în care preocupările istoricilor din Europa și din lume sunt pe cale a reevalua acest parametru al existenței umane (într-un secol, XXI, tot mai mult marcat de geografie, climatologie și demografie). Factorul geografic a avut un rol esențial în determinarea politicilor austrieților, în această provincie extrem-orientală a imperiului, pentru conturarea ordinilor ritualică, militară și economică.

Studiat mai mult din perspectiva antagonismului creat de autorități pentru subordonarea Bisericii Ortodoxe și exploatarea Fondului Religionar Ortodox, de favorizare a cultelor romano-catolic, unit și protestant, fenomenul religios din Bucovina, cu rare excepții, s-a bucurat de o abordare consistentă și complexă, în raport cu centrele de putere din imperiu, cu bisericile naționale către care tindeau unele dintre etniile bucovinene, în secolul naționalităților, și în interconexiunea lor determinată de apartenența la același spațiu economic și administrativ – Bucovina. Din lecturarea fie și numai fugitivă a studiilor și articolelor care s-au scris pe această temă, ca și în cele ce privesc viața politică și culturală, descoperim o lungă istorie a abordărilor care prezintă ceea ce diferenția sau despărțea etniile din această provincie.

În multitudinea de abordări tematice din scrierile despre Bucovina, mult-invocatul spirit bucovinean, de coeziune, toleranță, multiculturalism etc., nu este abordat decât prin referire la el, ca un fel de spirit al locului, nu însă și în experiența trăirii comune, a împărtășirii unor valori comune, a existenței coezive a așezărilor și comunităților locale și regionale (să fie vorba de lumi paralele?).

De asemenea, abordarea mișcărilor demografice produse pe teritoriul Bucovinei, mai ales la începutul stăpânirii austriece, ca parte componentă a unei întârziate manifestări, în Europa de Răsărit, a fenomenului graniței și a „cuceririi interne”, trebuie supuse unei noi analize, prin prisma izvoarelor istorice publicate, fie doar cele scoase sub egida Institutului Bucovina al Academiei Române.

Cercetările acestea trebuie să țină seama, acum mai mult ca oricând, de afirmația lui Montesquieu că „Imperiul climei e primul dintre toate imperiile” și că omul interacționează în mod specific cu mediul și natura, fapt deloc de neglijat în expansiunea, prin intermediul Europei Centrale, a Occidentului către Răsărit¹. Chiar dacă Bucovina are o climă temperat continentală, cu valori medii anuale de 5–7°C, pentru secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, austriecii au dus o politică de susținere a migrației în Bucovina pentru creșterea populației acesteia, în vederea unei mai intense exploatare a bogățiilor, dezvoltarea așezărilor existente și ridicarea gradului de urbanizare². În acest context trebuie subliniat că densitatea slabă a populației și puținătatea forței de muncă au avut ca urmare demarajul dificil al noii economii a Bucovinei și oarecum explică, parțial, întârzierea dezvoltării acesteia, în comparație cu alte provincii ale imperiului. În acest context, codrii seculari pe care îi văzuse împăratul Iosif al II-lea, la venirea sa pe teritoriul pe care l-au denumit mai târziu Bucovina, au suferit datorită înaintării civilizației în detrimentul pădurii³. În acest context, trebuie extinse cercetările privitoare la impactul pe care l-a avut instaurarea stăpânirii austriece asupra civilizației tradiționale, modificările produse în mentalul colectiv și cel individual, în condițiile evoluției de la o civilizație preindustrială la una industrială (n.b. – în condițiile Europei de Răsărit și ale Bucovinei, aflată la începutul secolului al XX-lea pe penultimul loc în rândul țărilor de coroană austriece ca nivel de dezvoltare, capacități industriale etc.), dezvoltările tehnologice impuse de racordarea la un alt ritm al modernizării, evoluția randamentelor agricole și a schimbărilor în alimentație.

În condițiile unor realități socio-economice ce individualizau Bucovina, ca fiind cea mai mică provincie habsburgică de la extremitatea estică a stăpânirii, se cuvine o mai atentă preocupare pentru studierea raporturilor agrare, a evoluției structurii de proprietate și dezvoltarea mentalității contractuale între țărani și proprietarii de pământuri.

Un palier important al unei noi deschideri spre înțelegerea istoriei și culturii din Bucovina îl constituie cercetarea modificărilor de comportament, percepția caracteristicilor demnității umane în corelație cu lupta de idei a vremii pe această temă, evoluția concepțiilor despre libertate și libertățile civice, a sistemului juridic în Bucovina și (de ce nu?) percepția spațiului și a sentimentului de apartenență la o anumită comunitate (locală, regională, națională, religioasă etc.). Din această

¹ Lucian Boia, *Occidentul. O interpretare istorică*, București, Editura Humanitas, 2007, p. 26–27.

² Până acum, studiile privitoare la dezvoltarea urbană în Bucovina austriacă și chiar din timpul României Mari sunt foarte puține. Ici, colo găsim, în studiile de istorie generală sau economică a provinciei, câteva referiri privitoare la acest aspect. În general se practică modelul comparativ prin raportare la perioada anterioară de stăpânire a provinciei.

³ Pe teritoriul Bucovinei până și în timpul stăpânirii austriece s-a dezvoltat o importantă civilizație a lemnului! Relativ la acest aspect, F. Braudel scria: „Omniprezența lemnului a avut în trecut o importanță enormă. Europa, atât de înzestrată din punct de vedere forestier, a avut în această bogăție una dintre sursele puterii sale”. *Apud* L. Boia, *op. cit.*, p. 36.

perspectivă, importante ar fi analizele privitoare la schița ideii de progres la locuitorii Bucovinei, pe parcursul stăpânirii austriece și impactul asupra acesteia a dezvoltării sentimentului național.

Deși s-au scris numeroase articole și studii despre perioada stăpânirii austriece în Bucovina și crepusculul acesteia, despre intrarea României în Primul Război Mondial și impactul pe care l-au avut ocupațiile rusești în provincie, între anii 1914 și 1918, amplu reflectate în materialul arhivistic deosebit existent în diverse locuri din fosta Bucovină și din lume și încă nevalorificat, ar putea, cel puțin, nuanța punctele de vedere existente la această dată în istoriografiile română, ruso-ucraineană și austro-germană.

Dintre posibilele dezvoltări ale cercetării culturii Bucovinei constatăm lipsa unor importante instrumente de lucru precum culegerile de documente⁴, o cronologie a evenimentelor marcante din istoria acestei provincii austriece etc. Până la această dată nu avem o lucrare care să cuprindă istoria Bucovinei pe întreaga sa perioadă de existență, 1775–1918. Abordările în acest domeniu sunt secvențiale (pe perioade și evenimente importante din istoria provinciei). Într-o vreme în care circulația cărților și a publicațiilor periodice este puternic cenzurată economic, constatăm că lipsește o istorie a literaturii din Bucovina, care să-i cuprindă pe autorii români, ucraineni, nemți, evrei etc.

Despre presa din Bucovina s-a scris mai mult, dar nu avem încă o lucrare atotcuprinzătoare, care să cuprindă la un loc publicațiile de expresie română, germană, ucraineană, rusă, poloneză etc. din perioada Bucovinei imperiale. În aceeași categorie s-ar impune o istorie a contribuției bucovinenilor la dezvoltarea științelor, a artelor, a economiei, o istorie a arhitecturii, una agriculturii și a pădurii ș.a.

Din cele scrise până acum putem descoperi două laturi ale viitoarelor noastre abordări și conlucrări cu institutele partenere: una ar fi recuperarea deficitului de cercetare pe teme și domenii tradiționale până acum⁵ și dezvoltarea unor noi direcții tematice și de abordare științifică în conformitate cu spiritul vremii în care trăim. În acest din urmă caz se cuvine abordarea pluridimensională a moștenirii Bucovinei istorice, revenirea acesteia în spațiul statalității românești, procesele politice, sociale, economice și culturale din perioada interbelică, raporturile dintre grupurile etnice bucovinene și majoritate în cadrele Statului Român, instituții și mentalități în devenire în perioada interbelică și dispariția „miracolului” bucovinean în prajma celui de al Doilea Război Mondial.

⁴ T. Balan denumea colecția sa *Documente bucovinene*. Primele șase volume au apărut până în anul 1939 și volumele șapte, opt și nouă au fost publicate sub egida Institutul „Bucovina” al Academiei Române.

⁵ La această oră materialul arhivistic privitor la Bucovina din România, Ucraina și Austria nu este nici pe departe cunoscut și cercetat pentru trebuințele științei istorice.

DIE BUKOWINADEUTSCHEN ZWISCHEN HEIMAT UND HERKUNFT: WAS SCHAFFT IDENTITÄT?

ORTFRIED KOTZIAN

I. Vorbemerkungen und Einleitung

Bevor ich zum Thema meines Vortrages komme, möchte ich es nicht versäumen, den Veranstaltern der Internationalen wissenschaftlichen Konferenz in Radautz, der Rumänischen Akademie und seinem Bukowina-Institut aus vollem Herzen für die Einladung zu danken. Ich bin zum letzten Mal im Jahre 2001 in offizieller Eigenschaft in der Bukowina gewesen, einer Region, die doch einen wesentlichen Teil meines Berufslebens und meines wissenschaftlichen Interesses bestimmt hat. Umso dankbarer bin ich dafür, die Entwicklungen und Veränderungen in der Bukowina sehen zu können, alten und geschätzten Freunden und Partnern zu begegnen und auch in meiner neuen Rolle als Direktor des Hauses des Deutschen Ostens in München, einer Behörde des Bayerischen Sozialministeriums, unter Ihnen sein zu dürfen. Wohlgermerkt – ich arbeite dort bereits seit siebeneinhalb Jahren und bin in dieser Zeitspanne dem Bukowina-Institut Augsburg immer freundschaftlich und wissenschaftlich verbunden geblieben. Niemand bedauert es wahrscheinlich mehr als ich, dass die durch die drei Bukowina-Institute in Rumänien, der Ukraine und Deutschland eingeführte Übung, die jährlichen Konferenzen im Wechsel im jeweiligen Partnerinstitut zu veranstalten, auch durch deutsche Nachlässigkeit nicht weitergeführt wurde. Das für die Konferenz gewählte Thema „Identitate și multiculturalitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale“ ist nicht so leicht in die deutsche Sprache zu übertragen, denn Multikulturalität ist in Deutschland zu einem fest stehenden Begriff geworden, meint aber genau das Gegenteil dessen, was in der „historischen Bukowina“ an „kultureller Vielfalt“ existierte und „Convergențe culturale“ im Rumänischen sind eben keine „kulturellen Konvergenzen“ im Sinne von „kulturellen Übereinstimmungen“, was das Wort im Deutschen bedeutet, sondern es sind „kulturelle Verflechtungen“ oder „Interferenzen“ gemeint.

In meinem skizzenhaft gestalteten Vortrag möchte ich der Frage nachgehen, wie Identität überhaupt entsteht und auf welche Weise sich die vor 70 Jahren nach Deutschland „heim ins Reich“ umgesiedelten Bukowinadeutschen, damals

Buchenlanddeutsche genannt, eine „bukowinadeutsche Identität“ bewahren konnten und sie vielleicht auch weiterhin bewahren werden. Ich erinnere in diesem Zusammenhang daran, dass wir uns schon im Jahre 1996 an gleicher Stelle bei der Studententagung „Die Bukowina 1775–1862. Politische, soziale, wirtschaftliche, kulturelle und demographische Aspekte“ mit der Frage beschäftigt haben „Gibt es ein Bukowiner Regionalbewusstsein?“ Diese Tatsache belegt, dass die Frage der Identität für uns alle von großer Wichtigkeit ist, zumal wir nun gemeinsam in einer Europäischen Union leben, in der zwar die Entscheidungen in Absprache der Nationalstaaten getroffen werden, das Regionale und die Regionen jedoch, wie etwa die Bukowina, immer größere Bedeutung gewinnen.

II. Die Entwicklung der Bukowinadeutschen vor dem Hintergrund ihrer kulturellen Identität

1. Der Kulturbegriff

Nach Max Weber wird unter ‚Kultur‘ all das verstanden, was die Sinngebungen, die Herstellung von Sinn und Bedeutung und Zielsetzungen bestimmter menschlicher Gemeinschaften symbolisch ausdrückt¹. Der Wiener Historiker, Prof. Dr. Wolfgang Schmale, fügt hinzu: „Dieser Kulturbegriff ist sehr offen gefasst, er setzt weniger auf Einheit und Einigkeit überall, sondern lässt Vielfalt zu.“² Und in dem von Hans Joas und Klaus Wiegandt 2005 herausgegebenen Buch „Die kulturellen Werte Europas“³ wird es noch knapper ausgedrückt: „Kultur: Gemeinsame, mehr oder weniger integrierte Weisen des Denkens, Verstehens, Bewertens und Kommunizierens.“⁴

2. Unter „*kultureller Identität*“⁵ versteht man das Zugehörigkeitsgefühl eines Individuums oder einer sozialen Gruppe zu einer bestimmten kulturellen Gesamtheit. Dies kann eine Gesellschaft oder ein bestimmtes kulturelles Milieu sein. Identität stiftend ist dabei die Vorstellung, sich von anderen Individuen oder Gruppen kulturell zu unterscheiden, z. B. durch Sprache, Religion, ethnische Zugehörigkeit, Wertvorstellungen, Sitten und Gebräuche oder andere Aspekte der

¹ Vgl. Schmale, Wolfgang: Geschichte der europäischen Identität. In: Aus Politik und Zeitgeschichte. Beilage zur Wochenzeitung Das Parlament: Europäische Nationalgeschichten. Nr. 1–2/2008 vom 31. 12. 2007, S. 19.

² Ebd.

³ Joas, Hans/Wiegandt, Klaus (Hrsg.): Die kulturellen Werte Europas. Frankfurt am Main 2005.

⁴ Ebd., S. 514.

⁵ Vergl. dazu ausführlich. Kotzian, Ortfried: Deutsche Minderheiten in Europa und Landsmannschaften in Deutschland: Ein Vergleich (I). In: Europäisches Journal für Minderheitenfragen, 2. Jg., H. 3, Wien/New York 2009, S. 146–155 und EJM, 2. Jg., H. 4, Wien/New York 2009, S. 200–211 (falsch betitelt als Nr. 4/2010!).

Lebenswelt. Was kulturelle Identität ausmacht, kann sehr unterschiedlich sein und auch zueinander im Widerspruch stehen.

Für die Bukowinadeutschen entwickelte sich die kulturelle Identität mit der Ansiedlung in der Bukowina⁶. Ich brauche eigentlich nicht zu wiederholen: Nach dem russisch-türkischen Krieg von 1768–1774 besetzen österreichische Truppen die nördliche Moldau, nennen dieses Gebiet Bukowina, lassen sich den Gebietserwerb durch das Osmanische Reich 1775 in der Konvention von Konstantinopel völkerrechtlich garantieren und beginnen mit der „Peuplierung“, der Ansiedlung von Menschen unterschiedlichster ethnischer Herkunft in der Bukowina. Es kommen neben anderen auch Schwaben, Deutschböhemn und Zipser sowie deutsches Bürgertum für die Städte. Um 1830 gilt das Ansiedlungsprojekt als beendet. 1910 gibt es in der Bukowina 73.073 Deutsche christlicher Konfession von insgesamt 168.779 deutschen Muttersprachlern. Die Mehrheit dieser Deutschsprachigen sind Juden. Nach dem Ende des 1. Weltkrieges werden die Deutschen der Bukowina Staatsbürger des Königreiches Rumänien. Im Gefolge des Hitler-Stalin-Paktes und der Besetzung Bessarabiens und der Nordbukowina durch sowjetische Truppen werden aus der Nordbukowina 42.441 und aus der Südbukowina 52.107 Personen als Deutsche in das „Großdeutsche Reich“ umgesiedelt. Nach Ansiedlung in den heute zu Polen gehörenden „eingegliederten Ostgebieten“, nach Flucht, Vertreibung und Deportation finden die meisten der Bukowinadeutschen nach dem Ende des 2. Weltkrieges eine neue Heimat in Deutschland oder Österreich. Sie werden nun deutsche Staatsbürger. Aber sind sie nun Bayern, Württemberger, Pfälzer oder Niedersachsen? Was blieb von ihrer bukowinadeutschen Identität bis zur Gegenwart? Welche Voraussetzungen müssen erfüllt sein, damit es auch in Zukunft eine bukowinadeutsche Identität gibt? Was schafft Identität fern der Herkunftsheimat über mehrere Generationen hinweg?

III. Was schafft Identität?

Die Leitfrage⁷, die erörtert werden soll, lautet:

Welche Voraussetzungen sind notwendig, damit eine Volksgruppe (hier speziell eine ins eigene Volk vertriebene Volksgruppe in einem längeren historischen Zeitraum (über die Erlebnissgeneration hinaus) überleben kann?

⁶ Zur Geschichte der Bukowina vergl. ausführlich: Kotzian Ortfried: Die Umsiedler. Die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrudscha und in der Karpatenukraine. Studienbuchreihe der Stiftung Ostdeutscher Kulturrat „Vertreibungsgebiete und vertriebene Deutsche“, Bd. 11. München 2005, S. 138–178.

⁷ Erstmalige Präsentation der Thesen unter Kotzian, Ortfried: Egerländer in der Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft. Vortrag bei der Bundeskulturtagung der Eghalanda Gmoi am 24.10.2008 im Egerland-Kulturhaus in Marktredwitz. Veröffentlicht in: Egerländer Gmoi Ditzingen – Gerlingen – Höfingen (Hrsg.): Egerländer Gmoi Chronik 1999–2009. Heimsheim 2009, S. 30–34.

Die „Vergleichende Nationalitäten- oder Minderheitenforschung“ nennt fünf Voraussetzungen, die notwendig sind, damit eine Volksgruppe oder ethnische Minderheit eine Zukunft hat:

1. Sie braucht eine **eigene Identität**.
2. Sie braucht ein positives Bild in der Öffentlichkeit, eine breite Akzeptanz ihrer **Anliegen**, ihrer **Anhänger**, ja ihrer **Existenz**.
3. Sie braucht ein **Zentrum**.
4. Sie braucht eine **unabhängige, wirtschaftliche Basis**.
5. Sie braucht „junge“ **Eliten**.

Was also schafft Identität bei den Deutschen aus der Bukowina und ihren Nachkommen?

Hierzu seien 10 Thesen formuliert, die zur Diskussion gestellt werden sollen:

1. Identität stiftend ist immer der Name, die Bezeichnung eines Phänomens. Ohne den Begriff „Bukowina“ oder ohne den Begriff „Bayern“ kann es keine Zugehörigkeit, keine Identifizierung mit dem Gebiet, dem Territorium oder den Menschen geben. „Bukowinische Identität“ war vor 1989 durch die totalitären Regime in der Sowjetunion und auch in Rumänien ernsthaft in Frage gestellt.

2. Identität stiftend ist weiterhin die Abgrenzung eines Raumes. Die Bukowina muss als Gebiet, als Territorium und als Verwaltungsbereich existent sein. Sie muss für Menschen Heimat sein können, Geburtsort oder Herkunftsgebiet. Sie müssen dort „verwurzelt“ sein und sich weiterhin auf die Bukowina „berufen“ können.

3. Einen bedeutenden Beitrag zur Identität der Menschen in der Bukowina leistete 1849 die österreichische Staatsverwaltung mit der Abtrennung der Bukowina von Galizien und der Erhebung des Landes zum selbständigen Kronland durch den Kaiser.

4. Natürlich wird Identität auch durch die nationale, die ethnische Zuordnung des Individuums (des Menschen) zu einem Volk oder einer Nation entwickelt. Das Volk als Träger einer Kultur will diese Gemeinsamkeit gegenüber anderen bewahren, herausstellen, vertreten, präsentieren. Die Kombination der Bezeichnung „bukowinadeutsch“ drückt dies bereits aus. Dem deutschen Volke zugehörig, aber aus der Bukowina stammend.

5. Für den einzelnen Menschen sind es oft prägende historische Ereignisse, die das eigene Leben unmittelbar beeinflussen und verändern. Bei den Bukowinadeutschen waren dies der Heimatverlust 1940, die Umsiedlung, Ansiedlung, Flucht, Vertreibung und die Nöte der Integration in der neuen Heimat. Diese menschlich-politischen Erfahrungen ließen sich nur gemeinsam ertragen.

6. Aus diesem Grunde schlossen sich die Bukowinadeutschen als Gruppe in Landsmannschaften, Heimatverbänden und anderen Organisationen zusammen und versuchten auf diese Weise, ihre Identität zu bewahren, zu stärken und in diesem Rahmen an Kinder und Enkel weiterzugeben.

7. Neben dem Zusammenschluss zu Gemeinschaften ist der Aufbau von Institutionen, die Orientierung versprechen, von besonderer Wichtigkeit. Für die

Bukowinadeutschen ist die Existenz des Bukowina-Instituts in Augsburg⁸, aber auch der Institute in Radautz und Czernowitz⁹ von grundlegender Bedeutung. Hier lebt das „Gedächtnis“ der Volksgruppe in Bibliotheken, Archiven, musealen Sammlungen weiter. Den Medien ist in der heutigen Zeit grundsätzlich eine besondere Rolle bei der Identitätswahrung zugeordnet. Hier ist besonders die Zeitung „Der Südostdeutsche“¹⁰ zu erwähnen.

8. Identität ist auch Bekenntnis zu einer Sache. Deshalb ist die Erwähnung der Besonderheiten der Region, auf die sich das Bekenntnis bezieht von Wichtigkeit. Bei der Bukowina seien nur die Begriffe „Europa im Kleinen“, „Schweiz des Ostens“ oder „Vielvölkerregion“ in Erinnerung gerufen. Das Alleinstellungsmerkmal der Bukowina war die Erfahrung im Zusammenleben der Völker und Volksgruppen, Religionen und Konfessionen.

9. Eine für die europäische Zukunft wichtige Erfahrung dieser Besonderheiten in der Bukowina waren die Sprachkenntnisse aller ehemaligen Bewohner des Landes. Das polyglotte Verhalten, die Zwei-, Drei- oder Mehrsprachigkeit trug zur Steigerung der Identifizierung der Bukowinadeutschen mit ihrer Herkunft bei.

10. Die Erhaltung der bukowinadeutschen Identität für die Zukunft ist nur durch einen Rückbezug bzw. eine Rückbesinnung auf die Ursprungs- und Herkunftsheimat möglich. Es geht um die „Wiederbegegnung mit der Bukowina“ durch die Nachkommen der ehemaligen Bewohner oder andere Interessierte.

IV. Fazit und Schlusswort

Bukowinadeutsche Identität wird es in der Zukunft nur geben, wenn die Nachkommen der Deutschen aus der Bukowina oder andere Deutsche in der Geschichte und Kultur dieses Landes eine erhaltenswerte Aufgabe sehen und bereit sind, sich dieser **Aufgabe** und der **Verantwortung** für sie in enger Verbindung mit den heutigen Bewohnern der Bukowina zu stellen.

Quellenverzeichnis:

Siehe Fußnoten

⁸ Kotzian, Umsiedler, a. a. O., S. 193–195.

⁹ Ebd., S. 184–187.

¹⁰ Der Südostdeutsche erscheint im Jahre 2010 im 61. Jahrgang monatlich zum 20. in 11–12 Ausgaben.

EUDOXIU HURMUZAKI VERSUS ALEXANDRU PETRINO. CENTRALISM CONTRA FEDERALISM (1861–1871)

MIHAI-ȘTEFAN CEAUȘU

În cele ce urmează ne propunem să analizăm succint câteva aspecte privitoare la evoluția curentelor și a vieții politice din Bucovina, în primul deceniu de activitate a Dietei provinciale, din perspectiva a două personalități politice marcante ale timpului: Eudoxiu Hurmuzaki și Alexandru Petrino, care, nu numai că s-au situat în fruntea celor două curente politice, ci, prin prestația lor, au dominat scena politică a epocii. Din această perspectivă, considerăm că, pentru început, se impune conturarea câtorva repere biografice sumare privitoare la cele două personaje ale noastre.

Baronul Eudoxius Hurmuzaki, cunoscut ca publicist și, mai ales, drept istoricul ce ne-a lăsat celebra sa colecție de *Documente privitoare la istoria românilor*, s-a născut la 29 septembrie 1813 la conacul de pe moșia Cernauca, de lângă Cernăuți, ca al doilea fiu al boierului Doxachi von Hurmuzaki și al soției sale Elena, născută Murguleț. După absolvirea Gimnaziului din Cernăuți, Eudoxiu Hrumuzaki se înscrie ca student la Facultatea de Drept a Universității din Viena, în anul 1830, împreună cu fratele său Constantin. În anii studenției vieneze, pe lângă dobândirea unor solide cunoștințe de specialitate, a legat prietenii cu studenții români aflați la studiu sau în trecere prin capitala Imperiului Habsburgic și a cunoscut numeroase personalități politice sau culturale austriece. Deși s-a pregătit pentru a deveni judecător, din 1848 a intrat în viața politică a provinciei, fiind, alături de frații săi, unul dintre cei mai de seamă animatori ai mișcării naționale ce dorea separarea de Galiția și obținerea autonomiei provinciale pentru Bucovina. În februarie 1849, a făcut parte din deputăția bucovineană care a prestat în numele provinciei jurământul de credință către noul împărat Franz Iosef la Olmütz. Cu acest prilej a prezentat, atât împăratului cât și Parlamentului de la Kremsier, un amplu memoriu, prin care a susținut necesitatea acordării autonomiei provinciale pentru Bucovina și drepturile naționale ale românilor. Urmarea a constituit-o separarea Bucovinei de Galiția și constituirea sa într-o provincie autonomă, cu titlul de Ducat, prin Constituția din 4 martie 1849. În anii 1860–1861, când provincia a fost din nou inclusă în Galiția, Eudoxiu Hurmuzaki se pune din nou în fruntea celor

ce militau pentru apărarea autonomiei Ducatului Bucovinei, înaintând memoriile și proteste autorităților centrale vieneze. Acestea, ca și intervențiile sale pe lângă unii demnitari de stat austrieci, în frunte cu șeful noului cabinet din Viena, liberalul Anton Schmerling, de care îl lega o mai veche prietenie, au dus, în cele din urmă, la reconfirmarea pentru Bucovina, prin Constituția din 26 februarie 1861, a statutului de provincie de coroană a Imperiului Austriei, cu un Guvernământ și o Dietă provincială proprie în orașul-capitală Cernăuți. Pentru meritele sale, a fost declarat cetățean de onoare al orașului Cernăuți, în 1861, fiind ales, în repetate rânduri, deputat în Dieta Bucovinei, iar în 1872 a fost înaintat la rangul de baron austriac¹.

Provenind dintr-o veche familie de negustori aromâni stabiliți în Moldova la sfârșitul secolului al XVIII-lea, baronul Alexandru Petrino s-a născut la 18 mai 1818 în Vășcăuți pe Ceremuș, ca fiu al marelui negustor și proprietar funciar Apostolo Ioan Petrino. Acesta a fost înnobilit, în 1836, cu titlul de baron al statelor austriece, pentru activitatea meritorie desfășurată în domeniul agriculturii, meseriilor și comerțului. Alexandru Petrino, după absolvirea Gimnaziului din capitala provinciei, a studiat o perioadă la Institutul Filozofic din Cernăuți. În anul 1838, în urma decesului prematur al tatălui, a fost nevoit să-și întrerupă studiile, dedicându-se administrării moșiilor familiei, pe care le-a sporit, în 1855, prin cumpărarea moșiei Budineț (districtul Storojineț) de la Vasile Morțun. Făcând parte din rândul celor mai bogați moșieri din Bucovina, Alexandru Petrino a fost membru fondator al Asociației pentru Cultura Țării, al Societății pe Acțiuni „Căile Ferate Locale din Bucovina”, al Institutului de Credit Funciar, sprijinind înființarea Bibliotecii Țării în Cernăuți și a Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. În plan politic, a fost un adept declarat al curentului federalist și a propunerilor de reformare a imperiului în acest sens, făcute de noul guvern condus de Agenor Gołuchowski, după prăbușirea regimului neabsolutist, în 1859, ce au fost cuprinse în Constituția imperială din octombrie 1860. Ca urmare, în aprilie 1860, Alexandru Petrino a fost numit membru în Consiliul Imperial lărgit din Viena, unde a avut mai multe intervenții pe tema necesității îmbunătățirii situației Bisericii Ortodoxe, a școlii și a administrației bucovinene, votând pentru propunerea majorității federaliste de reformare a imperiului pe baze federale. După instituirea camerei legislative a Bucovinei, a fost ales deputat în repetate rânduri².

Revenind la situația din Bucovina, se poate constata că, prin Constituția imperială din februarie 1861, ca și prin noua lege electorală, se reconfirmă pentru aceasta statutul de provincie autonomă a coroanei austriece, cu un guvernământ și o dietă proprie. Ultima urma să fie alcătuită nu după principiul participării partidelor politice, ci după cel neocorporativ al reprezentării intereselor marii proprietăți funciare, a orașelor, a Camerei de Comerț și Industrie, precum și a

¹ Mihai-Ștefan Ceaușu, *Parlamentarism, partide și elită politică în Bucovina habsburgică (1848–1918)*, Iași, Editura Junimea, 2004, p. 427–428, 493.

² *Ibidem*, p. 439–441.

comunelor rurale, prin intermediul unor circumscripții electorale speciale³. După o scurtă campanie electorală, în luna martie, în timpul căreia s-a făcut remarcată activitatea unor reprezentanți ai elitei românești, proveniți din rândul marilor proprietari funciari, au urmat, la începutul lunii aprilie, alegerile pentru camera legislativă provincială.

După desfășurarea alegerilor, la 6 aprilie 1861, a fost inaugurată viața parlamentară în Bucovina, prin convocarea în sesiune a primei Diete provinciale, în sala de ședințe a Primăriei din Cernăuți, sub președinția primului căpitan al Țării, numit în ultimă instanță de împărat în persoana episcopului ortodox Eugenie Hacman, precum și în prezența guvernatorului provinciei, Wenzel Ritter von Martina, în calitate de reprezentant al împăratului-duce în camera legislativă provincială⁴. Dieta Bucovinei a asigurat cadrul de manifestare pentru toate forțele politice din provincie, fiind locul în care românii, ca și celelalte naționalități, și-au putut dezvolta un lung și fructuos exercițiu al vieții politico-parlamentare, timp de mai bine de o jumătate de secol.

În Bucovina, la fel ca în toată Monarhia de Habsburg, nu au existat partide politice constituite mai înainte ci, nașterea partidelor s-a aflat în strânsă legătură cu începuturile activității parlamentare, odată cu deschiderea lucrărilor Dietelor provinciale la începutul lunii aprilie 1861 și a Consiliului Imperial, la sfârșitul aceleiași luni. Oscilarea coroanei între prevederile de orientare federalistă a Diplomei din octombrie 1860 și cele pronunțat liberal-centraliste ale Patentei imperiale din februarie 1861, a pus în centrul dezbaterilor din Parlamentul din Viena, chiar de la început, problema formei de constituire a statului. Cei legați de Constituția din februarie și de guvernul ce a dat-o, s-au reunit într-o grupare politică polimorfă, denumită generic „Partidul Constituției”, de orientare liberală, ce își avea locul în stânga camerei, care avea în cuprinderea sa mai multe cluburi parlamentare, dintre care cel mai important era cel al „unioniștilor”. În dreapta camerei s-a aflat Partidul Federalist, a cărui principală țintă politică era combaterea Constituției din februarie 1861 și înlăturarea prevederilor Diplomei din octombrie 1860⁵. Caracteristicile „partidelor” din Parlamentul din Viena, ca și a celor din camerele legislative provinciale, fac ca acestea să se încadreze în tipul de partide ale notabilităților. Acest tip de partid a fost specific primelor decenii de activitate parlamentară. Disputa aceasta, de drept constituțional, între federalism și centralism, a avut un rol hotărâtor în constituirea grupărilor politice din Camera Deputaților. Ceea ce se petrecea în capitala imperiului a influențat direct și situația dietelor provinciale.

³ Wilhelm Brauner, *Das Regierungssystem bis 1918*, în Herbert Schambeck, *Österreichs Parlamentarismus: Werden und System*, Berlin, Dunker & Humblot, 1986, p. 176.

⁴ *Stenographische Protokolle des Bukowiner Landtages*, 1861, Czernowitz, p. 1 și urm.

⁵ Erich Zöllner, *Istoria Austriei. De la începuturi până în prezent*, vol. II, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 502–503.

Astfel, în Bucovina, chiar în prima Dietă s-au constituit treptat două direcții politice principale, ce corespundeau, în linii mari, partidelor care dominau viața politică a monarhiei în acea perioadă. Sistemul „bipartid” a fost trăsătura ce a caracterizat viața politică, în primele decenii de după instituirea reprezentanțelor parlamentare⁶. Însă, se poate afirma că, până aproape de ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, nu putem vorbi de existența unor partide în Bucovina, organizate după principiile politologiei moderne, ci mai degrabă de existența unor fracțiuni sau a unor grupări politice, ce reprezentau, în mare, partidele tradiționale din capitala monarhiei și a căror activitate se restrângea la perioada campaniilor electorale și a activității camerei legislative. Această situație nu este singulară la nivel provincial bucovinean, ci se încadrează, în bună parte, în dinamica evoluției politice și a sistemului de partide din Monarhia de Habsburg⁷.

În general, cele două grupări politice s-au conturat în Bucovina, la scurt timp după începerea lucrărilor Dietei provinciale, prin aderarea multor deputați la un curent sau altul. Prima direcție a fost reprezentată de „Partidul” Constituției, care după apetența membrilor săi spre centrul eșichierului politic, dar și pentru ideea de centralizare etatistă, în epocă a fost denumit și Centralist, cum îl găsim citat cel mai adesea. În fruntea acestuia s-a aflat, o bună bucată de timp, deputatul român Eudoxiu von Hurmuzaki. La fel ca și în capitala imperiului⁸, în provincie, orientarea liberală a fost o caracteristică de bază a constituționalilor. Scopul principal al acestora era de a sprijini regimul central și ideea unui stat centralizat, precum și de a promova o politică de sorginte liberală. De altfel, ideea consolidării statale a fost specifică, în perioadă, nu numai liberalismului din Monarhia de Habsburg, ci și celui din alte state din zona sud-est europeană, precum a fost cazul României, spre exemplu⁹.

În prima perioadă legislativă bucovineană, Eudoxiu Hurmuzaki a combătut, în repetate rânduri, curentele socotite a fi „antinaționale” și „antigermane”, care amândouă, după el, puteau fi recunoscute sub deviza federalismului. Experiența trecutului, când sub guvernarea federalistă a fost desființată autonomia provincială, i-au sădit credința nestrămutată în necesitatea susținerii necondiționate a Constituției din februarie 1861, care a redat Bucovinei statutul de provincie de coroană. În viziunea sa, federalismul nu ar fi dus, în ultimă instanță, decât la reanexarea la Galiția

⁶ Klaus Berchtold, *Die politischen Parteien und ihre parlamentarischen Klubs bis 1918*, în Herbert Schambeck (ed.), *Österreichs Parlamentarismus. Werden und System*, Berlin, Duncker & Humblot, 1986, p. 140–141.

⁷ Wilhelm Brauner, *Parlamentarismus und Parteiensystem in der Österreichisch-Cisleithanischen Reichshälfte. 1867–1918*, în Gabor Erdödy (Hrsg.), *Das Parteienwesen Österreich-Ungarns*, Budapest, 1987, p. 27.

⁸ Albert Fuchs, *Geistige Strömungen in Österreich. 1867–1918. Mit einem Essay von Friedrich Heer*, Wien, 1996, p. 7.

⁹ Vezi în acest sens Apostol Stan, Mircea Iosa, *Liberalismul politic în România*, București, Editura Enciclopedică, 1996.

și, prin aceasta, la deznaționalizarea provinciei¹⁰. Constituționalii bucovineni se pronunțau pentru autonomia provincială, însă prin armonizarea intereselor provinciale cu cele ale puterii centrale, militând pentru o monarhie relativ centralizată, în care să existe o egală îndreptățire a indivizilor, provinciilor și națiunilor. Centraliștii bucovineni se pronunțau, în același timp, pentru o colaborare strânsă cu germanii din provincie și din imperiu, precum și pentru o egală îndreptățire politică, religioasă și școlară a tuturor naționalităților din Bucovina și din monarhie. Ca urmare, acestui partid i s-au asociat mulți dintre deputații orașelor și ai Camerei de Comerț, în cea mai mare parte germani și evrei, ce exercitau profesii liberale sau comercial-financiare, precum și reprezentantul mării proprietăți ecleziastice, arhimandritul Teofil Bendela. În rândurile constituționalilor s-a înregimentat și o mare parte a funcționarilor provinciali, care făceau jocul politic al Guvernului central. De altfel, birocrăția a constituit un element important, în alcătuirea structurii sociologice a acestui partid, la scara întregii părți austriece a monarhiei¹¹.

Următoarea direcție politică principală din Dieta Bucovinei era reprezentată de „Partidul” Federalist sau Autonomist, de orientare conservatoare, ce avea o puternică tentă națională românească. Acesta îl avea în frunte pe marele moșier român Alexandru baron von Petrino, care a fost unul dintre cei mai importanți promotori ai acestei idei politice, ce s-a remarcat, atât în plan provincial, cât și în metropolă¹². În general, federalismul are în vedere, atât un concept de ordine politică (statală), cât și un mod filozofic universal de a privi lumea, al căror laitmotiv este „unitatea în diversitate”. Federalismul îndeplinea două funcții menite să ducă, pe de-o parte, la divizarea puterii de stat, prin împărțirea pe verticală a autorității, iar pe de altă parte, la integrarea societăților eterogene, ce se străduiau să-și păstreze autonomia politică provincială sau statală și specificul socio-cultural. De mare importanță pentru structura sistemelor federale era și este relația dintre teritorialitate și identitate națională, incluzând structurile etno-culturale, lingvistice și confesionale, care pot merge până la mari diferențieri, în cadrul societăților multinaționale¹³. Federalismul se dorea a fi un opozant „natural” al direcțiilor centraliste și colectiviste. Atitudinea sa potrivnică etatismului și egalitarismului Revoluției Franceze, dar și liberalismului și socialismului, pune federalismul secolului al XIX-lea, din spațiul german și nu numai de acolo, de partea conservatorismului și a legitimismului¹⁴.

¹⁰ Constant Wurzbach, *Biographisches Lexikon des Kaiserthums Oesterreich*, vol. 14, Wien, 1865, p. 288.

¹¹ Georg Franz, *Liberalismus. Die deutschliberale Bewegung in der Habsburgischen Monarchie*, Verlag Georg D. W. Callwey, München, 1956, p. 142 și urm.

¹² Constant Wurzbach, *op. cit.*, vol. 22, Wien, 1870, p. 120–123.

¹³ Dieter Nohlen (ed.), *Wörterbuch Staat und Politik*, p. 155 și urm. (*Föderalismus*).

¹⁴ Caspar v. Schrenck-Notzing (ed.), *Lexikon des Konservatismus*, Graz-Stuttgart, Leopold Stocker Verlag, 1996, p. 170–171 (*Föderalismus*).

În gruparea federalistă din Bucovina au intrat cea mai mare parte a deputaților moșieri, fie că erau români, precum: Gheorghe von Hurmuzaki, fratele lui Eudoxiu, Ioan baron von Mustăța, sau Gheorghe von Flondor, fie străini, ca armeanul Cristof cavaler von Iakubovici, din curia mării proprietăți, iar din cea a comunelor rurale, moșierul Anton von Kovats. Pentru rândurile federaliștilor au optat și unii deputați, proveniți din rândul funcționarilor, precum consilierul aulic Iacob cavaler von Miculi, precum și o parte a celor proveniți din cadrul țărănimii, în frunte cu deputatul comunelor rurale, țăranul Grigorie Iliuț. Programul politic al federaliștilor bucovineni sau „Partidul lui Petrino“, cum apare în documentele timpului, propunea conservarea caracterului etnic, politic și istoric, specific Bucovinei, în cadrul unui stat federal, și a unei largi autonomii provinciale, care să permită împlinirea programului național românesc¹⁵. Petrino și adepții săi s-au declarat adversari, atât în Dietă, cât și în Parlamentul central, al oricărui partid care se străduia pentru constituirea unei Austrii Mari, centralizate, considerând că numai un stat federativ putea rezolva de drept situația complicată a imperiului¹⁶. Această grupare politică avea și o puternică componentă națională, ceea ce a făcut ca autoritățile timpului să vorbească chiar de un „partid românesc“.

Federaliștii s-au arătat interesați de problema limbii, a bisericii ortodoxe și a școlii, precum și de structura aparatului politico-administrativ. În această ultimă direcție ei militau pentru limitarea afluxului de funcționari străini și pentru promovarea în funcțiile publice a provincialilor. Cu prilejul reorganizării administrației Bucovinei, guvernatorul Martina raporta, în aprilie 1861, că aducerea unor funcționari din vestul monarhiei trebuie făcută cu atenție, deoarece „aici în provincie din partea Partidului lui Petrino se fac agitații împotriva funcționarilor străini“¹⁷. Totodată, Petrino și partida sa se vor pronunța pentru modernizarea infrastructurii provinciale prin extinderea căii ferate de la Lemberg la Cernăuți, iar apoi spre Suceava și Iași. Spre deosebire de centraliști care erau apropiați de regim, dar și de „stânga germană“ sau Partidul Constituției, federaliștii bucovineni se aflau în opoziție cu regimul și se pronunțau pentru o apropiere de cehi și de poloni, ca principali reprezentanți ai „dreptei federaliste“¹⁸.

Vremelnica dominare a federaliștilor în prima sesiune a camerei legislative provinciale și, mai ales, anumite declarații și atitudini politice inadecvate ale baronului Petrino, au determinat reacția lui Hurmuzaki, în calitate sa de lider al opoziției. Liberalul moderat român își exprima convingerea, în a doua ședință a reprezentanței bucovinene, din 16 aprilie 1861, în posibilitatea schimbării raportului de forțe în Dietă, menită să asigure o viitoare majoritate parlamentară

¹⁵ Ion G. Sbiera, *Familia Sbiera și amintiri din viața autorului*, Cernăuți, Editura Eckhardt, 1899, p. 220.

¹⁶ Constant Wurzbach, *op. cit.*, p. 122.

¹⁷ Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Ministerium des Innern, Präsidiale, 4. K. 142, nr. 2537/1861.

¹⁸ Erich Zöllner, *op. cit.*

constituționalilor: „Astăzi formăm numai o minoritate în Dietă, dar suntem majoritatea în țară și cu vremea vom cuceri și Dieta [...] Cu fruntea ridicată și fără frică privim noi la uneltirile acelorora pentru care națiunea e o frază și țara o unealtă pentru a vâna după scopuri egoiste și particulare”¹⁹. Afirmatia sa nu a fost lipsită de teame, pentru că, pe fondul unei instabilități politice accentuate, soldate cu numeroase demisii, inclusiv episcopul Hacman renunțând, în 1862, la funcția de șef al camerei legislative bucovinene, s-a ajuns la asigurarea unei majorități relative pentru constituționali, care s-au bucurat permanent de sprijinul regimului central și local. Ca urmare, în 1862, Eudoxiu Hurmuzaki a fost numit de împărat, loțiitor al căpitanului Țării, desemnat să conducă lucrările Dietei, iar în 1864, drept căpitan al Țării și șef al Comitetului Țării. În numirea sa în această înaltă funcție, Hurmuzaki vedea nu numai o recunoaștere a meritelor sale personale, ci, în primul rând, a drepturilor provinciei și a națiunii române: „Umilita și adâncă mea recunoștință pentru acest act prea grațios este pe cât personală, pe atât politică și națională, înfășoșându-se a mea denumire ca o faptă privitoare nu numai la o persoană singularică, ci la țara întreagă și la nația ei de căpetenie”²⁰.

Discursul ținut de Eudoxiu Hurmuzaki, în calitate de loțiitor al căpitanului Țării, la deschiderea lucrărilor celei de-a doua sesiunii parlamentare provinciale, pe 12 ianuarie 1863, este semnificativ pentru ilustrarea programului politic al partidei constituționalilor bucovineni, dar și pentru perspectiva de ansamblu asupra vieții politice și parlamentare locale și centrale. În acesta el a efectuat o amplă analiză politică asupra unei teme de maxim interes pentru contemporanii săi, într-un moment de început al vieții constituționale în monarhie, precum problematica raporturilor dintre stat, privit în ansamblul său, și provincie sau dintre centru și periferie, din perspectiva teoriei și practicii constituționalismului. Politicianul moderat bucovinean, respingând atât extrema centralizării excesive, cât și pe cea a federalismului, considera că singura soluție a disputelor constituționale, privitoare la forma de alcătuire a statului, dominante în epocă, era alegerea unei căi de mijloc, care: „privește de la centru spre periferie, tot atât de des, ca și de la periferie spre centru, deoarece amândouă părțile componente ale corpului statului, ce trebuie deja, după intențiile lor, să se condiționeze și să se întrească reciproc, sunt coordonate mutual și de nedespărțit, după natura lor proprie, căci un centru fără periferie poate fi conceput tot atât de puțin, ca o periferie fără centru”²¹. Convins că emanciparea individualității Bucovinei, ca provincie în cadrul monarhiei, și dobândirea unei camere legislative provinciale, s-au putut realiza doar mulțumită Constituției din februarie 1861, ce s-a dovedit salvatoare nu numai pentru imperiu,

¹⁹ T. V. Stefanelli, *Eudoxiu Hurmuzaki*, în „Junimea literară”, anul IX, nr. 11–12/1912, Cemăuți, p. 202; Ilie Luceac (ed.), *Discursurile lui Eudoxiu Hurmuzaki în Dieta Bucovinei*, București, Editura Institutului Cultural Român, 2007, p. 81–82.

²⁰ *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages*, I. Wahlperiode, II. Session, 1863, erste Sitzung, den 12.1.1863.

²¹ *Ibidem*.

ci și pentru această provincie, scoțând-o din masa slavă galițiană și oferindu-i posibilitatea de a-și păstra caracterul său istoric, mai cu seamă românesc, Hurmuzaki se pronunța pentru apărarea și aplicarea în continuare a prevederilor acesteia. Numai așa considera el că interesele naționale, religioase, administrative, economice și spirituale puteau fi apărate și promovate.

Totodată, omul politic democrat bucovinean recunoștea faptul că actul fundamental din 1861 nu a adus o libertate absolută, ce ține mai mult de idealul utopic al Republicii lui Platon, și nu a putut mulțumi toate strădaniile naționale și politice, dar acest lucru putea fi perfecționat în timp. Pentru acesta, „nu măsura mărimii libertății brusc dobândite, ci felul și gradul întrebuițării sale și valorificarea intensității întrebuițării sale pe condiții reale, pe scurt deprinderea conștiințioasă și adâncă a unui popor în spiritul său, în principiile și scopurile sale, caracterizează progresul în spiritul libertății al unui stat sau provincii”²². Numai printr-o cultură intensivă, promovată la nivelul poporului, era posibil ca spiritul libertății să poată fi folosit cu cele mai bune rezultate pe tărâm politic. Hurmuzaki considera că cel mai bun exemplu, în acest caz, îl ofereau „cele mai liberale state din Europa”, unde libertatea nu a fost obținută dintr-o lovitură, ci pe parcursul a mai multor perioade istorice²³. De aceea, Constituția, colaborarea cu germanii și centrul de putere vienez, îi păreau a fi singurele modalități ce puteau garanta „țărilor” și naționalităților mici, precum era cazul Bucovinei și al românilor, stabilitatea și posibilitatea dezvoltării lor viitoare, fără pericolul înglobării în cadrul celor mai mari. Viața parlamentară, desfășurată în ordine, liniște și cumpătate, îi apare ca un real remediu pentru modernizarea provinciei, dar și pentru apărarea intereselor sale vitale, întrucât Bucovina, prin aleșii săi „este acum în stare a-și înnainti, după inspirația geniului său, îmbunătățirea administrativă, națională, bisericească și socială, ea însăși poate acum, prin reprezentanții ei să-și apere drepturile și interesele atât la Viena, în contra puterii centrale și reprezentanței generale a împărăției, precât aici în contra cârmuirii și dregătorielor provinciale”²⁴.

Criza politică internă și adâncirea disputelor dintre constituționali-centraliști și federaliști în toate dietele provinciale, au determinat cabinetul vienez condus de contele Belcredi, să decidă, în ianuarie 1867, dizolvarea camerelor legislative din Cisleithania. În același timp, au fost stabilite noi alegeri pentru luna februarie, cu speranța obținerii unor adunări în care raporturile de forțe între grupările politice urmau să fie în favoarea regimului din Viena²⁵.

Alegerile pentru noua Dietă a Bucovinei din februarie 1867, desfășurate pe fundalul instabilității politice din monarhie și a eforturilor regimului central pentru

²² *Ibidem.*

²³ *Ibidem.*

²⁴ *Ibidem.*

²⁵ Gustav Kolmer, *Parlament und Verfassung in Österreich*, vol. 1 (1848–1869), Wien-Leipzig, 1902, p. 249–250.

consolidarea dualismului cu Ungaria, nu au adus modificări substanțiale în compunerea reprezentanței provinciale, față de legislația anterioară. Constituționalii au alcătuit, de data aceasta, majoritatea parlamentară, iar federaliștii din partidul lui Petrino, minoritatea. În fruntea Dietei provinciale bucovinene a fost numit din nou, prin Decretul Imperial din 15 februarie 1867, Eudoxiu Hurmuzaki, iar adjunct al căpitanului Țării deputatul minorității, moșierul Iacob cavaler von Petrovici²⁶.

Satisfacția continuării activității parlamentare în această provincie în pofida vitregiilor vremii, care făcuseră ca, nu cu puțin timp în urmă, Transilvania vecină să-și înceteze existența ca provincie autonomă, era exprimată de Eudoxiu Hurmuzaki, pe 18 februarie 1867, în cuvântul său rostit la deschiderea celei de-a doua legislaturi a camerei bucovinene. Cu acest prilej, reamintea colegilor săi deputați că ei erau acolo prin „voința poporului”, ca împuterniciți ai săi, fiind pentru aceasta datori, chiar în vremuri critice și grele, ca acelea prin care trecea întreg imperiu atunci, să-și ducă activitatea la bun sfârșit, pentru asigurarea binelui public. Analizând situația politică extrem de dificilă din imperiu, el consemna că „monarhia noastră, în loc de a se constitui, a se contopi și a se alipi, stă mai ales în cumpănă de a se deslipi și a se despărți mult mai tare decât oare când și prin o asemenea dezlipire, viitorul țărilor mici este mai tare amenințat, decât acel a țărilor mai mari”²⁷. Făcând aluzie la Ungaria, el sesiza acțiunile contradictorii ale „popoarelor mari și puternice” din monarhie, care, pe de o parte, doresc să-și mărească sfera de influență a libertăților lor, sub „mantia” principiului naționalităților, la modă în acel timp, folosind în acest scop argumentele dreptului istoric, iar pe de altă parte, „acestea ținesc însă, în același timp, la subjugarea naționalităților conlocuitoare și sunt de acord numai cu o formă de stat creată după propria concepție și compatibilă cu astfel de obiective”²⁸. În același timp, prin aceste acțiuni, egala îndreptățire, cerută de spiritul timpului, ajungea în contradicție puternică cu ideea naționalității, iar aceasta, din nou, la o dură fricțiune cu dreptul istoric, în acest fel, lupta dintre aceste interese divergente nu ducea decât la haos și la slăbirea statului, în ansamblul său. De aceea, considera el, pentru aplanarea tensiunilor politice se impunea modificarea legii fundamentale de către reprezentanța imperială, în sensul alcătuirii unei noi Constituții, care urma să fie rezultatul voinței poporului, exprimată prin reprezentanții săi din Consiliul Imperial și nu al voinței suveranului, așa cum fusese cazul celei din 1861²⁹.

Aprobarea de către Parlamentul vienez, după aprinse și îndelungate discuții, a înțelegerii pe care s-a fondat dualismul cu Ungaria și mai apoi, în decembrie 1867, a unei noi Constituții, care garanta cetățenilor o serie de drepturi politice și

²⁶ *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages*. II. Wahlperiode, I. Session, 1867, I. Sitzung vom 18. Februar 1867.

²⁷ *Ibidem*.

²⁸ *Ibidem*.

²⁹ *Ibidem*. VI. Sitzung vom 28. Februar 1867.

civice, între care dreptul de întrunire și libertatea de asociere³⁰, nu a diminuat tensiunile politice și naționale, atât la scara întregii monarhii, cât și la nivel provincial³¹. Consemnând această situație, căpitanul Țării, Eudoxiu von Hurmuzaki, arăta în discursul său din 10 octombrie 1868, la închiderea celei de-a doua sesiuni, din a doua perioadă legislativă a Dietei Bucovinei, că „nu numai la naștere, dar și la renaștere statul este de-a purure străpuns de adânce dureri, este cuprins de numeroase contorsiuni. De douăzeci de ani încoace Monarchia noastră se vede sfâșiată de asemenea dureroase încercări, și se pare că n-au ajuns la limanul stabilității [...]. Națiile și țerile se ceartă, se prigonesc, se întrerup unele pe altele, și întregul corp al statului nu poate să intre în echilibru deplinei sănătăți și țăriei”³².

De altfel, în această perioadă, chiar în cadrul celor două grupări politice din Dieta provincială bucovineană, nu a existat o coeziune prea mare. Adesea punctele de vedere diferite, într-o anumită problemă, orgoliile personale, pasiunile și interesele contradictorii, au fisurat omogenitatea grupului. Cu toate acestea, la încheierea celei de-a treia sesiuni din a doua perioadă legislativă a Dietei Bucovinei, pe 30 octombrie 1869, Hurmuzaki, făcând bilanțul rezultatelor lucrărilor parlamentare dietale, considera că forul legislativ provincial bucovinean și-a dus misiunea la bun sfârșit. „Vine acum rândul Dietei generale – spunea Eudoxiu von Hurmuzaki – care este străpunsă de dureri mai crunte și care are încă mai mare nevoie de așezarea referințelor sale”³³. Această apreciere a sa se va dovedi a fi pe deplin întemeiată. În timpul lucrărilor Consiliului Imperial din Viena (decembrie 1869 – aprilie 1870), pe fundalul disputelor dintre constituționali și federaliști, a luptei împotriva supremației germane și a tendințelor de a modifica Constituția, guvernul Hasner nu a reușit, în final, să întrunească necesarul celor două treimi din voturi, pentru a trece prin Parlament legea reformei electorale, ceea ce a dus demisia sa, pe 3 aprilie 1870³⁴.

A doua zi, contele Potocki, unul dintre liderii federaliștilor, a fost însărcinat de împăratul Franz Joseph cu formarea unui nou cabinet. Câteva zile mai târziu, pe 11 aprilie, a urmat numirea sa ca președinte al Consiliului de Miniștri. În noul guvern de orientare federalistă de la Viena, baronul Alexandru von Petrino a fost însărcinat, în mai 1870, cu conducerea Ministerului Agriculturii³⁵, fiind singurul român bucovinean ce a ajuns vreodată să acceadă la una dintre funcțiile de conducere în statul austriac. După numirea noului cabinet, a urmat dizolvarea Consiliului Imperial și a dietelor provinciale, prin Patenta imperială din 21 mai 1870, și decretarea de noi alegeri, pentru a se putea asigura o majoritate federalistă

³⁰ Wilhelm Brauner, *op. cit.*, p. 174.

³¹ Gustav Kolmer, *op. cit.*, p. 268 și urm.

³² *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages*, II. Wahlperiode, II. Session, 1868, VII. Sitzung vom 10. Oktober 1868; Ilie Luceac, *op. cit.*, p. 226.

³³ *Ibidem*, II. Wahlperiode, III. Session, Sitzung vom 30. Oktober 1869.

³⁴ Gustav Kolmer, *op. cit.*, vol. II (1869–1879), Wien/Leipzig, 1903, p. 48.

³⁵ *Ibidem*, p. 54.

în camerele legislative provinciale și în Parlamentul central, așa cum dorea regimul³⁶.

În urma scrutinului pentru Dieta Bucovinei, din vara anului 1870, partida federalistă românească, condusă de Petrino, ajunge să repurteze o frumoasă victorie în alegeri. Majoritatea parlamentară din reprezentanța bucovineană era alcătuită din gruparea românească a lui Petrino, așa după cum raporta Ministerului de Interne din Viena, consilierul guvernamental Josef Ettmayer, în calitate de comisar al împăratului. Baza o formau cei zece deputați din curia mării proprietăți, la care se adăugau patru reprezentanți din curia comunelor rurale³⁷. Minoritatea constituțional-liberală din camera legislativă bucovineană era alcătuită, în primul rând, din cei șapte deputați ai orașelor și ai Camerei de Comerț. Aceștia li s-a adăugat deputatul Eudoxiu von Hurmuzaki ales în districtul electoral rural Câmpulung, împreună cu alți doi reprezentanți ai comunelor rurale³⁸. Ca urmare, partida federalistă românească ajunge să dețină majoritatea parlamentară, ocupând, conform Deciziei imperiale din 16 august 1870, postul de căpitan al țării, prin baronul Alexandru Vasilco-Serțchi, și de locțiitor al căpitanului țării, prin arhimandritul Teofil Bendela³⁹, asigurându-și totodată și cele mai multe locuri în Comitetul Țării. După analiza noi situații politice din reprezentanța provincială bucovineană, adjunctul Președintelui Țării (Landespräsident-Stellvertreter), Josef Ettmayer, în raportul său către Ministerul de Interne, afirma că „de acum înainte toate hotărârile casei vor fi luate cu eminenta majoritate a așa numitului partid românesc”⁴⁰.

La fel ca și în cazul altor provincii eterogene lingvistic din Cisleithania, precum Dalmația⁴¹, și în Bucovina, românii ce câștigaseră alegerile cu un program electoral național au căutat să pună în practică câteva dintre punctele propuse, mai ales cele privitoare la limbă. Cererile lor au întâmpinat, însă, opoziția președintelui Guvernământului Provincial, baronul Myrbach. Faptul a provocat fricțiuni între acesta și gruparea autonomistă, în frunte cu ministrul Alexandru Petrino⁴², soldate în cele din urmă cu înlocuirea sa, în octombrie 1870, cu baronul Felix Pino von Friedenthal.

Evoluțiile politice din capitala imperiului, ce au avut drept efect căderea cabinetului Potocki și înlocuirea sa, în februarie 1871, cu cel condus de contele Hohenwart, au influențat viața politică provincială. Anumite schimbări survenite în structura corpului electoral bucovinean, în urma unor alegeri de completare a

³⁶ *Ibidem*, p. 60 și urm.

³⁷ Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Ministerium des Innerns, Präsidiale, 31, Kar. 939, Protokol 4184/1870.

³⁸ *Ibidem*.

³⁹ *Stenographische Protokolle des Bukowinaer Landtages*, III. Wahlperiode, I. Session, 1870, I. Sitzung vom 20. August 1870.

⁴⁰ Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Ministerium des Innerns, Präsidiale, 31, Kar. 939.

⁴¹ Gustav Kolmer, *op. cit.*, p. 63.

⁴² *Ibidem*, p. 88.

locurilor vacante, au întărit așa-numitul Partid Constituțional-Liberal cu doi deputați: Anton Schönbach, ales în districtul electoral rural Gura Humorului, și Ferdinand Stark, în orașul Suceava⁴³. Moartea deputatului Alexandru von Hurmuzaki și depunerea mandatului de către Iacob von Miculi, precum și alegerea în locul lor, de către corpul al II-lea electoral al mării proprietăți, a lui Gheorghe von Hurmuzaki și a avocatului provinciei, dr. Alexandru von Zotta⁴⁴, au provocat modificări în rândul Partidului Federalist Conservator. Toate acestea au produs treptat modificări și în raportul de forțe din Dietă, ajungându-se practic la o egalitate numerică între cele două grupări, astfel încât, potrivit raportului din 18 septembrie 1871, adresat lui Hohenwart de președintele Țării, Pino, „amândouă partidele sunt la fel tari”⁴⁵. Această situație făcea practic imposibilă desfășurarea în bune condiții a activității Dietei Bucovinei.

Numirea de către împărat, pe 25 noiembrie 1871, a prințului Adolph Auersperg în fruntea unui nou guvern, readucea pe liberali la conducerea statului și cu aceasta reintroducea era liberalismului deplin în Monarhia de Habsburg⁴⁶. Ca o consecință a ajungerii la putere în capitala imperiului a cabinetului de orientare centralist-liberală condus de Auersperg, pe 25 noiembrie 1871, a urmat Patenta imperială de dizolvare a Dietei federaliste din Bucovina, la fel ca a celor din Boemia, Austria de Sus, Krain, Moravia și Voralberg⁴⁷.

În urma noilor alegeri din decembrie 1871, ca urmare a coalizării germanilor cu rutenii, a manevrelor și a presiunilor făcute de Guvernul central, prin intermediul președintelui Țării, baronul Pino, liberalii-centriști având 19 deputați au ajuns să dețină majoritatea relativă în reprezentanța provincială. Ca urmare, lor le-a revenit funcția de căpitan al Țării, ocupată de Eudoxiu von Hurmuzaki până la moartea sa, în 1874, precum și cea de locțiitor, prin Anton Kochanowski. Gruparea federalist-conservatoare românească, numărând doar 11 mandate, a rămas în minoritate⁴⁸. Pentru consolidarea partidei liberale, baronul Pino propunea Vienei folosirea influenței secretarului consistorial Schönbach asupra episcopului Hacman, pentru ca acesta să treacă din tabăra conservatoare în cea liberală. Pe lângă episcop, liberalilor li s-au adăugat și arhimandritul Bendela; prin aceștia, regimul își putea exercita influența asupra deputaților țărani, fie ei români sau ucraineni⁴⁹.

De acum înainte, pentru o lungă perioadă de timp, gruparea federalist-conservatoare se va afla în minoritate, în timp ce constituționalii-liberali vor

⁴³ Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Ministerium des Innerns, Präsidiale, 31, Kar. 939.

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ *Ibidem*.

⁴⁶ Karl Eder, *Der Liberalismus in Altösterreich. Geisteshaltung, Politik und Kultur*, Verlag Herold, Wien-München, 1955, p. 181.

⁴⁷ Gustav Kolmer, *Parlament und Verfassung in Österreich*, vol. 2, Wien-Leipzig, 1903, p. 205.

⁴⁸ Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Ministerium des Innerns, Präsidiale, 31, Kar. 939.

⁴⁹ *Ibidem*.

domina viața politică și parlamentară a Bucovinei. Încercarea baronului Alexandru Petrino de a da un nou suflu partidei federalist-conservatoare, în anul 1872, prin înființarea primei asociații politice din Bucovina, „Societatea autonomiștilor naționali”, ce avea drept organ de presă gazeta „Der Patriot”⁵⁰, nu a avut ecoul așteptat în provincie, soldându-se cu un eșec, fapt ce va duce, la finele aceluiași an, la desființarea societății și la încetarea apariției ziarului. Toate aceste înfrângeri și eșecuri suferite, combinate cu unele probleme familiale, l-au determinat pe baronul Petrino, în anul 1875, să renunțe la șefia partidei federaliste, retrăgându-se definitiv din viața politică provincială la moșia sa, de a cărei administrare se va ocupa până la moartea sa, în 1899.

În concluzie, putem aprecia că devenirea curentelor politice, dar și a vieții politice din Bucovina, în primul deceniu de activitate politico-parlamentară, a fost un rezultat direct al evoluțiilor politice din Monarhia de Habsburg și din provincie. Copiind modelul celor două partide politice create la Viena, constituțional și federalist, s-au creat și la nivel provincial două grupări politice similare, după instituirea Dietei Bucovinei, în anul 1861, ce au avut în frunte pe doi dintre cei mai de seamă reprezentanți ai elitei politice românești bucovinene a timpului. În funcție de propriile opțiuni politice, deputații români din Dietă au optat fie pentru constituționali, fie pentru federaliști și au militat activ pentru impunerea în viața politică a acestor idei.

Eudoxiu Hurmuzachi und Alexandru Petrino. Zentralismus gegen Föderalismus (1861–1871)

*(Zusammenfassung)**

In der vorliegenden Studie analysiert der Verfasser einige Entwicklungsmerkmale der politischen Bewegungen und des politischen Lebens in der Bukowina in dem ersten Jahrzehnt seit der Gründung des Bukowiner Landtags. Die Analyse wird aus der Perspektive zweier wichtigen Persönlichkeiten jener Zeit – Eudoxiu Hurmuzachi und Alexandru Petrino – gemacht, die sich als Leiter der zwei obenerwähnten politischen Bewegungen und durch ihre Tätigkeit als Politiker in der damaligen Epoche sehr bekannt wurden.

⁵⁰ Ioan Cocuz, *Partidele politice românești din Bucovina. 1862–1914*, Suceava, Editura „Cuvântul Nostru”, 2003, p. 181.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

ALEXANDRU HURMUZAKI ȘI TEORIA PSIHOLOGIEI POPOARELOR ÎN CONTEXTUL COMUNITĂȚII ROMÂNEȘTI DIN BUCOVINA ISTORICĂ (A DOUA JUMĂTATE A SECOLULUI AL XIX-LEA)

ILIE LUCEAC

Receptiv la teoriile științifice moderne privind formarea națiunilor și fiind, în același timp, un exponent fidel al idealurilor generației de la 1848, Alexandru Hurmuzaki, unul dintre celebrii frați ai familiei Hurmuzaki din Bucovina, este primul dintre intelectualii români care va semna și va aplica la realitățile existente ale societății românești din Bucovina „una din ideile domnitoare ale timpului” său. Este vorba despre noua orientare în știință care s-a încetățenit ulterior și ca o componentă a filozofiei, și anume – *psihologia popoarelor*.

Psihologia popoarelor, ca disciplină științifică, se fondează la jumătatea secolului al XIX-lea. Întemeietorii ei au fost savanții germani Moritz Lazarus (1824–1903) și Heymann (Heinrich) Steinthal (1823–1899). În 1860, ei editează la Berlin revista „Zeitschrift für Völkerpsychologie und Sprachwissenschaft” („Revistă pentru psihologia popoarelor și lingvistică”), care se deschidea cu studiul programatic intitulat *Einleitende Gedanken über Völkerpsychologie, als Einladung zu einer Zeitschrift für Völkerpsychologie und Sprachwissenschaft* [*Idei pregătitoare pentru o psihologie a popoarelor, ca invitație la o revistă pentru psihologia popoarelor și lingvistică*], studiu în care se defineau provizoriu principiile noii discipline științifice.

Înainte de apariția revistei berlineze, savanții germani publică numeroase lucrări de specialitate în acest domeniu. În special M. Lazarus, în monografia sa *Das Leben und Seele in Monographien über seine Erscheinungen und Gesetze* [*Viața și sufletul în monografii despre fenomenele și legile ei*]¹, apărută în 1856–1857 în două volume la Berlin, include un șir de studii, dintre care amintim: în primul volum – *Ehre und Ruhm* [*Onoare și glorie*], *Der Humor als psychologisches Phänomen* [*Umorul ca fenomen psihologic*], *Der Gegensatz von Bildung und Wissenschaft* [*Contrastul între instruire și știință*]; în volumul al

¹ Moritz Lazarus, *Das Leben und Seele in Monographien über seine Erscheinungen und Gesetze*, Erster Band, Berlin, Verlag von Heinrich Schindler, 1856.

doilea – *Geist und Sprache* [*Spirit și limbă*], *Der Takt* [*Tactul*] și *Die Vermischung und Zusammenwirkung der Künste* [*Interferența și influența reciprocă a artelor*]. Cei doi savanți își împart domeniile de activitate. Moritz Lazarus, după cum am văzut, se ocupă de probleme generale, iar profesorul Heinrich Steinthal publică un număr impresionant de lucrări în domeniul filologiei. Însă desemnarea obiectului însuși le creează dificultăți savanților germani, așa încât ei numesc acel *ceva*, de existența căruia nu se îndoiesc, când *Volksseele* („*sufl*et popular”), când *Volksgeist* („*spirit etnic*”), când *Nationalgeist* („*spirit național*”). Iliana Gregori, în cartea sa *Studii literare. Eminescu la Berlin. Mircea Eliade: Trei analize*, la capitolul șapte, intitulat „*Și popoarele dorm...*” *Eminescu și etnopsihologia*, definește câteva postulate, care stau la baza noii discipline a lui Lazarus și Steinthal, și anume: „a) un popor (facem abstracție aici de sinonimia problematică: națiune–popor) este mai mult și altceva decât suma inșilor care-l compun; b) poporul este o ființă vie; c) poporul este un tot unitar, cu o articulație internă fermă și armonioasă – un «organism»; d) poporul este o ființă (și) spirituală, ca atare liberă: el suportă istoria, dar și-o și modelează – potrivit dezideratelor sale specifice și imperativului general uman: progresul”².

Acad. Dimitrie Vatamaniuc scrie că „*psihologia popoarelor*, așa cum o concepeau M. Lazarus și H. Steinthal, se înfățișa ca o disciplină științifică cu deschidere largă spre lingvistică, etnografie, istorie, geografie, literatură, filozofie. Orientarea aceasta este evidentă și din celelalte studii pe care le tipăresc savanții germani în revista lor. Dintre studiile lui Lazarus, notează Dimitrie Vatamaniuc, reținem, ca cele mai importante *Ueber das Verhältniss des Einzelnen zur Gesamtheit* [*Despre relația unicului cu întregul*], *Geographie und Psychologie* [*Geografie și psihologie*], *Ueber die Ideen in der Geschichte* [*Despre idei în istorie*], *Zur Lehre von den Sinnestäuschungen* [*Despre studiul erorii simțurilor*], iar din cele ale lui Steinthal, *Ueber Substanz und Person* [*Despre substanță și persoană*], *Die ursprüngliche Form der Sage von Prometheus* [*Forma originală a legendei despre Prometeu*], *Poesis und Prosa* [*Poezia și proza*”³.

Trebuie menționat că istoricii din generația mai tânără, în contextul cercetării lor cu privire la unele aspecte ale operei lui A. D. Xenopol, s-au referit și la importanța studierii etnopsihologiei⁴. Numele lui Alexandru Zub rămâne, însă, unul

² Iliana Gregori, *Studii literare. Eminescu la Berlin. Mircea Eliade: Trei analize*, București, Editura Fundației Culturale Române, 2002, p. 96.

³ Dimitrie Vatamaniuc, *Eminescu* (Manuscrisele, jurnal al formării intelectuale și al lărgirii orizontului științific. Laborator de creație. Instrument de lucru), București, Editura Minerva, 1988, p. 33–34.

⁴ Cităm aici studiile istoricilor Vasile Vetișanu, *A. D. Xenopol și problemele filozofiei culturii*, în *A. D. Xenopol, studii privitoare la viața și opera sa* (coordonatorii volumului L. Boicu și Al. Zub), București, Editura Academiei R.S.R., 1972, p. 243–248; Ion Gr. Ion, *Asupra raportului dintre psihologie și istorie la A. D. Xenopol*, în vol. *A. D. Xenopol, studii privitoare la viața și opera sa*, p. 249–256; Gheorghe Toma, *Raportul dintre istorie și psihologie la A. D. Xenopol*, Cluj, 1968. Extras din „*Studia Universitatis Babeș-Bolyai*”, seria *Historia*, fasc. 1, Cluj, 1968.

dintre cele de referință în istoriografia românească contemporană în ce privește studiul vieții și operei lui Xenopol. În cercetările sale, Alexandru Zub va face primele referiri la *psihologia popoarelor*, în 1976, într-un capitol dintr-o carte a sa, intitulat: *Un tărâm cu totul nou – etnopsihologia*⁵. Mai târziu, investigațiile profesorului ieșean pun în lumină, într-o ordine cronologică, „sugestiile etnopsihologiei”⁶ pentru istoriografia românească din perioada celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea. După o trecere în revistă a evoluției noii ramuri a științei în plan european, unde conștiința colectivă este reliefată ca „un concept stimulant în mai toate istoriografiile europene”, Alexandru Zub accentuează rolul intelectualilor români din cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, care au dat importanță studiului etnopsihologiei în contextul istoriei poporului român.

Cel care a explorat mai temeinic sugestiile acestui „tărâm cu totul nou” a fost desigur A. D. Xenopol. Opinia reputatului istoric ieșean Alexandru Zub, potrivit căreia prioritatea i-ar reveni, la noi, lui A. D. Xenopol în prezentarea *psihologiei popoarelor* ca nouă disciplină științifică, precum și aplicarea ei la studiul istoriei naționale este întemeiată atunci când se discută despre noile metode de cercetare științifică în istoriografia românească⁷. Menționăm, însă, că la Alexandru Zub nu întâlnim consemnate studiile lui Alexandru Hurmuzaki cu privire la aplicarea *psihologiei popoarelor* la realitățile societății românești din Bucovina. Dimitrie Vatamaniuc este primul care va semnală acest lucru, arătând că lui Alexandru Hurmuzaki îi revine prioritatea de a aplica în studiile sale tezele savanților germani Lazarus și Steinthal.

Scriind despre manuscrisele lui Eminescu în care poetul a luat atitudine față de noua știință prin însemnări și comentarii personale, Dimitrie Vatamaniuc le clasifică ca fiind opțiuni ale poetului din perioada formării sale intelectuale, accentuând totuși că „unele din însemnări prezintă un interes aparte prin utilizarea ce le-o dă Eminescu, îndeosebi în publicistica sa”⁸. Exact același lucru îl putem spune și referitor la studiile lui Alexandru Hurmuzaki. Însă, scrie Dimitrie Vatamaniuc, „când vorbim de interesul intelectualilor români pentru *psihologia popoarelor*, prioritatea îi revine lui Alexandru Hurmuzaki, care pune la contribuție studiile lui Lazarus și Steinthal cu aproape cinci ani înaintea lui A. D. Xenopol. Acesta se mărginea, de fapt, să schițeze un program de lucru pentru viitor. Cărturarul bucovinean întocmește, însă, un studiu foarte temeinic asupra acestor probleme”⁹.

⁵ Alexandru Zub, *Junimea: implicații istoriografice*, Iași, Editura Junimea, 1976, p. 262–269.

⁶ Idem, *De la istoria critică la criticism (istoriografia română la finele secolului XIX și începutul secolului XX)*, București, Editura Academiei R.S.R., 1985, p. 223–233.

⁷ I. E. Torouțiu, *Sudii și documente literare, II, „Junimea”*, București, Institutul de Arte Grafice „Bucovina”, 1932, p. 51–52.

⁸ Dimitrie Vatamaniuc, *Eminescu (Manuscrisele...)*, p. 35.

⁹ *Ibidem*, p. 34. Vezi și Dimitrie Vatamaniuc, *Prezentarea la fragmentul din studiul Despre psihologia popoarelor (VI)*, de M. Lazarus și H. Steinthal, în „Manuscriptum”, XVII, nr. 2 (63), 1986, p. 26.

Studiile lui Alexandru Hurmuzaki care au pus în valoare noua disciplină științifică, raportată la realitățile societății românești din Bucovina în cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, au fost publicate în „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” succesiv, după cum urmează: *Despre o lipsă în învățământul public la noi* (1866), *Despre una din ideile domnitoare ale timpului* (1867), *Carele e caracterul și tendința învățământului public la noi?* (1868).

În referirile sale cu privire la activitatea culturală a lui Alexandru Hurmuzaki, Dimitrie Vatamaniuc citează studiile lui Alexandru Hurmuzaki, publicate în 1866 și 1868, adică primul și al treilea. Istoricul rădăuțean Marian Olaru, în articolul intitulat *Alexandru Hurmuzachi și societatea românească din Bucovina la jumătatea secolului trecut*¹⁰, amintește și despre cel de al doilea studiu, dacă le luăm în ordine cronologică, publicat în 1867, considerând – și pe bună dreptate – „că și acesta este realizat sub influența ideilor «școlii psihologiei popoarelor», așezându-se în succesiunea temporală și ideatică a studiilor scrise în această perioadă”¹¹.

Înainte de a încerca o analiză sumară a problemelor abordate de Alexandru Hurmuzaki în studiile amintite, se impun câteva precizări în susținerea argumentului cu privire la prioritatea lui Alexandru Hurmuzaki de a fi aplicat tezele lui Steinthal și Lazarus la realitățile societății bucovinene de la jumătatea secolului al XIX-lea. Vom reține, în primul rând, că, în 1869, atunci când Xenopol îi scria lui Negruzzi despre intenția sa de a traduce câteva disertațiuni din Steinthal și Lazarus, studiile lui Alexandru Hurmuzaki apăruseră deja în „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”.

Mai amintim un detaliu semnificativ, pe care îl spicuim din scrierile lui Dimitrie Vatamaniuc. Și anume că, printre intelectualii români, au fost și personalități care l-au cunoscut personal pe Moritz Lazarus. De exemplu, „T. Rosetti și T. Maiorescu îl vizitează la Berlin, când se afla și Eminescu aici, la studii universitare”¹². Criticul literar Titu Maiorescu notează personal în însemnările sale zilnice: „Convorbire la prânz între T. Rosetti, Lazarus și mine la Berlin, la 6/18 ianuarie 1873 de la 12½–3½”¹³. Nu știm dacă Alexandru Hurmuzaki i-a cunoscut personal pe savanții germani. Nu avem nicio informație în acest sens. Însă faptul că el a reacționat primul la scrierile lor, aplicându-le la realitățile concrete din Bucovina, nu se mai pune la îndoială.

¹⁰ Marian Olaru, *Alexandru Hurmuzachi și societatea românească din Bucovina la jumătatea secolului trecut*, în „Almanahul Societății pentru Cultura Românească «Mihai Eminescu» din Cernăuți”, București, Editura Fundației Culturale Române, 1993, p. 86–94.

¹¹ *Ibidem*, p. 87.

¹² Dimitrie Vatamaniuc, *Eminescu (Manuscrisele...)*, p. 28.

¹³ T. Maiorescu, *Însemnări zilnice*, publicate cu o introducere, note, facsimile și portrete de I. Rădulescu-Pogoneanu, I (1855–1880), București, Editura Librăriei Socec & Co., 1937, p. 204.

Lazarus și Steinthal ajung la o privire de ansamblu asupra științei pe care intenționau s-o întemeieze „pornind de la trei puncte de vedere diferite: de la unul psihologic, unul antropologic și unul istoric”¹⁴. Ei consideră primul dintre reperele amintite – cel psihologic – ca unul dintre cele mai importante și care pătrunde mai profund în problemă, reliefând concomitent și rolul societății, a comunității în care se formează fiecare individ. Alexandru Hurmuzaki va aplica în studiile sale tezele învățaților germani, fără a stăruia amănunțit asupra considerațiilor generale, pe care le-au formulat M. Lazarus și H. Steinthal. Chiar de la începutul studiului publicat în 1866, va evidenția esența continuității în dezvoltarea unui popor, ca lege umană firească, care pentru românii bucovineni, odată cu anul 1775, avea să cunoască soarta impasului. Societatea românească din Bucovina se trezi, la un moment dat, în fața dilemei: sau trebuia să dispară ca identitate națională, sau să se metamorfozeze, însușindu-și alte forme de dezvoltare culturală și rupând astfel continuitatea dezvoltării firești a spiritului și culturii strămoșești¹⁵.

Înainte de a trece la formularea problemelor esențiale ale românilor în contextul realităților impuse de Habsburgi în Bucovina secolului al XIX-lea, Alexandru Hurmuzaki, în toate cele trei studii ale sale bazate pe preceptele psihologiei popoarelor, face o substituție a termenului de *popor* în concepția lui Lazarus și Steinthal cu cel de *națiune*. Această substituție nu este întâmplătoare. Ea are o dublă semnificație. În primul rând, denotă atitudinea lui Alexandru Hurmuzaki față de conceptul modern al problemei, folosind termenul dat în plină perioadă de efervescentă a procesului de formare a națiunilor în Europa și a autodeterminării conștiinței lor naționale. În al doilea rând, această utilizare a termenului pentru Bucovina avea menirea de a trezi conștiința românilor de aici și de a promova procesul de emancipare spirituală a lor, de a înviora autonomia vieții morale și, totodată, de a-i feri pe bucovineni de acea ademenitoare și adormitoare formulă austriacă de „Allgemeine Menschenbildung” sau „Fachbildung”.

Vorbind despre puterea tradiției moștenite, despre continuitate în viața unui popor, Alexandru Hurmuzaki definește, în spiritul lui Lazarus și Steinthal, noțiunile de *personalitate*, *rațiune* și *moralitate*. El scria că „fără *națiune* nu este omenire, fără *naționalitate* nu ajungem la *umanitate*”, că „naționalitatea ca fapt, ca instinct, este foarte veche, ca idee, ca principiu mai nouă” și că tot naționalitatea „a încetat de a fi o simplă realitate și a devenit idee, care mișcă lumea”¹⁶.

Făcând aluzie directă la acei care erau împotriva principiului naționalității, Alexandru Hurmuzaki se situa printre primii intelectuali care susțineau și promovau această idee. El înțelegea foarte bine că în condițiile istorice, care se formaseră în Bucovina în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, obiectivele mișcării naționale a românilor nu puteau fi prezentate în toată complexitatea lor,

¹⁴ M. Lazarus, H. Steinthal, *op. cit.*, în „Manuscriptum”, XV, nr. 3 (60), 1984, p. 11.

¹⁵ Alexandru Hurmuzaki, *Despre o lipsă în învățământul public la noi*, în „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, II, nr. 3, 1 martie 1866, p. 85–86.

¹⁶ *Ibidem*, p. 88–89.

pentru a nu atrage ostilitatea autorităților imperiale. Cu toate acestea, nimeni dintre intelectualii bucovineni de până la el nu formulase un program mai îndrăzneț în ce privește reforma școlii românești în condițiile legilor învățământului austriac. Strategia de acțiune a tuturor fraților Hurmuzaki era următoarea: cultura trebuia să anticipeze pasul politic al societății românești. De aceea, referindu-se la lipsa în învățământul public din Bucovina, Alexandru Hurmuzaki apare nu numai în rolul de propagator al ideii psihologiei popoarelor, ci totodată ca unul dintre primii intelectuali, care accentuează importanța studierii limbii și a istoriei naționale în școlile din Bucovina. Analizând situația românilor din Bucovina în deceniul al șaptelea, Alexandru Hurmuzaki ajunge la concluzia că „istoria țării, istoria națională” nu este cunoscută și din ce în ce mai insistent este eliminată din școli, chiar și din acelea „care cele mai multe și cele mai însemnate sunt înființate și se susțin din însăși averea bisericii noastre dreptcredincioase”. El conchide: „Noi trăim, ca și cum am fi picați astăzi din lună, neștiind de am mai fost și mai înainte, cum și cine am fost, cum am ajuns până astăzi și ce am ajuns, și ce am putea spera și dori de a ajunge în viitoriu; trăim fără legătură cu trecutul, smulși din el, și prin urmare fără conștiința viitoriului, dară și fără speranțe de el – nu trăim ca un individ moral, carele-și are rădăcina și sorgintele vieții în trecut, o dezvoltare în prezent, și o urmează, o transmite în viitoriu”¹⁷.

Cărturarul bucovinean caracterizează învățământul românesc primar și cel mijlociu, constatând situația deplorabilă a acestuia și arătând că el se efectuează numai în limba străină la toate disciplinele și că „învățământul național se mărginește în toate la predarea religiei și, ca a unui obiect secundar, a limbii cu literatura: iată totul. De istorie nici urmă, tot atâta de geografie, care stă în nedespărțită legătură cu istoria, și mai puțin încă de etnografia națională, adică cunoștința mai aproape a poporului său, a ființei și a vieții sale interne și externe”¹⁸.

La sfârșitul studiului publicat în 1866, Alexandru Hurmuzaki insistă asupra necesității studierii istoriei naționale, arătând că acest obiect lipsește din programul școlilor publice sau a celor bisericești. El propune o selecție de circa 50 de lucrări istorice¹⁹ dintre cele mai reprezentative, cunoscute în spațiul românesc și subliniază totodată că pentru școala românească de pretutindeni este foarte importantă prezența unui istoric de talia lui Mihail Kogălniceanu, „carele și-au câștigat atât de mare merit pentru istoria națională și este unul din cei mai buni cunoscători ai ei”²⁰. Va da drept exemplu în studiul său câteva pasaje din memorabilul *Cuvânt pentru deschiderea cursului de istorie națională*, ținut de Kogălniceanu, în 1843, la Academia Mihăileană din Iași.

După ce explică sensul noțiunilor de patriotism și cultură, Alexandru Hurmuzaki face o remarcă referitoare la situația conaționaliilor săi din Bucovina,

¹⁷ *Ibidem*, p. 93.

¹⁸ *Idem*, *Carele e caracterul și tendința învățământului public la noi?*, p. 74–75.

¹⁹ *Idem*, *Despre o lipsă în învățământul public la noi*, p. 99–101.

²⁰ *Ibidem*, p. 100.

care a rămas actuală și astăzi, fiind raportată la modul de gândire și de viață ale minorității românești din Regiunea Cernăuți (Ucraina). Iată ce scria el, referindu-se la conviețuirea de atunci a naționalităților din Bucovina istorică în condițiile politicii promovate de Habsburgi: „Asta nu-mpiedică ca să trăim aici în vechea noastră patrie și cu cei ce nu sunt de o seminiție cu noi în bună pace și amicie, deoarece, cercând și susținând dreptul nostru, nu putem și nu voim a vătăma pe nimine; nu împiedică dar ca să conlucrăm cu ei în bună înțelegere spre scopurile comune ale țării și-ale imperiului”²¹.

Aflată atunci într-o perioadă de decădere din punct de vedere moral și social, societatea românească din Bucovina deceniilor șase-șapte ale secolului al XIX-lea, conform teoriilor psihologiei popoarelor, trebuia să intre într-o fază de înnoire.

Interdependența dintre civilizație și cultură, viabilă într-un stat național unitar, putea să dea naștere unui stil modern al societății, ceea ce se și întâmplase în Germania, Franța și alte țări occidentale. Or, după cum va remarca la începutul secolului al XX-lea sociologul și filozoful Dumitru Drăghicescu „unitatea politică și de limbă a germanilor a făcut că o mare îngrămădire și punere în circulație a întregului material psihologic au fost cu puțință de timpuriu. Spiritul german a avut deci să elaboreze, de timpuriu, un vast material psihologic. Pornirea către generalizare și abstracțiune avea la ce să se aplice, și prin urmare avea ocazie să se dezvolte și să se întărească”²². Pentru națiunea românească din Bucovina, înstrăinată de țara istorică, nu era cu puțință (sau era prea devreme) la acel moment ca acest stil nou de gândire să se impună în conștiința poporului. Aici se mai adăugau și rezultatele lipsei unei dezvoltări proprii, unitare, omogene a trecutului nostru. Lipsa continuitatea unei istorii neatârnate, roadele unei școli și instruirii uniforme și bine puse la punct, în fine, cultura necesară pentru făurirea unei personalități etnice proprii și a unei conștiințe naționale bine definite.

Alexandru Hurmuzaki s-a dovedit a fi primul dintre intelectualii bucovineni care a încercat să găsească o cale pentru a depăși impasul. Intuind problemele pe care românii bucovineni trebuiau să le rezolve în primul rând, acesta propune tehnici concrete și modele veritabile de afirmare națională. De exemplu, pentru a orienta mișcarea națională era nevoie de lideri. În acest sens, Alexandru Hurmuzaki scrie: „Fiecare e datoriu a conlucra la scopurile comune și fiecare trebuie să-și țină neconținut înaintea ochilor adevărul: că în privirea intereselor publice o *singură* voce, care *se ridică*, face mai mult decât o *mie* de guri, carele *tac*, și un *deget*, care *se mișcă*, mai mult decât o *mie* de brațe, care stau *încrucișate*”²³.

Alexandru Hurmuzaki elaborează un întreg îndreptar teoretic referitor la termenul de națiune, demonstrând că forța motrice în mișcarea de emancipare națională și culturală a românilor din Bucovina este, în primul rând, formarea

²¹ Idem, *Carele e caracterul și tendința învățământului public la noi?*, p. 67.

²² Dumitru Drăghicescu, *Din psihologia poporului român*, București, Editura Albatros, 1996, p. 85.

²³ Alexandru Hurmuzaki, *Despre una din ideile domnitoare ale timpului*, p. 72.

conștiinței naționale și, în al doilea rând, unitatea. Unitatea de idei a întregii români, care se justifică prin identitatea limbii, istoriei, obiceiurilor, a credinței și naționalității. El acordă o atenție deosebită rolului personalității în istorie, menționând că individul, personalitatea este un indiciu al întregii colectivități din care face parte. Pentru aceasta era necesară formarea unei clase de intelectuali, care nu putea să apară în lipsa unei școli naționale de tip nou, modern. Iată de ce, în toate cele trei articole discutate, Alexandru Hurmuzaki accentuează rolul studierii limbii și istoriei naționale, pe lângă celelalte discipline amintite, considerându-le ca un drept inalienabil al românilor din Bucovina. „Nu cred, scria el, că e o țară-n lume, mare sau mică, care, având școli mai multe sau mai puține, mai bune sau mai rele, să eschidă [*excludă* – n.n. I.L.] din toate aceste școli, de la cea mai inferioară până la cea mai înaltă, învățământul istoriei naționale”²⁴.

De altfel, Alexandru Hurmuzaki propune înființarea unei catedre pentru istoria națională²⁵. Așadar, iată de unde pornește ideea înființării unei universități la Cernăuți, doleanță care s-a împlinit abia în 1875 la dorința și insistența mai multor intelectuali români, printre care C. Tomașciuc, S. Morariu, I.G. Sbiera, I. Calinciuc, Eudoxiu și Gheorghe Hurmuzaki. Ei se gândeau, încă de pe la 1872, la ideea creării unei universități la Cernăuți²⁶, așteptând între timp rezultatul cu privire la faptul cum se vor rezolva cerințele înaintate de români la nou înființata universitate de la Cluj. Referitor la Catedra de istorie, la care visa Alexandru Hurmuzaki, încă în 1867, aceasta avea să se deschidă abia la 1912.

Ca oricare cultură, și cultura poporului român, în concepția lui Alexandru Hurmuzaki, trebuie să izvorască din chiar ființa acestui popor, din particularitățile lui individuale. El era împotriva împrumutului mecanic al culturii de la alte popoare. În consecință, poporul român era dator să-și dezvolte pe orice cale individualitatea, pentru a se putea opune cosmopolitismului dăunător, despre care s-a vorbit mai sus.

Considerând teatrul ca unul dintre mijloacele de manifestare a naționalității, Alexandru Hurmuzaki i-a acordat o atenție deosebită, insistând în cronicile sale din „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina” asupra virtuților civice ale spectacolelor²⁷.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea, noua ramură științifică a psihologiei popoarelor se va institui ca disciplină de studiu fundamentală în cultura românească. Sociologul și filozoful Dumitru Drăghicescu, de exemplu, referindu-se la viața poporului nostru, ajunge la concluzia că „pentru ca produsele spiritului românesc să poarte caracterul isprăvitului și al desăvârșirii,

²⁴ *Ibidem*, p. 75.

²⁵ *Ibidem*, p. 76.

²⁶ Biblioteca Academiei Române, Secția *Manuscrise*, A 653 (I), *PV* ale S.C.L.R.B., f. 591–592.

²⁷ Alexandru Hurmuzaki, *Teatrul național la Cernăuți*, în „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, IV, nr. 6 și 7, 1 iunie 1868, p. 173.

va trebui ca întreg neamul românesc să colaboreze la o activitate mintală unitară și ca roadele acestei colaborații să se împrăștie, în voie, peste toate colțurile de pământ prin care răsună graiul românesc”²⁸. Lucrarea savantului Dumitru Drăghicescu, *Din psihologia poporului român*, pune pentru prima dată la noi, într-o manieră sistematică și rațională, problema profilului psihologic al românului.

Investigațiile ulterioare în domeniul psihologiei poporului român nu se încadrează în preocupările noastre din aceste pagini, de aceea, revenind la Alexandru Hurmuzaki, vom reține două lucruri esențiale: 1) el a fost printre primii dintre cărturarii români care, fiind la curent cu mișcările intelectuale novatoare din Europa, în special cu cele din spațiul cultural german, a semnalat raportul dintre civilizația modernă și psihologia națională; 2) adept al teoriilor moderne despre formarea națiunilor și despre rolul statului național, Alexandru Hurmuzaki aplică aceste teorii la realitățile societății românești din Bucovina.

Fiind un exponent fidel al idealurilor generației de la 1848, Alexandru Hurmuzaki rămâne totodată și etalonul intelectualului, al cărturarului emblematic nu numai pentru Bucovina, ci și pentru întreg spațiul românesc.

Alexandru Kurmuzaki und die Theorie der Völkerpsychologie im Kontext der rumänischen Gemeinschaft in der historischen Bukowina (in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts)

(Zusammenfassung)*

Die Völkerpsychologie als Wissenschaftszweig wird in der Hälfte des 19. Jahrhunderts gegründet. Ihre Gründer waren die deutschen Wissenschaftler Moritz Lazarus (1824–1903) und Heymann (Heinrich) Steinthal (1823–1899).

Mit einer offenen Haltung hinsichtlich der modernen wissenschaftlichen Theorien zur Nationsbildung und als getreuer Vertreter der Ideale der 1848er Generation ist Alexandru Hurmuzaki – einer von den berühmten Gebrüder aus der ersten Generation der Bukowiner Familie Hurmuzaki – der erste von den rumänischen Intellektuellen, der auf „eine von den in seiner Zeit vorherrschenden Ideen“ hinweisen und diese in Beziehung mit den Realitäten der rumänischen Gesellschaft in Beziehung setzen wird. Es handelt sich um eine neue wissenschaftliche Orientierung, die später auch zum Bestandteil der Philosophie und zwar als *Völkerpsychologie* geworden ist.

Alexandru Hurmuzaki hat sehr gut die Tatsache verstanden, dass unter den historischen Umständen, die die Bukowina in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts charakterisierten, die Ziele der rumänischen Nationalbewegung in ihrer ganzen Komplexität nicht dargestellt werden durften, sonst hätten die österreichischen Behörden eine feindliche Stellung gegenüber nehmen können. Trotzdem hat niemand vor ihm ein kühneres Programm hinsichtlich der Reform der rumänischen Schulen innerhalb der österreichischen Unterrichtsgesetze formuliert. Die Handlungsstrategie der Gebrüder Hurmuzaki betraf die Rolle der Kultur: diese sollte der politischen Tätigkeit der rumänischen Gesellschaft vorgehen.

²⁸ Dumitru Drăghicescu, *op. cit.*, p. 420.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Die Meinung des bekannten Jassyer Akademiker und Historiker, Alexandru Zub – demgemäß A.D. Xenopol den Vorrang hätte, was die Darstellung der Völkerpsychologie als neuer Wissenschaftszweig und ihre Anwendung auf das Studium der Nationalgeschichte betrifft – ist begründet, wenn man über die neuen wissenschaftlichen Forschungsmethoden in der rumänischen Historiographie diskutiert.

Gegen Ende des 19. Jahrhunderts und am Anfang des 20. Jahrhunderts wird sich der neue wissenschaftliche Zweig der Völkerpsychologie als grundsätzlicher Studiumsbereich in der rumänischen Kultur durchsetzen.

Alexandru Hurmuzaki bleibt ein wichtiger Vertreter der Ideale der 1848er Generation und gleichzeitig das Vorbild des Intellektuellen und des Gelehrten, nicht nur im Bukowiner, sondern auch im ganzen rumänischen Gebiet.

VÂNĂTOAREA ȘI DREPTUL DE VÂNĂTOARE ÎN BUCOVINA (1786–1900)

OVIDIU BĂTĂ

Dreptul de vânătoare și reglementarea ei constituie axa oricărei acțiuni în domeniul vânătoarei și ele oglindesc existența, extinderea și importanța acesteia și, totodată, sensul și spiritul unei epoci.

Vânătoarea a reprezentat întotdeauna nu numai un agrement, dar și o valoare economică, carnea unor specii fiind valorificată alimentară iar blănurile vestimentară.

Dată fiind întinderea considerabilă a pădurilor naturale și cu structuri diversificate pe pământul românesc de-a lungul timpului, întindere mult mai mare decât cea de astăzi, când agricultura era aproape inexistentă și populația relativ rară, ne putem ușor închipui bogăția de vânat, din toate speciile, ce le caracteriza.

Abundența vânatului, cu păr și cu pene, în Moldova a fost confirmată de o serie de mărturii ale unor călători străini din secolele XVI–XVIII. Străbătând Moldova la începutul secolului al XVIII-lea, suedezul H. Weismantell consemnează: „În toată această țară este un belșug nemaiauzit de tot soiul de sălbătăciuni: elani, cerbi, căprioare, urși și mistreți umblă prin țară ca turmele de oi; sunt, de asemenea, foarte multe dropii, potârniche, găinușe de câmp și de mesteacăn, rațe, găște, becaține și alte păsări, dar oamenii nu prea le vânează sau prind; dacă ar avea chef, locuitorii ar putea să se hrănească numai cu vânat”¹.

În *Descrierea Moldovei*, Dimitrie Cantemir pomenește, fără a face „o povestire lungă”, de „turmele de cerbi, căprioare, capre, vulpi, râși și lupi care rătăcesc îcoace și încolo prin păduri”². Adușă apoi: „Las la o parte celelalte viețuitoare sălbatice ce se găsesc în pădurile noastre, râși, jderi (nu aceia care de obicei se zic samuri) și vulpi etc. ale căror blăni servesc mai cu samă să ne apere de frig”³.

¹ N. Iorga, *O nouă descriere a Moldovei în secolul al XVIII-lea de un Suedez*, în „Revista istorică”, XVI (1930), p. 26.

² Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Traducere după originalul latinesc la 200 de ani de la moartea autorului (21 August 1723) de Dr. George Pascu, București, Editura „Cartea Românească”, 1923, p. 48.

³ *Ibidem*, p. 51.

Dreptul de a vâna oriunde și oricând aparținea celor care stăpâneau pământul – Domnul, marii dregători, boierii, reprezentanții mănăstirilor, moșnenii și răzeșii. Nu se putea vâna și pescui în braniști, locuri special oprite pentru vânatoare și pescuit, pentru fân și pentru lemne, decât cu învoiala expresă a stăpânului braniștei – Domn, mănăstire, boier –, contravenienții fiind aspru pedepsiți.

Informații despre vânătorile domnești din Moldova aflăm tot din *Descrierea Moldovei*. În mod obișnuit, se organizau patru vânători domnești pe an – „S-au rezervat numai patru timpuri pe an și anume acele care precedă posturile bisericii orientale, în care toate păturile țării, boieri, militari, nobili, cetățeni și negustori trebuie să se intereseze de vânătoria Domnului. În acele zile se strâng câteva mii de țărani din satele vecine cu porunca de a intra în păduri și de a stârmi fiarele”⁴. Zelul gonașilor era răsplătit de Domn cu o anume recompensă pentru fiecare animal sălbatic: „Cine a prins un iepure capătă douăzeci și cinci de aspri bacșis; cine a prins o vulpe, șezeci; un mistreț se plătește cu un imperial, un urs cu un galbăn, o căprioară cu obzeci de aspri. După ce s-a mântuit vânătoria, animalele curate, care sunt bune de mâncat, parte sunt duse la bucătăria Domnului, parte se împart între boieri ori între șefi militari; cele necurate, vulpi, lupi, mâți sălbatice, hylaces și alte vietăți de acest fel care se găsesc în munții Moldovei, se dau la peichi, adică servitorilor Domnului, care din pieile lor nu puțin câștig își procură”⁵.

Rudolf Sperlbauer, inspector și consilier silvic la Direcțiunea c.c. a pădurilor și domeniilor din Viena, afirmă că „Despre starea vânatului în Bucovina și despre dezvoltarea vânătorei n-avem din timpuri trecute documente scrise și numai tradițiunea ni dă asupra acestui sujet oareșicare deslușire. Pe timpul ocupațiunei prin Austria (1775), vânătoria era, ca și azi încă în Moldova limitrofă, liberă”⁶.

În memoriul din 1775 al administratorului militar al Bucovinei, general-maior Gabriel baron Splény von Mihálydy, referitor la vânătoare găsim consemnat: „**Vânătoria.** În aceste păduri există aproape peste tot, ca sălbătăciuni, destule căprioare, iepuri, lupi, vulpi și jderi; cerbii, caprele negre și mistreții sunt ceva mai rari; urșii, herminele și pisicile sălbatice se găsesc numai ici-colea. În prezent, țăranul, cu excepția ciobanilor, practică foarte puțin vânătoria”⁷.

La aproape 30 de ani după Splény, în 1803, Ion Budai-Deleanu menționa că: „Vânatul, care băjbăia la început pretutindeni, acum s-a rărit; el s-a împuținat mult prin vânătoria liberă a țăranilor și militarilor, a fost nimicit prin cuptoarele de

⁴ *Ibidem*, p. 121.

⁵ *Ibidem*.

⁶ R. Sperlbauer, *Vânatul și pescăritul*, în A. Zachar, E. Guzman, R. Sperlbauer, C. Homiuca, I. Cuparenco, *Die Entwicklung der Land- und Forstwirtschaft und ihrer Industrien sowie der Jagd und Fischerei im Herzogthum Bukowina seit dem Jahre 1848*, Wien, Commissionsverlag Moritz Perles, 1901, p. 233.

⁷ Gabriel Splény von Mihálydy, *Descrierea districtului bucovinean*, în *Bucovina în primele descrieri geografice, istorice, economice și demografice*, Ediție bilingvă îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici. Prefață de D. Vatamaniuc, București, Editura Academiei Române, 1998, p. 49.

potasă construite în toate pădurile și prin câteva ierni foarte aspre ce au urmat una după alta; la târg, rar se găsește de vânzare”⁸.

Sub administrația austriacă, epoca se caracterizează prin creșterea interesului pentru vânătoare, prin apariția primelor dispoziții, pozitive, referitoare la susținerea vânatului, precum și prin înțelegerea importanței economice a vânătoarei. Începe o epocă de dezvoltare care a putut crea temelia pentru primele începuturi ale unei economii raționale de vânătoare. Odată cu dezvoltarea înțelegerii pentru însemnătatea acesteia, sporește, proporțional, și numărul dispozițiilor privitoare la vânătoare.

Prin *Patentul împărătesc din 13 aprilie 1786*⁹ (vezi Anexa), se promulgă un regulament de vânat – cunoscut ca *Rânduiala/Pravila de Vânătoare* –, dat în 28 februarie 1786 de împăratul Iosif II. A fost primul regulament de vânătoare aplicat în Bucovina și a reglementat întreaga viață a vânătoarei de atunci. Această *Rânduială* a servit ca directivă generală până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și a îndrumat stări de lucruri mai bune, care au pătruns succesiv în rândul populației.

Regulamentul s-a dat, „cu privire la vânătoare”, pe de o parte pentru a susține „proprietarilor de vânătorii justa usare a dreptului lor”, pe de altă parte spre „a asigura culturei publice de pământuri fructele muncii sale contra chefului întrecut de vânat”.

Principial, au fost decisive la întocmirea acestui regulament, următoarele puncte de vedere esențiale:

1. Proprietarul unui teren de vânat nu avea voie să vâneze pe un teren de vânătoare străin.

2. Sub vânătoare trebuia să se înțeleagă numai vânarea animalelor utile – cerbi, căprioare, mistreți, jderi, cocoși de munte, găinușe sălbatice, potârniche, păsări de baltă etc. Vânătoarea asupra vânatului stricător și răpitor – mistreți, urși, vulpi, lupi, râși, vulturi, uli, buhe etc. – era permisă tuturor, oriunde, oricând și oricum.

3. Pentru prima dată, se recunoaștea importanța economică a vânătoarei, în contrast cu slaba considerare acordată până atunci. Orașele și târgurile erau obligate să vândă sau să dea în arendă dreptul de vânătoare celui care oferea mai mult.

4. Țăranii și orașenii nu puteau cumpăra sau lua în arendă vreun drept la vânătoare – pe principiul că „astfel li s-ar da numai ocazia să-și neglijeze gospodăritul și meseria”.

⁸ Ion Budai-Deleanu, *Scurte observații asupra Bucovinei*, în *Bucovina în primele descrieri...*, p. 379.

⁹ Eugen Simiginowicz, *Manualul Administrațiunii comunale pentru Ducatul Bucovinei*, Edat de Comitetul țării al ducatului Bucovinei, Cernăuți, în Editura comitetului provincial bucovinean, 1902, p. 979–985.

5. Pentru prima dată se exprima dreptul la despăgubire pentru pagubele cauzate de vânat, la cereale, la vii și grădini și se prescria exact procedura respectivă.

6. Curios este că nu se stabileau timpuri de ocrotire a vânatului. Se prevedea numai principiul că în semănături, pe terenuri clădite, în vii, înainte de cules, vânătoarea era oprită atât proprietarului vânătoarei cât și vânătorului și aceasta sub sancțiunea amenzii de 25 de galbeni proprietarului vânătoarei, iar vânătorului sub sancțiunea pedepsei de trei zile închisoare.

7. Pentru apărarea vânătoarei, autoritățile erau obligate să împiedice braconajul.

8. Împușcarea fără îndreptățire a vânatului se considera furt. Braconierii care făceau comerț cu vânatul erau predați instanțelor penale. Braconierilor neprofesioniști și celor care împușcau numai specii mai mici de vânat li se aplica o pedeapsă corporală. Tăinuitorul se pedepsea ca și braconierul.

Mișcările din 1848 au avut și în Bucovina influență asupra vânatului, până în 1850 exterminându-se, cu desconsiderarea tuturor prescriptelor, în mod barbar, mai ales vânatul util.

Se impunea deci o reglementare a raporturilor în exercitarea vânătoarei, reglementare care se efectuase mai înainte pentru toate țările coroanei. S-a emis astfel *Patentul împărătesc din 7 martie 1849*¹⁰, prin care se reglementa exercitarea dreptului de vânat, și ordonanțe ministeriale ulterioare, respectiv *Ordinațiunea Ministerului de Interne*¹¹, din 15 decembrie 1852 și *Ordinațiunea Ministerului de Interne*, din 14 iulie 1859 – prin care au fost completate prevederile de această natură mai vechi, cu îndrumări referitoare la cele necesare pentru scutirea agriculturii contra pagubelor pricinuite de sălbătăciuni și contra practicării excesive a vânătoarei, pentru apărarea împotriva braconeriei. Patentul desființa dreptul de vânat pe pământ străin, clăcile de vânătoare și alte prestări în acest scop.

În legătură cu acestea, a fost emisă și *Patenta regală de arme/Ordinul de arme*¹², din 24 octombrie 1852, cu privire la purtarea armelor de vânat. Permisele de arme se eliberau, contra cost, pe durata unui an – amatorilor de vânătoare (10 florini), pentru paza culturilor și apărarea locuințelor izolate (2 florini). Personalului silvic și comunelor, spre apărare contra animalelor sălbatice (urși, lupi, vulpi), permisele se eliberau gratuit.

În ceea ce privește armele, populația indigenă folosea, încă din vechime, puști cu țevi netede. Carabinele și muschetele cu glonț erau rare. Înainte de 1848, pușca cu percuție înlocuise pușca cu cremene, care nu permitea o utilizare eficientă la vânătoare. De prin 1868 s-a introdus pușca „Lefauchaux” (cu percuție laterală)

¹⁰ *Ibidem*, p. 974–976.

¹¹ *Ibidem*, p. 976–979.

¹² Otto Witting, *Istoria dreptului de vânătoare în Transilvania*, Academia Română, „Studii și Cercetări”, XXVII, București, 1936, p. 40.

apoi „Lancaster”¹³, arme care se găseau chiar și în cele mai îndepărtate așezări de prin munți.

La 2 ianuarie 1854 este emisă *Ordinațiunea Ministerelor de Interne și de Justiție*¹⁴, relativă la admiterea jurării personalului pentru paza pădurilor și a vânatului.

Pentru „spornica ocrotire a vânătoarei contra atacurilor ilegale, îndeosebi contra braconierilor și a furilor de sălbătăcimi”, se ordona ca personalul pentru serviciul de pază al vânătoarei să depună jurământ pentru serviciul păzirii pădurii și vânatului.

Formula de jurământ

*Jur de a păzi și ocroti vânătoarea încredințată pazei mele cu cea mai mare grijă și credință, de a denunța, fără considerare personală, pe toți aceia care vor căuta să o dăuneze în vreun mod sau au dăunat-o efectiv, fiind trebuință de a sechestra în mod legal sau de a aresta, de a nu pâri sau bămui pe un nevinovat pe fals, de a împiedica, după putință, orice daună și de a denunța și taxa dăunărilor pricinuite după optima mea știință și cunoștință și de a reclama îndemnisarea acestora pe cale legală, de a nu mă sustrage niciodată obligațiunilor impuse mie fără știrea și consimțirea prepozițiilor mei sau fără a fi inevitabil împiedicat, de a da socoteală oricând asupra averii încredințate mie. Așa să-mi ajute Dumnezeu!*¹⁵

Personalul jurat era considerat și ca gardă/strajă publică, cu toate drepturile conferite prin legi: „Pentru a fi cunoscut și considerat de strajă publică, el va purta în serviciu veșmântul prescris sau se va da de cunoscut cel puțin printr-un chipiu caracteristic, care s-a adus la cunoștința publică a districtului sau printr-o asemenea legătură la braț”¹⁶.

La 1 iulie 1857, apare *Ordinul Ministerelor de Interne și de Justiție*¹⁷, care se referea la noile cerințe necesare depunerii jurământului pentru serviciul silvicului și de vânat. Ordinul prevedea că „La depunerea jurământului pentru împlinirea datorințelor legale cu serviciul de apărare a pădurilor și a vânătoriei se vor admite de către dregătoriile politice numai persoanele care vor avea purtare nepătată.” Se mai cerea, în special, ca respectivii candidați „să fi făcut cu succes bun examenul prescris în privința persoanelor subsidiare pentru păduri, apărare și trebile tehnice sau să fie împlinită etatea de 20 de ani”. Celor admiși li se dădea o adeverință în scris despre aceasta, adeverință care servea pentru legitimare. Dregătoriile politice trebuiau să țină registre cu evidența tuturor persoanelor care au depus jurământul.

¹³ R. Sperlbauer, *op. cit.*, p. 236.

¹⁴ Eugen Simiginowicz, *op. cit.*, p. 988.

¹⁵ *Ibidem*, p. 990.

¹⁶ *Patentul împărăiesc din 3 decembrie 1852/Legea silvică*, Foaia Legilor Imperiale Nr. 250,

¹⁷ Eugen Simiginowicz, *op. cit.*, p. 990–992.

În anul 1874 s-a legiferat, pentru prima dată în Bucovina, stabilirea epocilor de oprire a vânătoarei, respectiv prin *Legea provincială din 20 decembrie 1874*¹⁸, despre timpul de cruțare pentru sălbătâcimi. Legea stabilea perioada în care vânătoarea pentru diferite tipuri de vânat era prohibită.

Primul paragraf al acestei legi s-a modificat succesiv prin *Legea din 1 iunie 1886*, cu vigoare pentru ducatul Bucovinei, și prin *Legea din 6 februarie 1891*, prin care s-au schimbat unele dispoziții ale legii anterioare.

Paragraful 1 prevedea: „Următoarele soiuri de sălbătâciune în timpurile mai jos arătate nu este iertat nici a le prinde, nici a le ucide:

1. Cerbul bărbătesc – de la 1 noiembrie până la 1 iulie.
2. Căprioara – de la 15 ianuarie până la 1 iulie.
3. Cerboanca precum și puiul de cerb – tot anul.
4. Iepurele – de la 15 ianuarie până la 15 septembrie.
5. Cucoșul sălbatic (cucoșul de munte sau tătarul) și cucoșul de pădure – de la 1 iunie la 1 octombrie.
6. Găina sălbatică (găina de munte sau tătara) și găina de pădure – tot anul.
7. Găinușa – de la 15 ianuarie până la 15 septembrie.
8. Pățurnicea – de la 1 decembrie până la 1 septembrie.
9. Rața sălbatică, sitarul de priloage și becasinul – de la 15 aprilie până la 15 iulie.
10. Sitarul de pădure – de la 15 aprilie până la 15 septembrie.
11. Prepețița – de la 1 aprilie până la 15 august.
12. Dropia – de la 1 aprilie până la 1 august”.

Paragraful 1 al Legii din 1886 enumera 17 feluri de vânat, cel al Legii din 1891 numai 12 feluri. Erau diferențe și în ceea ce privea perioada de interdicție.

Legea interzicea prinderea sălbătâciunilor în lațuri, capcane ș.a., precum și distrugerea ouălor. În cazul înmulțirii peste măsură a sălbătâciunilor, care „deveneau dăunătoare cultivei”, Guvernul țării putea dispune o împuținare a acestuia și în perioada interdicției.

Încălcarea prevederilor acestei legi se pedepsea cu amendă în bani de la 5 până la 25 de florini, care putea crește la 50 de florini „dacă prin împușcarea unei mulțimi mai mari de sălbătâcime sau prin repețire s-a făcut daună însemnată mulțimei normale a sălbătâcimii”. Bani din amenzi și cei strânși din vânzarea vânatului confiscat „curg în fondul săracilor acelor comune unde s-a descoperit călcarea legii”. Amenda se putea prefăce în „pedeapsă de libertate” – 5 florini o zi de arest.

Prin *Legea țării din 2 mai 1886*¹⁹, valabilă pentru Bucovina, s-au introdus bilete de vânătoare. Exercițarea dreptului de vânat în Ducatul Bucovinei era permisă numai posesorului unui bilet de vânat, cu valabilitate pe întreg anul de

¹⁸ *Ibidem*, p. 993–995.

¹⁹ *Ibidem*, p. 985–988.

vânătoare (1 aprilie – 31 martie) și numai pentru persoana pe al cărei nume era făcut și care plătea o taxă de 5 florini.

Cu eliberarea biletului era însărcinată dregătoria politică de primă instanță din ținutul solicitantului. Bilete de vânat se puteau da și la străini, celor care nu locuiau în Bucovina. Nu se eliberau bilete de vânat minorilor sub 20 de ani, bețivilor, bolnavilor mintali, criminalilor, hoților, săracilor, celor care nu aveau permis pentru arme de foc, contravenienților la legea ocrotirii vânatului etc.

Jandarmeria c.c., organele de siguranță comunală, personalul de vânătoare jurat și paza pădurilor jurată trebuiau să vegheze la respectarea dispozițiilor.

Pentru o serie de nereguli, pedeapsa era între 5 și 20 de florini, în caz de repetare de 50 de florini. Pedeapsa se putea înlocui cu închisoarea, respectiv pentru 5 florini câte o zi de închisoare. Taxa plătită pentru biletul de vânat și banii de pedeapsă intrau în fondul pentru cultura țării. După mai mulți ani de aplicare, biletele de vânat aduceau fondului de cultură un venit anual de 1 730 de florini²⁰.

Prin *Emisul președintelui țării al Bucovinei*, nr. 8 601, din 28 iunie 1888, s-au introdus atestate de licență pentru negoțul cu vânat²¹ în piețele și târgurile din Bucovina.

Pe la începutul anilor 1870, pădurile de pe moșia Rădăuți a Fondului bisericesc erau teritoriul cu cel mai bogat vânat, în special cerbi. Dreptul de vânătoare în aceste păduri, în unele părți ale localităților Marginea, Fürstenthal și Solca a fost, până în anul 1878, arendat. Dovedindu-se inoportună arendarea – „datorită modestelor despăgubiri” – s-a introdus „căutarea vânatului în aceste revire silvice în regia Fondului”²².

La sfârșitul anului 1895, statistica oficială de vânătoare înregistra, în Bucovina, 586 de terenuri de vânătoare, cu suprafețe cuprinse între 115 și peste 1 150 ha²³.

Începuturile organizării activității vânătoarești în Bucovina s-au materializat prin constituirea de asociații²⁴ și societăți de vânătoare locale.

Prima asociație de vânătoare a fost înființată la Cernăuți, în 1825 – Asociația vânătorilor din Cernăuți (*Der Schützen-Verein in Czernowitz*) –, sub protectoratul Înălțimii Sale Arhiducele Karl-Ludwig, cu 108 membri. Averele asociației consta în imobile și mobile iar capitalul de bază era de 22 000 de florini.

A urmat, în 1868, Asociația vânătorilor din Câmpulung Moldovenesc (*Der Schützen-Verein in Kimpolung*), cu 30 de membri și fără capital.

²⁰ R. Sperlbauer, *op. cit.*, p. 236.

²¹ *Ibidem*, p. 235.

²² *Ibidem*, p. 237.

²³ *Ibidem*, p. 236.

²⁴ *Hauptbericht und Statistik über das Herzogthum Bukowina für die Periode vom Jahre 1862–1871*, Herausgegeben von der Bukowinaer Handels- und Gewerbekammer, Lemberg, Selbstverlag der Handelskammer, 1872, p. 410.

Asociația vânătorilor din Rădăuți (*Der Schützen-Verein in Radautz*) a fost fondată în anul 1871, cu 130 de membri. Averea asociației consta din imobile și mobile. Capitalul asociației era de 5 000 de florini.

În 1883, la Cernăuți a fost înființată Societatea pentru Ocrotirea Vânătorului din Bucovina (*Jagdschutzenverein*)²⁵.

În lucrarea *Die Bukowina* se menționează că „În fiecare toamnă se organizau mari vânători la cerbi în Bucovina, la care participau mari personalități din țări îndepărtate – Germania, Anglia – și, pe drept cuvânt, vânătoarea la cerbi în Bucovina poate fi considerată ca una dintre cele mai frumoase din Europa, aceasta datorită faptului că cerbii de aici întrec mult, ca talie, greutate și forma minunată a coarnelor, cerbii crescuți artificial în grădinile zoologice din provinciile vestice”²⁶.

După cum arăta și Eugen Botezat, Bucovina era considerată de renumiți vânători ca „cea mai frumoasă țară a cerbilor din lume”. Lucrul acesta era menționat în reviste de specialitate germane ca „Wild und Hunt”, „Deutsche Jagd” etc., în care se aduceau „cele mai mari elogii la podoaba coarnelor cerbului din Bucovina”²⁷. Dezvoltarea deosebită a coarnelor la cerbi – până la 12 kg greutate – era pusă pe seama „raporturilor favorabile de nutriment”²⁸.

Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, ocoalele cele mai renumite în cerbi erau: Solca, Codrul Voievodesei, Marginea, Putna, Frasin, Vatra Moldoviței și Argel²⁹.

Dovadă a acestor realități, menționăm că însăși împăratul Franz Iosif I, cunoscut ca vânător pasionat, a participat, cu ocazia vizitelor pe care le-a făcut în Bucovina, la vânătorile organizate în pădurile din zona Rădăuților.

Franz Iosif I a vizitat Rădăuțiul în 23–27 octombrie 1851, în 1–3 iulie 1855 și în 17 septembrie 1880, când a fost încartiruit în casa cu nr. 3 din Str. Eudoxiu Hurmuzachi.

În toamna anului 1851, la 22 octombrie, a ajuns la Rădăuți, Franz von Raymond, ca să pregătească încartiruirea pentru împărat și suită. Împăratul Franz Iosif I a sosit la Rădăuți în 23 octombrie 1851, însoțit de inspectorul Hergheliei, general de cavalerie conte Heinrich de Hardegg, pentru o vizită de 4 zile.

Despre șederea împăratului la Rădăuți au relatat, la vremea respectivă, două reportaje publicate în ziarul oficial „Wiener Zeitung”, din 4 noiembrie 1851. Acestea sunt³⁰:

„Rădăuți, 26 octombrie. Maiestatea Sa a vânat în pădurile de la Rădăuți în zilele de 24, 25 și 26. În afară de suita Maiestății Sale, au mai participat

²⁵ www.agvps.ro/istoria_organizarii.php

²⁶ *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde*, [...], Czernowitz, Selbstverlag, 1899, p. 107–108.

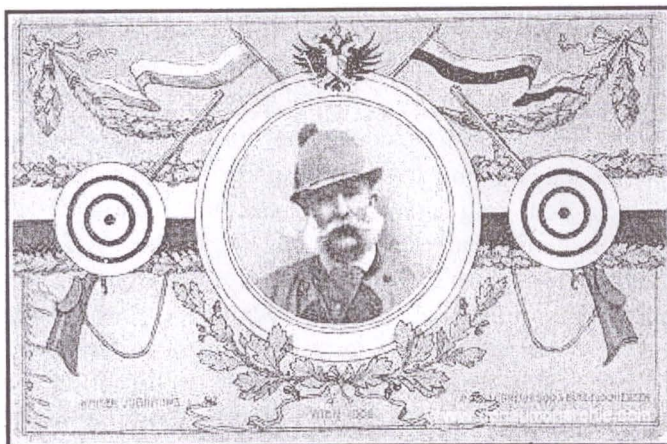
²⁷ E. Botezat, *Potențialul cerbilor din pădurile Fondului bisericesc din Bucovina*, în „Bucovina forestieră”, Cernăuți, 1943, p. 213.

²⁸ R. Sperlbauer, *op. cit.*, p. 240.

²⁹ Radu Ichim, *Istoria pădurilor și silviculturii din Bucovina*, București, Editura Ceres, 1988, p. 89.

³⁰ Franz Wiszniowski, *Radautz die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, München, 2. Auflage 1988, Verlag „Der Südostdeutsche” der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen, p. 28–29.

gubernatorul și comandantul armatei din Galiția, gubernatorul Transilvaniei, prințul Schwarzenberg, contele Hardegg – care a condus personal vânătoarea – și trei mari proprietari din Bucovina.”

Împăratul Franz Josef I, în ținută de vânător (1908).

Sursa: www.donaumonarchie.com

„Cernăuți, 27 octombrie. Maiestatea Sa împăratul și-a continuat călătoria de la Cernăuți, ora 6 dimineața, la Rădăuți. [...] Maiestatea Sa era însoțit, în afară de suită, de către Excelența Sa guvernatorul conte Goluchowski, II-Sa prințul Schwarzenberg, guvernator civil și militar al Transilvaniei, II-Sa prințul Edmund Schwarzenberg, comandantul Armatei 4 și Excelența Sa contele Hardegg, general de cavalerie și inspector la Herghelia militară. După sosirea la Rădăuți, Maiestatea Sa a vizitat Herghelia și a luat apoi masa. Seara, a fost un spectacol cu dansuri și cântece, cu acompaniament instrumental, ale diferitelor naționalități din Bucovina, pe care Maiestatea Sa a binevoit să le aprecieze foarte mult. În 24, 25 și 26 s-au organizat vânători magnifice la munte. Nobilimea și clerul erau invitați la masă în fiecare zi. [...] La Rădăuți, ca și mai înainte la Cernăuți și la Sniatyn, Maiestatea Sa a binevoit să-și exprime toată satisfacția în legătură cu șederea în Bucovina.”

Cuvintele rostite de împărat – „Die Bukowina ist ein schönes Land und hat gute Menschen”, „Bucovina este o țară frumoasă și are oameni buni” – au trezit un entuziasm general.

Cea de a doua vizită a împăratului a fost în vara anului 1855: „La 1 iulie 1855, ora 10 dimineața, a sosit la Rădăuți împăratul Francisc Iosif I venind de la Cernăuți, unde sosise în ajun. [...] După-masă, a plecat la vânătoare la Hardeggtal (Codrul Voievodesei) de unde s-a întors la ora 10 seara. La 2 iulie [...] împăratul a inspectat Secția II a Hergheliei, plecând apoi la vânătoare la Codrul Voievodesei, unde a răpus un cerb «de mărime excepțională». Coarnele lui, cu 10 raze, se mai păstrează în vila imperială de la Bad Ischl, în Salzkammergut. După vânătoare,

împăratul a oferit o masă la care au participat toți înalții oaspeți participanți la vânătoare. La 3 iulie a mai participat la o vânătoare la Codrul Voievodesei”³¹.

În 11 februarie 1853, cei doi primari ai Rădăuțiului – Wenzel Hofmann (comuna germană) și Vasile Ilasciuc (comuna moldovenească) – s-au adresat Administrației provizorii a Bucovinei cu rugămintea de a aproba orașului o emblemă proprie. Cererea era însoțită de un desen și de o descriere a emblemei. Scutul emblemei era împărțit în patru. În diviziunea a treia, cu fond auriu, apare un cerb în goană – semn că Majestatea Sa apostolică a fericit târgul Rădăuți cu prezența sa preainaltă, s-a milostivit să ia parte la vânătorile organizate și s-a îndurat să acorde târgului grația preainaltă de a fi înălțat la rangul de oraș.

În urma propunerii făcute de Ministerul de Interne, la 26 octombrie 1853, emblema acordată orașului arăta astfel: pe un scut albastru, împărțit în două printr-o panglică negru-galben, se văd, în partea de sus un cerb cu coarne de aur, alergând spre dreapta, iar în partea de jos o iapă murgă, întoarsă spre dreapta cu un mânz orientat în direcția opusă, pe pământ verde, având în dreapta și în stânga, sprijiniți de marginile scutului, câte un snop de grâu. Scutul avea o ramă de aur cu ornamentații³².

Și un alt membru al familiei regale, arhiducele Rudolf de Austria, în timpul călătoriei sale în Bucovina – „La 9 iulie 1887 a sosit la Rădăuți prințul moștenitor austro-ungar arhiducele Rudolf, a vizitat, printre altele, Hergheia și a plecat a doua zi dimineața la Lucina prin Câmpulung”³³ – a participat la partide de vânătoare, ocazie cu care „a împușcat, și anume pe Muntele Lucina, din o colibă, doi vulturi negri”³⁴.

Încheiem această parte a studiului nostru cu aprecierile lui de R. Sperlbauer referitoare la vânatul și vânătoarea din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea: „Dacă aruncăm o privire retrospectivă asupra raporturilor vânătoarești ale Bucovinei, nu putem nega că Bucovina cuprinde în sine încă o bogată comoară de atracții vânătoarești, că vânătoarea însă pretinde de la vânător jertfe de osteneți și greutateți, pe care numai puțini oameni le pot aduce, iar pe de altă parte nu trebuie de tăgăduit că problema vânatului în această țară recere ca atare încă în multe privințe o perfecționare vânătoarească și că pluralitatea personalului vânătoarec are lipsă de o perfecționare corespunzătoare, spre a putea apoi întrebuița cunoștințele și experiențele sale pentru vânătoare în mod complet și rodnic”³⁵.

Publicăm, în Anexă, *Patentul împărătesc din 13 aprilie 1786*, urmând ca celelalte documente principale citate în text să le prezentăm într-un număr viitor al revistei „Analale Bucovinei”.

³¹ *Ibidem*, p. 32.

³² *Ibidem*, p. 31.

³³ *Ibidem*, p. 34.

³⁴ R. Sperlbauer, *op. cit.*, p. 242.

³⁵ *Ibidem*, p. 242–243.

A N E X A

Patentul împărătesc din 13 aprilie 1786

Regulamentele de vânat din 1728 și 1743 s-au modificat deja, prin diferite regulamente următoare, în multe privințe și nu mai sunt corespunzătoare actualelor noțiuni de drepturi de proprietăți.

Ne simțim deci înduplecați, de a deroga prin aceasta toate regulamentele tranzitorii emise în privința vânătoriei și de a cuprinde în prezenta lege toate celea ce va putea fi potrivit pe de o parte de a susține proprietarilor de vânătorii justa uzare a dreptului lor, pe de altă parte însă de a asigura culturii publice de pământuri fructele muncii sale contra chefului întrecut în vânat.

Toți supușii noștri precum și toți proprietarii de vânătorii vor observa deci exact prezenta ordinațiune, nevoind noi să facem pe viitor vreo deosebire între domeniul nostru de vânat și dreptul de vânat al proprietarilor privați.

§ 1.

Proprietarul unei vânătoare este îndreptățit de a îngriji, în districtele lor de vânat, toate soiurile de sălbătici cu răcitură și esle de fân sau de a o hrăni de alta cu orice fel de nutriment. Lor le va sta liber de a prinde sau împușca sălbăticiile drept proprietate a lor ca și fiecare animal domestic, crescut la o economie, în orice etate, mărime sau greutate, la orice timp precum le va fi cu voia și a o întrebuința pentru propriul consum sau a o vinde.

§ 2.

Fiecare proprietar al unei vânătoare mari sau mici va avea libertatea de a plodi în păduri, lunci sau corciuri fazani, de a vâna iepuri și alte sălbătici pe teritoriul său cu câni, întrucât aceasta se va face fără a dăuna pe alți proprietari de pământuri, la din contra proprietarul vânătoarei va fi constrâns să răspundă îndemnizarea.

§ 3.

Porci sălbatici se vor putea ține numai în parcuri închise și bine asigurate contra eruperii. Aflându-se un porc sălbatic afară de parc va fi ertat fiecăruia și la orice timp de a-l împușca ca pe lupi, vulpi sau alte animale răpitoare sau de alta a-l așterne la pământ.

Opunându-se proprietarii de vânătoare sau vânătorii, ei vor fi constrânși să depună o amendă de 25 de galbeni și de a îndemniiza toată paguba pricinuită prin porcul erupt.

§ 4.

Fiecare proprietar de vânătoare este îndreptățit de a se folosi în districtul său chiar și în privința sălbăticiilor trecătoare de dreptul său de vânat și de a prinde sălbăticiile sau a o împușca în tot felul posibil, precum i-ar fi cu plac.

§ 5.

O sălbătăcime rănită în propriul domeniu de vânat, care trece pe domeniul străin, n-are deci să se urmărească, ci va rămâne proprietatea posesorului de vânătoare unde s-a tras; el va putea dispune asupra ei ca și asupra proprietății proprii.

§ 6.

A pune capcane și rețele și a face capcane de lupi se admite fiecăruia proprietar de vânătoare pe teritoriul său.

Spre evitarea oricărei pagube și nenorociri însă, vor trebui așezate semne, care se vor putea remarca și cunoaște lesne de fiecare.

§ 7.

Unde într-o pădure domeniul de vânat și vrescăritul este proprietatea mai multor părți diferite, va fi totdeauna consult, dacă între ambele părți se va face o convențiune și dacă vrescăritul sau se va răscumpăra de tot de către proprietarul vânătorii sau se va lua în arendă. Voind însă să folosească proprietarul de vânătorii mici însuși vrescăritul, el va fi obligat să se pună în înțelegere cu proprietarul domeniului sau cu vânătorii acestuia, pentru a se exercita comun cu acesta din timp în timp vânătoarea și să se evite astfel paguba în domeniu.

§ 8.

Domeniul și vrescăritul se vor putea, după bunul plac, vinde sau arenda. Însă țărâניה sau burghezimea, căreia prin aceasta i s-ar da numai ocazia de a neglija gospodăritul și industria, va fi exclusă de la aceasta.

Deci și vânătoarele, pe cari le posed ca drept domeniial orașe sau târguri, vor avea să le vândă la licitație oferentului mai bun sau le vor arenda din când în când, la care licitații față de ceia cari au obținut vânătoare ca cei mai buni ofertanți, nu vor putea încăpe dreptul de substituire.

§ 9.

Fiecare este îndreptățit de a folosi pădurea și fânețele sale conform existentei norme despre folosirea pădurilor și nici unui vânător nu i se va admite de a strânge iarbă pe revirele împărătești, de a paște vitele sau de a-și însuși lemnele uscate.

§ 10.

În privința mănării vitelor în păduri și lunci va rămânea la aceea ce s-a prescris în această privință în legile silvice. Pentru strângerea uscăturilor însă vor designa pădurarii boerești supușilor sârmani pădurile și vor fixa în săptămână câteva zile, afară de cari nu numai că nu se va admite strângerea uscăturilor, ci nici nu se va suferi nimenea sub acest pretext în pădure.

§ 11.

Oficiile cercuale vor băga de seamă ca proprietarii de vânătoare să nu plodească sălbătăcimea în dauna culturii generale și au să constrângă fără cruțare conform normelor existente pe aceia la care vor observa o prea mare înmulțire a sălbătăcimii, de a reduce amăsurat starea sălbătăcimii.

§ 12.

Fiecare proprietar de pământuri este obligat de a scuti locurile sale, fie că se află ele în sau afară de păduri sau lunci, precum și pădurile și luncile sale prin zaplazuri și garduri de orice înălțime sau prin șanțuri săpate contra năvălirii sălbătăcimii și a daunei rezultate din aceasta.

Însă atari zaplazuri și șanțuri n-au să fie întocmite pentru prinderea sălbătăcimii. În regiuni de pe lângă ape trebuie să se facă porțițe în zaplazuri sau garduri tot la 500 de pași, ca la inundări să se poată scăpa sălbătăcimea prin aceasta.

§ 13.

Fiecare este îndreptățit să depărteze în orice fel sălbătăcimea de pe ogoarele, fânațele și vinațele sale. Daunându-se la un atare prilej sălbătăcimea prin sărituri sau trecându-se chiar, proprietarul vânătoarei nu este îndreptățit să ceară pentru aceasta o îndemnizare.

§ 14.

Pe semănături, pământuri semănate de orice fel și înaintea străngerii strugurilor pe vinațe, nu este iertat, nici proprietarului de vânat nici vânătorilor, de a vâna sub orice pretext sau de a urmări cu un căpău, chiar nici sub pretextul de a căuta ouă și cuiburi de fazani și păturmichi.

Încălcând un proprietar de vânătoare această oprire, el se va pedepsi cu 25 galbeni, pe cari îi va încasa oficiul cercual și-i va da aceluia pe al căruia pământ s-a comis contravențiunea.

Vânătorii comuni însă au să se pedepsească cu arest de 3 zile la primăria comunală.

§ 15.

Toate daunele de sălbătăcime, săvârșindu-se ele pe vânătorii erariale sau private, pe cereale, în vinațe sau pe pomete, trebuie să se îndemnizeze sudiților conform daunei suferite imediat în natură sau în bani.

Deci toate asemenea pagube vor avea să se denunțe autorității în timpul când ele încă vor fi vizibile și se vor putea aprecia. Autoritatea va prețui apoi paguba prin bărbați nepărtinitori din aceeași comună sau din comuna învecinată; pentru conspectarea acesteia se va reclama la oficiul cercual.

La această conspectare, oficiul cercual are să coopteze la vânătoriile erariale pe proximal vânător împărătesc, la vânătoriile private pe proximal vânător boeresc al acestui district, va fixa paguba și va constrânge pe aceia ce au s-o îndemnizeze la plată.

§ 16.

În genere, vânător n-are să împedee, ca spre promovarea culturii pământului fiecare, care posedă locuri pe domeniul de vânat domnesc sau privat, să le poată neconturbat folosi, deci să poată rădica pe acestea case de locuit și de economie, să poată curăți fânațele de buruiene și spini, să le poată cosi fără orice împedecare și să pască la timp anumit vitele sale pe ele.

Numai la aceasta folosire a pământului n-are să se încalce nici legile silvice, nici legile siguranței polițiale.

Deci având a se ridica colibe, case sau alte edificii în lunci, păduri sau alte cătune depărtate de sate, va trebui ori și când cerută încuviințarea conform normelor deja existente de la oficiul cercual.

§ 17.

Însă și proprietarii vânătoriilor au să se ocrotească contra tuturor alterărilor drepturilor lor și fiind periculoasă în multe privințe braconeria și vânător corsară chiar și siguranței publice, ele vor trebui combătute în tot chipul.

În acest scop se vor putea împușca câinii cari vânează într-o pădure sau pe câmp de către proprietarul vânătoriei. Numai sub aceasta nu se înțeleg câinii pe cari păzitorii îi pot ține spre alungarea sălbătăcimii.

§ 18.

Nime n-are să se pripească pe o vânătorie străină afară pe șosea sau pe cărare cu trecerea, cu o pușcă, un capcan sau cu un căpău.

Culpabilii se vor aresta și pedepsi.

§ 19.

Cine va afla o sălbătăciune care s-a străpuns sau s-a daunat singură și se trece, el nu-și va putea-o însuși, ci va denunța aceasta proprietarului vânătoriei.

§ 20.

În genere, se va considera ca furt prinderea sau împușcarea sălbătăcimii de orice soi, ca și înstrăinarea ori-căreia altei proprietăți (averi).

Braconierii se vor considera deci ca alții furi, se vor trata de judecătoria conform legilor penale și se vor pedepsi după cum va fi valoarea sălbătăciunii furate, de câte ori s-a repetit crima sau câte violențe s-au comis sau câtă pagubă s-a pricinuit la aceasta.

Acei braconieri însă, care nu-și fac astfel o meserie, ci sunt prinși o dată sau de două ori asupra faptului, și cari au împușcat numai specii mai mici de vânat, se vor pedepsi de autoritatea locală cu o pedeapsă corporală.

§ 21.

Cine se va dovedi de a fi ascuns un braconier cunoscut lui sau de a-i fi dat căpătâiu, se va aresta ca și braconierul însuși și se va preda judecătoriei.

§ 22.

Asemenea se va pedepsi acela care cu știință a cumpărat carne de sălbăticiune de la un braconier și se va dovedi în această privință.

§ 23.

Cine însă va descoperi pe un braconier, va primi 12 florini drept remunerație, pe cari va avea să-i plătească proprietarul vânătoarei.

§ 24.

Cel ce va prinde și pe un braconier va primi 25 florini ca remunerație, care taglie asemenea va plăti-o proprietarul vânătoarei; lor însă li se vor cuveni și amenzile dictate încălcătorilor legilor de vânat în districtul lor. La țărani însă nu vor încăpea amende, ci numai bătaie.

§ 25.

Nesupunându-se pe o vânătorie un braconier înarmat la provocarea vânătorilor și se va opune, ei vor putea împuşca în el în scopul salvării lor proprii.

§ 26.

De alta se obligă toate autoritățile de a explora ca furi, a aresta și a preda judecătoriei pe aceia cari pândesc neautorizați sălbătăcimi, o prind sau o împuşcă.

§ 27.

Fiind prepus motivat că s-a culcat o sălbătăcime în mod inadmis, proprietarii vânătoarelor se autorizează de a se adresa către autoritatea locală sau către primar, ca acesta să facă spre aflarea a *corpus delicti* eventual necesarele reviziuni în case. Proprietarilor de vânătorii însă le este oprit de a face propriu o vizitare, fie singuri sau prin vânătorii lor.

§ 28.

Proprietarii de vânătorii vor fi supuși în această calitate și în cazurile care se referă la prezenta lege de vânat, oficiilor cercuale, în cazurile justițiare însă oficiului judiciar ordinar.

§ 29.

În genere, însă, vor veghea asupra observării acestei legi de vânat guvernul, oficiile cercuale, autoritățile și vornicii și vor pedepsi pe culpabili conform împrejurărilor concrete.

§ 30.

Deci nici oficiul nostru vânătoresc nu va mai exercita pe viitor nicio jurisdicțiune asupra vânătoriilor private, ci vor purta numai controla supremă asupra tuturor vânătorilor noștri și asupra vânătoarelor și vor griji la aceasta pentru exacta observare a legilor de vânat.

Jagdwesen- und recht in der Bukowina (1786–1900)*

(Zusammenfassung)

Das Jagdrecht und die Jagdordnung bilden die Hauptbedingungen für jede Jagdtätigkeit und sind für das Feststellen der Rolle und Wichtigkeit des Jagdwesens, sowie für das Kennenlernen des Geistes einer Epoche von Bedeutung.

Unter der österreichischen Verwaltung steigert das Interesse an der Jagd in der Bukowina: es werden die ersten Vorschriften hinsichtlich des Wildschützens angenommen und man wird von der wirtschaftlichen Bedeutung der Jagd bewusst. Am 28. Februar 1786 tritt unter Josef II. die erste österreichische Jagd- und Wilschützenordnung in Kraft, die bis zur Mitte des 19. Jahrhunderts in der Bukowina gültig bleibt.

Nach der Revolution vom Jahre 1848 wurden mehrere kaiserliche Patente, Ministerialverordnungen und Landesgesetze erlassen, dadurch das Jagdrecht, den Gebrauch der Jagdwaffen, die Überwachung der Jagdgebiete durch ein Jagdpersonal, die Schonzeit des Wildes, die Einführung der Jagdkarten, die Bedingungen des Wildhandels u. a. festgesetzt wurden.

Im 19. Jahrhundert wurden in den über 586 Jagdgebieten große Treibjagden gegen Hoch- und Rehwild besonders im Herbst veranstaltet, an denen bekannte Persönlichkeiten aus Deutschland, England usw. teilnahmen.

Franz Josef, der selbst als leidenschaftlicher Jäger bekannt war, nahm an den in den Wäldern um Radautz im Oktober 1851 und im Juli 1855 organisierten Jagden teil.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

PUBLI CAȚII DIN PERIOADA STĂPÂNIRII AUSTRIECE ÎN BUCOVINA ÎN BIBLIOTECA DOCUMENTARĂ A DIRECȚIEI JUDEȚENE SUCEAVA A ARHIVELOR NAȚIONALE

DOINA IAVNI

Arhivele Naționale, ca instituție specializată în păstrarea, conservarea și valorificarea tezaurului arhivistic național, au dobândit de-a lungul timpului un considerabil fond de cărți și publicații periodice necesare atât personalului propriu cât și publicului cercetător care frecventează sălile de studiu.

Astfel, au fost organizate, cu profil bine determinat, bibliotecile documentare ale Arhivelor Naționale, cu scopul de a explica și întregi, prin consultarea fondurilor de cărți și publicații pe care le dețin, conținutul documentelor cercetate. Devenite în timp adevărate centre de informare, aceste biblioteci pun la dispoziția cercetătorului lucrările de specialitate necesare elaborării unor studii consacrate istoriei naționale și locale sau altor probleme de documentare și informare¹.

Deși problema bibliotecilor documentare a fost apreciată ca marginală în preocupările arhiviștilor în raport cu materialul arhivistic propriu-zis, astăzi numeroase Direcții ale Arhivelor Naționale au depășit un număr de 20 000 de volume în bibliotecile documentare, deținând fonduri importante de carte. În anul 2007, evidența bibliotecilor documentare a fost înscrisă printre prioritățile Arhivelor Naționale, existând și proiecte de informatizare a acestora, de integrare cu alte biblioteci².

Dacă bibliotecile Arhivelor din Iași, București, Brașov și Sibiu sunt cele mai vechi din țară, înființate în secolul trecut, biblioteca Arhivelor Naționale Suceava își are începutul organizatoric odată cu înființarea Direcției Regionale a Arhivelor Statului Suceava, la 1 septembrie 1945.

¹ *Cartea românească veche în bibliotecile documentare ale Arhivelor Statului. Catalog* (volum întocmit de Elena Dima, Gheorghe Buluță, Simona Ceaușu), București, 1985, Direcția Generală a Arhivelor Statului, p. 7.

² Vezi și Ion Drăgan, *Arhivele din România și bibliotecile lor*, în vol. *Management pentru viitor. Biblioteci și Archive*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2000, p. 181; *Arhivele Naționale ale României. Raport de Activitate*, București, Publicat de Arhivele Naționale ale României, 2009, p. 92.

La finele anului 1944, când șansa recuperării nordului Bucovinei părea tot mai mică, nerealizabilă, mai multe instituții regionale care funcționaseră la Cernăuți, își stabiliseră noul sediu la Suceava, iar după ce vechile colecții arhivistice de la Cernăuți au fost predate sovieticilor, la 15 aprilie 1945, se înființează, la 1 septembrie 1945, Direcția Regională a Arhivelor Statului Suceava³. De la început s-a luat legătura cu autoritățile din cele cinci județe – Baia, Dorohoi, Rădăuți, Câmpulung și Suceava –, cât și cu importante instituții științifice și culturale, pentru alcătuirea unei biblioteci documentare.

La 11 decembrie 1945, Gheorghe Lăzărescu, primul director al Arhivelor Statului, Regionala Suceava, se adresa Președintelui Academiei Române cu următoarea rugămintă: „Din imperioasa trebuință de a întemeia o mică bibliotecă de strictă specialitate în această regională, lipsită complet de așa ceva, din cauza evenimentelor, și mai ales în această localitate unde se simte mare lipsă de asemenea studii, vă rugăm să binevoiți a ne da sprijinul Dvs. pentru înfăptuirea acestei modeste biblioteci, donându-ne din publicațiile de specialitate ale Academiei”⁴. Astfel de adrese vor fi înaintate și către alte instituții, ca de pildă: Institutul de Istorie Națională din Cluj⁵, Institutul de Istorie a Românilor⁶ și cel de Istorie Universală din București⁷.

În același sens, la 6 mai 1947, Nicolae Grămadă, Director al Direcției Arhivelor Statului, Regionala Suceava, solicita Ministerului Informațiilor, Regionala Suceava, „să dispună ca toate tipografiile din regiune să trimită (instituției) câte un exemplar din tot ce tipăresc, drept depozit legal benevol”⁸.

Același gen de solicitări a fost lansat și unor oameni de cultură bucovineni, cum ne demonstrează adresa nr. 154 din 6 mai 1947, prin care Nicolae Grămadă îi solicita lui Teodor Balan, fost director al Arhivelor Statului din Cernăuți, să trimită „lucrările d-sale asupra trecutului Bucovinei”⁹. Solicitarea a fost onorată de către distinsul istoric prin trimiterea unui număr de 25 dintre lucrările sale, așa cum rezultă din confirmarea de primire din 2.08.1947¹⁰. Mitropolia Moldovei și Sucevei s-a alăturat demersurilor, iar în anul 1947 a făcut o importantă donație de carte (de patrimoniu și rară¹¹). La fel au procedat și persoane particulare între

³ Ioan Scripcariuc, *Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale*, în „Arhiva Românească”, București, tom II, fasc. 2, 1996, p. 187.

⁴ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale (în continuare se va cita D.J.S.A.N.), Fond *Arhivele Naționale Suceava*, d. 3/1949, f. 25.

⁵ *Ibidem*, f. 3.

⁶ *Ibidem*, f. 1.

⁷ *Ibidem*, f. 4.

⁸ *Ibidem*, d. 7/1945, f. 4.

⁹ *Ibidem*, d. 7/1949, f. 7.

¹⁰ *Ibidem*, d. 1/1947, f. 60.

¹¹ *Ibidem*.

care Mihai Cărăușu, ginerele folcloristului Simion Marian, sau inginerul Nicolae Belmega¹².

Caracterul centralizat al instituției a permis îmbogățirea bibliotecilor arhivelor și prin preluările de cărți împreună cu fondurile documentare de la instituții cât și a unor fonduri personale sau donații particulare, achizițiile prin cumpărare vizând îndeosebi lucrări cu caracter istorico-documentar, juridic și completarea colecțiilor existente¹³.

Fondul de carte a crescut de la an la an. Astfel, în anul 1947 „Biblioteca în curs de formare” număra 141 volume¹⁴, în anul 1969 – 650 volume¹⁵, iar în momentul de față 15 642 cărți și periodice¹⁶, începând de la un exemplar din *Evangelia de la Snagov* până la apariții de ultima oră.

Ni se pare interesant de amintit faptul că pe coperta de pe verso a celui mai valoros exemplar din fondul de carte de patrimoniu (compus din 21 de volume) *Evangelia de la Snagov* (1697) a lui Antim Ivireanu s-a găsit următoarea consemnare făcută de primul director al Regionalei Arhivelor Statului Suceava, Gheorghe Lăzăreanu: „1 octombrie 1945, începutul efectiv al activității Arhivelor Statului Regionala Suceava în casa Prebenec, str. Regele Ferdinand 71”¹⁷.

Biblioteca documentară a D.J.A.N. Suceava deține un număr de 381 volume de cărți și periodice din perioada 1774–1918, între care 160 de volume cărți și 231 periodice predominant în limbile germană și română și sporadic în rusă, greacă sau latină, sau câteva ediții bilingve (germană-română) sau trilingve.

Dintre cele 160 de volume de cărți, 66 sunt apărute la Viena, 36 la Cernăuți, 8 la Suceava iar celelalte în alte zone ale spațiului austro-german.

Cele 231 de volume de periodice includ 29 de periodice germane, cu 159 de volume, și 16 românești, însumând 71 de volume.

Dintre cele 38 de cărți de patrimoniu (circumscrise perioadei 1774–1830), 12 sunt apărute la Viena (între care 7 volume de literatură germană) și 2 la Cernăuți¹⁸.

Între cele mai valoroase volume de patrimoniu se cuvin amintite: *Statutele reprezentanței comerciale otomane la Viena*, apărută la Viena în 1783, în limbile germană, rusă și greacă¹⁹; Manoil Teneidos, *Convorbire despre Tucidide și istoria*

¹² Doina Alexa, *Biblioteca documentară a DJAN Suceava*, în „Crai Nou”, Suceava, nr. 3471, 17 iulie 2005, p. 1.

¹³ Ion Drăgan, *op. cit.*, p. 181; vezi și Elena Rodica Colta, *Valori bibliofile din colecția arhivelor statului Arad*, în „Revista Arhivelor”, editată de Asociația Arhiviștilor „David Prodan”, Cluj-Napoca, seria a III-a, vol. I, 1996, nr. 12, p. 61.

¹⁴ D.J.S.A.N., *Fond Arhivele Naționale Suceava*, d. 17/1947, f. 94.

¹⁵ *Ibidem*, d. 3/1965, f. 12.

¹⁶ *Ibidem*, *Registru inventar pentru cărți nr. 6/1970 și Registru general pentru periodice nr. 3, 1985*.

¹⁷ D.J.S.A.N., nr. inv. 3452.

¹⁸ Vezi fișierul alfabetic pentru cărți și periodice alcătuit din 13 sertare cu fișe.

¹⁹ D.J.S.A.N., *Fond Biblioteca*, nr. inv. 3961.

sa, Viena, 1759 (în limba greacă)²⁰, *Geschichte des Krieges zwischen Ausland und der Pforte, von 1768 bis 1774* (Viena, 1788)²¹, Anton de Marki, *Einleitung zur deutschen und walachischen Sprachlehre*, Cernăuți, 1810²², *Cartea pravilelor de obște pârgărești pentru toate țările moștenitoare nemțești a monarhiei austriecești*, Partea I (chirilică), Cernăuți, 1812²³.

Considerăm că deosebit de bine reprezentată este și istoriografia austro-germană a epocii prin lucrările aparținând lui Franz Adolf Wickenhauser (5 volume), Raimund F. Kaindl (3 volume), Johan Polek, Eugen Kozak sau Daniel Werenka, Ferdinand Zieglaue, Wilhelm Schmidt sau Ferdinand Oppenthal. Între acestea se înscriu: Franz Wickenhauser *Geschichte und Urkunden des Klosters Solca*, Cernăuți, 1877²⁴, *Moldova oder Beiträge zur Geschichte der Moldau und Bukowina*, Cernăuți, 1891²⁵, *Horecea und Beiträge zur Geschichte der Stadt Czernowitz*, Cernăuți, 1908²⁶, Raimund F. Kaindl, *Geschichte der Bukowina*, Cernăuți, 1896 (2 ex.)²⁷, *Die Ruthenen in der Bukowina*, Cernăuți, 1889²⁸, Johann Polek, *Die Zigeuner in der Bukowina*, Cernăuți, 1908²⁹, Eugen Kozak, *Die Inschriften aus der Bukowina* (Viena, 1903³⁰), Ferdinand Zieglaue, *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina, Cernăuți 1895–1908* (în 9 volume)³¹ și Wilhelm Schmidt, *Suczawas historische Denkwürdigkeiten* (Cernăuți, 1876³²), sau celebrele lucrări ale lui Daniel Werenka, *Topographie der Bukowina*, Cernăuți 1892, 1894³³ și *Die Verhandlungen Oesterreichs mit der Türkei* (Viena, 1892³⁴).

Un interes deosebit îl prezintă și lucrările *Dezvoltarea agriculturii și economiei silvice cu industriile lor cât și a vânatului și pescuitului în Ducatul Bucovina de la 1848*, Viena, 1901³⁵, bilingvă română-germană, sau Ferdinand Oppenthal, *Das forstliche Transportwesen im Dienstbereiche der k. k. Direktion der Güter des gr. or. Bukowiner Religionsfonds* (Viena, 1913³⁶).

²⁰ *Ibidem*, nr. inv. 3949.

²¹ *Ibidem*, nr. inv. 2118.

²² *Ibidem*, nr. inv. 2230.

²³ *Ibidem*, nr. inv. 1992.

²⁴ *Ibidem*, nr. inv. 1499.

²⁵ *Ibidem*, nr. inv. 5079.

²⁶ *Ibidem*, nr. inv. 4119.

²⁷ *Ibidem*, nr. inv. 4298.

²⁸ *Ibidem*, nr. inv. 5037.

²⁹ *Ibidem*, nr. inv. 1240.

³⁰ *Ibidem*, nr. inv. 5158.

³¹ *Ibidem*, nr. inv. 1599–1608.

³² *Ibidem*, nr. inv. 1433.

³³ *Ibidem*, nr. inv. 1455.

³⁴ *Ibidem*, nr. inv. 856.

³⁵ *Ibidem*, nr. inv. 4929.

³⁶ *Ibidem*, nr. inv. 4847.

Desigur că din fondul de carte nu puteau lipsi lucrările jubiliare: *Die Bukowina* (Viena, 1900³⁷) și *Bukowina im Wort und Bild* (Viena, 1918³⁸) prezente în câte două exemplare.

Dintre publicațiile circumscrise perioadei stăpânirii austriece ponderea cea mai consistentă o au periodicele oficiale ale Imperiului, între care „Reichsgesetzblatt” (Viena, 1874–1918, 44 de volume³⁹); „Verordnungsblatt” (Viena, 1895–1913, 8 volume⁴⁰), „Foaia ordinăciunilor arhidiecezei ortodoxe-orientale a Bucovinei” (Cernăuți, 1868–1914, 38 volume⁴¹), „Foaia legilor imperiale pentru regatele și ținuturile reprezentate în senatul imperial” (Viena, 1869–1891, 7 volume⁴²). „Gesetz - und Verordnungsblatt für das Herzogthum Bukowina” (Viena, 1852–1912, 10 volume⁴³).

Între periodicele care de-a lungul timpului au trezit un interes deosebit pentru cercetători se înscriu și: „Schematismus des grechisch-orientalischer Bukowinaer Diöcese” (Cernăuți, 1841–1912, 19 volume⁴⁴), „Jahrbuch des Bukowinaer Landes-Museums” (Cernăuți, 1883–1908, 15 volume⁴⁵), „Statistische Nachweisung” (Cernăuți, 1908–1913, 6 volume⁴⁶) sau „Die Wahrheit” (Cernăuți 1902–1914, 5 volume⁴⁷).

Expresie a intensei vieți culturale românești ce a caracterizat Bucovina în perioada stăpânirii austriece o constituie și prezența unei mari părți a lucrărilor elitei intelectuale autohtone din provincie care s-a aflat în fruntea mișcării naționale de aici.

Acestea sunt apărute cu precădere la Cernăuți dar și la Viena și București, între care, Teoctist Blajevici, *Grammatik der romanischen Sprache*, Cernăuți, 1854⁴⁸, *Istoria vieții lui Isus Cristos*, Viena, 1865⁴⁹; I. G. Sbiera, *O pagină din istoria Bucovinei 1848–1850*, Cernăuți, 1899⁵⁰, *Ceva despre tricolorul românesc*, Cernăuți, 1899⁵¹; Simion Florea Marian, *Tradiții populare române din Bucovina*, București, 1895⁵², *Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava*, 1902⁵³;

³⁷ *Ibidem*, nr. inv. 3784.

³⁸ *Ibidem*, nr. inv. 5075.

³⁹ *Ibidem*, nr. inv. P. 4597–4639.

⁴⁰ *Ibidem*, nr. inv. P. 4640–4697.

⁴¹ *Ibidem*, nr. inv. P. 2485–2523.

⁴² *Ibidem*, nr. inv. P. 1869–1873 și P. 5353–5355.

⁴³ *Ibidem*, nr. inv. P. 4640–4647.

⁴⁴ *Ibidem*, nr. inv. P. 1513–1540.

⁴⁵ *Ibidem*, nr. inv. P. 1475–1493.

⁴⁶ *Ibidem*, nr. inv. P. 6925–6930.

⁴⁷ *Ibidem*, nr. inv. P. 2592–2596.

⁴⁸ *Ibidem*, nr. inv. 4211.

⁴⁹ *Ibidem*, nr. inv. 4218.

⁵⁰ *Ibidem*, nr. inv. 1429.

⁵¹ *Ibidem*, nr. inv. 1334.

⁵² *Ibidem*, nr. inv. 4211.

⁵³ *Ibidem*, nr. inv. 5078.

Eudoxiu Hurmuzachi, *Fragmente zur Geschichte der Rumänen*, București, 1876⁵⁴; Dimitrie Dan, *Cronica Episcopiei de Rădăuți*, Viena, 1917⁵⁵, *Mănăstirea și comuna Putna*, București, 1905⁵⁶, *Țiganii din Bucovina*, Cernăuți, 1892⁵⁷; Constantin Morariu, *Istoricul școlii greco-orientale din Cernăuți*, 1899⁵⁸; Iorgu Toma, *Școala română*, Suceava, 1908⁵⁹; Ion Nistor, *Handel und Wandel in der Moldau bis zum Ende des 16. Jahrhunderts*, Cernăuți, 1912⁶⁰.

Într-un număr restrâns de exemplare au ajuns în tezaurul bibliotecii și câteva din periodicele bucovinene apărute în epocă cu precădere la Cernăuți cu un rol deosebit în mișcarea națională culturală românească de aici. Cităm în ordinea apariției: „Calendar pentru Bucovina”, Cernăuți, 1843⁶¹ (paleografie româno-chirilică); „Bucovina”, Cernăuți, 1848 (1 volum)⁶², „Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, Cernăuți, 1866–1869 (3 volume)⁶³, „Biblioteca pentru tinerimea română”, Cernăuți, 1892 (1 volum)⁶⁴, „Patria”, Cernăuți, 1898–1910, 2 ex.⁶⁵, „Privitorul”, Viena, 1902–1903⁶⁶, „Revista politică”, Cernăuți, 1902 (1 volum)⁶⁷, „Școala”, Cernăuți, 1908 (1 volum)⁶⁸, „Gazeta mazililor și răzeșilor bucovineni”, Cernăuți, 1912⁶⁹.

Prin tezaurul bibliofil apărut în spațiul bucovinean sau relativ la istoria acestui teritoriu în perioada stăpânirii austriece Arhivele Naționale Suceava continuă, măcar în spirit, tradiția Arhivelor Statului din Cernăuți din perioada ante și interbelică. Mare parte din lucrările la care ne-am referit sunt de negăsit în celelalte biblioteci din țară (eventual cu excepția Bibliotecii Academiei Române).

Fără a fi specializată în deținerea de publicații, această instituție a devenit în timp proprietara unui considerabil fond livresc care nu poate fi omis din sintezele privind patrimoniul de carte.

De asemenea, ni se pare fără echivoc că aceste publicații, predominant în limba oficială a Imperiului, nu pot să lipsească dintre sursele documentare necesare scrierii istoriei Bucovinei cât mai aproape de adevăr.

⁵⁴ *Ibidem*, nr. inv. 1433.

⁵⁵ *Ibidem*, nr. inv. 4558.

⁵⁶ *Ibidem*, nr. inv. 5004.

⁵⁷ *Ibidem*, nr. inv. 2251.

⁵⁸ *Ibidem*, nr. inv. 806.

⁵⁹ *Ibidem*, nr. inv. 1599.

⁶⁰ *Ibidem*, nr. inv. 1833.

⁶¹ *Ibidem*, nr. inv. P. 9261.

⁶² *Ibidem*, nr. inv. P. 6632.

⁶³ *Ibidem*, nr. inv. P. 4910.

⁶⁴ *Ibidem*, nr. inv. P. 4837–4838.

⁶⁵ *Ibidem*, nr. inv. P. 4895–4896.

⁶⁶ *Ibidem*, nr. inv. P. 9345.

⁶⁷ *Ibidem*, nr. inv. P. 8072.

⁶⁸ *Ibidem*, nr. inv. P. 3728.

⁶⁹ *Ibidem*, nr. inv. P. 3728.

**Bukowiner Bücher und Periodika
aus der österreichischen Zeit in der Urkundensammlung
der dem Nationalarchiv gehörenden Bibliothek in Suczawa**

*(Zusammenfassung)**

Neben der Urkundensammlung befindet sich in der dem Nationalarchiv gehörenden Bibliothek in Suczawa auch ein wertvoller Bestand von 318 Veröffentlichungen, die in der österreichischen Zeit in der Bukowina oder zum Thema „Bukowina“ erschienen sind. Es geht um 160 Bücher und 231 Periodika, die hauptsächlich in deutscher und rumänischer Sprache geschrieben wurden.

Von den 160 Büchern wurden 66 in Wien, 36 in Czernowitz, 8 in Suczawa und die anderen in verschiedenen Orten des österreichisch-deutschen Gebiets gedruckt. Von den 231 Periodika 29 wurden veröffentlicht in deutscher Sprache (insgesamt 159 Bände) und 17 in rumänischer Sprache (insgesamt 17 Bände).

Zur Periode 1774–1830 gehören noch 38 Bücher, die in der rumänischen Kulturerbe einbezogen wurden, daraus 17 in Wien und 2 in Czernowitz erschienen.

Die Filiale des Nationalarchivs in Suczawa setzt durch die Bewahrung dieser Bücherbestände die Tradition des Czernowitzer Staatsarchivs aus der Vorkriegs- und Zwischenkriegszeit fort. Diese meist in deutscher Sprache erschienenen Publikationen sind eine erforderliche und nützliche Informationsquelle in der Forschung der Bukowiner Geschichte.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL MULTINAȚIONAL SECUNDAR ÎN DUCATUL BUCOVINEI (1861–1918). GIMNAZIUL SUPERIOR GRECO-ORIENTAL DIN SUCEAVA

LIGIA-MARIA FODOR

Imperiul Austriac a anexat, în anul 1775, partea de nord-vest a Moldovei; politica de colonizare a monarhiei în noua provincie, Bucovina, a determinat existența unei populații multietnice (germani, români, ruteni, evrei, polonezi, unguri, țigani, lipoveni ș.a.). Provincia Bucovina a obținut, în anul 1861, statutul de ducat autonom.

Sistemul de învățământ secundar (gimnaziul¹, liceul² și școli reale) în Ducatul Bucovinei a cunoscut un proces ascendent de dezvoltare, perioadă în care s-a observat un real progres din punct de vedere politic, cultural și economic.

Această problematică a fost tratată de către Erich Prokopowitsch, în lucrarea *Die Entwicklung des Schulwesens in der Bukowina*, München, 1961, în care a analizat cu rigurozitate evoluția sistemului școlar primar, secundar și superior din Bucovina în perioada 1774–1918. O abordare de ansamblu a problematicii rețelei școlare din Bucovina a realizat-o Mircea Grigorovița, în lucrarea *Învățământul în nordul Bucovinei (1775–1944)*, București, 1993. Rudolf Wagner, în *Das multinationale österreichische Schulwesen in der Bukowina*, Band II, München, 1986, a prezentat înființarea și dezvoltarea Gimnaziului Superior de Stat I din Cernăuți, precum și o descriere succintă a celorlalte școli secundare din Bucovina. Evoluția sistemului de învățământ în Bucovina, din punct de vedere demografic și confesional, de la înființarea, ca stat în cadrul monarhiei austriece și până la unirea cu România, a fost realizată de către Constantin Ungureanu, în lucrarea *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918. Aspecte etnodemografice și confesionale*, Chișinău, 2003. O analiză temeinică a evoluției Gimnaziului Superior Greco-Oriental din Suceava a întocmit-o dr. Euseb Popovici, autorul cărții *Din istoricul Liceului Ștefan cel Mare din Suceava (1860–1935)*, Suceava, 1935. Colectivul de autori, format din Petru Bejenariu, Luca Bejenaru, Ștefan Botezat, a întocmit un scurt istoric al Gimnaziului Superior de Stat din Rădăuți, fiind prezentate persoane

¹ Gimnaziu – școală secundară frecventată de băieți.

² Liceu – școală secundară frecventată de fete.

marcante din rândul personalului didactic, care au contribuit la promovarea învățământului gimnazial rădăuțean, acesta fiind concretizat în studiul *Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți. Compendiu istoriografic. 1872–1997*, Iași, 1997.

Constituția din anul 1867 și reglementările legislative în domeniul învățământului au contribuit la dezvoltarea rețelei școlare în Bucovina. Prevederile articolului 17 din Constituția din anul 1867 concretizau principiul fundamental al libertății învățământului – „știința și profesarea ei sunt libere” –, iar articolul 19 principiul egalității în drepturi a tuturor popoarelor – „fiecare popor are un drept inalienabil la conservarea și cultivarea naționalității și limbii sale”³, în timp ce, prin Legea din 25 mai 1868, se proclama independența școlii față de autoritatea bisericească: „conducerea și supravegherea întregului învățământ public și ale educației revin statului. Biserica controlează învățământul religios”⁴. Adoptarea Legii învățământului primar, din 14 mai 1869, a contribuit la promovarea învățământului primar, determinând creșterea frecvenței școlare, constituindu-se astfel baza dezvoltării ulterioare a școlilor secundare. Aceasta consacră principiile⁵: interconfesionalitatea școlii; obligativitatea învățământului de șase ani în Bucovina; inspectia școlilor, exercitată de Consiliul școlar local, districtual și provincial (această activitate nu a avut succesul scontat, pentru că inspectorii aplicau amenzi, care nu erau plătite).

Legea din 1873⁶ stabilea obligativitatea frecventării școlii de către copiii cu vârsta cuprinsă între șapte și treisprezece ani; în articolul 7 se stipula că o comisie urma să stabilească limba de predare pentru fiecare școală, însă aceasta nu s-a respectat, în școli fiind introdusă, ca limbă de predare, limba germană, datorită politicii imperiale de promovare a culturii germane.

În anul 1861, existau în Bucovina două școli secundare, și anume: Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți și Gimnaziul Greco-Oriental din Suceava. Primul gimnaziu din Bucovina, format dintr-o clasă cu 24 de elevi⁷ a fost deschis la 16 decembrie 1808. După Revoluția din 1848, prin hotărârea din 22 iulie 1849, gimnaziul a fost reorganizat, fiind transformat într-un gimnaziu

³ *Staatsgrundgesetz vom 21. December 1867, über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger für die im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder*, în „Reichsgesetzblatt” (în continuare se va cita „R.G.Bl.”), nr. 142/1867, p. 394.

⁴ *Gesetz vom 25 Mai 1868, wodurch grundsätzliche Bestimmungen über das Verhältniss der Schule zur Kirche erlassen werde*, în „R.G.Bl.”, nr. 48/1868, p. 98.

⁵ *Legea din 14 mai 1869, prin care se fixează principiile instrucțiunii privitoare la școlile populare*, în „Consemnațiunea cronologică a legilor și ordinațiilorilor ce s-au publicat din Buletinul imperial al anului 1869 pentru Ducatul Bucovinei în limba românească”, p. 377–400.

⁶ Biblioteca Pedagogică Națională „I. C. Petrescu”, Muzeul Pedagogic București, Manuscrise, Gh. Tofan, *Legea instrucțiunii primare (1869)*, nr. 1432, p. 210.

⁷ Erich Prokopowitsch, *Die Entwicklung des Schulwesens in der Bukowina*, în „Buchenland. Hundertfünfzig Jahre Deutschtum in der Bukowina” (coord. Franz Lang), Band 16, Reihe B, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerks, 1961, p. 281.

superior cu opt clase, introducându-se și examenul de maturitate⁸. Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava a fost înființat prin Hotărârea imperială din 30 iunie 1860⁹, în urma demersurilor făcute de români și de Fondul Religionar Greco-Oriental.

La 4 septembrie 1862¹⁰, Școala Reală Inferioară din Cernăuți, înființată prin Hotărârea imperială din 8 octombrie 1853¹¹ a fost transformată într-o școală reală superioară de șase clase, fiind astfel îndeplinită o doleanță a populației din Bucovina, de a pregăti tinerii pentru școlile de meserii și școlile superioare de specialitate, în vederea dezvoltării industriei¹². Prin Hotărârea imperială din 31 iulie 1911¹³, clasele paralele existente la Școala Reală Superioară Greco-Orientală din Cernăuți au fost constituite într-un institut separat, denumit Școala Reală de Stat din Cernăuți.

Școala Reală Inferioară din Siret, înființată la 6 august 1872¹⁴, a fost desființată prin Ordinul ministerial nr. 8002 din 9 mai 1889 din cauza frecvenței școlare reduse¹⁵.

La 15 august 1872, a fost înființat un Gimnaziu Real¹⁶ Inferior la Rădăuți¹⁷ cu limba de predare germană. Conform Hotărârii imperiale din 25 octombrie 1895¹⁸, a fost înființat Gimnaziul Inferior de Stat din Cernăuți cu limba de predare germană la clasele de bază și cu limbile de predare germană și ruteană la clasele paralele, care, în urma Hotărârii imperiale din 10 octombrie 1900, a fost transformat succesiv, începând cu anul școlar 1901/1902, într-un gimnaziu superior complet cu opt clase germane și opt clase paralele germano-rutene, având titulatura Gimnaziul de Stat II din Cernăuți¹⁹.

⁸ Rudolf Wagner, *Das multinationale österreichische Schulwesen in der Bukowina*, Band II, München, Verlag „Der Südostdeutsche”, 1986, p. 19.

⁹ *Loc. cit.*, mapa XXXVIII, dosar nr. 7, f. 28.

¹⁰ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii, mapa LXI, dosar nr. 1, f. 4.

¹¹ *Loc. cit.*, mapa LXI, dosar nr. 4, f. 4.

¹² *Loc. cit.*, dosar nr. 1, f. 6v-7.

¹³ *Loc. cit.*, mapa LXIX, dosar nr. 1, f. 176v.

¹⁴ *Loc. cit.*, mapa LXVI, dosar nr. 1, f. 7.

¹⁵ *Loc. cit.*, f. 139.

¹⁶ Gimnaziul real a fost creat în anul 1860, ca o școală secundară intermediară, elevii putând opta în clasa a III-a pentru forma de învățământ gimnaziu sau școală reală; acest tip de școală era înființat mai ales în orașele mici, care nu puteau avea două școli secundare.

¹⁷ Emanuil Isopescu, *Istoricul programului de învățământ*, în „Anuarul I al Liceului de Stat Eudoxiu Hormuzachi din Rădăuți”, 1921–1922, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1923, p. 26.

¹⁸ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii, mapa XXXVIII, dosar nr. 1, f. 91.

¹⁹ Kornel Kozak, *Schulnachrichten. Chronik*, în „Vierter Jahresbericht des k.k. Zweiten Staatsgymnasiums, bisher k.k. Staatsuntergymnasiums in Czernowitz”, 1900/1901, Czernowitz, Buchdruckerei Hermann Beiner Suczawa, 1901, p. 45.

În anul 1898, au fost înființate clase paralele româno-germane la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți, care, prin Ordinul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii nr. 6826 din 1 aprilie 1901, s-au separat și organizat ca Filială a Gimnaziului de Stat I Cernăuți, datorită numărului mare de elevi²⁰. Prin Hotărârea imperială din 29 aprilie 1906, filiala a fost transformată, începând cu 1 septembrie 1906, într-o instituție separată, constituindu-se astfel Gimnaziul de Stat III din Cernăuți²¹. Prin Hotărârea imperială din 31 august 1898, a fost înființat Gimnaziul Inferior de Stat „Franz Josef”²² din Siret cu limba de predare germană; în anul școlar 1902/1903, acest institut avea în componență patru clase de bază și trei clase paralele cu un număr de 327 de elevi, justificându-se practic astfel „dreptul la existență al acestei școli secundare”²³. La 6 august 1904, împăratul a aprobat înființarea, la Coțmani, a unui gimnaziu de stat cu limbile de predare ruteana și germana²⁴.

Gimnaziul de Stat din Câmpulung, înființat prin Hotărârea imperială din 26 septembrie 1907²⁵ și deschis în octombrie 1907, avea ca limbi de predare româna și germana. Prin Ordinul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii, a fost înființat provizoriu, începând cu 1 septembrie 1908, și definitiv, de la 1 ianuarie 1909, Gimnaziul de Stat din Vijița²⁶ cu limba de predare ruteană. Gimnaziul a primit numele „Kaiser Franz Josef Jubiläumsgymnasium”, pentru că a fost înființat cu prilejul aniversării a 60 de ani de domnie a împăratului Franz Iosif²⁷. Gimnaziul Real de Stat din Gura Humorului a fost înființat, prin Rezoluția imperială din 31 august 1908, ca un institut cu limba de predare germană²⁸.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea, a cunoscut o dezvoltare importantă învățământul secundar pentru fete. Liceele de fete nu erau de stat, ci fie laice, fie confesionale, având ca limbă de predare germana. În anul 1864, a fost deschisă, la Cernăuți, o școală greco-orientală de fete cu o clasă pregătitoare și trei clase superioare, finanțată de Fondul Religionar

²⁰ D.A.N.I.C., *Fond Guvernământul Bucovinei (1783–1918). Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVII, dosar nr. 6, f. 75.

²¹ Prof. Dr. Johann R. V. Kuparent, *Die Geschichte des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz, nach den Akten und Aufzeichnungen der Direktion*, în „I. Jahresbericht des k.k. III. Staatsgymnasiums in Czernowitz”, veröffentlicht von Theodor Bujor, 1909/1910, Czernowitz, Im Selbstverlage der Lehranstalt-R. Eckhardt'sche k.k. Univ.-Buchdruckerei (J. Mucha), p. 10.

²² D.A.N.I.C., *Fond Guvernământul Bucovinei (1783–1918). Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XLVI, dosar nr. 3, f. 89.

²³ *Loc. cit.*, f. 154v.

²⁴ *Loc. cit.*, mapa LI, dosar nr. 11, f. 160–160v.

²⁵ *Loc. cit.*, mapa LVI, dosar nr. 1, f. 254.

²⁶ *Loc. cit.*, f. 203.

²⁷ Sergiu Șutu, *Notiță istorică asupra gimnaziului din Vijița*, în „Anuarul Gimnaziului de Stat din Vijița”, 1921/1922–1922/1923, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1923, p. 30.

²⁸ D.A.N.I.C., *Fond Guvernământul Bucovinei (1783–1918). Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LXVII, dosar nr. 1, f. 58–59.

Greco-Oriental. Prin Hotărârea ministerială din 3 martie 1902, această instituție a devenit Școala Superioară Ortodoxă de Fete din Cernăuți, compusă dintr-un curs inferior de patru clase (mai târziu cinci), format din două secții (română și ruteană), și dintr-un curs superior de trei clase, limba de predare fiind germana, cu excepția disciplinelor: istorie, religie, limba română și limba ruteană²⁹. La 7 noiembrie 1912, aceasta a fost transformată în liceu.

La Cernăuți a fost înființată, în anul 1872, o școală comunală de fete cu trei clase, care, începând cu anul școlar 1898/1899, a fost transformată în liceu de fete cu patru clase, fiindu-i afiliată o școală pregătitoare de patru clase, cu predare în limba germană³⁰. Pentru a li se oferi absolventelor de liceu posibilitatea de calificare pentru învățământul secundar sau de frecventare a studiilor superioare, a fost înființată, prin Ordinul ministerial din 10 iunie 1912, începând cu anul școlar 1912/1913, o școală complementară cu două clase, afiliată Liceului Comunal de Fete din Cernăuți³¹. Începând cu anul 1895 a funcționat, la Rădăuți, o școală complementară particulară.

În anul 1904, a fost înființat Liceul Privat de Fete din Suceava de șase clase, cu limba de predare germana, la cererea profesorului de gimnaziu Samuel Isopescu³²; Consiliul orașului Suceava a înaintat spre aprobare Consiliului Școlar al Țării hotărârea, luată în ședința din 31 mai 1906, de transferare a liceului în administrarea comunității din Suceava³³. Prin Ordinul ministrului Cultelor și Instrucțiunii nr. 29443 din 26 ianuarie 1909, liceul a fost trecut definitiv și necondiționat în administrarea orașului Suceava³⁴. În urma raportului favorabil întocmit de inspectorul școlar general, Dionis Simionovici, Liceul privat de fete din Suceava a primit, în anul de învățământ 1908/1909, drept de publicitate³⁵. Începând cu anul școlar 1913/1914, a fost înființată o școală complementară cu două clase, afiliată Liceului privat de fete din Suceava³⁶.

La 1 octombrie 1905, au fost deschise primele două clase din cele șase ale Liceului privat de fete din Rădăuți,³⁷ care, la solicitarea comunității, din 21 iunie

²⁹ Dr. Aspazia Șandru, *Privire istorică asupra dezvoltării liceului de fete ortodox din Cernăuți*, în „Anuarul Liceului de fete ortodox din Cernăuți”, 1921/1922, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1922, p. 4.

³⁰ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa LVIII, dosar nr. 1, f. 6.

³¹ *Loc. cit.*, mapa LVIII, dosar nr. 10, f. 1–2.

³² *Loc. cit.*, mapa LVIII, dosar nr. 13, f. 4.

³³ *Loc. cit.*, f. 5.

³⁴ *Loc. cit.*, f. 49.

³⁵ *Loc. cit.*, f. 53–55, 85–87.

³⁶ *Loc. cit.*, dosar nr. 14, f. 1.

³⁷ Maximilian Ianovici, *Istoricul școlii*, în „Anuarul I al Liceului de fete al Statului din Rădăuți”, 1919–1923, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, 1924, p. 6.

1909³⁸, a fost trecut în administrarea acesteia. Începând cu anul școlar 1909/1910, liceul a primit drept de publicitate*. Prin Ordinul Consiliului Școlar al Țării nr. 20948 din 12 decembrie 1913, a fost înființat un curs complementar real-reformat de doi ani pentru absolventele clasei a VI-a, care, după frecventarea acestui curs, se puteau prezenta la examenul de maturitate la un gimnaziu real³⁹.

La Storojineț a fost înființat, începând cu anul școlar 1906/1907, un gimnaziu inferior privat, sub patronajul districtului Storojineț, al comunității evreiești și al rabinului dr. Moritz Jung, cu scopul de a educa moral-religios pe tinerii evrei⁴⁰. Elevii acestui institut erau înscriși, ca privațiști, la gimnaziile din Cernăuți și Siret, unde susțineau examenele semestriale și anuale. Ca urmare a solicitării comunității evreiești, din 9 februarie 1909, de transformare a gimnaziului de patru clase într-unul de opt clase de tip nou, ministrul Cultelor și Instrucțiunii a autorizat, la 19 aprilie 1910, ca gimnaziul din Storojineț să poarte numele de Gimnaziu Real Privat⁴¹, primind totodată și drept de publicitate.

Începând cu anul școlar 1911/1912, a fost înființat la Cernăuți, la cererea unui comitet, în fruntea căruia s-a aflat medicul primar dr. Stanislaus Kwiatkowski, un gimnaziu real privat cu drept de publicitate⁴², predarea disciplinelor efectuându-se în limbile germană și polonă, director fiind numit dr. Siegmund Cyga, profesor la Gimnaziul de Stat VII din Lemberg⁴³.

Concluzionând, putem afirma că sistemul de învățământ secundar din Bucovina a cunoscut un proces ascendent de dezvoltare în perioada 1861–1918 și, în mod special, după adoptarea Legii învățământului din 14 mai 1869. Promovarea învățământului primar a determinat creșterea numărului de elevi, constituindu-se astfel baza dezvoltării ulterioare a școlilor secundare. Acțiunile guvernului de încurajare a învățământului, demersurile întreprinse de Fondul Religionar Greco-Oriental, de comunitățile române, rutene, evreiești și polone au contribuit la dezvoltarea școlilor secundare.

În anul 1861, existau în Bucovina două școli secundare, și anume: Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți și Gimnaziul Greco-Oriental din Suceava, iar până în anul 1918 numărul acestora a ajuns la 13 gimnazii oficiale și private, dintre care cinci germane (Gura Humorului, Siret, Storojineț, Cernăuți-Gimnaziul de Stat I, Gimnaziul de Stat II), patru germano-române (Cernăuți – Gimnaziul de Stat III,

³⁸ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii, mapa LIX, dosar nr. 1, f. 3.

* Drept de publicitate – dreptul unei școli private de a organiza examene de maturitate și de a elibera certificate valabile, ca cele emise de către școlile de stat.

³⁹ Maximilian Ianovici, *op. cit.*, p. 8.

⁴⁰ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii, mapa LXX, dosar nr. 2, f. 1.

⁴¹ *Loc. cit.*, f. 3.

⁴² *Loc. cit.*, mapa LXX, dosar nr. 8, f. 14v.

⁴³ *Loc. cit.*, f. 1.

Câmpulung, Rădăuți, Suceava), două germano-rutene (Cernăuți, Coțmani), unul rutean (Vijnița), unul polonez (Cernăuți), patru licee de fete (Rădăuți, Suceava, Cernăuți – Liceul Ortodox de Fete, Liceul Comunal de Fete) și două școli reale (Cernăuți). În ciuda existenței unei plurietnicități a elevilor (germani, români, ruteni, evrei, polonezi), generate de politica de colonizare a monarhiei, limba germană a fost impusă, ca limbă de predare, datorită politicii imperiale de promovare a culturii germane în partea estică a monarhiei.

La sfârșitul secolului al XIX-lea – începutul secolului al XX-lea, s-a observat o decădere a limbii germane în sistemul de învățământ din Bucovina. Românii și rutenii au făcut numeroase demersuri și acțiuni pentru înființarea de școli secundare, în care disciplinele să fie predate în limba română, respectiv ruteană, fiind constatat un proces de diminuare a utilizării limbii germane în această provincie.

Sistemul de învățământ în mai multe limbi a permis instruirea în limba maternă a copiilor de diferite etnii, iar în localitățile cu populație mixtă au funcționat școli secundare cu două, trei și patru limbi de predare. Prin reforma școlară din anul 1909 s-a renunțat la principiul înființării de școli secundare cu mai multe limbi de predare în Bucovina. Hotărârea imperială din 16 februarie 1916, prin care se stabilea, începând cu anul școlar 1916/1917, în mod obligatoriu pentru toți elevii instruirea într-o a doua limbă oficială a provinciei, nu a fost pusă în aplicare datorită războiului, care s-a încheiat prin destrămarea Imperiului Austro-Ungar.

Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava

În urma demersurilor făcute de către comunitatea românească și de către Fondul Religionar Greco-Oriental a fost înființat, prin Hotărârea imperială din 30 iunie 1860⁴⁴, Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava. Dorința de întemeiere a unui gimnaziu inferior la Suceava a fost formulată, pentru prima dată, într-un proces verbal al ședinței Consiliului orașului Suceava din anul 1844, când s-a hotărât ca o parte dintre veniturile obținute din arendarea domeniului Areni și Tatarăși, obținut în urma procesului dintre orașul Suceava și principele Mihail Sturdza, să fie alocate în primul rând pentru scopuri culturale, și anume: înființarea unui gimnaziu inferior și a unei școli reale inferioare⁴⁵.

În decembrie 1848, a fost trimisă o petiție la Viena, în care se solicitau următoarele: ridicarea Institutului Teologic la rang de facultate; înființarea, la Cernăuți, a unor facultăți de filosofie și drept, a unei școli reale superioare

⁴⁴ *Loc. cit.*, mapa XXXVIII, dosar nr. 7, f. 28.

⁴⁵ Dr. Euseb Popovici, *Din istoricul Liceului Ștefan cel Mare din Suceava (1860–1935)*, Suceava, Editura Societății „Școala Română”, 1935, p. 19. Terenul urma să fie dat în arendă pentru suma de 2 625 florini anual.

complete și a unui consiliu școlar pentru Bucovina și a unui gimnaziu la Suceava. Această petiție a fost susținută și de o deputație trimisă, în anul 1850, la Viena⁴⁶.

Consiliul orașului Suceava a continuat, prin demersuri sistematice către Guvernul Bucovinei, acțiunea de înființare a unui gimnaziu inferior și a unei școli reale inferioare în localitate, motivând că acest oraș, „după vremuri de glorie și strălucire a rămas în părăsire la «hranițele» Moldovei, lipsit de industrie și comerț”⁴⁷ și că instruirea copiilor va asigura pentru viitor electoratul. Aceste acțiuni au avut drept rezultat demararea, la 10 septembrie 1857, a discuțiilor dintre reprezentanții Consiliului orășenesc și ai guvernului⁴⁸. Consiliul orășenesc se angaja să contribuie financiar pentru asigurarea și întreținerea localului școlar⁴⁹, achiziționarea de mobilier, dotarea cabinetelor și a bibliotecii școlare, salarizarea personalului de serviciu, solicitând garantarea introducerii limbii române, ca limbă de predare, pe lângă limba germană și denumirea institutului: „Gimnaziul Principele ereditar (moștenitor) Rudolf”⁵⁰.

Episcopul Eugen Hacman a solicitat, prin Raportul nr. 1499, din 18/30 aprilie 1860, Ministerului Cultelor și Instrucțiunii, înființarea unui gimnaziu superior la Suceava, ca institut greco-oriental, având ca scop, în mod special, pregătirea tinerilor clerici de rit greco-oriental, angajându-se ca Fondul Religionar Greco-Oriental să acopere cheltuielile cu salarizarea învățătorilor și să acorde burse în valoare de 500 de florini pe an pentru pregătirea învățătorilor destoinici, în primii doi ani pentru patru candidați, iar în anii următori pentru câte doi candidați⁵¹. Acesta își exprima, de asemenea, dorința ca, la acest gimnaziu, să fie introdusă, ca limbă de predare, limba română. Ministrul Cultelor și Instrucțiunii nu a aprobat introducerea limbii române, ca limbă de predare, motivând că nu existau profesori de confesiune greco-orientală pregătiți pentru predarea disciplinelor în această

⁴⁶ Dr. I.G. Sbiera, *O pagină din istoria Bucovinei din 1848–1850 împreună cu niște Notițe despre familia Hurmuzachi ca răspuns la articolele din ziarul „Patria” din Cernăuți III, nr. 304 pag. 2 și 305 pag. 3, în cestiunea biografiilor bucovinene din Enciclopedia Română din Sibiu, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1899, p. 26.*

⁴⁷ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 20.

⁴⁸ Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale (în continuare se va cita: D.J.S.A.N.), *Fond Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1860, f. 5; au avut loc, în Suceava, la 10 septembrie 1857, 8 octombrie 1858 și 21 ianuarie 1859, discuții între reprezentanții consiliului orășenesc și reprezentantul guvernului, consilierul Spansta pentru înființarea unui gimnaziu inferior la Suceava.

⁴⁹ *Loc. cit.*, f. 5–12; arendarea domeniului Tatarasi și Areni asigura un venit de 2 625 florini valută austriacă; localul școlar, situat la etajul I al clădirii Oficiului comunal și al Casieriei orășenești, la nr. 613, urma să aibă în componență 5 săli de curs, o încăpere pentru cancelarie și bibliotecă, un cabinet pentru științele naturii, o cameră pentru cabinetul (laboratorul) de fizică, o cameră pentru carceră, o cameră și bucătăria pentru omul de serviciu, o încăpere pentru depozitarea lemnelor, iar la parterul clădirii locuința administratorului comunal.

⁵⁰ *Loc. cit.*, f. 12.

⁵¹ D.A.N.I.C., *Fond Guvernământul Bucovinei (1783–1918). Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 7, f. 38v.

limbă și nici materialele didactice necesare pentru predarea limbii române, și că s-ar fi acționat totodată împotriva scopului de promovare (stimulare) a pregătirii superioare și nu ar fi corespuns, în niciun caz, dorinței reale a populației eterogene din Bucovina, precum și clerului greco-oriental de origine ruteană⁵².

În calitate de ministru al Cultelor și Instrucțiunii, contele Leo de Thun a propus, la 10 iunie 1860, înființarea Gimnaziului Greco-Oriental la Suceava, subliniind că astfel s-ar fi creat premisele dezvoltării „relațiilor politice și cultural-istorice în mijlocul unei populații care se află departe de influențele științifice, în estul extrem al monarhiei”, subliniind sacrificiile financiare pe care primăria era dispusă să le facă pentru construirea, amenajarea și întreținerea localului școlar, achiziționarea de materiale didactice necesare și salarizarea personalului de serviciu⁵³. Gimnaziul urma să aibă caracterul unei instituții profesionale greco-orientale, la care se puteau înscrie elevii de confesiune greco-orientală, elevii de confesiune romano-catolică putând fi acceptați doar în cazul în care era prezentată dovada faptului că se putea preda religia romano-catolică, fiind necesară aprobarea Ordinariatului Episcopal Catolic⁵⁴, angajarea cadrelor didactice urmând să se facă în mod preferențial din rândul persoanelor de confesiune greco-orientală⁵⁵, limba română urmând să fie utilizată doar pentru predarea disciplinelor: religia greco-orientală și limba română. Introducerea limbii române, ca limbă de predare, în cele patru clase inferioare pentru un număr mai mare sau mai mic de discipline, era condiționată de existența manualelor școlare redactate în limba română și a profesorilor care să cunoască atât limba germană, cât și limba română. În același raport, ministrul accentua necesitatea înființării unui gimnaziu la Suceava, care să aibă caracter profesional greco-oriental, întrucât cheltuielile erau acoperite, în mare parte, de către Fondul Religionar Greco-Oriental, iar clerul greco-oriental din Bucovina ar fi fost mulțumit, pentru că se puteau pune în aplicare prevederile prevăzute în Statutul de reglementare pentru bisericile greco-orientale din 1786, capitolul I § 81 și capitolul V § 19 referitoare la necesitatea înființării unui institut de învățământ, care să pregătească candidați pentru teologia greco-orientală⁵⁶.

Fondul Religionar Greco-Oriental trebuia să sprijine absolvenții de gimnaziu de confesiune greco-orientală capabili, dar lipsiți de mijloace materiale, care doreau să se dedice profesiei de învățător, pentru a studia la Universitatea din Viena sau Praga, în vederea pregătirii pentru susținerea examenului de calificare pentru învățători⁵⁷. Aceștia urmau să primească o bursă în valoare de 400 florini și

⁵² *Loc. cit.*, f. 41–41v.

⁵³ *Loc. cit.*, f. 23–23v.

⁵⁴ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1860, f. 1v.

⁵⁵ D.A.N.I.C., Fond *Gubernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 7, f. 24.

⁵⁶ *Loc. cit.*, f. 24v–25v.

⁵⁷ *Loc. cit.*, f. 26.

100 florini pentru transport⁵⁸. În anul 1861, au fost trimiși, la Universitatea din Viena, trei candidați de confesiune greco-orientală: Ieronim Muntean, Ștefan Nosievici și Dimitrie Isopescul. La 29 ianuarie 1862, a fost numit comisar episcopal pentru Gimnaziul din Suceava asesorul consistorial Teoctist Blajevici⁵⁹. Noul comisar avea următoarele obligații:

- 1) Să se preocupe de cultivarea normelor moral-religioase ale tinerilor elevi și să-l informeze pe episcop despre eventualele abateri de la acestea;
- 2) Să aibă cunoștință despre toate cărțile didactice;
- 3) Să urmărească, cu prilejul participării la orele de curs și la examene, dacă au fost promovate morala creștină și neclintita iubire către stat și împărăție;
- 4) Să îndrume și să supravegheze pe catihetul gimnaziului în toate chestiunile școlare și bisericești;
- 5) Să întrețină relații de cordialitate cu directorul gimnaziului;
- 6) Să-l informeze pe episcop, la sfârșitul fiecărui an școlar, despre situația școlară a elevilor.

În Ordinul ministrului Cultelor și Instrucțiunii nr. 9754/13 iulie 1860 se preciza că a fost înființat doar cursul inferior al gimnaziului, întrucât nu era asigurat numărul necesar de elevi, urmând ca acesta să fie extins ulterior⁶⁰.

Deschiderea oficială a gimnaziului a fost marcată, la 15 septembrie 1860, prin organizarea unor slujbe religioase oficiate la Biserica Sf. Dumitru și la edificiul școlar de către arhimandritul Teophil Bendella, asistat de numeroși preoți⁶¹. La acest eveniment au participat reprezentanții orașului și un mare număr de cetățeni. După oficierea serviciului religios a fost prezentat regulamentul școlar privind disciplina, iar catihetul gimnaziului, Constantin Morariu Andrievici, a ținut un discurs în limba română în care a subliniat importanța înființării acestui institut pentru dezvoltarea orașului, și s-a adresat, în limba germană, directorului, pe care l-a îndemnat „să fie întotdeauna cu părintească îngrijire pentru tinerimea studioasă și să se acomodeze cu înțelepciune firei și obiceiului acestui pământ”⁶².

Directori

Prin Ordinul ministrului Cultelor și Instrucțiunii nr. 10855/7 august 1860 a fost numit provizoriu, ca director, Josef Marek, de confesiune romano-catolică, profesor la Gimnaziul din Brünn⁶³. Dr. Josef Marek, născut la 20 decembrie 1813 la Wal, în Boemia, a fost numit director la Gimnaziul din Suceava, întrucât nu

⁵⁸ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1860, f. 2v.

⁵⁹ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 30–31.

⁶⁰ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1860, f. 2.

⁶¹ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1860, f. 28.

⁶² Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 22.

⁶³ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1860, f. 18.

exista „o persoană de confesiune greco-orientală aptă pentru această funcție”⁶⁴. Numirea definitivă, la 18 septembrie 1862, în funcția de director a lui Marek a fost justificată prin rezultatele școlare pozitive obținute în perioada provizoratului și de „vârsta sa matură, experiența sa îndelungată în domeniul învățământului și educației, seriozitatea și tăria cu care a respectat legile, comportamentul uman față de elevi, părinți și colegi, consecvență perseverentă, punctualitate, disciplină școlară demnă de dat exemplu”⁶⁵.

În iulie 1869, directorul școlii, Josef Marek, a fost numit inspector general pentru învățământul primar și secundar din Bucovina, fiind nevoit să renunțe la această funcție⁶⁶. Profesorul I. Kriz a asigurat interimatul până la 22 aprilie 1870, când a fost numit, provizoriu în această funcție, Johann Limberger⁶⁷. Johann Limberger, născut la 1822, la Königsau în Galiția, calificat ca profesor pentru disciplinele limba germană și științele naturii (1849), a fost numit, la 19 septembrie 1853, profesor la Gimnaziul din Lemberg, iar în anul 1859, la Gimnaziul din Cernăuți, unde s-a dovedit a fi un cadru didactic foarte valoros⁶⁸.

Johann Limberger, profesor la Gimnaziul de Stat din Cernăuți, a fost numit provizoriu director la Gimnaziul din Suceava, prin Ordinul Ministrului Cultelor și Instrucțiunii nr. 3299 din 22 aprilie 1870, în urma înțelegerii dintre Guvernământul Bucovinei, pe de o parte, și Consistoriul Greco-Oriental și episcopul Bucovinei, pe de altă parte⁶⁹. Cu prilejul prezentării raportului de inspecție efectuată, în anul 1871, la Gimnaziul din Suceava, Consiliul Școlar al Țării a propus numirea definitivă în funcția de director, luând în considerare rezultatele bune obținute în activitate⁷⁰. În perioada interimatului, Limberger s-a bucurat de încredere și prestigiu din partea colegilor și a restabilit disciplina în gimnaziu, care, după plecarea directorului Marek, nu mai era respectată. Energic și prudent, cu o stare de sănătate bună și o atitudine politică favorabilă imperiului, Limberger îndeplinea cerințele esențiale pentru a fi numit director⁷¹. În nota nr. 384 din 8/20 octombrie 1871, episcopul Hacman și-a exprimat acordul față de numirea lui Limberger în funcția de director⁷². La 29 ianuarie 1872, Limberger a fost numit definitiv, prin hotărâre imperială, în funcția de director⁷³. Profesorul Euseb Popovici îl caracteriza

⁶⁴ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 4.

⁶⁵ *Loc. cit.*, f. 4.

⁶⁶ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 32.

⁶⁷ *Ibidem*, p. 33.

⁶⁸ *Loc. cit.*, f. 20–20v.

⁶⁹ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 19.

⁷⁰ *Loc. cit.*, f. 19.

⁷¹ *Loc. cit.*, f. 21.

⁷² *Loc. cit.*, f. 21v.

⁷³ *Loc. cit.*, f. 21v.

pe Johann Limberger ca fiind „bărbatul care nu a putut continua opera pornită și consolidată cu atât succes de Marek. A fost un conducător corect, care și-a îndeplinit cu conștiinciozitate funcția, însă i-a lipsit capacitatea de a încuraja dezvoltarea învățământului românesc”⁷⁴.

Ca urmare a raportului nr. 18777 din 2 octombrie 1884 al ministrului Cultelor și Instrucțiunii, baronul Sigmund Conrad von Eybesfeld, Ștefan Dracinschi a fost numit, prin Hotărârea imperială din 8 octombrie 1884, director la Gimnaziul din Suceava⁷⁵.

Ștefan Dracinschi, de confesiune greco-orientală, născut la 5 ianuarie 1845 la Rădăuți, a urmat cursurile Gimnaziului din Cernăuți și ale Facultății de Filosofie din Viena. S-a calificat pentru gimnaziu ca profesor pentru disciplinele: limba latină și limba greacă (1874). Și-a început activitatea didactică în anul 1872, ca profesor suplinitor la Gimnaziul Real Superior de Stat din Ungarisch-Hradisch (Moravia), iar în anul 1874 s-a transferat la Gimnaziul din Suceava. În anul 1875, a fost numit profesor titular⁷⁶. Acesta a demonstrat, în cei 11 ani de activitate didactică, că avea cunoștințe de specialitate, o metodă bună de predare și un comportament plin de tact și a reușit să mențină disciplina cu severitate, având o atitudine morală și politică ireproșabilă⁷⁷.

În raportul nr. 16669 din 2 august 1895, ministrul Cultelor, dr. Eduard Rittner, a propus împăratului destituirea din funcția de director a lui Dracinschi, motivând că, deși acesta și-a îndeplinit cu conștiinciozitate atribuțiile de cadru didactic, fiindu-i recunoscute și apreciate cunoștințele de specialitate temeinice, metoda corectă de predare și tratamentul uman față de elevi, pe care i-a supravegheat atât în timpul programului școlar, cât și în afara acestuia, a menținut disciplina și a obținut rezultate bune, nu a reușit să îndeplinească în mod responsabil atribuțiile specifice funcției de director⁷⁸.

Prin Hotărârea imperială din 13 august 1895, Dracinschi a fost destituit din funcția de director⁷⁹, fiind transferat la Gimnaziul districtului al III-lea din Viena⁸⁰. Ca urmare a Raportului nr. 25786 din 4 noiembrie 1895 al ministrului Cultelor și Instrucțiunii, Gautsch von Frankenthurn, Ștefan Repta a fost numit, prin Hotărârea imperială din 11 noiembrie 1895, director la Gimnaziul din Suceava⁸¹. În raport se

⁷⁴ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 46.

⁷⁵ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 32v.

⁷⁶ *Loc. cit.*, f. 49v.

⁷⁷ *Loc. cit.*, f. 32–32v.

⁷⁸ *Loc. cit.*, f. 50.

⁷⁹ *Loc. cit.*, f. 53v.

⁸⁰ Filimon Taniac, *Gimnaziul gr. ort. din Suceava în epoca de glorie 1860–1890. Scriere festivă pentru jubileul de 75 ani*, Suceava, Tipografia Română, 1935, p. 5.

⁸¹ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 93.

menționa că Repta era unul dintre cei mai buni profesori de la Gimnaziul din Cernăuți, conștiincios, plin de zel, a obținut rezultate bune în activitatea didactică, avea un caracter de onoare, era loial și patriot, calități care îl recomandau pentru a ocupa funcția de director în ciuda nerecunoașterii de către Consistoriul Greco-Oriental a actului de demitere a directorului Dracinschi⁸².

Repta, născut la 19 decembrie 1844 la Banila Rusească, de confesiune greco-orientală, a absolvit Gimnaziul din Cernăuți și Facultatea de Filosofie din cadrul Universității din Viena, obținând calificarea pentru disciplinele limbile germană și latină – curs inferior și superior și limba greacă – curs inferior. În februarie 1872, a fost numit profesor suplinitor la Gimnaziul din Suceava, iar din septembrie 1872, profesor titular⁸³. În anul 1884, s-a transferat la Gimnaziul din Cernăuți, revenind la Gimnaziul din Suceava în anul 1895, când a fost numit director. În anul 1906, s-a pensionat, la cerere, prilej cu care a fost distins cu titlul de consilier guvernamental⁸⁴.

Director interimar a fost numit Constantin Cosovici, născut la 16 martie 1855, în comuna Molodia. A urmat cursurile Gimnaziului din Cernăuți și ale Universității din Viena și s-a calificat ca profesor pentru disciplinele matematică și științele naturii (1880), fiind angajat, în anul 1881, ca profesor suplinitor la Gimnaziul din Suceava, în anul 1882 fiind numit profesor titular⁸⁵.

Ca urmare a Raportului nr. 15730 din 25 mai 1908 al ministrului Cultelor și Instrucțiunii, dr. Gustav Marchet, Constantin Cosovici a fost numit, prin Hotărârea imperială din 9 iunie 1908, director la Gimnaziul din Suceava⁸⁶, ținându-se cont și de rezultatele bune obținute în perioada cât a asigurat interimatul, subliniind că problemele de sănătate ale acestuia, invocate de către Consistoriul Greco-Oriental, nu erau grave și nu reprezentau un impediment pentru desfășurarea activității. Directorul Cosovici a propus, în anul 1910, Consiliului Școlar înființarea unei noi școli secundare la Suceava, în contextul creșterii numărului elevilor, care ajunsese la 950 în pofida faptului că fuseseră înființate gimnaziile la Câmpulung și Gura Humorului⁸⁷. În anul 1910, Cosovici s-a pensionat din cauza stării precare de sănătate, prilej cu care a obținut titlul de consilier guvernamental⁸⁸. Filimon Taniac nota despre Cosovici că „a fost foarte activ și pe terenul cultural și național, colaborând, cu toate puterile sale materiale și morale, la înființarea și dezvoltarea Societății „Școala Română” și a Clubului Român”⁸⁹.

⁸² *Loc. cit.*, f. 89v–92v.

⁸³ *Loc. cit.*, f. 89–89v.

⁸⁴ Filimon Taniac, *op. cit.*, p. 5.

⁸⁵ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 124.

⁸⁶ *Loc. cit.*, f. 125v.

⁸⁷ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 115.

⁸⁸ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei (1783–1918)*. *Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 152–153.

⁸⁹ Filimon Taniac, *op. cit.*, p. 8.

Perioada de interimat a fost asigurată de către Constantin Procopovici, care și-a îndeplinit atribuțiile specifice cu zel și conștiinciozitate⁹⁰. Ca urmare a Raportului nr. 32 366 din 31 august 1911 al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii, Constantin Procopovici a fost numit, prin Hotărârea imperială din 4 octombrie 1911, director la Gimnaziul din Suceava⁹¹. Procopovici, născut la 20 mai 1853, în comuna Corcești, județul Storojineț, a absolvit cursurile Gimnaziului din Cernăuți și ale Facultății de Filosofie din cadrul Universității din Viena și s-a calificat ca profesor pentru disciplinele matematică și fizică – curs inferior și științele naturii – curs superior (1883)⁹². În anul 1880, a fost numit profesor suplinitor la Gimnaziul din Rădăuți, iar din anul 1883 a desfășurat activitate didactică la Gimnaziul din Suceava.

Planul de învățământ

Planul de învățământ al Gimnaziului din Suceava a fost elaborat în conformitate cu prevederile Ordinului ministerial din anul 1856, care stabilea un mod unitar de instrucțiune pentru toate școlile secundare din Imperiul Austriac⁹³, după următoarea schemă:

Clasa	Religie	Lb. latină	Lb. greacă	Lb. germană	Lb. țării (obl. rel.)	Geografie și istorie	Matematică	Științele naturii	Fizică	Propedeutica filozofică	Nr. ore pe săptămână
I	2	8	-	4	(2)	3	3	2	-	-	24
II	2	8	-	4	(2)	3	3	2	-	-	24
III	2	6	5	3	(2)	3	3	2(S1)	2(S2)	-	26
IV	2	6	4	3	(2)	3	3	-	3	-	26
V	2	6	5	3	(2)	3	4	2	-	-	26
VI	2	6	5	3	(2)	3	3	2	-	-	26
VII	2	5	4	3	(2)	3	3	-	3	2	27
VIII	3	5	5	3	(2)	3	1	-	3	2	27

Limba de predare a disciplinelor a fost limba germană, excepție făcând disciplinele limba română și religia greco-orientală, care au fost predate în limba română. Demersurile repetate ale populației rutene de introducere a disciplinei limba ruteană nu au fost soluționate pozitiv datorită numărului mic de școlari de

⁹⁰ D.A.N.I.C., Fond *Gubernământul Bucovinei (1783–1918)*. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii, mapa XXXVIII, dosar nr. 8, f. 156v; Filimon Taniac, *op. cit.*, p. 8.

⁹¹ *Loc. cit.*, f. 155.

⁹² *Loc. cit.*, f. 161v.

⁹³ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 24–25.

etnie ruteană. Începând cu anul școlar 1861/1862 a fost introdusă disciplina caligrafie⁹⁴ și în anul 1863 cursul de stenografie⁹⁵. În anul școlar 1870/1871 s-au studiat la acest gimnaziu și următoarele discipline facultative: desenul (două ore pe săptămână), limba italiană (două ore), stenografia (două ore) și gimnastica (trei ore)⁹⁶. Însuși directorul Limberger sublinia, în ședința corpului didactic din 10 mai 1871, importanța disciplinelor facultative: desen, stenografie și limbi străine pentru dezvoltarea caracterului⁹⁷. În perioada 1872–1873 au fost introduse ca discipline facultative limba franceză și limba engleză⁹⁸. Disciplinele facultative erau predate în limba germană⁹⁹.

În urma raportului directorului, în care a solicitat introducerea disciplinei religia mozaică, datorită numărului mare de elevi (81), ministerul a aprobat ca această disciplină să fie inclusă în planul de învățământ pentru anul școlar 1881/1882¹⁰⁰.

Dispoziția Ministerului Cultelor și Instrucțiunii, din 15 septembrie 1890, stipula să se acorde atenția necesară promovării activităților fizice de către elevi, și anume: scâldat și înot, patinaj, jocuri și organizare de excursii¹⁰¹. Prin Dispoziția ministerială din 12 februarie 1897, gimnastica a fost introdusă ca disciplină obligatorie. În planul de învățământ pentru școlile secundare, modificat în anul 1909, au fost introduse ca discipline obligatorii limba română, gimnastica și caligrafia.

Clasa	Religie	Lb. latină	Lb. greacă	Lb. germană	Lb. română	Geografie	Istorie	Matematică	Științele naturii	Fizică și chimie	Propedeutica filozofică	Gimnastică	Caligrafie	Nr. ore pe săptămână
I	2	8	-	4	3	2	-	3	2	-	-	2	1	27
II	2	7	-	4	3	2	2	3	2	-	-	2	-	27
III	2	6	5	3	3	2	2	3	-	2	-	2	-	30
IV	2	6	4	3	3	2	2	3	-	3	-	2	-	30
V	2	6	5	3	3	1	3	3	3	-	-	2	-	31
VI	2	6	5	3	3	-	4	3	2	-	-	2	-	31
VII	2	5	4	3	3	-	3	3	-	4	-	2	-	29
VIII	2	5	5	3	3	-	3	2	-	3	2	2	-	30

⁹⁴ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 2/1861, f. 13.

⁹⁵ *Loc. cit.*, dosar nr. 2/1862, f. 52v.

⁹⁶ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 37.

⁹⁷ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 2/1870, f. 81.

⁹⁸ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1872, f. 63; Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 38.

⁹⁹ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 103.

¹⁰⁰ *Ibidem*, p. 45

¹⁰¹ Ștefan Dracinschi, *Schulnachrichten*, în „Programm des Gr.-Or. Ober-Gymnasiums in Suczawa für das Schuljahr 1892”, Czernowitz, Concess. Typo- und Lithographie des Erzb. Silvester Morariu-Andrievici, p. 59.

În urma nenumăratelor demersuri ale personalului didactic, comunităților românești din districtul Suceava și ale societăților culturale, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii a aprobat, la 23 februarie 1881, înființarea claselor I și a II-a paralele românești, însă a solicitat, înainte de a dispune noua organizare a gimnaziului, să fie înaintate manualele școlare și o dare de seamă motivată din partea corpului didactic. Prin Ordinul ministerial din 7 iunie 1881, a fost decretată înființarea de clase paralele românești la Gimnaziul din Suceava, începând cu clasa I, în anul școlar 1881/1882. Această dispoziție ministerială a primit sancțiunea împăratului la 4 februarie 1882¹⁰².

Un rol important în acțiunea de înființare a claselor paralele române la Gimnaziul din Suceava l-a avut Societatea „Școala Română”. Pentru atragerea elevilor către școala, societatea a înființat, în anul 1906, un internat și a acordat ajutoare bănești, necesare pentru acoperirea cheltuielilor de plată a taxei școlare, gazdei, alimentației și îmbrăcăminte. Problema internatului a fost rezolvată, în anul 1906, datorită acțiunii caritabile a preotului Vasile Cocârlă, care donase, în anul 1883, societății 40 000 de coroane austriece, din care s-au achiziționat clădirea, care avea să adăpostească internatul, precum și o grădină, situate în centrul orașului¹⁰³.

Cursul pregător

La inițiativa Consiliului Școlar, a fost înființat, la 21 februarie 1902, un curs pregător, care avea ca scop instruirea absolvenților școlilor primare în vederea admiterii la gimnaziu. Elevii, care aveau cu succes cursul, erau scutiți de examenul de admitere în clasa I, Secția româno-germană. Cheltuielile pentru organizarea cursului erau suportate de Fondul Religionar. Planul de învățământ stabilea două limbi de predare: limba română (șase ore pe săptămână) pentru disciplinele: religie, română și matematică și limba germană (15 ore pe săptămână) pentru disciplinele: geografie, științele naturii și germană¹⁰⁴.

Personalul didactic¹⁰⁵

Ordinul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii nr. 12603, din 25 august 1860, preciza că angajarea, la Gimnaziul din Suceava, a profesorilor de rit greco-oriental era preferată în măsura în care aceștia aveau cunoștințe de limba română și limba germană, profesorii de confesiune romano-catolică numiți urmând să primească

¹⁰² Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 57.

¹⁰³ Gh. Giurcă, *George Tofan – o viață închinată școlii*, Suceava, Editura „Țara Fagilor”, 1995, p. 30.

¹⁰⁴ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 106.

¹⁰⁵ *Ibidem*, p. 127–132. * Numele marcate reprezintă directorii gimnaziului.

alte posturi¹⁰⁶. Dispoziția nr. 45388 din 22 septembrie 1860, făcea cunoscut faptul că la Gimnaziul din Suceava erau vacante următoarele posturi: trei pentru filologie, unul pentru istorie-geografie, unul pentru matematică și unul pentru științele naturii, o condiție esențială fiind calificarea candidaților pentru disciplinele solicitate în conformitate cu prevederile art. 51, lit. a, b, c, e din Regulamentul de examinare a candidaților la Oficiul pentru învățătorii de gimnaziu¹⁰⁷.

În anul 1860, au fost numiți, ca profesori titulari, dr. Blasius Knauer și Josef Rohrmoser¹⁰⁸ și ca profesor suplinitor, preotul greco-oriental Constantin Morariu Andrievici, ultimul la propunerea episcopului Eugen Hacman¹⁰⁹. Directorul Marek urma să predea limba latină (opt ore) și limba germană (patru ore) la clasa a II-a, Rohrmoser aceleași obiecte la clasa I, precum și istoria (trei ore) la clasa a II-a, Knauer geografia (trei ore), științele naturii (două ore) și matematica (trei ore) la ambele clase, iar Constantin Morariu Andrievici religia greco-orientală (două ore) și limba română (două ore). Directorul urma să fie dirigintele clasei a II-a, iar profesorul Rohrmoser dirigintele clasei I¹¹⁰. Întrucât nu fusese emis ordinul de numire a preotului Florian Mitulski pentru predarea religiei romano-catolice, s-a hotărât ca această disciplină să nu fie introdusă în planul de învățământ¹¹¹. Consistoriul Arhiepiscopal Latin din Lemberg a hotărât, la 5 noiembrie 1860, ca preotul Franz Stieber să predea religia catolică la clasele I și a II-a de la Gimnaziul din Suceava, în anul școlar 1860/1861¹¹².

Salarizarea personalului didactic era finanțată de către guvern, în conformitate cu normele de salarizare pentru gimnazii, clasa I: 945 florini valută austriacă, sumă care putea ajunge la 1 050 florini, la care se adăuga un spor zecimal de 105 florini și un spor de 315 florini pentru directorul care era numit definitiv în funcție, salarizarea profesorului de religie greco-orientală fiind suportată de către Fondul Religionar Greco-Oriental¹¹³.

La Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava au fost angajate cadre didactice de confesiune catolică, pentru că nu exista personal bine pregătit de confesiune greco-orientală, acestea urmând să fie înlocuite de candidații greco-orientali trimiși să studieze la Viena. La 25 septembrie 1863, a fost numit primul profesor român, candidatul greco-oriental Ștefan Nosievici, ca profesor de matematică, acesta preluând și disciplina muzică; la sfârșitul anului școlar

¹⁰⁶ D.J.S.A.N., Fond Liceul „Ștefan cel Mare”, dosar nr. 1/1860, f. 48v.

¹⁰⁷ *Loc. cit.*, f. 48. Prin Înaltul Ordin al Guvernământului nr. 2126, din 19 februarie 1866, s-a stabilit ca persoanelor care alcătuiesc corpul didactic al gimnaziilor să li se acorde titlul de „profesor”. *Loc. cit.*, dosar nr. 2/1865, f. 25v.

¹⁰⁸ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1860, f. 3; ordinul M.C.I. nr. 10855/7, august 1860.

¹⁰⁹ *Loc. cit.*, f. 14.

¹¹⁰ *Loc. cit.*, f. 27v.

¹¹¹ *Loc. cit.*, f. 27

¹¹² *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1861, f. 17.

¹¹³ *Loc. cit.*, f. 1–2v;

1863/1864 a fost numit al doilea candidat greco-oriental, Dimitrie Isopescul, ca profesor de limba latină și limba greacă.

Înaltul Ordin al Guvernământului nr. 2916 din 5 aprilie 1870, a reglementat modul de organizare a cursului de religie pentru elevii de confesiune catolică de la școlile secundare, subliniindu-se că era de preferat ca acestea să fie ținute de un profesor al școlii, decât de un reprezentant al bisericii, întrucât ar fi avut mai mult timp la dispoziție pentru a putea participa la toate activitățile școlare¹¹⁴.

În perioada ulterioară înființării claselor paralele românești, s-a constatat românizarea corpului didactic; dacă în anul școlar 1870/1871, din cei 15 profesori numai doi erau români, în anul școlar 1883/1884 acesta era compus din 21 de membri, dintre care 15 erau români¹¹⁵: Vasile Bumbac, Ieronim Muntean, Constantin Procopovici, Simion Florea Marian, Samuil Isopescul, Ștefan Ștefureac ș.a.¹¹⁶

În anul 1906, toți profesorii titulari și suplinitori erau români (10 titulari și 15 suplinitori); în anul 1911, corpul didactic era alcătuit din 21 de profesori titulari, dintre care patru străini și 17 profesori suplinitori (dintre care opt străini), pe lângă aceștia fiind angajați și catihetii pentru religiile romano-catolică, greco-catolică, evanghelică și mozaică¹¹⁷. O contribuție importantă pentru promovarea culturii românești și dezvoltarea învățământului în limba română l-au avut profesorii: Constantin Morariu-Andrievici, George Tofan, Samuil Isopescul, Simion Florea Marian, Ștefan Ștefureac, prin elaborarea de manuale școlare în limba română și prin înființarea de societăți culturale pentru ajutorarea elevilor.

Constantin Morariu-Andrievici a acționat pentru promovarea culturii românești și a întreprins în acest sens diferite demersuri pentru achiziționarea de cărți în limba română necesare pentru pregătirea elevilor de etnie română¹¹⁸. Prin Înaltul Ordin al Guvernământului nr. 1162 din 7 februarie 1866, i-a fost încredințată catihetului Andrievici predarea disciplinei limba română la clasele superioare ale gimnaziului¹¹⁹. În acest context trebuie evidențiat rolul profesorului de religie greco-orientală și de limba română, Constantin Morariu-Andrievici, care a redactat manuale de religie greco-orientală pentru clasele inferioare ale gimnaziului, manifestându-și interesul pentru promovarea limbii române în școli. În acest sens a conceput un material adresat directorului gimnaziului pentru achiziționarea de cărți în limba română, astfel încât „elevii să se poată îndeletnici cu lecturile în limba română atât acasă, cât și la școală”¹²⁰, iar Fondul Religionar Greco-Oriental

¹¹⁴ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1870, f. 186.

¹¹⁵ Constantin Loghin, *Societate pentru Cultura și Literatură Română în Bucovina (1862–1942). La 80 de ani. Istoric și realizări*, Cernăuți, Editura „Mitropolitul Silvestru”, 1943, p. 4.

¹¹⁶ Filimon Taniac, *op. cit.*, p. 4–8.

¹¹⁷ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 115.

¹¹⁸ D.J.S.A.N., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 11/4, dosar nr. 30/1860, f. 119–120.

¹¹⁹ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 2/1865, f. 25.

¹²⁰ D.J.S.A.N., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 11/4, dosar nr. 30/1860, f. 119v.

și Societatea pentru Cultura și Literatura Română din Bucovina au alocat fonduri pentru tipărirea de manuale, care erau necesare școlilor secundare¹²¹.

Frecvența școlară

În primul an școlar au fost deschise numai două clase, cursurile începând la 17 septembrie 1860, cu un număr de 60 elevi în clasa I și 16 în clasa a II-a¹²². Elevii admiși la gimnaziu erau absolvenți ai școlilor primare din Suceava, Rădăuți, Siret, Câmpulung și din alte șapte școli ale districtului Suceava, precum și 13 repetenți de la Gimnaziul Superior de Stat din Cernăuți. La înscriere, elevii trebuiau să plătească o taxă școlară de 2 florini și 10 crăițari per persoană, sumele încasate fiind alocate pentru achiziționarea de manuale școlare¹²³. În baza Ordinul Guvernământului nr. 40/2 mai 1861, referitor la scutirea de la plata taxei școlare¹²⁴ și în vederea încurajării frecvenței gimnaziului, s-au acordat scutiri totale sau parțiale de la plata taxei școlare elevilor care proveneau din familii cu situație financiară precară. Astfel, conform procesului verbal nr. 8 din 6 martie 1861, au fost scutiți de la plata taxei școlare 36 elevi¹²⁵.

Elevii gimnaziului au fost recrutați dintre toate păturile sociale ale populației din sudul Bucovinei. Caracterul greco-oriental și românesc al gimnaziului a permis și prezența la această școală a elevilor de altă religie, confesiune și naționalitate. Din punct de vedere al etniei, elevii români erau majoritari, fiind urmași de evrei, germani, poloni, ruteni și armeni.

Dintre elevii români, cei mai mulți erau copii de agricultori. Prin Rezoluția împăratească din 7 februarie 1862, au fost create pentru Gimnaziul din Suceava 15 burse în valoare de 84 și 120 de florini, finanțate de Fondul Religionar, ca urmare a solicitării directorului Marek către Consistoriul Greco-Oriental, sub motivația că „gimnaziul mai cu seamă este chemat să crească în spiritul bisericii greco-orientale vrednici servi ai altarului, care să țină pas cu spiritul vremii ce călăuzește cultura omenească”¹²⁶. Pentru promovarea învățământului a fost înființată, la 3 aprilie 1869¹²⁷, Asociația pentru ajutorarea elevilor săraci și nevoiași de la Gimnaziul din Suceava. Burse au fost acordate elevilor de către fundațiile Agnes Popoviciu¹²⁸, contele Emanuil Logoteti¹²⁹, Gtowinskischen, Zawadzksichen,

¹²¹ Constantin Loghin, *op. cit.*, p. 34.

¹²² D.J.S.A.N., Fond Liceul „Ștefan cel Mare”, dosar nr. 2/1860, f. 3–4; la 10 noiembrie existau în clasa a II-a 17 elevi (f. 13).

¹²³ *Loc. cit.*, f. 6.

¹²⁴ *Loc. cit.*, f. 39v.

¹²⁵ *Loc. cit.*, f. 26–33.

¹²⁶ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 35.

¹²⁷ D.J.S.A.N., Fond Liceul „Ștefan cel Mare”, dosar nr. 1/1869, f. 119.

¹²⁸ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1872, f. 197.

¹²⁹ *Loc. cit.*, f. 231.

Potockischen, Ruhsianischen, Matczynskischen și Extracordonal¹³⁰. În ceea ce privește frecvența școlară, s-a observat o creștere semnificativă a acesteia de circa 14 ori față de anul de început; dacă în anul 1860/1861 au fost înscriși 76 elevi, în anul 1911/1912 erau înscriși 1 032 elevi¹³¹. Rezultatele școlare au fost, în general, mulțumitoare; s-a observat o alternanță a procesului ascendent cu cel descendent din cauza lipsei de personal și a manualelor școlare, precum și a sărăciei elevilor.

În iunie 1866, s-a susținut primul examen de bacalaureat la Gimnaziul din Suceava. În procesul verbal, din 14 iunie 1866, s-a consemnat că din zece persoane examinate, șapte au fost declarate admise¹³². Elevii au fost examinați la următoarele discipline: religie, limba germană, limba română, traduceri din și în limba latină, traduceri din limba greacă, matematică, istorie, științele naturii și propedeutica filosofică. În perioada 1866–1918 s-a observat că raportul de promovabilitate dintre elevii înscriși și cei admiși la examenul de bacalaureat era de circa 55%; cea mai mare rată de promovabilitate a fost în anul 1914, când elevilor mobilizați li s-a înlesnit absolvirea studiilor, fiindu-le permis să susțină examenul echivalent pentru doi ani de studii, cu posibilitatea susținerii în orice moment a examenului de bacalaureat¹³³.

Localul școlar

Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava și-a desfășurat activitatea în diverse săli improvizate, în funcție de disponibilitățile locale ale primăriei orășenești și de numărul elevilor. Printre imobilele repartizate gimnaziului au fost spațiile din Strada Curtea Domnească, nr. 55 și nr. 58, care nu respectau în totalitate normele igienico-sanitare, fiind astfel pusă în pericol sănătatea elevilor¹³⁴. În urma întocmirii, la 1 iunie 1861, a inventarului localului școlar, directorul Marek a făcut cunoscut guvernului necesitatea efectuării unor lucrări de extindere și reamenajare a localului existent¹³⁵. Adresa președintelui țării nr. 11770 din 8 august 1862, către Consistoriul Greco-Oriental, aduce la cunoștință cererea comunității din Suceava de a i se acorda de către Fondul Religionar un împrumut în valoare de 40 000 de florini pentru construirea unui nou local școlar pentru Gimnaziul din Suceava¹³⁶.

¹³⁰ *Loc. cit.*, dosar nr. 1/1860, f. 95, p. 113.

¹³¹ *Vezi Anexa nr. 1; Dr. Euseb Popovici, op. cit.*, p. 125–126.

¹³² D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 2/1865, f. 44–47.

¹³³ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 118.

¹³⁴ Paul Leu, *Un edificiu liceal centenar*, fragment din manuscrisul monografiei *Liceul „Ștefan cel Mare”*, *vatră de cultură românească în Țara de Sus*, în „Septentrion”, Rădăuți, nr. 4–5 aprilie, anul II, p. 3.

¹³⁵ D.J.S.A.N., Fond *Liceul „Ștefan cel Mare”*, dosar nr. 1/1861, f. 133–134.

¹³⁶ *Loc. cit.*, Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 11/4, dosar nr. 30/1860, f. 88.

Timp de treizeci de ani au fost făcute demersuri de către conducerea gimnaziului pentru construirea unui edificiu propriu. Primăria a pus la dispoziție un teren viran, situat între bisericile Armenească și Sfântul Nicolae, care avea o deschidere de șapte metri la o uliță îngustă. Suprafața alocată de 3 588 m² nu a permis construirea unei școli spațioase cu teren sportiv, curte interioară. Devizul lucrării era estimat la 108 000 florini, însă odată cu primele săpături pentru fundație s-a constatat că terenul avea o structură aluvionară și a fost necesară suplimentarea fondurilor pentru realizarea unei fundații mai adânci. Lucrările au continuat până în vara anului 1895, când a fost finisat un edificiu masiv, sobru, cu trei niveluri, cu holuri și culoare întunecate, care semăna mai mult a cazarmă decât a școală. Interiorul noii construcții avea, la inaugurare, o singură intrare, o scară de acces, 16 săli de clase de diferite dimensiuni dotate cu sobe, în care puteau fi adăpostiți între 18 și 40 elevi, o sală de gimnastică, o aula cu aproximativ 150 de locuri, două biblioteci, trei cabinete didactice, două laboratoare, o cancelarie pentru profesori și alta pentru director, locuința personalului de serviciu al școlii și câte două grupuri sanitare la fiecare nivel, fără a fi racordate la rețeaua de apă potabilă și canalizare, deoarece în Suceava nu existau aceste facilități urbanistice.

După inaugurarea din toamna anului 1895, noua clădire nu avea spațiu suficient pentru a putea cuprinde toți elevii; într-o clasă erau repartizați chiar și 80 de elevi¹³⁷. Ca urmare a acestei situații, conducerea a făcut numeroase rapoarte în care solicita extinderea edificiului și a sălii de gimnastică¹³⁸. În urma cutremurului din 7 octombrie 1908, clădirea gimnaziului a fost avariata, conducerea școlii solicitând construirea unui nou local școlar în altă locație, această cerere fiind argumentată și de raportul întocmit de consilierul în construcții, Friedrich Haberlandt, și de consilierul tehnic, Leopold Beil¹³⁹. Consiliul Școlar a cerut directorului, la 27 iulie 1908, să facă propuneri concrete în privința unei eventuale extinderi a localului școlar și a sălii de gimnastică. În raportul din 7 octombrie 1911, directorul gimnaziului a reiterat dificultățile privind localul școlar generate de poziționarea acestuia în apropierea liniei ferate, precum și dimensiunea redusă a acestuia raportată la numărul tot mai mare de elevi¹⁴⁰.

Activitatea gimnaziului în timpul Primului Război Mondial

Declanșarea războiului, în anul 1914, a generat mutarea guvernului de la Cernăuți la Vatra Dornei, apoi la Cluj, Praga și Stanislau, fiind astfel afectat procesul de învățământ. Familiile profesorilor mobilizați au primit salariile acestora și suplimente, iar profesorilor mobilizați li s-au acordat din oficiu gradații. Elevilor

¹³⁷ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 113.

¹³⁸ Paul Leu, *op. cit.*, p. 3.

¹³⁹ D.J.S.A.N., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 11/4, dosar nr. 102/1908, f. 46.

¹⁴⁰ Dr. Euseb Popovici, *op. cit.*, p. 112.

mobilizați li s-a înlesnit absolvirea studiilor, fiindu-le permis să susțină examenul echivalent a doi ani de studii, cu posibilitatea susținerii în orice moment a examenului de bacalaureat¹⁴¹.

În timpul Primului Război Mondial, Gimnaziul din Suceava a fost considerat locul de propagare a mișcării iredentiste din Bucovina. Din rapoartele comandantului militar al armatei, mareșalul baron Koevess, reiese că Societatea Școala Română din Suceava, în frunte cu președintele acesteia, directorul Eusebie Popovici, era responsabilă de răspândirea mișcării iredentiste în Bucovina, iar Gimnaziul din Suceava, unde cei mai mulți profesori erau români și foști bursieri ai acestei societăți, a pregătit mai multe generații de intelectuali români care au nutrit idei iredente, unele fiind exprimate încă dinaintea războiului, iar altele fiind încurajate de către profesorii care trecuseră în tabăra armatei române¹⁴².

Raportul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii nr. 2202 din 30 ianuarie 1918 se referea la atitudinea neloială a mai multor cadre didactice de la Gimnaziul din Suceava în timpul invaziei rusești, ca urmare a informațiilor oferite de evreul Julius Zappler din Suceava și consemnate în procesul verbal încheiat la 26 decembrie 1917 la Serviciul de Contraspionaj al Comandamentului Armatei G. O. Erzherzog Joseph din Cernăuți¹⁴³. Zappler declara că profesorii de la Gimnaziul din Suceava: Severin Procopovici, Vasili Palamarciuc și Simion Ivanovici, împreună cu profesorii refugiați în România, dr. Ioan Cuparencu și Eusebiu Cosmiuc, au mers pe dealul Cetății Sucevei, unde au arborat steagul Regatului României și au strigat în limba română: „Trăiască România!”; profesorul de gimnaziu Aurel Moldovan, care servește ca ofițer în armata română, a staționat în ultimul timp în Suceava și a întreținut relații cu profesorii cunoscuți drept iredentiști: Constantin Pitzul (Piciul), Cosmiuc și Cuparencu. În perioada mai–iunie 1918, mai mulți profesori de la Gimnaziul din Suceava, care s-au refugiat în România, au fost acuzați de înaltă trădare. Printre aceștia se aflau profesorii: Simion Ivanovici, Severin Procopovici, Simion Ivanovici, Gabriel Batariuc, Mihai Ilica, Jemna Vichenti, Filaret Dobos, George Palamarciuc¹⁴⁴.

Concluzionând, putem afirma că demersurile întreprinse de Fondul Religionar Greco-Oriental și comunitatea românilor din Suceava de înființare a unui gimnaziu s-au concretizat, în anul 1860, prin deschiderea Gimnaziului Greco-Oriental. Caracterul greco-oriental și românesc al gimnaziului a permis și prezența la această școală a elevilor de altă religie, confesiune și naționalitate. Din punct de vedere al etniei, elevii români au fost majoritari, fiind urmați de evrei, germani, poloni, ruteni și armeni. Gimnaziul Superior Greco-Oriental din Suceava a contribuit la formarea și emanciparea populației din Suceava și împrejurimi.

¹⁴¹ *Ibidem*, p. 118.

¹⁴² *Ibidem*.

¹⁴³ D.A.N.I.C., Fond *Guvernământul Bucovinei. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii*, mapa nr. XL, dosar nr. 7, f. 6–9.

¹⁴⁴ *Loc. cit.*, f. 10–16, 30, 34, 36, 40, 45–46, 55.

ANEXA NR. 1

Tabel cuprinzând situația elevilor

Anul	Nr. elevi înscriși	Naționalitate							Nr. absolvenți cu diplomă de bacalaureat
		Români	Germani	Ruteni	Poloni	Armeni	Evrei	Alte naționalități	
1860	79	34	30	-	7	3	5	-	-
1861	150	70	25	8	26	-	10	-	-
1862	212	115	51	5	17	8	16	-	-
1863	229	118	30	25	34	5	17	-	-
1864	289	171	56	7	20	9	26	-	-
1865	288	130	38	23	37	6	22	-	-
1866	278	109	46	22	37	8	24	-	9
1867	276	113	48	28	32	3	31	-	8
1868	296	160	59	9	25	4	39	-	13
1869	304	112	38	20	42	8	36	-	17
1870	313	126	40	13	37	9	42	-	12
1871	309	123	39	10	31	8	61	1	14
1872	287	115	36	16	22	6	64	-	7
1873	285	104	35	13	18	7	76	3	13
1874	285	103	39	18	14	4	76	2	11
1875	261	87	36	13	16	6	68	-	11
1876	299	98	39	16	21	7	85	-	11
1877	312	107	32	12	25	8	84	2	8
1878	344	115	38	15	30	7	105	3	14
1879	355	130	40	16	31	8	94	3	13
1880	360	127	50	14	28	7	92	3	20
1881	374	139	42	10	30	6	99	3	17
1882	368	134	27	10	33	9	107	3	14
1883	388	160	37	8	24	11	110	2	18
1884	449	196	34	10	21	8	123	-	23
1885	409	159	39	8	23	4	115	1	18
1886	390	162	44	5	29	5	116	2	20
1887	427	156	43	11	29	10	129	1	33
1888	395	134	31	13	36	7	133	1	26
1889	405	145	42	16	29	6	145	1	30
1890	453	165	42	13	27	10	162	1	23
1891	480	171	42	15	28	11	173	1	43
1892	558	221	48	10	31	9	178	1	34
1893	568	253	49	10	29	7	178	-	30
1894	601	279	55	12	29	7	168	-	37
1895	671	311	50	15	26	4	182	-	34

Anul	Nr. elevi înscrși	Naționalitate							Nr. absolvenți cu diplomă de bacalaureat
		Români	Germani	Ruteni	Poloni	Armeni	Evrei	Alte naționalități	
1896	620	297	51	9	30	5	163	-	30
1897	620	309	57	8	27	5	136	2	32
1898	631	297	58	6	21	5	129	3	32
1899	589	288	49	7	17	6	131	6	34
1900	646	300	63	4	22	5	141	5	51
1901	654	306	72	4	16	4	153	5	29
1902	678	311	71	4	25	1	176	5	44
1903	690	319	68	3	26	-	171	6	48
1904	695	327	64	5	24	1	179	5	35
1905	672	336	80	5	22	1	152	6	44
1906	762	376	83	5	26	-	188	5	38
1907	841	402	96	4	26	-	222	3	47
1908	948	450	117	4	27	3	230	1	43
1909	951	452	107	7	24	6	247	2	67
1910	996	493	123	6	27	5	240	2	49
1911	1032	455	139	8	30	7	243	2	70
1912	981	408	127	7	27	8	234	2	58
1913	953	393	124	5	24	6	239	2	62
1914	913	357	144	12	34	9	354	3	120
1915	736	317	110	6	28	13	260	2	75
1916	Nu a funcționat								
1917	489	177	112	2	12	2	184	-	36

ANEXA NR. 2

Tabel nominal cuprinzând personalul didactic

Nr. crt.	Cadrul didactic	Perioada	Disciplina
1.	Dr. Marek Iosef*	1860 – 1869	Latină. Greacă
2.	Rohrmoser Iosef	1860 – 1870	Istorie. Germană
3.	Dr. Knauer Blasius	1860 – 1871	Științele naturii. Matematică
4.	Andrievici Constantin	1860 – 1869	Română. Religie greco-orientală
5.	Klimpfinger August	1861 – 1870	Latină. Greacă
6.	Novotny Franz	1861 – 1864	Latină. Greacă
7.	Kriz Iohann	1862 – 1880	Latină. Germană
8.	Nosievici Ștefan	1863 – 1869	Matematică. Fizică
9.	Prusik Iohann	1863 – 1864	Latină. Greacă
10.	Beldian Ioan	1863 – 1864	Religie greco-orientală. Română

Nr. crt.	Cadrul didactic	Perioada	Disciplina
11.	Stieber Franz	1860 – 1863	Religie romano-catolică
12.	Tobiaszek Carl	1863 – 1864	Religie romano-catolică
13.	Neuberg Erasmus	1864 – 1867	Religie romano-catolică
14.	Isopescul Dimitrie	1864 – 1869	Istorie. Geografie
15.	Muntean Ieronim	1864 – 1904	Latină. Greacă
16.	Swoboda Wenzel	1864 – 1865	Latină. Greacă
17.	Diviz Wenzel	1865 – 1866	Latină
18.	Nagl Marian	1865 – 1870	Latină. Greacă
19.	Reichel Iosef	1865 – 1867	Latină. Germană
20.	Luczyk Tarasius	1866 – 1870	Germană. Latină
21.	Krupka Iacob	1866 – 1877	Germană. Latină
22.	Dabrowski Thomas	1867 – 1870	Religie romano-catolică
23.	Dzerowicz Eugen	1867 – 1868	Latină. Greacă
24.	Tarnovietchi Epifanie	1869 – 1873	Științele naturii. Fizică
25.	Grigorovici George	1869 – 1874	Religie greco-orientală
26.	Schmidt Wilhelm	1869 – 1870	Istorie. Geografie
27.	Bressan Dominic	1869 – 1872	Latină. Greacă
28.	Limberger Johann*	1870 – 1883	Științele naturii
29.	Pecar Michael	1868 – 1870	Geografie
30.	Dr. Balcar Anton	1870 – 1872	Istorie. Geografie
31.	Dr. Krikava Johann	1870 – 1873	Istorie. Geografie
32.	Halicki Leon	1870 – 1873	Germană. Latină
33.	Petelenz Karl	1870 – 1871	Latină. Greacă
34.	Pamer Vinzenz	1870 – 1873	Latină. Greacă
35.	Zelina Iohann	1870 – 1871	Latină. Greacă
36.	Vorobchievici Nistor	1870 – 1873	Religie greco-orientală
37.	Comoroșan Alexius	1871	Religie greco-orientală
38.	Dworski Emanuel	1871 – 1875	Latină. Greacă
39.	Rastbichler Iosef	1871 – 1872	Latină. Greacă. Germană
40.	Plonner Iohann	1871 – 1872	Latină. Greacă
41.	Repta Ștefan*	1871 – 1884 1895 – 1906	Germană. Latină. Caligrafie Director
42.	Schamagel Iosef	1872 – 1891	Religie romano-catolică
43.	Timinger Ioan	1872 – 1873	Religie greco-orientală
44.	Bumbac Ion	1872 – 1875	Română. Latină
45.	Vasilovici Arcadie	1873 – 1883	Religie greco-orientală
46.	Chodakowski Iohann	1873 – 1875	Geografie. Științele naturii
47.	Harasimovici Clemens	1873 – 1877	Matematică. Geografie
48.	Wieckowski Demeter	1873 – 1875	Latină. Greacă. Germană
49.	Dr. von Mor Karl	1871 – 1872	Științele naturii. Fizică
50.	Isopescul Samuel	1872 – 1904	Istorie. Geografie
51.	Isopescul Dimitrie	1872 – 1904	Matematică. Fizică
52.	Ustyanowicz Nicolai	1873 – 1878	Religie greco-catolică
53.	Dracinschi Ștefan*	1874 – 1883 1884 – 1895	Latină. Greacă Director
54.	Bumbac Vasile	1874 – 1906	Română. Latină
55.	Ștefureac Ștefan	1874 – 1893	Română. Latină

Nr. crt.	Cadrul didactic	Perioada	Disciplina
56.	Lunger Peter	1875 – 1876	Germană
57.	Wunderlich Iulius	1875 – 1876	Geografie
58.	Băleanu Gavril	1872 – 1876	Latină. Greacă
59.	Seidler Franz	1876 – 1877	Germană. Latină
60.	Bilinkiewicz Cornel	1876 – 1879	Latină. Greacă. Germană
61.	Hiecke Gustav	1877 – 1880	Matematică. Științele naturii
62.	Dr. Steffan Franz	1877 – 1881	Germană. Istorie
63.	Inițchi Leon	1877 – 1881	Matematică. Fizică
64.	Buliga Gherasim	1879 – 1901	Română. Latină
65.	Dr. Dașchievici Animpodist	1880 – 1910	Istorie. Geografie
66.	Heyder Leonhard	1880 – 1887	Latină. Greacă
67.	Wojciechowski Iohann	1880 – 1882	Germană. Latină
68.	Grigoraș Ion	1880 – 1886	Latină. Română
69.	Cosovici Constantin*	1881 – 1906 1907 – 1910	Matematică. Fizică Director
70.	Sigall Ascher	1881 – 1889	Religie mozaică
71.	Marian Simion Florea	1883 – 1907	Religie greco-orientală
72.	Zybaczinski Iosef	1883 – 1884	Matematică. Științele naturii
73.	Procopovici Constantin*	1883 – 1910 1910 – 1918	Matematică. Științele naturii Director
74.	Fleischer Iosef	1883 – 1900	Latină. Greacă
75.	Bujor Teodor	1884 – 1890	Latină. Greacă
76.	Mandicevschi Constantin	1884 – 1893	Germană. Istorie
77.	Vicol Lazăr	1884 – 1898	Latină. Greacă
78.	Procopovici Severin	1884 – 1918	Latină. Greacă
79.	Tiron Iohann	1884 – 1894	Latină. Greacă
80.	Malachowski Emil	1884 – 1899	Latină. Greacă
81.	Comoroșan Arseniu	1886 – 1918	Latină. Greacă
82.	Nussbaum Victor	1887 – 1903	Germană. Latină
83.	Kobylanski Iulian	1888 – 1890	Latină. Greacă
84.	Teliman Mihai	1888 – 1890	Desen
85.	Silbernagel Anton	1890 – 1891	Germană. Latină
86.	Mock Andreas	1890 – 1891	Latină. Greacă
87.	Dr. Sigall Emil	1890 – 1894	Latină. Greacă
88.	Dr. Popovici Euseb	1890 – 1918	Latină. Greacă. Română
89.	Dr. Sigall Moses	1891 – 1902	Germană. Latină
90.	Wolf Iosef	1892 – 1918	Religie romano-catolică
91.	Popovici Leon	1891 – 1893	Religie greco-catolică
92.	Maeder Iohann	1891 – 1893	Gimnastică
93.	Stock Franz	1894 – 1896	Latină. Greacă
94.	Dr. Tarnavschi Vasile	1894 – 1896	Latină. Română
95.	Dr. Löwy Abraham	1895 – 1918	Religie moz.
96.	Voloșciuc Ioan	1896 – 1897	Latină. Română
97.	Teleagă Ion	1897 – 1916	Matematică. Fizică
98.	Dr. Cuparencu Ioan	1897 – 1903 1912 – 1914	Istorie. Geografie
99.	Ryz Anton	1897 – 1904	Desen. Gimnastică

Nr. crt.	Cadrul didactic	Perioada	Disciplina
100.	Dr. Mihuță Gheorghe	1898 – 1908	Latină. Română
101.	Burduhos Vasile	1900 – 1918	Latină. Greacă
102.	Heilig Constantin	1902 – 1906	Latină. Germană
103.	Macovei Ioan	1902 – 1906	Latină. Română
104.	Sorocean Cornel	1902	Germană. Română
105.	Antonovici Emanuil	1903 – 1919	Matematică. Fizică
106.	Dugan Arcadie	1903 – 1919	Germană. Latină
107.	Șutu Simion	1903 – 1912	Latină. Greacă
108.	Dr. Georgian Constantin	1904 – 1918	Latină. Greacă
109.	Iliuț Emanuil	1904 – 1919	Latină. Greacă
110.	Ordinanz Osias	1904 – 1905	Latină. Greacă
111.	Palamarciuc Gheorghe	1904 – 1918	Latină. Greacă
112.	Tofan Gheorghe	1904 – 1906	Istorie. Geografie
113.	Tomoiagă Laurenție	1904 – 1912	Matematică. Științele naturii
114.	Dr. Nistor Ioan	1904 – 1907	Istorie. Geografie
115.	Isopescul Emanuil	1905 – 1910	Latină. Greacă
116.	Ieșan Alexandru	1905 – 1918	Latină. Greacă
117.	Dr. Morariu Victor	1905 – 1918	Română. Germană
118.	Lucaci Constantin	1906 – 1912	Istorie. Geografie
119.	Marian Liviu	1906 – 1913	Latină. Română
120.	Repta Dimitrie	1906 – 1913	Matematică. Fizică
121.	Dr. Tarangul Orest	1906 – 1925	Religie greco-orientală
122.	Roșca Arhip	1906 – 1916	Desen. Caligrafie
123.	Pițul Constantin	1907 – 1918	Matematică. Fizică
124.	Forgaci Ioan	1907 – 1910	Latină. Greacă
125.	Doboș Filaret	1917 – 1918	Istorie. Geografie
126.	Dr. Bilețchi Ioan	1907 – 1909	Latină. Greacă
127.	Dr. Hodel Adam	1907 – 1912	Istorie. Geografie
128.	Batariuc Gavril	1907	Matematică. Fizică
129.	Allaci Cristi	1908 – 1912	Matematică. Fizică
130.	Ivanovici Simion	1908 – 1924	Latină. Română
131.	Covașă Ioan	1908 – 1913	Latină. Română
132.	Irimievici – Dubău Const.	1908 – 1912	Matematică. Fizică
133.	Turanschii Ioan	1907 – 1918	Latină. Greacă
134.	Bucher Adolf	1909 – 1918	Istorie. Geografie
135.	Dr. Gausser Rudolf	1909 – 1918	Istorie. Geografie
136.	Teller Heini	1909 – 1910	Matematică. Fizică
137.	Cărbune Dimitrie	1909 – 1913	Română. Germană
138.	Kersch Leopold	1910 – 1913	Matematică. Fizică
139.	Dr. Krüger Isidor	1910 – 1918	Latină. Greacă
140.	Nemetz Eugen	1910 – 1918	Latină. Greacă
141.	Thaler Heinrich	1910 – 1916	Latină. Greacă
142.	Rosbory Rudolf	1910 – 1914	Desen
143.	Mocrenschii Grigore	1911 – 1912	Matematică. Fizică
144.	German Iacob	1911 – 1913	Latină. Germană
145.	Hasch'er Iosef	1911 – 1918	Germană. Latină
146.	Ilică Mihai	1911 – 1915	Latină. Română

Nr. crt.	Cadrul didactic	Perioada	Disciplina
147.	Jemna Vichentie	1911 – 1916	Română
148.	Cozmiuc Eusebie	1912 – 1918	Latină. Română. Germană
149.	Dr. Hoinic Gheorghe	1912 – 1918	Germană. Latină
150.	Dr. Gușuleac Mih.	1912 – 1918	Matematică. Științele naturii
151.	Dr. Balan Teodor	1912 – 1918	Istorie. Geografie
152.	Dr. Cerlincă Mardarie	1912 – 1913	Română. Germană
153.	Franciuc Dimitrie	1912 – 1913	Latină. Română
154.	Nosal Vitold	1912 – 1918	Matematică. Fizică
155.	Dr. Sahlean Emilian	1912 – 1918	Matematică. Științele naturii
156.	Tomaschek Petru	1912 – 1918	Germană. Latină
157.	Candrea Alexandru	1913 – 1918	Latină. Română
158.	Hayer Advid	1913 – 1918	Latină. Greacă
159.	Dr. Schächter Moritz	1913 – 1918	Matematică. Fizică
160.	Zemna Eusebie	1913 – 1918	Germană. Latină
161.	Breznițchi Ilarion	1913 – 1918	Latină. Română
162.	Moldovan Aurelian	1913 – 1914	Istorie. Română
163.	Turturean Nicon	1913 – 1918	Istorie. Geografie
164.	Przedziecki Stanislaus	1914 – 1915	Latină
165.	Feodorovici Eugen	1914 – 1915	Gimnastică
166.	Andermann Siegf.	1915 – 1916	Germană. Latină
167.	Reiner Iulius	1915 – 1916	Matematică
168.	Costinrăeanu Ioan	1915 – 1918	Istorie. Geografie
169.	Rotariu Gheorghe	1915 – 1918	Latină. Română
172.	Dr. Tcaciuc Nicolai	1916 – 1918	Română
173.	Hargesheimer August	1908 – 1918	Religie evanghelică

Das Mittelschulwesen im Herzogtum Bukowina. Das griechisch-orientalische Obergymnasium in Suczawa

(Zusammenfassung)

1775 hat die österreichische Krone den nord-westlichen Teil der Moldau einverleibt. Die neue Provinz wurde Bukowina genannt. Die Kolonisierungspolitik der Habsburgermonarchie hat zu einer Bevölkerungsverschiedenheit geführt, und zwar: Deutschen, Rumänen, Ruthenen, Juden, Polen, Ungarn, Armenier, Zigeuner, Lippowaner u.a.

Im Jahr 1861 hat die Bukowina den Status eines selbstständigen Herzogtums erhalten; in der Bukowina gab es zwei Mittelschulen: Staatsobergymnasium in Czernowitz, Griechisch-Orientalisches Obergymnasium in Suczawa. In diesen Schulen war Deutsch als obligatorische Unterrichtssprache eingeführt worden.

Durch das Staatsgrundgesetz vom Dezember 1867 ist die Gleichberechtigung aller landesüblichen Sprachen in der Schule, im Amt und im öffentlichen Leben anerkannt worden. Das Landesschulgesetz vom 30. Januar 1873 hat die Bildung einer Kommission vorgesehen, die für die Festlegung der Unterrichtssprache die Interessen und die Erfordernisse der Gemeinde in Betracht nehmen sollte.

Der Griechisch-Orientalische Religionsfonds, die Kulturvereine und die Gemeinde haben für die Errichtung von Schulen und Klassen in der Muttersprache jeder Nation mitgewirkt. Zwischen

1861–1918 hat das Mittelschulwesen in der Bukowina eine harmonische Entwicklung gekannt und dadurch eine wichtige Rolle in der Emanzipierung der Bevölkerung gespielt. 1918 waren in der Bukowina 19 Mittelschulen, unter ihnen 13 private und offizielle Gymnasien, 2 Realschulen und 4 Lyzeen.

Am 30. Juni 1860 wurde das Griechisch-Orientalische Gymnasium in Suczawa als eine Möglichkeit der deutschen Kulturförderung und Entwicklung der politischen und kulturell-geschichtlichen Verhältnisse am Ostenrand der Monarchie errichtet, wo sich die Bevölkerung weit von wissenschaftlichen Einflüssen befand. Das Gymnasium hatte den Charakter einer griechisch-orientalischen Lehranstalt, wo die Lehrer dieses kirchlichen Bekenntnisses vorzugsweise bestellt und angenommen werden sollten. Der Griechisch-Orientalische Religionsfonds sollte die Erhaltungskosten des Gymnasiums und die Lehrerlöhne übertragen, weil einer der Errichtungszwecke die wissenschaftliche und religiöse Vorbildung der Kandidaten für griechisch-orientalische Theologie war. In diesem Gymnasium studierten Rumänen, Deutschen, Ruthenen, Juden, Polen. Im Jahre 1881 wurde die erste rumänisch-deutsche Parallelklasse in Folge der Handlungen der kulturellen Vereine, des Griechisch-Orientalischen Religionsfonds und der Lehrer dieses Gymnasiums eröffnet.

Das Griechisch-Orientalische Gymnasium hat zur Bildung und Emanzipation der Stadt- und umgebenden Regionenbevölkerung beigetragen.

BUCOVINA – SPAȚIU DE CONFLUENȚE SPIRITUALE

OCTAVIA-SIMINA STAN

În momentul ocupării nord-vestului Moldovei, majoritatea populației o constituiau românii, cărora li s-au alăturat treptat ruteni, germani, evrei, armeni, țigani etc. Locuirea pe un anumit teritoriu cu reprezentanți ai altor etnii era o tradiție în Bucovina care, până la 1775, datorită comerțului cu și între vecinii mai apropiați sau mai depărtați, devenise un spațiu de interferențe culturale, lingvistice și confesionale.

Istoria a dovedit că multietnismul poate conduce la conflicte naționale sau la conviețuire pașnică, în cazul în care guvernul sau alte forțe politice nu instigă și nu propagă ura și diferendele interetnice. Cei ce s-au așezat printre români s-au bucurat de ospitalitate și toleranță, administrația centrală și cea locală permițându-le deplina libertate confesională și lingvistică și o mult mai mare libertate economico-socială în comparație cu țările lor de origine.

Astfel că instaurarea administrației habsburgice în Bucovina s-a produs într-un context economico-cultural și politico-spiritual care a permis constituirea și menținerea unui climat de toleranță interetnică (români, ucraineni, germani, evrei, polonezi, armeni, slovaci, greci, lipoveni, maghiari, turci), interconfesională (ortodocși, catolici, protestanți) și interreligioasă (creștini, evrei, musulmani), unic în Europa în acea vreme.

Fenomenul de imigrare a avut loc imediat după anexare. Astfel, între 1778 și 1782 au venit peste 6 000 de familii de români și de ruteni din Transilvania și din raiaua Hotin și foarte multe familii polone din Galiția, căci țăranii o duceau mai bine aici, boierii bucovineni fiind mai blânzi decât nobilii galițieni¹. Ulterior a avut loc și o imigrare a germanilor – țărani, meșteșugari, mineri și funcționari administrativi – veniți din întreg imperiul, sperând la o viață mai bună.

Elementul german a fost folosit ca factor de echilibru al societății bucovinene multietnice. Nemții așezați în Bucovina nu cunoșteau limbile naționale, pe când celelalte etnii stăpâneau germana. Fenomenul conviețuirii pașnice a bucovinenilor de diferite naționalități era complex și avea mai multe componente care se

¹ Ion Alexandrescu, *O viziune modernă a istoriei Bucovinei*, în „Analele Bucovinei”, IX, nr. 2, 2002, p. 462.

completau reciproc, cum au fost spiritul gospodăresc, disciplina și cultura occidentală a germanilor, toleranța, ospitalitatea și sângea românilor, spiritul întreprinzător și de adaptare al evreilor etc. Nu trebuie uitat nici sistemul constituțional al Austriei, care garanta o relativă libertate pentru naționalități, secondat de o executare destul de riguroasă a prevederilor legale.

La baza dezvoltării culturale și spirituale a unei populații stă nivelul său de pregătire și de cunoaștere dobândit într-un sistem de instruire organizat. De aceea este necesar să cunoaștem evoluția învățământului din Bucovina în perioada austriacă, atât a celui primar, cât și a celui secundar.

La momentul anexării Bucovinei existau 6 școli domnești² (Putna, Suceava, Cernăuți, Siret, Rădăuți și Câmpulung), o școală „latinească” și una „grecească”, destinate clericilor, la Suceava, o școală episcopală la Rădăuți și mai multe școli primare în târguri și pe lângă mănăstiri. Ocuparea Bucovinei a întrerupt dezvoltarea învățământului românesc, autoritățile încercând să folosească școala ca mijloc de răspândire a limbii și culturii germane.

În 1786, a fost adoptat *Regulamentul școlar pentru Bucovina*, care prevedea introducerea învățământului obligatoriu și crearea următoarelor tipuri de școli: 1) *școli triviale*, de trei ani, destinate în special copiilor de la sate; 2) *școli principale*, de doi și patru ani, destinate mai ales fiilor înstăriți; 3) *școli normale*, care trebuiau să pregătească învățători pentru școlile triviale și cadre pentru administrație; 4) *școala clericală* de la Suceava, transferată în 1789 la Cernăuți și transformată în seminar teologic³.

Alipirea Bucovinei la Galiția a influențat negativ dezvoltarea învățământului în Bucovina. Limba română a fost treptat îndepărtată din administrație și școală, iar în 1793 a fost anulată obligativitatea învățământului public, multe școli triviale fiind închise. Astfel, în 1796, funcționau în Bucovina școala teologică de la Cernăuți, școli normale la Cernăuți și Suceava, școli principale orășenești și 16 școli triviale sătești în localitățile mai importante⁴, iar în 1804 funcționau numai 14 școli primare, dintre care 9 școli româno-germane în sate, una româno-germană la Cernăuți, câte una românească la Suceava și Siret și o școală armeană și una maghiară.

În anul 1815, s-a hotărât scoaterea școlilor primare de sub ascultarea Consistoriului ortodox al Bucovinei și trecerea lor în subordinea Consistoriului catolic din Lemberg. Din acel an a început nu numai germanizarea, dar și rutenizarea și catolicizarea învățământului primar din Bucovina, introducându-se obligativitatea studierii în limba ruteană, învățătorii care nu cunoșteau limba fiind

² Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei, vol. I (1774–1862), De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 275.

³ Mircea Grigoroviță, *Învățământul în nordul Bucovinei (1775–1944)*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1993, p. 34–35.

⁴ Mihai-Ștefan Ceaușu, *Bucovina Habsburgică. De la anexare la Congresul de la Viena*, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, 1998, p. 197.

înlocuiți cu învățători catolici și greco-catolici aduși din Galiția. Din această cauză învățământul primar continuă să rămână slab dezvoltat, în 1822 funcționând numai 27 de școli primare⁵, dintre care un mare număr se aflau în coloniile întemeiate de germani, maghiari sau slovaci.

Consistoriul ortodox din Cernăuți a înaintat mai multe memorii⁶ forurilor de la Viena în 1826, 1832, 1833, 1834, 1836, arătând starea gravă a învățământului din Bucovina, dar abia în 1844 școlile au trecut sub controlul lui.

Starea învățământului în perioada administrației galițiene a fost precară și în cadrul altor comunități religioase din Bucovina, cum ar fi protestanții și mozaicii. Germanii protestanți și-au deschis școli evanghelice particulare la Frătăuții Vechi și Ilișești, urmate de cele din Tereblecea, Arbore, Ițcanii Noi, Satu Mare, Bădeuți și Milișăuți⁷. Comunitățile mozaice s-au împotrivit și ele intențiilor de catolicizare și de impunere a limbii germane, prima școală oficială evreiască fiind deschisă abia în 1853.

După anul 1850, viața culturală românească, dar și a celorlalte naționalități, s-a dezvoltat continuu. Numărul școlilor triviale a sporit de la 26 în 1850, la 104 în 1865. Marea majoritate a școlilor erau mixte, limba germană fiind un obiect obligatoriu. Totodată, începe să crească numărul școlilor cu limba ruteană de predare. În 1857, pe lângă școlile principale romano-catolice din Cernăuți și Suceava, școala principală ortodoxă din Siret și școlile principale evreiești din Cernăuți, mai activau 32 de școli triviale ortodoxe, 11 protestante și una armeană⁸.

În 1869, a fost adoptată o nouă lege a învățământului primar imperial, care prevedea instituirea unui învățământ gratuit pentru toți copiii de vârstă școlară și obligativitatea frecventării școlilor primare de la 7 la 13 ani.

La alegerea limbii de predare în școli, cerințele românilor de a deschide clase paralele cu limba română de predare erau de multe ori neglijate, mai ales în satele cu populație mixtă româno-ruteană. În nord-vestul Bucovinei, locuit compact de ruteni, nu numai minoritatea românească, dar și ceilalți minoritari (germanii, evreii, polonezii, maghiarii) nu aveau posibilitatea de a fi instruiți în limba maternă. În schimb, în sud-estul Bucovinei, unde românii erau majoritari, celelalte minorități au beneficiat de școli primare oficiale cu limba maternă de predare.

A început să crească treptat numărul școlilor, atât a celor de stat, cât și a celor particulare, precum și numărul copiilor care le frecventau. Astfel, dacă în 1890 numărul lor era de 40 466, în 1912 din 127 472 de copii cu vârstă școlară, 111 565 erau școlarizați⁹, putând afirma că în perioada autonomiei provinciale învățământul primar s-a dezvoltat rapid, 87,5% dintre copii fiind instruiți în școli

⁵ Mircea Grigoroviță, *op. cit.*, p. 42.

⁶ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 282.

⁷ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, Editura Civitas, 2003, p. 207.

⁸ *Ibidem*, p. 208.

⁹ *Ibidem*, p. 213.

primare mixte, cu trei și chiar patru limbi de predare, de stat sau particulare, accesibile tuturor copiilor, indiferent de originea etnică, confesională sau socială.

După cum am menționat anterior, Regulamentul din 1786 prevedea deschiderea în Bucovina și a unor școli normale. Deoarece nu erau învățători care să cunoască limba germană, au fost trimiși doi învățători din Ardeal, Anton de Marki și Franz Thallinger, care au fost angajați la școlile normale din Suceava și Cernăuți. Limba de instruire în ambele școli era germana, dar se țineau și cursuri în limba română.

La începutul secolului al XIX-lea, s-a ridicat tot mai mult problema necesității înființării unui gimnaziu în Bucovina. Astfel că, la 16 decembrie 1808, și-a început activitatea la Cernăuți primul gimnaziu de băieți, fiind înscriși 24 de elevi, dintre care 10 români, 8 germani, 3 polonezi, un armean, un rutean și un elev de naționalitate necunoscută. În 1849, învățau 476 de elevi, dintre care 155 români, 121 polonezi, 118 ruteni și 82 germani, iar după religie 167 ortodocși, 162 romano-catolici, 90 greco-catolici, 19 evrei, 15 armeni catolici și 7 protestanți¹⁰.

În anul 1848, românii din Bucovina au obținut acceptul Ministerului Învățământului de a se înființa la Gimnaziul german din Cernăuți o catedră de limba și literatura română. Primul profesor la această catedră a fost Aron Pumnul. Venit din Ardeal, unde redactase invitația pentru adunarea de la Blaj și o răspândise, prin elevii săi, în satele transilvănene¹¹, el va crea o adevărată mișcare cultural-națională în Bucovina, activând pentru promovarea culturii românești timp de 17 ani ca profesor, om de știință și autor de manuale.

După moartea lui, Comitetul Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, al cărui membru de onoare fusese, a luat inițiativa de a crea „prin contribuiri voluntare din partea publicului, o fundațiune spre eternizarea memoriei lui, care să poarte numele de «Fundațiunea Pumnuleană» și din veniturile căreia să se susțină tineri români, bravi și talentați, la studii mai nalte de specialitate și să rădăce și un monumânt în memoria repăosatului”¹². Renumele de care se bucura Aron Pumnul a făcut ca să participe cu donații atât prieteni, colegi și foști elevi, cât și simpli oameni de la țară. Chiar și cei din afara granițelor Bucovinei au răspuns, elocventă fiind donația făcută, în 1868, de elevii liceului din Iași, și care aduc într-o scrisoare un elogiu celui care „toată viața s-a sacrificat pentru luminarea națiunii române și apărarea drepturilor ei”¹³, fiind considerat un adevărat „apostol al neamului”, contribuind la deșteptarea conștiinței naționale a românilor bucovineni.

¹⁰ *Ibidem*, p. 215.

¹¹ Mircea Grigoroviță, *Pedagogi din Bucovina*, în „Analele Bucovinei”, VIII, nr. 2, 2001, p. 304.

¹² *Uricul Fundăciunii Pumnulene*, în I.G. Sbiera, *Aron Pumnul. Voci asupra vieții și însemnătății lui*, Cernăuți, Editura Societății, 1889, p. 31–32.

¹³ Ilie Rad, *O secvență importantă din istoria culturală a Bucovinei: Fundăciunea Pumnuleană*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți – București, IV, nr. 3, 1997, p. 19.

La începutul anului 1860, s-a cerut înființarea unui nou gimnaziu la Suceava, care să fie o instituție ortodoxă. La 17 septembrie a avut loc inaugurarea acestei instituții, până în 1888 aici studiind 2 936 români, 2 591 germani și evrei, 671 polonezi, 363 ruteni, 160 armeni, 16 ruși, 10 maghiari și un slovac¹⁴.

În 1863, a fost deschisă o școală reală superioară la Cernăuți, care, deși a fost întreținută din veniturile Fondului Bisericesc, a fost frecventată până în 1888 de 5 773 copii germani și evrei, 2 064 polonezi, 683 români, 488 ruteni, 40 cehi, 13 maghiari și 81 elevi de alte naționalități¹⁵.

După multe cereri autoritățile austriece au aprobat înființarea, în 1872, a unui gimnaziu german în Rădăuți, inaugurat la 1 octombrie¹⁶, la început cu patru clase, iar din 1884 cu 8 clase. Deși gimnaziul se afla în zona cu cea mai numeroasă populație românească, procentul elevilor români a fost destul de redus, până în 1888 aici învățând 592 germani și evrei, 328 români, 110 polonezi, 72 ruteni, 8 armeni, 6 maghiari și 3 ruși¹⁷.

În 1870, a fost deschisă la Cernăuți o instituție de instruire a viitorilor învățători – *Pedagogiu* –, iar peste doi ani o instituție similară pentru învățătoare¹⁸. Limba de predare era germana, dar se țineau și cursuri în limbile română, ruteană și polonă, în condițiile în care în Bucovina erau școli primare cu două, trei și chiar patru limbi de predare, cunoașterea mai multor limbi de către învățători fiind o cerință, dar și un avantaj pentru a fi angajați la o școală mixtă.

Așadar, reforma din 1869 a relansat și învățământul secundar din Bucovina. Au fost deschise noi gimnazii, școli reale și normale, școli profesionale¹⁹, cum au fost școlile agricole de la Rădăuți și Coțmani, școlile de prelucrare a lemnului din Câmpulung și Vijnița, școala de țesut de la Cernăuți etc.

În ultimele decenii de stăpânire austriacă, învățământul secundar și profesional a cunoscut o importantă dezvoltare. Deși limba germană continua să domine în învățământ și administrație, totuși românii, rutenii și polonezii au obținut noi drepturi în sistemul de învățământ, la mai multe gimnazii fiind deschise clase paralele cu limbile română și ruteană de predare.

Pe fondul dezvoltării învățământului, în 1875, a fost înființată Universitatea din Cernăuți, susținută de toate etniile și confesiunile din Bucovina, nevoite să-și desăvârșească studiile universitare la Viena, cu eforturi financiare considerabile. Momentul era prielnic, mai ales că după constituirea statului dualist austro-ungar era necesară o universitate pentru minoritatea germană din estul monarhiei.

¹⁴ Constantin Morariu, *Părți alese din istoria românilor bucovineni*, Cernăuți, Tipografia „Mitropolitul Silvestru”, 1893, p. 124.

¹⁵ *Ibidem*, p. 136.

¹⁶ Luca Bejenaru, *Aspecte din istoria învățământului rădăuțean*, în „Analele Bucovinei”, I, nr. 2, 1994, p. 343.

¹⁷ Constantin Morariu, *op. cit.*, p. 128–129.

¹⁸ George Galan, *Școala normală din Cernăuți (125 de ani de la înființare)*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți – București, II, nr. 1, 1995, p. 95.

¹⁹ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 221.

Aceasta era a cincea universitate germană din Austria (celelalte patru cu limba germană de predare erau la Viena, Praga, Graz și Innsbruck), prin înființarea ei urmărindu-se promovarea limbii, culturii și științei germane în această parte a imperiului.

În perioada 1875–1918, Universitatea din Cernăuți a funcționat cu trei facultăți: Teologie, Drept și Filosofie, în primul an înscriindu-se 209 studenți²⁰, dintre care 88 erau germani, 53 români, 38 ruteni, 27 polonezi și 3 de alte etnii.

Facultatea de Filosofie cuprindea mai multe secții: filosofie, istorie, filologie și lingvistică, matematică și științe naturale, limbi moderne și stenografie. O deosebită importanță în cadrul acestei facultăți au avut-o catedrele de romanistică și slavistică²¹, amintindu-i pe romaniștii Theodor Gartner și Mathias Friedwagner, care au publicat studii și lucrări privind limba română, precum și specialiștii în slavistică Stefan Smal-Stocki și Emil Kaluzniacki. A funcționat și o catedră de limbă și literatură română, al cărei titular, până în 1906, a fost I.G. Sbiera, iar din 1906 acest post l-a ocupat ardeleanul Sextil Pușcariu, cel care va reorganiza ulterior Universitatea din Cluj.

Un mare aport în aprofundarea științei istoriei l-au avut profesorii Ferdinand Zieglauer și Raimund Friedrich Kaindl. Studenții români au cerut înființarea unei Catedre pentru istoria românilor, însă în 1910 a fost aprobată sub denumirea de „Istoria sud-est europeană cu deosebită privire la români”. La propunerea lui Sextil Pușcariu a fost numit, printr-o decizie împăratească din 14 august 1912, istoricul Ion Nistor ca profesor extraordinar pentru istoria sud-est europeană la Universitatea din Cernăuți²².

La Facultatea de Drept, juristul Constantin Tomasciuc a fost primul profesor de drept comercial și filosofia dreptului. Majoritatea profesorilor au fost germani și au avut o influență foarte mare asupra studențimii cernăuțene. Dintre profesorii cu renume european și mondial²³ amintim pe Hans Gross, celebru penalist și criminolog, Friedrich Kleinwächter, mare economist, Eugen Ehrlich, renumit sociolog, Joseph Schumpeter, Franz Exner, Karl Adler și alții.

La Universitate au activat profesori de diferite etnii și cu diferite viziuni politice, cum au fost Sextil Pușcariu și Ion Nistor sau Stefan Smal-Stocki, care reprezentau interese etno-politice diferite, fără a compromite, însă, atmosfera colegială din cadrul instituției. Corpul profesoral s-a străduit să cultive prestigiul științific al Universității, atmosfera fiind caracterizată printr-o înaltă disciplină și exigență științifică, precum și o colaborare foarte bună între profesori și studenți.

Un rol aparte în cadrul Universității l-a avut Facultatea de Teologie Ortodoxă, singura de acest fel din imperiu. Alături de instituțiile similare din Kiev și Atena,

²⁰ *Ibidem*, p. 223.

²¹ *Ibidem*, p. 226.

²² Dragoș Olaru, *Contribuții la istoricul creării Catedrei de istoria românilor la Universitatea din Cernăuți*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți – București, II, nr. 1, 1995, p. 83.

²³ Mircea Grigoroviță, *Învățămintul în nordul Bucovinei*, p. 141.

Facultatea din Cernăuți a fost considerată decenii de-a rândul un focar al spiritualității ortodoxe.

Facultatea s-a constituit prin încorporarea Institutului de Teologie din Cernăuți, asigurându-se continuitatea, atât a cadrelor didactice, cât și a materiilor. La facultate se studiau următoarele materii: studiul biblic și exegeza Noului și Vechiului Testament, istoria bisericii, dogmatica și teologia fundamentală, dogmatica specială, teologia morală, dreptul bisericesc, teologia practică, limbile ebraică, greacă și slavona bisericească²⁴.

Profesorii teologi din Cernăuți au desfășurat o minuțioasă muncă științifică, majoritatea publicându-și prelegerile, care și-au păstrat valoarea până azi. La facultate domnea spiritul de înțelegere, toleranță, omenie și respect reciproc, ea contribuind la formarea intelectualității românești și ucrainene din Bucovina.

La Facultatea de Teologie au activat profesorii²⁵ Isidor Onciul (1834–1897) și Vasile Tarnavschi (1859–1945) la Catedra de studiu biblic și exegeza Vechiului Testament, Vasile Vladimir de Repta (1841–1924) și Vasile Gheorghiu (1872–1959) la Catedra de studiu biblic și exegeza Noului Testament, Eusebiu Popovici (1838–1922) la Catedra de istorie bisericească universală și drept canonic, de patru ori decan al facultății și de două ori rector, Alexiu Comoroșan (1842–1881) și Ștefan Saghin (1860–1902) dogmațiști, Vasile Mitrofanovici (1831–1880) și Teodor Tarnavschi (1859–1914) pentru teologie practică, Miron Mihai Călinescu (1837–1912) la teologie morală, Vasile Găina (1868–1909) întemeietorul teologiei fundamentale, Constantin Clementie Popovici (1846–1938) pentru drept bisericesc, Valerian Șesan (1878–1940) mare canonist, Juvenal Stefanelli (1834–1914) la pedagogia și didactica religioasă și alții.

Mulți distinși teologi români și-au făcut studiile și doctoratul la Cernăuți, iar facultățile de teologie din București, Caransebeș, Arad s-au constituit în mare parte după modelul celei din Cernăuți. Printre profesorii care și-au susținut doctoratul la Cernăuți²⁶ se numără Constantin Chiricescu, Badea Cireșanu, Ioan Cornoiu, Petru Pimen Georgescu (București), precum și ierarhi ortodocși din Transilvania și Banat, ca mitropolitul Nicolae Bălan (Sibiu), episcopii Andrei Magier (Arad), Vasile Lăzărescu (Timișoara), Nicolae Popovici (Oradea), Partenie Ciopron (Alba-Iulia). De asemenea, Grigore Pișculescu și Popescu Moșoaia de la Chișinău și-au susținut doctoratul la Cernăuți²⁷.

Universitatea din Cernăuți s-a remarcat și prin viața studentescă foarte interesantă, care a existat la această instituție. Odată cu înființarea Universității au început să se constituie și primele societăți studențești, prin care Cernăuțiul s-a transformat treptat într-un centru al vieții și tradițiilor studențești multinaționale.

²⁴ Vladimir Trebici, *Facultatea de Teologie din Cernăuți (1875–1940)*, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți – București, II, nr. 1, 1995, p. 51.

²⁵ Mircea Grigorovița, *op. cit.*, p. 137.

²⁶ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 225.

²⁷ Mircea Grigorovița, *op. cit.*, p. 138.

Modelul societăților studențești a fost preluat din tradiția universitară germană, existentă și în Austria. Majoritatea aveau un caracter conservativ de organizare, membrii fiecărei societăți purtau uniforme specifice, șepci și panglici distincte. De asemenea, politica era interzisă în interiorul societăților.

Prima societate academică, „Austria”, s-a constituit la 17 octombrie 1875, iar la 26 octombrie a luat ființă, cu sprijinul rectorului Constantin Tomasciuc, Asociația „Sala de lectură academică”, în ambele societăți fiind excluse tendințele naționaliste. Asociația „Gothia” s-a înființat la 15 mai 1876, iar la 13 mai 1877 s-a constituit „Alemannia”. Scopul ei era acela „de a reuni o parte din tineretul academic din Cernăuți într-un cerc de prieteni”²⁸.

Chiar din primii ani de existență a Universității s-au constituit și societăți studențești pe principii etnice sau confesionale. La 10 iulie 1877, s-a înființat un club al studenților germani, care, la 5 septembrie 1879, se transformă în Societatea „Arminia”. O parte a membrilor ei au format, în 1903, Asociația „Teutonia”. La 31 ianuarie 1891, s-a înființat Asociația catolică²⁹ „Unitas”, care cuprindea studenții romano-catolici, greco-catolici și armeni. La 27 octombrie 1906, studenții catolici germani s-au desprins din această asociație și au format Societatea „Frankonia”.

Scopul societăților studențești germane era cultivarea camaraderiei, a tradițiilor și obiceiurilor din viața socială și studențească națională, precum și a duelului ca mijloc de satisfacție pentru onoarea personală lezată.

La 10 decembrie 1875, s-a înființat prima societate a studenților români „Arboroasa”, numită astfel în memoria boierului Luca Arbore, din 54 de studenți români 44 înscriindu-se în societate. Membrii ei organizau³⁰ serate muzicale, conferințe, baluri și excursii și stabileau legături cu societățile românești din Transilvania, Budapesta, Viena și Iași. În 1877, ea a fost desființată, membrii constituindu-se, în 1878, într-o nouă societate, „Junimea”, care a preluat programul național al „Arboroasei”.

La 23 august 1880, unii membri ai „Junimei” au înființat „Bucovina”, care prin portul și activitatea sa a avut un pronunțat caracter progerman, iar în 1909 s-a înființat, după același principiu, o nouă societate, „Moldova”. Societatea academică „Dacia” s-a constituit la 21 mai 1905. Membrii ei, majoritatea provenind din familii de țărani, aveau ca scop sprijinirea țăranilor români, mai ales a celor din satele mixte.

Studenții teologi au avut o societate proprie, înființată la 23 noiembrie 1884 cu sprijinul mitropolitului Silvestru Morariu-Andrievici. Ea se numea „Academia

²⁸ Mihaela-Ștefănița Ungureanu, *Societăți studențești germane din Bucovina înainte de Primul Război Mondial*, în „Analele Bucovinei”, XI, nr. 2, 2004, p. 346.

²⁹ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 228.

³⁰ Simina-Octavia Stan, *Societăți culturale românești din Bucovina până la Primul Război Mondial*, în „Analele Bucovinei”, XI, nr. 2, 2004, p. 339.

ortodoxă” și consta din două secțiuni: una literaro-retorică și una muzicală, țelul ei fiind continuarea eforturilor de ridicare a conștiinței naționale românești.

Cea mai veche societate poloneză a fost „Ognisko”. Ea a activat, la început, în cadrul Asociației „Sala de lectură academică” și abia din 1884 s-a constituit într-o societate separată. Scopul ei era acela de a-i feri pe tinerii polonezi de procesul de deznaționalizare. În anul 1910, unii membri au părăsit „Ognisko” și au înființat „Lechia”. Membrii societăților poloneze erau de tip conservativ și respectau un ritual riguros³¹. Condiția impusă pentru a deveni membru al acestor societăți era susținerea unui examen la istoria și limba polonă.

Prima societate academică ucraineană, „Sojus”, a fost înființată în 1875, ea propunându-și ridicarea națională și spirituală a membrilor ei. O altă societate, „Sitsch”, s-a înființat în 1902. În 1910 și 1913, s-au constituit încă două societăți academice ucrainene, „Zaporoje” și „Ciornomore”, acestea afirmându-se mai mult în perioada interbelică³².

Până în anul 1891, studenții evrei nu au avut o societate proprie, ei activând mai ales în cadrul Asociației „Sala de lectură academică” sau în alte societăți germane. La 14 iulie 1891, s-a înființat „Hasmonă”, membrii ei având ca scop ridicarea conștiinței naționale și cultivarea spiritului de afinitate națională la studenții mozaici, precum și de a cultiva și propaga limba și literatura ebraică³³. O societate evreiască, „Hebronia”, cu scopuri asemănătoare, s-a înființat la 2 aprilie 1899. Spre începutul secolului al XX-lea s-au mai constituit încă trei societăți academice mozaice: „Zephira” (1897), „Humanitas” (1900) și „Emunah” (1903).

Modelul de activitate al societăților studențești a fost preluat din tradiția universitară germană. Valorificarea spiritului german universitar de către studenții Universității din Cernăuți a asigurat racordarea acestui spațiu academic la tradițiile germane, penițând studenților de diferite etnii să se cunoască și să stabilească legături reciproce. Astfel era asigurată și dezvoltată cunoașterea și toleranța multietnică și pluriconfesională. Viața studențească de la Cernăuți a avut, însă, un specific, unic în felul său, fiindcă studenții români, germani, polonezi, ucraineni și evrei s-au constituit și au activat în societăți academice pe criterii etnice.

Prin intermediul societăților studențești, reprezentanții fiecărei naționalități și-au putut păstra identitatea națională și forma idealurile naționale, iar prin colaborarea cu alte societăți studențești s-au creat punți de legătură pentru o mai bună cunoaștere a limbii, culturii și tradițiilor popoarelor conlocuitoare. Nu trebuie uitat că studenții cernăuțeni proveneau, în cea mai mare parte, de la liceele din Cernăuți, Suceava, Rădăuți, Storojineț, Câmpulung Moldovenesc și, astfel, relațiile din liceu continuau în cadrul societăților studențești.

³¹ Florin Pintescu, Daniel Hrenciuc, *Din istoria polonezilor în Bucovina (1774–2002)*, Uniunea Polonezilor din România, Suceava, 2002, p. 79.

³² Mircea Grigoroviță, *op. cit.*, p. 170.

³³ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 230.

Cel mai important eveniment studențesc era întrunirea organizată de fiecare societate cu ocazia deschiderii anului universitar, la care erau invitați rectorul universității, profesori universitari, personalități politice și publice, precum și societățile studențești prietene. Festivitatea se desfășura într-o atmosferă solemnă, se rosteau discursuri omagiale și saluturi din partea celorlalte societăți studențești și se interpretau cântece studențești³⁴. Cu alte ocazii, societățile organizau baluri, serate, șezători culturale, la care participau studenți de diferite etnii. Astfel, forma de organizare și de colaborare a societăților studențești cernăuțene a fost una de apartenență la Europa Occidentală și a constituit un model de conviețuire interetnică și interconfesională.

Caracterul multinațional l-a căpătat Bucovina voit prin colonizarea organizată cu locuitori germani și prin imigrarea necontrolată a unor elemente străine. Caracterul tolerant și pașnic al relațiilor interetnice se datorează acțiunii comune a îndepărtării de teritoriul Bucovinei a oricărei activități războinice, modernizării sistemului educațional, patronării supernaționale a Bisericii Ortodoxe, tolerantă și subordonată statului, procentajului ridicat al populației rurale de toate etniile, precum și, parțial, legislației austriece cu caracter iluminist, Bucovina fiind transformată într-o „Elveție est-europeană”³⁵.

Bukowina - ein Raum der geistigen Einflüssen

(Zusammenfassung)

Im Jahre 1775 besetzte das Habsburgische Reich die moldauische Gegend; hier gab es ein Raum der kulturellen, linguistischen und konfessionellen Einflüssen. Die Bevölkerungen, die sich im moldauischen Raum niedergelassen sind, freuten sich über die Gastfreundlichkeit und die Toleranz der Rumänen. Die Regierung bot den neuen Bewohner eine größere konfessionelle, kulturelle, ökonomische und soziale Freiheit als im Herkunftsgegend. In diesem Kontext fanden die Konstituierung (Errichtung) und die Beibehaltung eines einzigartigen Raums in Europa jener Zeiten statt, wo die interethnische, interkonfessionelle und interreligiöse Toleranz herrschte.

Im Studium wird das neue Klima in der Bukowina angesichts der ethnischen und kulturellen Verhältnissen analysiert; erstens wird die Entwicklung des Unterrichtswesens vorgestellt, weil das Bildungsniveau der Bevölkerung zur kulturellen und geistigen Entwicklung einer Nation beiträgt.

³⁴ Vladimir Trebici, *Relațiile dintre societățile studențești române și germane de la Universitatea din Cernăuți, ca model de înțelegere interetnică (1875–1938)*, în „Analele Bucovinei”, IX, nr. 2, 2002, p. 400.

³⁵ Radu Grigorovici, *Modelul Bucovinei*, în „Analele Bucovinei”, IX, nr. 2, 2002, p. 383.

MITROPOLITUL BUCOVINEI, VLADIMIR DE REPTA, ȘI COMUNITATEA EVREILOR DIN CERNĂUȚI

IOAN-PAUL VALENCIUC

Istoria Bucovinei nu stă doar în istoria voievozilor sau a boierilor, a mănăstirilor și cetăților, ci și în istoria suferinței și umilinței pentru credință și pentru limbă, pentru tricolor, în îndrăzneala mereu tânără de a nădăjdui că odată, cândva, va veni și pentru români „plinirea vremurilor” și vom fi una, și națiune și țară.

Pentru a înțelege drumul prin istorie al locuitorilor Bucovinei, care, în ciuda tuturor vitregiilor, au păstrat graiuri, datini și rânduiești care erau demult apuse, în locurile de baștină de unde veniseră în căutare de pâine mai ușor de câștigat, nu lipsită de importanță este cunoașterea cât mai profundă a relațiilor interetnice care au stat la baza formării spiritului bucovinean. Aceste relații, dezvoltate și consolidate prin trecerea vremii, dau un farmec aparte oamenilor și satelor din Bucovina celui care, astăzi, lepădat de orice prejudecată, ar căuta să retrăiască vremurile prin care neamul românesc din Bucovina, alături de celelalte naționalități conlocuitoare, a trecut.

Dezvoltarea cunoașterii istoriei etniilor din Bucovina sub toate aspectele, obiectiv imperios necesar societății actuale din această provincie, promovată și motivată doar de restabilirea adevărului științific, poate, și trebuie să se constituie, ca o prioritate pentru toți membrii comunităților academice.

Redescoperirea trecutului cultural al provinciei, cunoscute și astăzi sub denumirea dată de austrieci – Bucovina, nu poate, în niciun caz, evita aprofundarea istoriei bisericilor și confesiunilor istorice active în timp pe acest teritoriu, în principal a Bisericii Ortodoxe, biserica mării majorități a populației.

Din nefericire, istoricul interesat dispune de o vastă bibliografie a bisericilor bucovinene sub aspect arhitectural-artistic și mult mai puțin în ceea ce privește biserica văzută ca instituție social-umană, cu implicarea ei în viața comunităților locale. Nu mai vorbim despre lipsa totală de atenție acordată până acum instituțiilor culturale, sociale și economice create de Biserica Ortodoxă în mijlocul și pentru folosul credincioșilor ei.

Din șirul continuu al acestor relații, încerc să desprind aici câteva aspecte din vremea cât pe scaunul arhiepiscopal al Bucovinei a stat, prin voia lui Dumnezeu, blândul și smeritul mitropolit Vladimir de Repta.

Coborător dintr-o veche familie răzeșească, originară din Cumăreștii Sucevei, mutată de nevoi și interese în Banila Rusească, tânărul Vasile de Repta va ajunge să ocupe cea mai înaltă demnitate în Mitropolia Bucovinei și Dalmației, nu prin renunțarea la principiile cultivate în casa părintească – buna cuviință, respectul față de celelalte neamuri și confesiuni, efortul dezinteresat în sprijinirea, cultivarea și păstrarea specificului cultural și național al fiecărei etnii din Bucovina –, principii care l-au însoțit până la trecerea sa din viața aceasta.

Foarte bun cunoscător al limbilor și dialectelor semite, odată numit profesor la Gimnaziul de Stat din Cernăuți (1868–1871) și apoi în calitate de inspector al învățământului primar din districtul Cernăuți (1875–1895), relațiile sale cu comunitatea evreiască din Cernăuți au devenit tot mai strânse. Vocația sa de pedagog îl va determina să cultive o prietenie sinceră și dezinteresată, scopul său fiind împlinirea datoriei.

Avem, în acest sens, mărturia Dr. Mayer Ebner¹ din Cernăuți, pe atunci, elev al școlii primare israelito-germane din Cernăuți: „În 1891 eram elevul școlii primare israelito-germane din Cernăuți. Într-o zi, a venit în clasa noastră un inspector școlar. Un preot în rasă. Barba lui neagră, ascundea câteva fire argintii. Blând și binevoitoare a fost ființa lui. Profesorul, vădit emoționat – Steinhaus era numele excelentului om –, s-a liniștit. Acest inspector nu venise pentru a căuta lipsuri și pentru a face rapoarte defavorabile. Oh, nu, acest inspector ne-a pus nouă, băieți mici, întrebări care nu ne-au trudit mintea. Plină de dragoste era ființa lui și din glasul lui care niciodată nu s-a ridicat pățimaș, răsună atâta bunătate, încât am prins dragoste de acest inspector, care venea o dată sau de două ori pe an”².

Apropiat mitropolitului Vladimir, nu a uitat niciodată rolul avut de acesta în apărarea cetățenilor austrieci din Cernăuți, în fața primei invazii rușești. Ce se întâmplase?

¹ Dr. Mayer Ebner (născut la Cernăuți, în 1872 – decedat la Ierusalim, în 1955) este fondatorul mișcării naționale evreiești din Bucovina și lider al evreilor în România Mare. După moartea lui Leo Mozkin, în 1933, a devenit vicepreședinte al Congresului Internațional sionist. Ebner a fost conducătorul organizației sioniste din Bucovina între 1919 și 1940, după ce, ca student al Universității Francisco Josefîne, a condus organizația studenților evrei, „Hasmoneia”. Cunoscut în întreaga lume evreiască prin articolele publicate în „Lumea”, în 1901, a organizat primul congres sionist și aproape toate celelalte până la moartea sa. Reîntors la Cernăuți după deportarea sa din Siberia (1915–1917), dr. Mayer Ebner, a condus lupta pentru drepturile evreilor în ziarul său „Ostjudische Zeitung” (1919–1937), apărând sionismul și politica națională iudaică din diaspora. A devenit conducătorul comunității din Cernăuți în 1926 și senator în Parlamentul României Mari. În 1940 a plecat în Israel, unde a continuat să scrie în ziarele „Ha'aretz”, „Haiom”, „Haboker”, fiind membru al executivului sionist până la moartea sa, survenită în 1955.

² *Despre mitropolitul Vladimir al Bucovinei*, în „Biserica Ortodoxă Română”, București, anul 44, Seria II, 1926, nr. 5 (542), mai, p. 287–288.

Urmare a bătăliei de la Lemberg, la sfârșitul lunii august 1914, aripa dreaptă a armatei austro-ungare fusese zdrobită, dând astfel posibilitate rușilor să ocupe toată partea de est a Galiției și o parte din Bucovina. Dezastrul începe în noaptea de 30/31 august, când guvernatorul Bucovinei, contele Meran, părăsește Cernăuții, refugiindu-se la Vatra Domei, unde era prevăzut locul de retragere în caz de necesitate a guvernului Bucovinei. Divizia austriacă, circa 8000 de soldați și ofițeri, din care cea mai mare parte români și care, după ce opuseseră rezistență rușilor, distruseră podurile de peste Prut și, retrăgându-se pe șoseaua Storojineților, se repliase pe malul Siretului.

Dimineața lui 31 august găsește capitala ducatului ca un oraș fără stăpân. Primarul orașului, dr. Weisselberger, se adresează locuitorilor printr-o proclamație, prin care cere ca aceștia să primească biruitoarea oaste rusească cu liniște și bună-cuviință. Totodată este organizată o gardă civilă care să apere cetățenii de grupurile de răufăcători care se dedaseră jafului. Faptul că s-a hotărât ca steagul alb al neutralității să fie retras de pe Consulatul Român din Cernăuți dă naștere unor zvonuri potrivit cărora România declarase război Rusiei și în câteva ore armata română va ocupa orașul. Un ziar de limba germană scoate o ediție specială cu această informație, ceea ce dă naștere unei totale confuzii. Cu greu, Consulatul Român a reușit să infirme astfel de zvonuri, dar devenise inexplicabilă întârzierea cu care rușii veneau către Cernăuți. În 2 septembrie, un trimis al comandamentului rus aduce primarului un mesaj prin care se cerea predarea orașului. Primarul, dr. Weisselberger, mitropolitul Vladimir de Repta, însoțiți de câțiva reprezentanți ai orașului, cărora li s-au adăugat și G. D. Gallin, secretarul Consulatului Român din Cernăuți, au pornit spre Jucica. „Înainte de orele 3 d. m. am văzut întâi pe Monsignore Schmid într-o trăsură, în haine de paradă, trecând la vale spre Prut, apoi pe Mitropolitul Repta, în ornate și cu cârjă arhipăstorească în mână, în cupeul său de gală, apoi pe secretarul Consulatului Român Gallin, cu fiul său Diti, eleganți, în jobene, în trăsură elegantă, pe capră vizitiul și un soldat în uniformă românească, cu verde la guler și mâneci, și două steaguri, unul tricolor și celălalt alb. Apoi a trecut o trăsură cu preoți români, între care și Ipolit Tamavski [...]. Pe la 3/4 am văzut trăsurile întorcându-se. Unii spuneau că poate parlamentarii ruși n-au venit, dar îndată s-au ținut mai multe cuvântări de pe balconul Primăriei și s-a spus – românește a vorbit Dori Popovici, cu glasul cel mai frumos dintre toți – că orașul s-a predat și că intrarea rușilor se va face probabil după vreo 2 ore”³.

Zvonuri și alte zvonuri. Ce a urmat după această întâlnire, ne relatează fostul diacon mitropolitan Adrian Boca, pe atunci prefect de studii la Seminarul Clerical, în *Condica parohială a parohiei Bucșoia*, ca unul care l-a însoțit pe mitropolit, în

³ N. Tcaciuc-Albu, *Intrarea rușilor în Cernăuți (1914). Note zilnice*, în „Calendarul «Glasul Bucovinei»”, Cernăuți, anul XXII, 1940, p. 160.

acele zile, împreună cu fratele său, arhidiaconul Mihail Bocca, directorul cancelariei mitropolitane, preotul Eugen Nesciuc și profesorul catehet la Școala Reală Dimitrie de Zopa.

Mitropolitul Vladimir se prezentase în sala Primăriei, îmbrăcat în mantie arhierescă, cu cârja în mâna stângă și crucea în dreapta, așteptând tăcut și gânditor sosirea armatei rusești: „Deodată o iritare sufletească generală cuprinse pe toți cei adunați în sala primăriei. Fanfarele vesteau intrarea armatei rusești în oraș. În fruntea acestei armate, o companie de cazaci, cu generalul căzăcesc Ariutinov în fruntea lor. Armata-i primită de populația adunată în Piața Principală (astăzi Piața Unirii), de voie de nevoie, cu urări de binevenire. Oprindu-se armata rusească în fața Primăriei, comandantul Ariutinov este invitat să intre în sala Primăriei, unde-l aștepta Mitropolitul Vladimir. El urmează invitații și, însoțit de 2 adjutanți, vine în fața mitropolitului. În sală, câteva clipe, o tăcere mormântală. Mitropolitul Vladimir, la început foarte mișcat, îi vorbește comandantului rusesc în limba ruteană, rugându-l să cruțe orașul și locuitorii, care-s oameni pacinici și se vor supune fără opunere noului regim.

Comandantul rusesc, un bărbat mijlociu de statură, cu-n exterior puțin impunător, cu o mutră vulgară, dar în sufletul său nobil adânc mișcat de figura impunătoare, de cuvintele dulci și promițătoare ale mitropolitului Vladimir, răspunde în limba moscăcească (rusă), că nu a intrat în Bucovina și-n orașul Cernăuți să jefuiască, ci, ca creștin ortodox, a venit ca la frații săi, să-i scape de jugul apăsător al austrieilor. În schimb, el cerea ca locuitorii să primească armata rusească cu încredere, să părăsească orice rezistență și să se supună orânduirilor care le va da guvernul rusesc al orașului. După ce sfârși comandantul răspunsul său, vorbit cu voce blândă și liniștită, sărută împreună cu adjutanții săi crucea și mâna mitropolitului. Acest semn de cinstire al mitropolitului din partea comandantului rusesc, care, intrat în oraș ca dușman și cuceritor, a împlut inimile celor prezenți de încredere și nădejde că orașul împreună cu populația vor fi scutiți de atacuri și de alte neplăceri din partea armatei rusești. Toată suflarea din Cernăuți era adânc mulțumitoare și recunoscătoare Mitropolitului Vladimir pentru intervenția sa”⁴.

Aici s-a semnat convenția de predare a orașului, urmând să fie respectate cu strictețe toate cererile rușilor: în timpul ocupării orașului de către trupele rusești nici o casă din Cernăuți să nu aibă ferestre deschise, nimeni să nu opună rezistență, nici o împușcătură să nu fie trasă asupra soldaților ruși, toate faptele fiind sancționate cu distrugerea orașului.

După amiază, între orele 16 și 17, trupele rusești au fost direcționate spre oraș: „În fruntea trupelor, generalii Arutinow și Pavlow în uniforme de mare ținută. Generalul Arutinow vorbește trupelor în fața Primăriei și trăgând sabia o izbește

⁴ Vasile Diacon, *Cronicile Suhei bucovinene*, vol. I, Iași Tipografia Moldova, 2005, p. 150–151.

de pământ, declarând că Bucovina rămâne pentru vecie teritoriu rusesc. Comandamentul rus impune apoi orașului o contribuție de 600 000 coroane, plătibile până în 24 de ore, luând această măsură ca represalii, fiindcă un colonel austriac, cu numele Baumann, ocupând trecător orașul Camienet-Podolschi – un oraș mult mai mic decât Cernăuțiul –, îi impusese o contribuție de 600 000 ruble plătibile în șase ore. Dar, la intervențiile și stăruințele Î.P.S. Sale mitropolitului Repta, contribuția cerută de ruși a fost redusă la 300 000 cor. Cum însă până a doua zi suma nu se completase, rușii au ridicat 30 ostateci și numai mai târziu, după ce comandamentul se convinsese că populația e liniștită, autoritățile militare rusești au renunțat cu totul la acea contribuție, restituind fiecăruia sumele sau obiectele de aur și argint cu care contribuiseră⁵. Puțină lume știe că mitropolitul Vladimir de Repta și-a oferit propria mitră arhierescă pentru a completa suma cerută. Și amintirea acestui fapt s-a păstrat aproape folcloric. La mirarea generalului rus că mitropolitul ortodox apără cu toată îndârjirea pe evrei de jaf, cu lacrimi în ochi, bătrânul mitropolit răspunse: «Alle sind meine Kinder!» („Toți sunt copiii mei!”)⁶

Cuvintele acestea nu erau doar cuvinte frumoase, rostite diplomatic, ci exprimau convingerea mitropolitului că locul său era lângă cei aflați în primejdie. În zilele premergătoare ocupării Cernăuților, refugiații din nordul Bucovinei aduceau vești care de care mai îngrijorătoare pentru populația evreiască. Comunitățile evreiești din Noua Suliță, Boian, Mahala, Ostrița, Rarancea, Sadagura cunoscuseră antisemitismul trupelor rusești. La Boian, curtea rabinică fusese făcută una cu pământul: „În Cernăuți, templul și marea sinagogă au fost salvate datorită intervenției arhiepiscopului Bucovinei, Dr. Vladimir de Repta. Ca și conducător al Bisericii Ortodoxe, a fost investit de puterea rusească să protejeze întreaga populație. El a transferat 63 de suluri sfinte de la Templu în reședința sa oficială. Acestea au rămas aici până la sfârșitul Primului Război Mondial, când au fost returnate rabinului șef”⁷.

Cele 63 de suluri sfinte, mândria comunității evreiești din Cernăuți, au povestea lor dureroasă. La 7 iulie 1941 (la orele 10 dimineața), a fost arestat liderul spiritual al evreilor din Cernăuți, șef-rabinul dr. Abraham Jakob Mark. El a fost luat de acasă de către 4 membri ai unităților SS, însoțiți de doi soldați și dus la sinagogă, iar de acolo, la Hotelul „Vulturul Negru” (Schwarzer Adler), devenit sediul Gestapo-ului din oraș, unde a fost deținut ca prizonier timp de 48 ore, apoi târât pe acoperișul hotelului, care se afla vizavi de Sinagoga pe care o păstora,

⁵ Dr. Aurel Morariu, *Câteva însemnări despre prima ocupație rusească în capitala Bucovinei*, în „Calendarul «Glasul Bucovinei» pe anul 1923”, Cernăuți, Institutul de Arte Grafice și Editură „Glasul Bucovinei”, f.a, p. 6.

⁶ Pr. F. Bodnărescu, *Mitropolitul Nectarie al Bucovinei. O privire asupra bisericii bucovinene*, în „Opinia”, 9 iulie 1935, reproduc în „Gazeta Bucovinei”, anul XVIII, nr. 4 600, 16 iulie 1935, p. 2.

⁷ Dr. Arie Leon Schmelzer, *The Jews in Bukowina (1914–1919). World War and Russian Occupation*. Translated by Jerome Silverbush, Tel Aviv, Editura Olamenu, 1965, p. 67.

pentru a vedea cum este arsă și distrusă până la temelie. Încercările de a salva cele 63 de suluri ale Torei au fost împiedicate de către Gestapo. Oamenii Gestapo-ului au adus în templu doi barili de gazolină, pe care au plasat-o înaintea altarului și l-au incendiat. La scurt timp, întreaga mobilă din templu a luat foc. Peste două zile, la 9 iulie 1941, și șef-rabinul dr. Abraham Jakob Mark era împușcat. Nu a mai fost un Vladimir de Repta care să vorbească!

După reîntoarcerea la Cernăuți din exilul impus de autoritățile austriece, mitropolitul Vladimir și-a reluat scaunul mitropolitan din care fusese izgonit. Până la 1 noiembrie 1924, când a fost nevoit să se retragă, vechii prieteni evrei erau oaspeți bineveniți în Palatul Mitropolitan. Însă lumea era în schimbare și un antisemitism de paradă începea să-și facă loc și în Bucovina. Mai târziu, rememorând trecutele vremuri, dr. Mayer Ebner nota: „Atunci se trezește în noi amintirea unor vremuri mai frumoase și atunci stă înaintea noastră în întreaga sa măreție chipul cel mai nobil al acestei preoțime greco-orientale – mitropolitul Repta. Ca și dânsul, au fost aproape toți acei preoți pe care celibatul nu i-a înstrăinat vieții, care, în cercul lor preoțesc, trăiau în cea mai bună armonie cu evreii lor și care vedeau în noi oameni de altă credință dar nu străini. Acum vreo trei ani, a apărut într-o sărbătoare în sinagogă preotul greco-oriental al unui sat din Bucovina și fără intenție de convingere a ținut evreilor o predică despre adevărata omenie, despre iubirea dintre oameni, despre pace și prietenie ș.a. Știrea despre acest eveniment a produs oarecare surprindere, căci nu suntem de obicei prea alinați de slujitorii bisericii. Nicăieri în lume, însă, nu s-a dezvoltat atâta tipul preotului nobil ca în preoțimea ortodoxă a Bucovinei și încă astăzi trebuie să se fi păstrat liberă de molima antisemitismului.

Nu e de mirare că în fruntea acestor păstori sufletești ortodocși se găsea Mitropolitul Repta, un om cu inima de copil, un sfânt, cum era, de fapt, în carne și oase, fără lungul proces de canonizare, un adevărat slujitor al aceluși Dumnezeu, care, la urma urmei, e Dumnezeuul nostru, al tuturor.

A venit ziua încercării. Erau zilele furtunoase de după izbucnirea războiului. Rusia semiasiatică tăvălea hoardele sale peste granițele Bucovinei. Acestor cazaci și tartori le-a ieșit, în parte nemeritat, zvonul că aduc jaf și moarte fiilor lui Israil. Atât de generală era această credință, încât mulți creștini au pus în geamurile lor cruci și icoane pentru a apăra casele lor. Evreii din Cernăuți erau cuprinși de groază. Ei auzeau bubuitul tunurilor rusești. Cui s-au adresat ei în clipa de nevoie? Mitropolitului de Repta. Cine i-a apărut? Mitropolitul de Repta. Cine a dat evreilor adăpost și apărare în Reședința Mitropolitană? Mitropolitul de Repta. De la crucea de aur de pe pieptul Mitropolitului de Repta nu se răsfrângea strălucirea rece a unei biserici iubitoare de pompă. De la această cruce strălucea iubirea pentru întemeietorul Bisericii, care a chemat la dânsul pe toți chinuții și împovărații. În valurile care s-au revărsat asupra noastră, am căutat și am găsit apărare la omul cu

crucea strălucitoare, care i-a fost toată viața un simbol al iubirii și nu al urii. Repta, Repta al vostru, Repta al nostru s-a dus, toată lumea însă și în special noi, evreii, îi vom păstra amintirea în cinste și vrednicie!”⁸

În 24 aprilie 1926, Dumnezeu a chemat la sine pe arhiepiscopul cu suflet de copil. La cererea insistentă a comunității evreiești, convoiul funerar al veneratului mitropolit român al Bucovinei, Vladimir de Repta, a trecut și s-a oprit și în fața Marii Sinagogi din Cernăuți, iar șef-rabinul Mark a rostit în această împrejurare cuvinte de elogiu în memoria celui dispărut: „Eminență! În fața sanctuarului nostru, a Templului, care astăzi a fost deschis și iluminat în onoarea Voastră, în fața volumelor de *Thora*, care se găsesc în el, și pe care Tu le-ai luat în scut în timpul îngrozitorului război mondial, când erau amenințate de profanare, îți aduc salutul de adio al comunității evreiești, care Te stimează, Te onorează, Te iubește chiar ca pe un tată. Comunitatea evreiască din Cernăuți, precum și evreimea din Bucovina întreagă, poartă doliu pentru Tine și-ți va păstra amintire veșnică” – Șef-rabinul Mark vorbi în limba română, adăugând apoi în germană cuvinte triste de despărțire, spunând printre altele: „Jelind în fața acestui coșciug, cunoaștem adevărul unei cunoscute maxime a înțelepților noștri. Căci la întrebarea ce a făcut Domnul luminilor în cursul multelor milenii înainte de creațiunea lumii, este și un răspuns care zice: «boneh olamoth umachriban». El zidește lumi și le dăruiește. Dar principiul «haja howe wejjeh» / El a fost, este și va fi nu-l privește numai pe Dumnezeu nostru ca persoană, ci principiul acesta se referă și la ființa și la activitatea Lui, care sunt identice. Nici El, și nici ființa și nici activitatea Lui nu sunt suspuse timpului și schimbărilor acestuia, ci și rămân veșnic identice. Deci, dacă se spune într-un timp oarecare: «El zidește lumi și le dăruiește», această activitate a Lui trebuie să dureze, în anume înțeles, și până în ziua de astăzi. Și acesta este și adevărul. Căci, pe lângă macrocosm, pe lângă lumea cea mare, Domnul lumilor a creat și pe om, ca un microcosmos, ca o lume în mic, și cu privire la această lume în mic este adevărată maxima «El zidește lumi și le dăruiește». Dar despre aceasta, că adică prin moartea unui om se dăruiește o lume întreagă, ne dăm seama mai bine abia atunci când pleacă din mijlocul nostru, ca și astăzi, un «sar wegadol», un principe și un om mare. Da, astăzi, cu ocazia morții arhiepiscopului Dr. Vladimir de Repta, care se bucură de stima și venerațiunea cea mai înaltă din partea tuturor naționalităților și confesiunilor, vede fiecare că apune o lume întreagă, o lume luminoasă și strălucitoare, un soare plin de lumină, care-și împărștia razele lui, în toate direcțiunile, în egală măsură. Căci cel trecut la nemurire nu a fost numai un «sar», un principe bisericesc, o podoabă și o mândrie a Bisericii și a credincioșilor săi, ci a fost și un «gadol», un om mare, un om nobil, pătruns de cele mai înalte idealuri ale umanității, care nu numai a predicat porunca *Sfintei Scripturi* «să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși», ci a tradus-o și în faptă, a trăit în conformitate cu ea și a răspândit binecuvântările ei asupra tuturor

⁸ Despre mitropolitul Vladimir..., p. 287.

oamenilor, fără deosebire de confesiune. El a fost un iubitor de oameni, i-a iubit și pe cei mari și pe cei mici, și pe bogați și pe cei săraci, și din înălțimea mare la care stătea el se cobora, cum se coboară un înger al lui Dumnezeu din cer, pe pământ, între oameni, ca să-i învețe, ca să-i bucure, ca [apoi], coborându-se la ei, să-i înalțe pe ei la el. Era înzestrat cu virtutea cea mai frumoasă, cu o modestie neîntrecută, aproape hillel-ică și astfel și-a câștigat inimile tuturor, și așa se face că toți regretă, plâng și jălesc plecarea lui dintre noi. Fiecare zice cu profetul: «cutremuratu-s-a inima mea, când am auzit vestea, buzele mele au tremurat, fiori au trecut prin oasele mele, și am tremurat în tot sufletul meu». Pe toți i-a mișcat vestea morții acestui principe și mare om bisericesc, și îndeosebi pe noi, Evreii, care în cel trecut la veșnicie nu am venerat numai pe înaltul principe bisericesc și pe omul nobil, ci și pe prietenul nostru sincer și ocrotitorul nostru în strâmtorare, care ne-a oferit scut pentru viața și avutul nostru în timpul greu al războiului, când ne amenința moartea și pierzarea.

De aceea ne ridicăm privirile la el, cu dragoste și venerațiune, ca la un tată. Și acum îl jălim, cum își jălesc copiii pe tatăl lor, acum înțelegem și simțim durere, că, cu moartea lui, a apus și pentru noi o întreagă lume, o lume luminoasă și strălucitoare, un soare plin de lumină cerească. Da, o lume a apus, însă noi voim să clădim alta, anume lumea indestructibilă a amintirii veșnice. Eminență! Primește asigurarea, că ți-ai clădit în interiorul nostru, în inima și în memoria noastră, un monument care va sta în veci!”⁹

Aceste cuvinte de despărțire, rostite din partea întregii comunități evreiești din Bucovina, sunt mai mult decât grăitoare în ceea ce privește relațiile dezvoltate de mult pătimitorul Mitropolit Vladimir de Repta cu membrii acestei comunități. De asemenea considerăm că aceste raporturi, manifestate în mediul relațiilor inter-religioase și inter-etnice, se pot constitui într-un motiv în plus pentru reanalizarea raporturilor sociale existente între diferitele naționalități și confesiuni conlocuitoare în Bucovina începutului de secol XX, și, poate, un model pentru societatea românească actuală.

Der Metropolit der Bukowina Vladimir von Repta und die jüdische Gemeinschaft aus Czernowitz*

(Zusammenfassung)

Diese Studie präsentiert Momente aus der Geschichte der Bukowina, die für die Ethologie und für die vom Metropoliten Vladimir von Repta (1841–1926) gepflegten interethnischen Verhältnisse jener Zeit von Bedeutung sind. Die Tätigkeit des Metropoliten wird in diesem Sinne als ein Modell für die heutige rumänische Gesellschaft betrachtet.

⁹ *Ibidem*, p. 288.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

MITROPOLITUL VISARION PUIU ȘI REFUGIAȚII POLONEZI. SEPTEMBRIE 1939

DUMITRU VALENCIUC

Câteva însemnări ale protosinghelului Cosma Jucu, pe atunci capelan mitropolitan la Cernăuți, acum viețuitor al Mănăstirii Cernica, martor ocular al evenimentelor din septembrie 1939, ne-au atras atenția asupra implicării mitropolitului Visarion al Bucovinei (1936–1940) în acțiunea de ajutorare a refugiaților polonezi și, mai ales, atitudinea lui tranșantă când a primit și găzduit, cu deosebită ospitalitate, la Cernăuți, grupul de refugiați polonezi ce avea în frunte pe Ignacy Moscicki, președintele Poloniei.

Acceptarea de către Institutul „Bucovina” al Academiei Române a acestui subiect, cuprinzând câteva dintre aspectele mai puțin cunoscute ale acestei acțiuni a mitropolitului Visarion Puiu, se constituie într-un cald omagiu adus memoriei singurului mitropolit român care se află încă în exil, Biserica Ortodoxă Română și nici eparhia pe care a păstorit-o nefiind capabile să readucă trupul său în pământul sfințit pe care l-a apărât și iubit ca nimeni altul.

Generații întregi de polonezi și români nu vor uita că în noaptea de 1 spre 2 septembrie 1939 cuirasatul german Schleswig-Holstein, aflat într-o „vizită de prietenie” la Gdansk, deschide focul asupra forțului polonez de la Westerplatte. Puțin mai târziu, trupele germane invadează Polonia, începând Blitzkrieg-ul. La orele 04:45 ale dimineții, locotenentul Wladyslaw Gnys din Regimentul de Aviație Cracovia 2 doboară primele avioane de luptă germane din acest război, respectiv două bombardiere Dornier 17. Numeroase erau, însă, avioanele germane care au bombardat sistematic teritoriul polonez. În aceeași zi, germanii încep construirea lagărului de concentrare de la Stutthof, adăugându-i camere de gazare, unde vor fi uciși 65 000 de polonezi creștini. În ziua următoare, pe 3 septembrie 1939, mimând respectarea angajamentelor față de Polonia, Marea Britanie și Franța declară război Germaniei. Doar atât. La 17 septembrie 1939 s-a produs atacul din Est. Intrarea detașamentelor sovietice pe teritoriul Poloniei s-a făcut „sub pretextul că dorește a feri pe frații lor de sânge din Bielorussia, din Volânia și Rutenia galițiană, de ororile războiului [...], încât, în fața acestei

situații, căpeteniile statului și ai oștirii polone au început a pribegi iarăși spre Moldova din Țara Românească, ca în tot trecutul istoric al acestui popor”¹.

Un martor ocular, prof. Erast Diti Tarangul, rememora acele zile și evenimente: „În toamna anului 1939 au trecut prin Cernăuți polonezii, care fugeau din fața armatelor naziste și sovietice. Puhoiul de refugiați era primit de autoritățile românești. Pe fețele refugiaților, care veneau cu mașinile, unii îmbrăcați sumar, numai în pijamale, așa cum au fugit noaptea, se vedea groază, oboseală, mizerie, disperare. Convoaiele de mașini erau atacate în drum de avioane germane. În Cernăuți toate hotelurile au fost puse la dispoziția refugiaților. Mareșalul Smigli Rist a fost încartiruit în Palatul Reședinței Mitropolitane, iar prim-ministrul Beck, în Palatul Administrativ. Când convoaiele de mașini erau atacate de aviația germană, polonezii opreau mașinile și se refugiau pe câmp. Din cauza panicii, unii copii s-au pierdut de părinți. Aceștia nu aveau posibilitatea să-i caute prea mult timp, deoarece nu puteau să rămână cu mașina pe loc, aceasta fiind încadrată în coloana de mașini, era forțată să pornească pentru ca să nu oprească înaintarea coloanei. Copiii pierduți erau luați de alte mașini. La Cernăuți s-a organizat un cămin de copii răătăciți de părinții lor, unde părinții își căutau și-și regăseau copiii. Întâlnirea între aceștia era uneori sfâșietoare. Au apărut însă și corbi, oameni fără conștiință și scrupule, care încercau să profite de nenorocirea polonezilor refugiați. Restaurantele au urcat prețurile în mod neomenos, se schimbau zloții la un curs extrem de scăzut și se cumpărau bijuterii cu prețuri scandalos de scăzute”².

În ziua atacării Poloniei de către soviete, 17 septembrie 1939, „s-a comunicat telefonic că vor veni la Reședința Mitropolitană spre adăpostire vreo 50 ostași polonezi, dintre acei care au trecut granița spre noi, cu un număr însemnat de avioane de război [...], dar, pe la orele 10 din noapte, dl. General Gabriel Marinescu, subsecretar de stat la Siguranța Statului, arăta telefonic că la Reședința Mitropolitană vor veni peste ½ oră pentru găzduire Președintele Republicii Polone, dl. profesor Ignatie Moscicki, împreună cu familia și dl. mareșal Rydz Smigly Eduard, comandantul suprem al armatelor polone, și câteva persoane din suita sa. Înalt Prea Sfințitul Mitropolit însuși a luat cuvenitele măsuri ca să se aranjeze apartamentele necesare și să se pregătească un ceai pentru acești înalți oaspeți pribegi și frânți de oboseală, dar, din cauza greutății de călătorie pe drumurile pline de refugiați și vehicule militare, oaspeții au sosit la reședință abia la ora 2 jum[ătate] noaptea, fiind însoțiți de dl. ministru Gabriel Marinescu, venit într-o întâmpinare lor din partea guvernului român. În primele automobile au sosit dl. președinte Ignacy Moscicki, cu d-na Marja Moscicki, soția președintelui, d-na Helena Bobkowska, fiica președintelui, tânărul Jozio Zwistocki, fiul d-nei Helena Bobkowska, dl Stanislaw Leskowski, ministrul Palatului, general Kazimir Schally

¹ G[heorghe] Ar[ghiro]pol], *Zile de bejenie pentru poporul polonez*, în „Credința”. Revistă religioasă-culturală a Mitropoliei Bucovinei, anul X, nr. 20–21, 1–15 noiembrie, 1939, p. 291.

² Erast Diti Tarangul, *Cronica familiei Tarangul*, ms. nr. 786, Fondul Memorial Documentar „Erast Tarangul”, Muzeul Bucovinei Suceava, p. 156–157.

și aghiotanții militari ai președintelui, maiorii: Krzeczkowski, Jerzy și Stawomir Hartman”³.

Persoanele amintite erau cunoscute mitropolitului Visarion din vizita pe care acesta o făcuse împreună cu patriarhul Miron, în mai 1938, la Varșovia, când autoritățile poloneze le-au făcut o primire princiară⁴. Acum, în calitate de președinte al Crucii Roșii din Cernăuți, a deschis ușile Palatului Mitropolitan pentru găzduirea înalților reprezentanți ai poporului polonez.

A doua zi a sosit și „dl. mareșal Rydy-Smigly, însoțit de statul său major, compus din colonel Wenda, colonel Iozef Kobylecki, căpitan Ștefan Krynski, căpitan Jan Huber și preotul curții prezidențiale, capelan Jan Humpla, primirea făcându-se în Salonul Albastru din Reședința Mitropolitană”⁵. Acestora li s-a adăugat și generalul Skladkowski, președintele Consiliului de Miniștri și o parte din membrii guvernului polon. În Reședința Mitropolitană, la ora 11 a zilei de luni, 18 septembrie 1939, a avut loc, în Salonul Roșu, un consiliu de miniștri, împreună cu ministrul de Externe, dr. Beck. După prânzul oferit de mitropolitul Visarion în apartamentul personal, la 16,30, oaspeții mitropolitani au plecat spre gară, de unde, cu trenul, s-au îndreptat spre localitățile fixate de către guvernul român: președintele Moscicki, împreună cu familia și casa prezidențială la Reședința Regală de la Bicaz, mareșalul Rydz Smigly, la Craiova iar membrii guvernului, la Slănicul Moldovei.

Peste câteva zile, mitropolitul Visarion se deplasează la Bicaz, așa cum raporta patriarhului Nicodim, în 26 septembrie 1939: „În drumul ce am făcut pe valea Bistriței, spre a vedea în castelul de la Bicaz pe Excelența Sa Președintele Republicii Polone, d. Ignatie Moscicki, cunoscut personal cu prilejul vizitei făcute la Varșovia în mai 1938 de răposatul Patriarh Miron pe care l-am însoțit atunci, și din tristul prilej al pribegiei sale în România, când cel dintâi popas l-a făcut, la 17 septembrie, în reședința noastră mitropolitană din Cernăuți, am trecut și pe la locul pe care se dorește a se construi viitoarea monastire de călugărițe în amintirea Reginei Maria”⁶.

Această atitudine a mitropolitul Visarion a atras mulțumirile oficialităților poloneze dar și neplăceri din partea unor oficiali români.

Cercetătorul onest nu poate să treacă cu vederea faptul cu numai cu trei zile înainte de atacarea Poloniei de către ruși, la 14 septembrie 1939, mitropolitul Visarion Puiu adresase lui Iosif Visarionovici Stalin o scrisoare deschisă, din păcate necunoscută românilor, deoarece presa acelor vremuri a refuzat să o publice. Mitropolitul Visarion Puiu amintește conducătorului de la Kremlin faptul că

³ G[heorghe] Ar[ghiropol], *op. cit.*

⁴ *Vizita I.P.S. Patriarh Miron Cristea și a Î.P.S.S. Mitropolitului Visarion în Polonia*, în „Foaia Oficială”, anul LXX, nr. 13, 1 iulie 1939, p. 201–207.

⁵ G[heorghe] Ar[ghiropol], *op. cit.*

⁶ Arhivele Naționale Istorice Centrale (în continuare se va cita A.N.I.C.), Fond „Visarion Puiu”, Dosar 10, p. 164 f.

„paginile istoriei popoarelor arată limpede și documentat cum chestiunile religioase nu pot fi trecute cu vederea, nici oprimate din considerațiuni de incultură religioasă a cârmuitorilor și, cu atât mai puțin, din considerațiuni subiective personale, pornind de la elemente de conducere trecătoare, știut fiind că oprimările sufletești religioase rămân pururea zadarnice și sunt mult păgubitoare și celor ce le determină, nu numai celor care le îndură. Persecuțiile religioase au avut întotdeauna urnări rele pentru oameni și rezultate iluzorii pentru cei care le-au determinat, credința apărând iarăși ca pluta deasupra apei, îndată ce nu mai apăsa asupra ei vreo mână sau alt obiect – elementul credinței religioase fiind indestructibil și vecinic. Pentru că s-a văzut de ajuns cum, în adevăr, simțământul religios poate fi oprimat sau viciat, dar, fiind indestructibil și vecinic, un imperativ politic superior a impus întotdeauna conducătorilor de popoare o cale civilizată și foarte mult necesară, adică reorganizarea manifestării lui, iar nu încercări de vremelnice distrugere, ceea ce a slăbit și întârziat întotdeauna consolidarea statelor și progresul tuturor instituțiilor acestora”⁷.

De aceea, mitropolitul Visarion Puiu cere, discret, dar ferm, încetarea persecuțiilor religioase din Uniunea Sovietică: „Împăcarea aceasta se poate face cu atât mai bine, cu cât Biserica creștină nicicând nu trebuie să fie intransigent potrivit reformelor sociale urmărite de noul stat, întâi pentru principiile sale doctrinare care o opresc de la o astfel de greșală, apoi pentru că Biserica rusă însăși era oprimată de laicismul statului țarist și ținută într-o dezorganizare fără pereche. Pe de altă parte, pentru ca, prin ridicarea libertății religioase (foarte mult fâgăduită de fruntașii revoluției), poporul rus nu participa integral și sufletește la schimbările ce se dau – ceea ce constituie, repetăm, o mare lipsă în orice fel de conducere politică, iar redarea acestor libertăți și o reorganizare religioasă de obște ar produce una din cele mai puternice garanții pentru consolidarea viitoare a noului stat rusesc –, căci în faza prezentă din noua alcătuire politică, îi lipsește realmente și indiscutabil tocmai pentru considerațiuni religioase însuși factorul în numele căruia s-a făcut revoluția, adică însuși sufletului poporului rus.

Deci, în numele principiului libertății de conștiință și de gândire, pe care revoluția l-a predicat și l-a garantat, dar numai formal, poporului rus și tot în numele programului de integrală și radicală reînnoire a vieții, sale venim a sugera, prin aceste rânduri, factorilor de conducere a noului stat sovietic rusesc gândul studierii și realizării unei cât mai urgente concilierii a principiilor sale cu cele ale religiei creștine evanghelice, deci a celeia degajate de balastul teologic pământesc, cu atât mai mult că religia creștină, repetăm, poate pune la îndemâna sovietismului destule comandamente pentru consolidarea lui, neglijate de conducătorii bisericești de ieri și neștiute, credem, de corifeii revoluției până acum.

Această conciliere ar duce, pe de o parte, la purificarea și întărirea religiilor popoarelor sovietice și poate chiar la unificarea unora dintre ele, pe de altă parte, la

⁷ Dr. Antonie Plămădeală, *Visarion Puiu. Documente*, Editura Arhiepiscopiei Ortodoxe Române Sibiu, 2005, p. 17–23.

realizarea grabnică a punctelor programatice ale revoluției, nu prin autocratism de cea mai aspră duritate, ci prin cucerirea pașnică și voluntară a tuturor sufletelor din cuprinsul noului stat rusec, cu convingerea armonioasă pe care o poate da îndeosebi numai doctrina pură a creștinismului ortodox, el fiind întotdeauna – se știe prea bine – nu un element dizolvant, ci de cea mai puternică cimentare pentru organizațiile politice drepte și superioare în viața tuturor popoarelor civilizate de pe acest pământ”⁸.

Clasa politică românească a luat cunoștință despre aceste gânduri trimise lui Stalin prin presa din străinătate. Reviste ca „Sobornosti” (nr. 20, decembrie 1939), „Steaua Estului” (decembrie 1939, India) sau publicații ale unor organizații precum „Sf. Sava” din Sarajevo, dar și ziare din Belgia, Franța și Grecia, au fost mândre să cuprindă în paginile lor scrisoarea mitropolitului Bucovinei. Din Dosarul nr. 1064 din Fondul „Pantelimon Halipa” al A.N.I.C. aflăm că o a doua scrisoare a fost trimisă Legației sovietice de la București și unor ziare străine, la numai o lună după invazia rusească în Basarabia și nordul Bucovinei. Aceasta a fost comunicată subsecretariatului Propagandei din București, Comitetului refugiaților din Basarabia și revistei „Viața Basarabiei”, dar și unor publicații din Beirut, Cairo și Madrid. Nu poate fi vorba, nicidecum, de o atitudine pro-sovietică a mitropolitului Visarion.

Grupul Nistor–Sidorovici, sprijinit de Francmasonerie și de foștii prim-miniștri Armand Călinescu și Gheorghe Tătărescu, era într-o campanie susținută de denigrare a mitropolitului Visarion, încercând să slăbească încrederea regelui în persoana acestuia. Numirea lui Ion Nistor ca ministru al Cultelor și Artelor în guvernul Gheorghe Tătărescu (24 noiembrie 1939–11 mai 1940) aduce multe și mari necazuri mitropolitului Visarion Puiu. Noul ministru, folosindu-se de prietenia pe care o avea cu oamenii de încredere ai regelui, Viorel Tilea și maiorul Teofil Sidorovici, răspândesc zvonul că mitropolitul Visarion Puiu, într-o călătorie făcută în Germania, în scopuri medicale, ar fi avut întrevederi politice, punându-se în slujba Germaniei, deși regele se declarase de partea Angliei și Franței. Mai mult, necunoscându-se textul scrisorii adresate lui Stalin în opinia publică românească, ci numai zvonul că mitropolitul i-ar fi scris lui Stalin, s-a răspândit zvonul că mitropolitul este spion rus și că ar fi fost arestat.

Înlăturarea de la conducerea Fondului Bisericesc a camarilei liberale din Cernăuți îl determină pe ministrul Nistor să inițieze o aprigă campanie de presă împotriva felului în care era administrat Fondul Bisericesc, mergând până acolo încât propusese regelui Carol secularizarea mascată a Fondului Bisericesc, urmând ca regele să devină patron suprem, fapt pentru care urma să primească lunar o sumă de bani, lucru reușit abia după înlăturarea mitropolitului Visarion Puiu, prin falsul Decret Regal nr. 1498, din 9 mai 1940.

De altfel, oameni cinstiți din rândul membrilor Partidului Liberal îl avertizaseră pe mitropolit despre cele puse la cale în cabinetul ministerial condus de Ion Nistor: „De când a venit ministru al Cultelor Iancu Nistor, unii se clatină. Iar

⁸ *Ibidem*.

Dori Popovici, pe care l-ați scăpat din pierzare și cu o rudă a sa, un ziarist escroc, și încă vreo câțiva ticăloși, apoi și-a pus în gând să vă compromită împreună și pe dl. Constantinescu, pentru că amândoi nu-i lăsați să facă afaceri la Fond. Aceștia sunt acei care răspândesc știri fantastice, că s-a auzit la radio în posturi străine, deci necontrolabile, vorbindu-se contra Voastră, altădată că sunteți gardist, altă dată că sunteți arestat la mănăstire, că sunteți contra Frontului și la tot ce poate stârni mintea lor cea rea și vicleană. Aceștia pârau la M. S. regele pe dl. Alexianu. Tot aceștia au răspândit zvonul că ați pus pe preotul Kracalia să îmbete pe polonezi, ca să le luați automobilele, precum v-am scris, ca să vă compromită. Poliția încă știe lucrurile acestea, dar se înțelege ce poate face, când în fruntea ei, după Marinescu și ceata lui, a venit d. Vântu, care nu vă apără. Și când unele lucruri le sunt spuse chiar de consilierii Mitropoliei, iar aceia le amplifică în mod criminal”⁹.

Cercetând Dosarul 91/1939 din Arhiva Președinției Consiliului de Miniștri, găsim raportul Corpului Superior de Control nr. 750, din 30 decembrie 1939, întocmit de reprezentanți ai Ministerului Agriculturii și Domeniilor, „cari sunt însărcinați, prin decisiunea No. 45 140 din 24 octombrie 1939, urmată de cea cu No. 51 670 din 7 decembrie 1939 ale Ministerului Cultelor și Artelor, la cari a aderat și Ministerul Agriculturii și Domeniilor, ca organe de control ale aceluia Fond, în virtutea art. 42 din Legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române din 6 mai 1925 și art. 5 din Decretul-lege pentru organizarea și funcționarea Fondului Bisericesc Ortodox Român al Mitropoliei Bucovinei din 4 noiembrie 1937, cu modificările din 16 martie 1938, să se ancheteze [...]: 12) În ce condițiuni au ajuns în garajul Mitropoliei 6 automobile luate de la refugiații polonezi? 13) Dacă se adevărește svonul că s-ar fi cumpărat de la refugiații polonezi un aparat de radiodifuziune, care ar fi fost confiscat apoi de poliție”¹⁰.

Raportul nr. 050268, din 27 noiembrie 1939, semnat de Moise Ienciu, inspector general, poartă apostila: „27 XI 1939, Ministerul Cultelor și Artelor, Comisiunea în compunerea ei actuală va continua fără amânare cercetările. (ss) Ioan Nistor”. Nu întâmplător ziarul „Glasul Bucovinei” strecura în paginile sale o informație potrivit căreia mitropolitul Visarion Puiu este arestat la domiciliu.

Ajuns ministru al Cultelor și Artelor, Ion Nistor semna ordinul „strict confidențial” nr. 51670/1939, din 7 decembrie 1939, prin care repeta cererea de a se ancheta, între altele, și: „6) Condițiunile în care s-a făcut construcția Palatului Cultural din Cernăuți. 9) Este adevărat că în curtea Administrației Fondului s-au desfășurat produsele unei podgorii din Focșani cu ajutorul oamenilor de serviciu ai Fondului? 12) În ce condițiuni au ajuns în garajul Mitropoliei 6 automobile luate de la refugiații polonezi? 13) Dacă se adevărește svonul că s-ar fi cumpărat de la refugiații polonezi un aparat de radiodifuziune, care ar fi fost confiscat apoi de

⁹ A.N.I.C., Fond „Visarion Puiu”, Dosar 10, p. 80.

¹⁰ A.N.I.C., Președinția Consiliului de Miniștri, Dosar privind Controlarea gestiunii Fondului Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei, Dosar 91/1939, f. 1-3.

poliție. Sunteți invitați să anchemati cazurile arătate mai sus, cu toată seriozitatea și să raportați de urgență asupra rezultatului anchetei”¹¹.

Toate aceste anchete, bazate pe zvonuri lansate de camarila omului politic Ion Nistor, nu au putut să demonstreze nici o vinovăție a mitropolitului Visarion Puiu, dar au adus grave prejudicii imaginii înaltului ierarh și Bisericii Ortodoxe din Bucovina. Nu ne ocupăm aici de toate falsele „probe de vinovăție” puse în circulație prin intermediul oficiosului „Glasul Bucovinei”.

Cât privește chestiunea celor „6 automobile” din garajul mitropoliei, de fapt unul singur, avem scrisoarea din 12 septembrie 1940, adresată primului ministru de către mitropolitul Visarion:

„DOMNULE PRIM-MINISTRU,

În toamna anului trecut, 1939, când, din cauza războiului dintre poloni și germani, autoritățile cărmuitoare ale Poloniei s-au retras în România, Excelența Sa Președintele Republicii Poloneze, d. Ignățius Moscicki, drept semn de mulțumire pentru găzduirea ce am dat în reședința mitropoliei din Cernăuți, atât Excelenței Sale, cât și unui mare grup de ofițeri din suita sa, mi-a dăruit (prin d. General al Curții sale, Schally, cu scrisoare vizată de Consulatul Polon și legalizată la notar public) un autoturism limuzină «Cadillac» de opt cilindri, înregistrat apoi la Chestura Poliției Cernăuți pe numele meu, sub No. 297, Cți, precum se vede din foaia de circulație No. 137 121, de la 1 noiembrie 1939 și din permisul fiscal al Percepției I din Cernăuți, No. 3390.

Socotind acest obiect drept o relicvă, cu oarecare însemnătate istorică pentru poloni, nu l-am purtat în călătorii, ci l-am păstrat cu îngrijire, precum se vede din bună starea pieselor sale componente și din arătarea aparatului de chilometraj, numai șase mii km, în care intră și drumul Warsawa-Krezenez-Cernăuți, cu gândul de a-l reda apoi, în viitor, ca pe un lucru istoric autorității respective poloneze.

Cum, însă, acest automobil e un vehicul prea mare pentru mine și cere cheltuieli continue de întreținere și salariu pentru șofer, și poate suferi stricăciuni prin neuzare, ca și prin uzare, viu a vă ruga să binevoiți a dispune să fie primit spre păstrare între mașinile Președinției Consiliului de Miniștri, pentru a fi apoi remis la vremea convenită celor în drept, cum doream și eu. Nu l-am dat nici unei alte autorități de teama de a nu fi vândut, și prin asemenea înstrăinare păstrarea lui de până acum în scopul arătat ar fi rămas iluzorie.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea celei mai distinse considerații ce vă păstrez. București, 12 sept. 1940. Mitropolitul Visarion Puiu”¹².

Este cunoscut faptul că mitropolitul Visarion Puiu a trebuit să trăiască în exil din 23 august 1944 și până la sfârșitul său, intervenit în 10 august 1964, orele 13. În exil fiind, mitropolitul Visarion Puiu nu a încetat să lupte pentru libertatea

¹¹ A.N.I.C., Președinția Consiliului de Miniștri, Dosar 91/1939, Anexa 3, fila 6.

¹² A.N.I.C., Fond „Mitropolit Visarion Puiu”, Dosar 10, p. 178. f. v.

popoarelor ocupate de ruși, deci și a polonezilor. La 12 noiembrie 1960 adresa fruntașilor politici din Moscova și Kiev o scrisoare în care cerea libertatea bisericilor și eliberarea teritoriilor ocupate începând cu 1939: „A doua chestiune privește raportul istoric și politic al vostru cu popoarele vecine înconjurătoare, deci și cu țara mea, România, săvârșit însă nu din acte de prietenie binevoitoare, ci prin răpire de terenuri, ce dau întregii omeniri întrebări ca acestea: Ce lipsește poporului vostru?... Pământ?... Dar, împreună cu Siberia, aveți colosala întindere de pământ geografică dintre Marea Baltică și Oceanul Pacific, cuprinzând în el aproape toate felurile de bogății necesare și dorite de oameni. Posibilități comerciale și industriale?... Aveți imense și neîmpiedicate de nimeni, cu înlesniri de a le înmulți cu produsele altor țări din Europa, din Asia și din omenirea toată. Dezvoltări științifice și sociale oricâte ați dori, proprii și de împrumut de la toate popoarele civilizate de pe acest pământ, deci nimic din trebuințele materiale vieții omenesti nu vă lipsesc. Iar prin creștinism, cele mai sublime călăuziri spirituale și morale spre a vă ridica desfășurările vieții liber, mai presus de popoarele lumii. Atunci, atâtea înlesniri având, pentru ce năvăliți asupra popoarelor înconjurătoare vecine și le supuneți prin măsuri nedrepte și îngrozitoare, când ele nu vin asupra voastră, nici nu vă cer nimic decât pace și libertate trebuitoare viețuirii lor?

În istoria neamului vostru, desfășurat în condiții de tristă sărăcie și simplitate, sunt multe pagini ce grăiesc despre atacurile și răpirile ce ați suferit pe nedrept de la vecinii răi, mult condamnate. De ce în condițiile schimbate de azi, voi le săvârșiți asupra altor popoare nevinovate vecine din jurul vostru?”¹³

Întrebări rămase fără răspuns atunci!

Cât despre acuzația că mitropolitul Visarion Puiu ar fi fost prosovietic sau prohitlerist, vehiculată încă de vrăjmașii reabilitării civile, nu stă în picioare. A murit departe de țară, în slujba neamului românesc. Despre adversarul său, profesorul universitar Nicolae Grămadă ne dă o mărturie elocventă în acest sens. „În vara anului 1946, în preajma Conferinței de Pace, situația, sub raportul propagandei în străinătate, se prezenta destul de trist. M-am gândit că ar fi utilă cauzei românești strecurarea în străinătate a prezentului proiect de rezoluție, ca fiind votat de Asociația foștilor voluntari bucovineni din armata română în războiul de întregire națională. În scopul acesta, în vara anului 1946, am plecat la București, unde am luat contact mai întâi cu prof. univ. I. Nistor, căruia i-am expus planul meu. Prof. I. Nistor, mi-a răspuns însă ironic: «Cine vrea să devie erou, n-are decât să încerce realizarea unor astfel de acțiuni, ca cea proiectată. Iată, de pildă, Gheorghiu Dej a luptat, a suferit și a izbutit». Răspunsul acesta m-a mirat și m-a întristat adânc. Prof. Nistor avea în acel timp o situație personală admirabilă: era secretar gen[eral] al Academiei Române, cu locuința în edificiul acestei instituții și

¹³ Dumitru Stavarache, *Mitropolitul Visarion Puiu. Documente din pribegie (1944–1963)*, Pașcani, Editura Moldopress, 2002, p. 319–320.

era în același timp și președintele consiliului de administrație al unei bănci”¹⁴. Și, în treacănt fie spus, Sidorovici se împușcase, Urdăreanu fugise cu Carol, Morărenii...

Binele făcut, însă, se uită! La 19 octombrie 1939, jurnalul polonez „Kurjer Polski” publica articolul *Nu vom uita!*: „Pe minunatul pământ românesc ne întâlnim în fiecare zi și la fiecare pas cu manifestări de solidaritate cordială. Nu vom uita niciodată primele clipe după trecerea graniței. Copleșiți de îngrozitoarea nenorocire a întregului popor, condamnați la soarta grea a pribegiei, am înțeles de la început că ne aflăm pe pământul unor prieteni, că inimile românilor bat în ritmul prieteniei sincere pentru toți polonezii, că ei trăiesc nefericirea noastră”¹⁵.

Nu de mult, prietenii de la Cernăuți, întristați, mi-au comunicat următorul fapt. Comunitatea polonă de aici s-ar fi împotrivit ridicării în Codrii Cosminului a statuii Bincredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt. Semn că septembrie 1939 nu i-a învățat nimic pe unii. Păcat...!

Der Metropolit Visarion Puiu und die polnischen Flüchtlinge im September 1939*

(Zusammenfassung)

Auf Grund mehrerer Epochen- und Archivadokumente, die dem weitem Publikum weniger bekannt sind, bringt diese Studie Ereignisse, menschliche Taten und Haltungen aus einem dramatischen Moment unserer Gegenwartsgeschichte hervor.

¹⁴ Mihai-Aurelian Căruntu, *1941 – un nou început pentru Bucovina reîntregită*, în „Suceava”. Anuarul Muzeului Bucovinei, XXI, 1994, p. 314–315.

¹⁵ Apud Ion Petrică, *Activitatea culturală a polonezilor refugiați în România în fața agresiunii hitleriste*, în vol. *Al Doilea Război Mondial pe fondul relațiilor polono-române*, Suceava, Editura Mușatinii, 2000, p. 183.

Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

PARTIDE POLITICE ALE MINORITĂȚILOR ETNICE DIN BUCOVINA INTERBELICĂ

ȘTEFAN PURICI

Partidele politice reprezintă unul dintre elementele fundamentale ale democrației, fiind principalul mediator între alegători și interesele acestora, pe de o parte, și instituțiile cu putere de decizie, pe de alta. Ele sunt canale de interacțiune politică între „societatea civilă” și „stat”. Pentru a putea construi o imagine veridică și realistă a evoluției sistemului partidist din România interbelică, în general, sau din Bucovina istorică, în particular, cercetătorul va trebui să investigheze mai multe aspecte¹, între care: particularitățile electorale (volatilitatea electorală, structura electoratului, implicațiile clivajelor sociale și politice, bazinele electorale, valorile, atitudinile și preferințele votanților, identificarea cu partidul etc.), interesele clientelei partidului (dimensiunea, structura socială și regională a membrilor de partid, preferințele și interesele membrilor în raport de clivaje, interese organizate și cercurile societății civile, relațiile cu grupurile de interese, diverse asociații sau instituții – cum este Biserica, de pildă –, nivelul tenacității partidului și poziționării în societate), organizarea partidului (recrutarea elitelor și procesul de luare a deciziilor, aspectele vizând unitatea versus dizidențele, conducerea și liderii, rolul grupului parlamentar în interiorul partidului, strategiile de mobilizare, sursele de finanțare, birocrăția partinică etc.), sistemul partinic și instituțiile publice în general (sistemul constituțional și electoral, relațiile partidelor cu statul, alte partide sau grupuri organizate etc.), elaborarea politicilor (programele partidelor, ideologiile, strategiile de propagandă și mobilizare, capacitatea de a ierarhiza prioritățile etc.), implementarea politicilor (rolul și capacitatea partidelor de a implementa politicile definite – atât de pe poziția de partid de guvernământ cât și de pe cea de partid de opoziție –, capacitatea sau incapacitatea de a forma coaliții cu alte partide, capacitatea de a se adapta schimbării, capacitatea de a interacționa cu societatea civilă, calitatea actului de guvernare, stilul politic, relația dintre guvern și opoziție, patronate, sindicate etc.).

¹ Hans-Jürgen Puhle, *Still the Age of Catch-Allism? Volksparteien and Parteienstaat in Crisis and Re-equilibration*, in Richard Gunther, José Ramón-Montero and Juan J. Linz (eds.), *Political Parties. Old Concepts and New Challenges*, New York, Oxford University Press, 2002, p. 61–62.

O analiză atât de amplă a fenomenului partidist din Bucovina presupune concentrarea unor eforturi umane și materiale deosebite pentru o perioadă de cel puțin un deceniu. Investigațiile în această direcție sunt abia la început și, din acest motiv, în intervenția noastră vom puncta doar câteva elemente și momente care au particularizat evoluția politică a ținutului între cele două războaie mondiale.

În Bucovina istorică, scena publică s-a constituit dintr-un mozaic de acțiuni, forțe, idei și personalități extrem de diferite prin obiectivele urmărite, prin potențialul uman și material angajat, prin coloratura ideologică și mesajul civic lansat, prin sensibilitățile culturale și etnice manifestate sau disimulate. În același timp, viața politică din provincie, din orașele Cernăuți sau Suceava de pildă, nu poate fi analizată izolat de ceea ce se întâmpla la nivelul întregii României interbelice, legislația, normele și tiparele impuse la scara întregului regat jalonând jocurile pe eșichierul politic inclusiv în partea de nord a țării. Pe de altă parte însă, moștenirea administrației austriece, comportamentele generate de evoluția autonomă a Ducatului Bucovinei, interferențele confesionale și culturale ce au marcat constituirea societății civile în perioada de până la 1918 au imprimat un curs specific pulsului vieții publice în fosta provincie habsburgică.

La sfârșitul Primului Război Mondial, în Bucovina viața politică era organizată mai degrabă pe baze etnice (pe consilii naționale – român, german, polonez, evreiesc, ucrainean) decât pe formațiuni politice, partidele fiind nevoite să-și restrângă la minimum activitatea pe parcursul anilor 1914-1918. În primele luni după unirea provinciei cu Regatul României, pe lângă câteva formațiuni politice românești, mai funcționau formal Partidul Național Evreiesc (președinte Friedrich Billig), Partidul Național German (în frunte cu Alfred Kohlruf, Alois Lebouton și Friedrich Kaindl), Partidul Național Rusin (președinte Eugen Kozak), dar și multietnicul Partid Social-Democrat din Bucovina (condus de românii George Grigorovici și Teodor Roznovan, evreii Jacob Pistiner și Silbermann, germanii Rudolf Gaidosch și Zephichal, ucraineanul Mykola Halip și polonezul S. Wiktorczyk)². Toate acestea – mai puțin PSD – făceau parte din categoria partidelor de elită³, alcătuite dintr-un număr restrâns de persoane apropiate prin concepții similare, interese economice sau sociale asemănătoare, legătura mai strânsă cu masele fiind asigurată prin consiliile naționale înființate în toamna anului 1918.

Această stare de lucruri s-a perpetuat până la primele alegeri parlamentare, desfășurate în zilele de 3 și 4 noiembrie 1919, la care au fost desemnate candidaturi pentru Camera Deputaților și Senat doar din partea Partidului Democrat al Unirii (condus de Ion Nistor), precum și candidaturi independente. Liderii politici ai partidelor etnice minoritare din provincie (evrei, germani, ucraineni, polonezi) au

² „Bucovina”, 1919, 5 iunie, p. 1.

³ Richard S. Katz, Peter Mair, *The Ascendancy of the Party in Public Office: Party Organizational Change in Twentieth-Century Democracies*, in Richard Gunther, José Ramón-Montero and Juan J. Linz (eds.), *op. cit.*, p. 114–116.

decis să boicoteze alegerile parlamentare din cauză că legislația electorală nu permitea organizarea scrutinului pe principiul cadastrelor naționale⁴. Evident era faptul că nivelul de organizare a partidelor minoritare menționate mai sus și forța lor de mobilizare a maselor erau suficient de reduse pentru a putea spera în obținerea unor mandate parlamentare fără o implicare largă a tuturor factorilor activi din interiorul comunităților etnice respective.

În pofida atitudinii de opoziție a conducerii partidelor politice neromânești față de măsurile de omogenizare promovate de către administrația condusă de Ion Nistor, conaționali lor din mediul rural dar și urban au participat destul de activ la următorul scrutin electoral, organizat la sfârșitul lunii mai 1920, susținând candidaturile înaintate în special de către PSD. Drept urmare, dintre cei 17 deputați aleși în parlament, 5 proveneau din rândul grupurilor etnice minoritare, iar din 10 senatori 2 erau neromâni⁵. Chiar dacă numărul acestora din urmă nu reflecta în mod fidel ponderea grupurilor etnice minoritare în totalul populației ținutului, desemnarea unor parlamentari ucraineni, germani și evrei releva cu claritate demararea fenomenului de normalizare a raporturilor interetnice, dar și de reorganizare a formațiunilor politice ale minorităților naționale din Bucovina. Numai în capitala provinciei – orașul Cernăuți – în anul 1920 funcționau, conform raportului șefului poliției, 8 societăți politice neromânești, din care 3 evreiești, 3 ucrainene, 1 germană și 1 poloneză⁶.

Potrivit unui raport al Serviciului de Siguranță, întocmit la începutul anilor '20 ai secolului al XX-lea, „dintre toate curente minoritare, cel mai important din punct de vedere politic din regiunea noastră este cel ucrainean sau rutean [...]. De la venirea românilor [la] 11 noiembrie 1918, elementul rutean a început a se grupa în diferite fracțiuni ca petliuriști, petrușeviști, social-moderați, comuniști etc. Toți însă au la bază formarea unui Stat Ucrainean cu alipirea părții de nord a Bucovinei, începând de la malul stâng al Siretului, și dacă intelectualii lor sunt divizați, aceasta e numai asupra modului cum cred ei că vor putea îndeplini mai bine și mai repede acest ideal”⁷.

În pofida acestor informații alarmante pentru autoritățile române, unele formațiuni politice ucrainene, între care se număra Partidul Popular Ucrainean înființat în anul 1921, au conlucrat strâns cu guvernul. Altele, tinzând să-și păstreze independența, acționau strict în cadrele legale, un exemplu în acest sens fiind Partidul Popular-Democratic Ucrainean, înregistrat oficial în anul 1922. Reprezentanții acestei formațiuni – Anton Lukașevyci și Yurii Lysan –, aleși în parlamentul țării în urma scrutinului electoral din 1926, au încercat să promoveze interesele

⁴ „Glasul Bucovinei”, 1919, 2 octombrie, p. 2; 18 octombrie, p. 1.

⁵ Radu Economu, *Unirea Bucovinei 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 79.

⁶ Arhivele de Stat ale Regiunii Cernăuți (în continuare – ASRC), Fond 38, inv. 5, d. 62, f. 1v-4.

⁷ ASRC, Fond 38, inv. 2, d. 625, f. 2, 4-4v.

conașionalilor lor de la tribuna Camerei Deputaților. Eșecul înregistrat la alegerile din 1927 a condus la dispariția acestui partid de pe scena politică bucovineană.

În toamna anului 1927, foștii membri ai PPDU au înființat Partidul Național Ucrainean care a reprezentat interesele ucrainenilor din România până la momentul instituirii regimului autoritar al lui Carol al II-lea și desființarea tuturor partidelor politice. De regulă, PNU încheia alianțe electorale cu diverse partide românești și, pe această cale, liderii partidului reușeau mai lesne să obțină mandate de parlamentar.

Liderii politici ai comunității germanilor bucovineni au promovat o politică de cooperare atât cu formațiunile politice ale celorlalte etnii, cât și cu administrația românească. Prin intermediul Partidului Popular German, nemții bucovineni își prezentau doleanțele, susțineau memoriile, materializau proiectele de dezvoltare culturală, politică și economică.

Evreii din Bucovina erau împărțiți, în principal, în trei curente politice: socialiști, poale-sioniști și sioniști⁸. Socialiștii (Bund) considerau că evreii trebuie să se integreze deplin în cadrele noii României și să participe, alături de ceilalți cetățeni, la procesul de constituire a unei societăți democratice. Liderul socialiștilor evrei bucovineni era Jacob Pistiner, fost redactor al ziarului vienez „Arbeiter-Zeitung”. Această grupare (Bund) se pronunța pentru introducerea limbii idiș în școlile evreiești⁹. Evreii reuniți în jurul societății „Poale-Zion” nu erau prea numeroși. Ca și socialiștii, ei pledau pentru instruirea în idiș¹⁰, argumentând că această limbă era vorbită de majoritatea evreilor săraci. Chiar dacă au criticat, adeseori, regimul totalitar din Uniunea Sovietică și susțineau Internaționala a II-a, socialiștii și poale-sioniștii au furnizat numeroase cadre pentru Partidul Comunist¹¹ și, din acest motiv, erau priviți de autoritățile române drept asociații înființate cu un singur scop: „răspândirea comunismului”¹². Cea mai influentă grupare evreiască din Bucovina era cea a sioniștilor, condusă de Mayer Ebner. Organ de presă a acestui curent a devenit, în 1919, ziarul cernăuțean „Ostjüdische Zeitung”. Sioniștii considerau că România – ca și alte țări în care locuiau evrei – reprezintă un teritoriu în care evreii trebuie să acumuleze cunoștințele, pregătirea și capitalurile necesare apoi strămutării definitive în Palestina¹³. În acest sens, ei promovau

⁸ Mariana Hausleitner, *Die Rumänisierung der Bukowina. Die Durchsetzung des nationalstaatlichen Anspruchs Grossrumäniens 1918-1944*, München, R. Oldenburg Verlag, 2001, S. 187.

⁹ *Ibidem*, p. 190.

¹⁰ Despre constituirea și rolul limbii idiș în istoria evreilor, vezi Paul Jonson, *O istorie a evreilor*, Traducere de Irina Horea, București, Editura Hasefer, 2003, p. 270–271.

¹¹ Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 191.

¹² *Minoritățile naționale din România 1918–1925. Documente*. Coordonatori: Ioan Scurtu, Liviu Boar, București, 1995, p. 311.

¹³ *Ibidem*, p. 212–213.

instrucția în limba ebraică¹⁴, fiind sprijiniți de diverse asociații evreiești internaționale¹⁵.

Conducerea colectivității evreiești din Bucovina s-a întărit în primăvara anului 1920, când de la Viena a revenit la Cernăuți Beno Straucher, fost deputat în parlamentul austriac și lider al evreilor bucovineni „naționali”¹⁶, devenind gerantul Comunității mozaice¹⁷. În urma alegerilor, în Parlament au fost desemnați 12 deputați români, 2 ucraineni, 1 german și 2 evrei (Jacob Pistiner și Beno Straucher). În ședința Camerei Deputaților din 23 iulie 1920, Jacob Pistiner avea să declare: „Starea de asediu și această justiție militară sunt ilegale și ar putea cel mult să fie aplicate într-o țară cucerită împotriva celor învinși. Bucovina n-a fost cucerită, căci armata a fost chemată de Consiliul Național pentru a menține ordinea”¹⁸.

Beno Straucher a căutat ca printr-o conlucrare cu partidele aflate la guvernare să obțină o ameliorare a statutului evreilor din România Mare. În acest sens, el a colaborat cu Partidul Poporului al generalului Averescu, Partidul Democratic al Unirii din Bucovina, Partidul Național Liberal etc. Datorită poziției sale, din 1920 a fost realizată reconstrucția sinagogilor, instituțiilor de caritate (orfelinate și cămine pentru bătrâni), distruse în anii războiului, a fost extins spitalul evreiesc, au fost construite numeroase școli iar corpul didactic evreiesc a obținut subvenții etc.¹⁹ După alegerile din martie 1922, Beno Straucher a susținut guvernarea liberală, mizând pe introducerea în legislația românească a unor amendamente pozitive pentru evrei. Ca răspuns la mesajul regelui, în iunie 1922, deputatul bucovinean declara: „Sunt convins că guvernul actual, care numără în mijlocul său distinși oameni de stat, renumiți și prevăzători, va adopta o politică echitabilă și va asigura drepturi civile, culturale și religioase tuturor locuitorilor țării, fără deosebire de rasă, limbă și confesiune, contribuind astfel să facă din România un adevărat stat modern cu o Constituție modernă”²⁰.

La sfârșitul anilor '20 ai secolului al XX-lea, a fost creat Partidul Național Evreiesc care avea ca obiectiv fundamental susținerea ideii înființării unui stat

¹⁴ Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 189.

¹⁵ *Minoritățile naționale din România 1918–1925*, p. 191.

¹⁶ Mihai-Ștefan Ceaușu, *Recunoașterea evreilor ca naționalitate în Monarhia de Habsburg la începutul secolului XX. Deziderat și realitate politică*, în „Studia et Acta Historiae Iudaeorum Romaniae”, VII, 2002, p. 112.

¹⁷ Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 188.

¹⁸ Apud Petru Rușșindilar, *Mișcarea muncitorească și socialistă din nordul Moldovei în noile condiții create prin fărâșirea statului național unitar român (1918–1920)*, în „Suceava – Anuarul Muzeului județean”, XI–XII, 1984–1985, p. 239.

¹⁹ Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 188.

²⁰ Carol Iancu, *Evreii din România 1919–1938. De la emancipare la marginalizare*, Prefață de Pierre Guiral, Postfață de Gérard Nahon, Traducere de Țicu Goldstein, București, Editura Hasefer, 2000, p. 88.

evreiesc în Palestina și pregătirea conaționalilor pentru emigrare. PNE a stabilit și menținut relații strânse cu organizațiile sioniste internaționale.

Maghiarii din Bucovina – o comunitate redusă numeric și izolată de patria istorică – nu au dezvoltat o viață politică independentă și nu au reușit sau nu și-au propus să înființeze un partid politic²¹. Nici polonezii bucovineni nu au reușit să genereze o formă instituțională de acțiune politică, liderii acestei comunități preferând „soluția înscrierii în rândurile Partidului Național Liberal sau ale Partidului Național Țărănesc”²².

Din cele expuse, putem constata că grupurile etnice din Bucovina interbelică au avut posibilitatea să participe la viața politică din cadrul Regatului României fie în rândurile unor partide organizate pe criterii etnice, fie în rândurile partidelor structurate pe principii doctrinare. Activismul civic, locul pe scena politică, rezultatele înregistrate de către partidele minorităților naționale au depins în mare măsură de dimensiunea bazinului electoral, de sprijinul venit din exterior, de dexteritatea propriilor lideri, de evoluția societății românești în ansamblu. Aceste concluzii provizorii ar trebui confirmate sau infirmate de cercetările viitoare, dat fiind orizontul redus al cercetărilor efectuate până în acest moment de către istoriografia românească în domeniul problematicii enunțate.

Ethnic parties in interwar Bukovina

The article presents some particularities and moments that have customized this region's political evolution between the two world wars. It is outlined the development of political parties of ethnic minorities and their role in the province's public life.

²¹ Vezi Daniel Hrenciuc, *Maghiarii din Bucovina (1774–1941)*, Iași, Princeps Edit, 2006, p. 65–67.

²² Idem, *Un destin pentru istorie: polonezii în Bucovina (1774–2008)*, Iași, Princeps Edit, 2008, p. 251.

CREDINȚE ȘI PRACTICI MAGICE ÎN BUCOVINA (III)

IULIA BRÂNZĂ

Divinație populară

Cercetările în teren atestă faptul că oamenii de la țară continuă să recurgă la practici de divinație populară. Dincolo de curiozitatea pur omenească de a afla ursitul și însușirile sale sau momentul căsătoriei, practicile divinatorii joacă un rol însemnat în ceea ce privește luarea deciziilor și organizarea muncii. Iată cum explică o informatoare necesitatea mamei sale de a da în bobi: „Mama mea, când are o problemă mai serioasă de rezolvat, la primărie ori la tribunal, ori de clarificat ceva, fiind și departe [cătunul Ehrește] pe munte, și, ca să nu coboare degeaba, dă în bobi. Și i se arată: va rezolva în ziua respectivă sau nu. Și dacă îi pică că nu rezolvă, nu se pornește la drum” (Torac Elena, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava). Unele practici divinatorii, cum ar fi examinarea splinei porcului și calendarul din foi de ceapă, jucau un rol important în organizarea vieții economice a comunității sătești (ridicarea stânelor, semănatul culturilor agricole). Prin aceasta se explică de ce practicile magice au supraviețuit până în zilele noastre, îndeosebi în zonele greu accesibile (cătunele de munte), unde omul depinde în mare măsură de elementele naturii: „Când se taie porcul, omul vede cum îi splina: este anul ploios, secetos, pe luni. Și asta înseamnă: dacă este anul secetos, punem cultura asta (aceasta se mai practică și la câmpie). Dacă este ploios, punem asta și asta. Când se face mulsul oilor, se adună sfatul bătrânilor și fiecare începe: «Eu am făcut calendarul cu ceapă. După el, martie, iunie, iulie și septembrie au să fie ploioase». Altul zice: «Eu am tăiat porcul, am văzut cum este splina. Am văzut că lunile respective vor fi ploioase». Și, în funcție de asta, se hotărăște cât se dă pentru fiecare sângeapă¹. Asta la organizarea stânei se făcea. Aspectul acesta trebuie luat în considerare. Comunitatea ia niște hotărâri economice în funcție de divinație. Dacă n-ar fi adevărat, s-ar pierde obiceiul. Dar divinația se confirmă” (Coriciuc Nicolae, 54 ani, comuna Brodina, județul Suceava). La întrebarea: „Acum se mai fac aceste tipuri de divinație?”, informatorul a răspuns: „Da, se fac”.

¹ *Sângeapă*, *sângepe*, substantiv feminin. Cinzeacă. Potrivit autorilor DEX, provine din *cinzeacă* (modificat după *sânge* + *apă*).

Fenomenul descifrării viitorului își are originea în timpuri imemorabile, când omul trăia în armonie cu natura și universul. Procedeele divinatorii se bazau pe „regula corespondențelor” dintre lumea populată de puteri divine și lumea inteligibilă, dintre universul vizibil și prototipul său invizibil². Conform acestei reguli, totul este semn pentru tot. Lucrurile și faptele de pe pământ sunt niște semne, care reprezintă lumea astrală, a hotărârilor cerești. Iar ghicitorii nu fac altceva decât să interpreteze semnele. Divinația s-a practicat în toată lumea, iar românii nu au făcut excepție. Când țăranul aude cocoșul cântând și zice că au să-i vină musafiri, el nu știe că a moștenit acest semn din cultură arhaică a vânătorilor și păstorilor, care credeau în funcția oraculară a animalelor. Ceea ce întâlnim azi prin satele noastre sunt niște rămășițe dintr-un complex de rituri divinatorii ce își au originea în epoca gândirii animiste. Asiro-babilonienii erau experți neîntrețuți în arta divinației. Ei ghiceau în orice lucru și fenomen natural. Din punctul acesta de vedere, țăranii români nu stăteau mai prejos. La actul de divinație participa, odinioară, tot ce mișca în jurul omului de la țară. Erau implicate animale din diferite clase: insecte (buburuza, furnica), păsări (cocostârcul, cucuveaua, cucul, cocoșul), mamifere (porcul, câinele, pisica), ființe umane (băiat, fată, bărbat, femeie) și plante (busuiocul, sânzienele). Mulțimea obiectelor utilizate în actele divinatorii vorbește despre credința țăranului că aproape orice lucru din casă și din curte are puterea, în anumite condiții, să prezică viitorul: oglinda, apa din găleată, lemnul care arde în sobă, tăciunele care sare din vatră, pieptenele care cade pe podea, verigheta de pe deget, panglica din păr, parii din gard. Omul de la țară a învățat să ghicească și după organele propriului corp: urechea care țiuie, geana care cade pe obraz, ochiul care se zbate, palma care îl mănâncă. El trăia într-o lume magică, cu care dialoga prin anumite rituri și formule magice. Iată câteva semne tradiționale, după care țăranul profetizează despre anumite crâmpieie din viitor: „Dacă mireasa îl calcă pe mire pe picior, da’ în biserică, toată viața conduce. Eu știu că l-am călcat pe bărbatul meu de trei ori pe picior în biserică, da’ l-am călcat! Și acuma sunt puternică și țin la ștram³” (Prelipcean Victoria, 58 ani, comuna Putna, județul Suceava). Se află sexul vitelor după cine vine primul cu semănatul în ziua de Anul Nou: „Dacă vine întâi băiețel, îți fată vaca vițel, dar așa-i adevărat! Și dacă vine fată, fată vițelușă” (Calancea Maria, 46 ani, comuna Horodnicu de Sus, județul Suceava). Când fac focul în sobă, gospodinele sunt foarte atente la jăratec și scânteii: „Dacă din căldărușa, unde fași mămăligă, ies scânteii din așaia, steluți multi, așa, înseamnă că vine ploaie sau ninsoare” (Bain Elena, 57 ani, satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava); „Și dacă sare o scânteie din plită, atunci o să ai

² Ioan Petru Culianu, *Eros și magie în Renaștere. 1484*, Iași, Editura Polirom, 2003, p. 157.

³ *Ștram, ștramii*, substantiv masculin. Ordine, exigență; ordine îmbinată cu spirit milităresc. *A ține în ștram*, a ține din scurt; a ține în ham; *a ține la ștram*, a ține la ordine. După autorii *Noului dicționar universal al limbii române*, < din germ. *stramm*.

musafiri” (Popescu Mircea, 55 ani, satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava); „Dacă cade un jăratec jios, vini un musafir” (Bain Elena, 57 ani, satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava).

Momentul tradițional, când se efectuează cele mai multe practici divinatorii este noaptea Sfântului Andrei (29/30 noiembrie). Trebuie remarcat faptul că obiceiurile practicate în această zi sunt de fapt legate de Sântandrei, o divinitate geto-dacă⁴, personificare a lupului, peste care biserica creștină a suprapus ziua Sfântului Apostol Andrei. Este firesc să ne întrebăm de ce tocmai în această zi au loc practicile de divinație populară? Și de ce această legătură mistică cu lupul? Studiind calendarul popular și rolul lupului în universul spiritual al dacilor, Ion Ghinoiu atrăgea atenția asupra faptului că nici unui alt animal tradiția nu i-a acordat atâtea zile câte i-a consacrat lupului: 30 într-un an. Pe de altă parte, luând în considerare obiceiul mamelor din unele zone de a da fetelor, alături de zestre, și câte un Filip, adică o zi a lupului, pe care acestea s-o țină cu sfințenie, și observând că zilele consacrate lupului se concentrează îndeosebi în perioada de toamnă și iarnă a anului, începând cu Ziua Lupului (13 noiembrie) și Filipii de toamnă (14 noiembrie), când lupii încep perioada de împerechere, și sfârșind cu începutul lui februarie (Triful cel nebun – 1 februarie, Stretenie – 2 februarie), cercetătorul ajunge la concluzia că lupul simboliza și principiul fertilității: „Ținând seama că Filipii de toamnă marcau începutul unei lungi perioade calendaristice de împerechere și înmulțire a lupilor, moștenirea acestor zile numai pe linie maternă ar putea fi interpretată ca o străveche și tulburătoare solidaritate față de principiul general al fertilității”⁵. Făcând paralele cu practicile legate de ciclul de reînnoire a timpului la alte popoare, Ion Ghinoiu a arătat că ciclul sărbătorilor cuprinse între 14 noiembrie și 7 decembrie, care concentrează numeroase elemente rituale de renovare a timpului, sunt legate de Anul Nou dacic și constituie „scenariul morții și renașterii unei divinități geto-dace peste care creștinii au suprapus moartea și renașterea Sfântului Apostol Andrei. Timpul ritual de desfășurare (14 noiembrie – 7 decembrie) cuprinde numeroase sărbători, obiceiuri, acte rituale și practici magice dedicate lupului, totem al dacilor”⁶; „Cel mai important și mai de temut Filip era Filipul cel Șchiop sau Filipul cel Mare care, în funcție de zonă, se serba la 11, 21 sau 30 noiembrie. Anticipăm că Ovidenia (21 noiembrie) și Sf. Andrei (30 noiembrie) cuprind urme sigure ale unui străvechi ritual de An nou”⁷; „Suprapunerea unor sărbători populare de mare vechime peste momente precise ale ciclului de reproducție a lupului indică un început de an, probabil Anul Nou dacic,

⁴ Ion Ghinoiu, *Panteonul românesc. Dicționar*, București, Editura Enciclopedică, 2001, p. 168.

⁵ Ion Ghinoiu, *Vârstele timpului*, Chișinău, Editura Știința, 1994, p. 80.

⁶ Ion Ghinoiu, *Panteonul românesc*, p. 6.

⁷ *Ibidem*, p. 81.

în perioada octombrie-noiembrie”⁸. Aceeași opinie este împărtășită și de alți cercetători: „Se crede că sărbătoarea religioasă s-a suprapus peste Anul Nou dacic, de unde și mulțimea practicilor premonitorii care se fac cu acest prilej”⁹.

Noaptea Sântandreiului mai era numită „noaptea strigoilor”, când se credea că spiritele morților ies din morminte și alcătuiesc un mediu prielnic pentru actele de divinație. Această credință este o reminiscență dintr-un soi de necromanție arhaică. Consultarea spiritelor morților, practică din cele mai vechi timpuri de către egipteni, babilonieni etc., o regăsim astăzi la popoarele așa-zise primitive, care cultivă credințele animiste, cum ar fi aborigenii din Africa și Australia, indienii din America de Nord și alții. Firește, fata care confecționează turta sărată sau leagă parii de la gard cu ochii legați, nu se gândește că execută acest act divinătoriu de Sfântul Andrei, pentru că, în noaptea aceasta, spiritele morților ies din morminte și îi facilitează aflarea viitorului. Poate că, în timpuri imemorabile, tinerele chiar invocau spiritul unui mort concret (o rudă, un strămoș). Din motive religioase, practicile legate de necromanție și spiritism nu au fost încurajate. Pentru omul modern, spiritele morților nu mai sunt așa de familiare, cum erau pentru omul credințelor animiste. Actele de divinație făceau parte din cultura spirituală a strămoșilor noștri arhaici. Astăzi, ele au devenit mai mult niște jocuri de divertisment.

Trebuie să remarcăm că zona populată cu huțuli (Brodina, Nisipitu, Ulma) este foarte bogată în credințe și practici magice. Faptul că aceste localități se află în spațiul muntos a contribuit la conservarea unor rituri aproape intacte. În zonă, mai este vie amintirea despre marele descântător Ilie Voroniuc. De asemenea, există și acum „specialiști” în practici magice: descântătorul Utopilă Ilie (Brodina), ghicitoarea în cărți Cobeniuc Victoria (Nisipitu), ghicitoarea în bobi Lișciuc Paraschiva (Ehrește) și alții.

Degradarea riturilor divinatorii tradiționale

Datorită lui Simion Florea Marian, care a consemnat multe dintre riturile divinatorii, putem urmări evoluția în timp a acestor obiceiuri. De exemplu, aflarea ursitului cu ajutorul semințelor de cânepă era foarte populară la români la sfârșitul secolului al XIX-lea. În timpul cercetărilor noastre, nu ne-a pomenit nimeni despre această practică, nici măcar din amintiri. În schimb, am găsit-o în zona de munte, în mediul huțul (Brodina). Scuturatul lingurilor l-am regăsit la ucrainenii (Dărmănești) și la huțuli (Brodina). Românii nu mai scutură lingurile și nu mai aruncă semințele de cânepă în lemnar. Dispariția unor rituri divinatorii este legată de dispariția elementelor naturale, care se utilizau în cadrul riturilor respective. Legatul parilor se făcea la gardurile de răzlogi și de nuiele. Acum, astfel de garduri sunt de

⁸ *Ibidem*, p. 85.

⁹ Parasca Făt, *Andrelușa*, în „Formula AS”, Anul XIV, nr. 642, București, noiembrie 2004, p. 22.

domeniul trecutului. Noi n-am putut găsi un gard de răzlogi decât în zona muntoasă populată de huțuli. Aruncarea semințelor de cânepă în șopronul de tăiat lemne nu se mai efectuează, pentru că această plantă aproape că nu se mai cultivă la sate.

În decursul unui secol, sub impactul noilor realități economice și de civilizație, riturile divinatorii și-au pierdut elementele esențiale. Tot de la Simion Florea Marian aflăm că legatul parilor era însoțit și de anumite formule magice. Când se apropiau de gard, fetele ziceau: „Sân-Vasii bălțat, / Adă-mi un bărbat / Cât de blăstămat, / Dar bine-ntrămat”¹⁰. Legarea nemijlocită a parului era secundată de altă formulă magică, care amintește mult de descântec: „Eu nu leg parul, / Ci-mi leg ursitul, / De trei ursite ursat / Și de Dumnezeu dat, / În vis să-l vizez, / Aievea să-l văz!”. Prin anii '50, când alegeau parii informatoarele intervievate de noi, aceștia se legau muștește. Iar acum, în anul 2009, nu se mai leagă deloc, gardul de răzlogi și de nuiete fiind înlocuit cu garduri de ștachete, de vergele de fier sau de plase metalice.

Același proces de degradare l-a suportat și ghicitul cu obiectele sub farfurii. La sfârșitul secolului al XIX-lea, acest tip de divinație se efectua în seara spre Sfântul Vasile și Anul Nou, în cadrul datinii numită Vergel, o petrecere a fetelor alcătuită din diferite rituri de profeție a ursitului. Ritul cu aflarea obiectelor de sub vase și comentarea lor se făcea de către o ursitoare (o bătrână sau o fată expertă). Ele comentau cu multă pricepere înțelesul diferitor obiecte și, prin ele, zugrăveau căsnicia fetei. Simbolica obiectelor era aceeași, ca și în poveștile populare, ceea ce dovedește că practicile magice, poveștile și folclorul literar ale poporului se bazau pe un corp unitar de simboluri arhaice. De exemplu, știm din poveștile populare că eroii fugăriți de zmeu aruncă în urmă o perie, care se preface într-o pădure deasă. Același sens îl avea peria în actul divinatoriu. Dacă fata descoperea perie sub vas, ursitoarea îi spunea: „Tu ai să te măriți, fata mea, în scurtă vreme [...], dar nu în satul tău, ci te vei mărita după un fecior de peste pădure, căci, vezi, peria însemnează pădure. Ce se atinge de ursitul tău, ce să-ți spun?... Va fi cam bătrân, un fecior tomnatic sau chiar văduvoi. Cât despre soarta ta, despre viitoarea ta viață, n-am nimic alta de zis decât să-ți aduc aminte de cântecul, pe care cred eu că-l vei fi știind poate și mai bine decât mine... Ascultă: «În sat străin dacă-i mere, / De-ai mânca pâine cu miere, / La inimă nu mai mere; / De-ai mânca pâine cu vin, / La inimă tot venin»”¹¹. Despre ritul divinatoriu cu aflarea obiectelor ni s-a vorbit numai în Horodnicu de Jos și în zona huțulă (Brodina). Dar niciuna dintre informatoare n-a pomenit de Vergel.

S-au schimbat, de asemenea, și obiectele, acestea fiind legate de noile profesii ale fetelor și urșiților – caiet, pix, creion etc. Iar comentariile sunt seci și

¹⁰ Sim. Fl. Marian, *Sărbătorile la români*, vol. 1, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 94.

¹¹ *Ibidem*, p. 52–53.

indică doar profesiunea, bogăția sau sărăcia și, câteodată, o însușire a caracterului ursitului. Aceasta vorbește despre o degradare a riturilor divinatorii populare și despre faptul că țăranul gândește tot mai puțin în simboluri arhaice, pentru că a dispărut conținutul acestor simboluri.

Dualism spiritual și sincretism păgâno-creștin

Ca și în cazul altor obiceiuri populare, riturile divinatorii îmbină deseori elementele credințelor păgâne cu cele creștine: ca să-și afle ursitul, fata pune sub pernă busuioc sfințit sau furat din struțul preotului; se uită în oglindă ținând în mână lumânarea sfințită de Paște; după ce se învârt bobii de trei ori, se face o cruce deasupra lor; înainte de a arunca jarul în apă, vrăjitoarea face cruce deasupra ei; bătrânul vrăjitor caută în apă punând în lighean, între alte obiecte, și o cruce, simbolul creștin neîmpiedicându-l să-i propună fetei bătrâne târgul de a-i face rost de un soț prin intermediul unui rit de magie neagră, prin care se intenționează omorârea mamei a patru copii.

Practicile magice s-au desfășurat neîntrerupt, din timpuri imemorabile, pe teritoriul țării noastre, datorită a doi factori importanți. Pe de o parte, a existat întotdeauna o cerere pentru practicile magice. Psihologia omului este astfel construită, încât el „nu crede” în vrăji, până nu se confruntă cu o mare nevoie. Când asupra casei sale se abate o năpastă (boală, furt, fata rămasă nemăritată), pentru a o înlătura, el apelează și la persoane, care, după părerea sătenilor, rezolvă problemele cu ajutorul „necuratului”. Omul bisericos, care merge cu încredere și speranță atât la biserică, cât și la vrăjitor, este un tip obișnuit în comunitatea sătească. La biserică merge ziua, în văzul tuturor, iar la vrăjitor pe ascuns. Este aceeași dualitate specifică gândirii populare, care se înscrie pe linia mitului cosmogonic popular, în care Dumnezeu și Diavolul colaborează la facerea Pământului. Această dualitate este ilustrată și de poveștile lui Ion Creangă *Povestea lui Stan Pășitul și Dănilă Prepeleac*, unde țăranii se folosesc cu seninătate de serviciile aduse de diavol în ceea ce privește sporirea avuției personale. Fenomenul este exploatat și de Mihail Sadoveanu în *Baltagul*. Vitoria Lipan trece, în aceeași seară, și pe la preot și pe la baba Maranda, ca, până la urmă, să se încreadă doar în profeția propriului vis. Această dualitate, după cum au arătat cercetările în teren, există și acum. Pe de altă parte, biserica ortodoxă nu a desfășurat campanii la fel de agresive împotriva actanților de practici magice ca cele ale bisericilor occidentale. Deși creștinismul a pătruns în spațiul carpato-dunărean din primele secole ale erei noastre, biserica la români s-a constituit abia în secolul al XIV-lea. „România [...] îmbrățișase creștinismul oriental, dar nu avusese niciodată o Biserică îndeajuns de puternică pentru a purcede la persecuții împotriva vrăjitoriei”¹².

¹² Ioan Petru Culianu, *Eros și magie în Renaștere. 1484*, Iași, Editura Polirom, 2003, p. 316.

Riturile divinatorii au dispărut în mare parte ori s-au degradat la nivelul omului obișnuit. În zonele izolate, cum ar fi cele de munte, continuă să existe, însă, descântători specializați, care perpetuează practici magice având originea în negura timpului. Ilie Utopilă din comuna Brodina, județul Suceava, este vestit în zonă prin harul de a ghici viitorul și a efectua desfaceri. Născut într-o familie cu 17 copii, el a fost crescut, de la doi ani, de bunica sa. Aceasta, ca și alți membri ai familiei sale, erau inițiați în arta magiei. Vestitul descântător Ilie Voroniuc a fost uncheșul său. Bunica lui Ilie Utopilă a murit la 103 ani. De la ea a învățat să citească destinul omului în cărbunii stinși în apă. La cele moștenite de la bunica, a adăugat lucruri învățate de la alți operatori magici, cum ar fi ghicitul în cărți și datul în bobi. Are și o carte specială în limba rusă despre practicile magice și își împărtășește cunoștințele cu specialiști în magie din alte țări. Nu de mult s-a întâlnit cu o doamnă din Franța, care i-a împărtășit anumite formule magice utilizate în diferite rituri.

Ținem să menționăm că operatorii de practici magice sunt reticenți, când este vorba despre meșteșugul propriu-zis, interdicția de a dezvălui secretele făcând parte din principiile magiei. Descântătorul Utopilă Ilie ne-a declarat: „Eu pot să vă spun că n-am dat la nimeni secretul meu și nu-l voi da niciodată. Dacă voi găsi, înainte de moarte, pe cineva, ca să-i transmit ceva, bine. Dacă nu, mă duc în mormânt cu secretele mele”.

Vrăji de Sfântul Andrei. Legatul parilor

Practicile divinatorii de Sfântul Andrei nu sunt considerate de către țărani „vrăji”, ci niște forme de ghicire a ursitului: „Acelea nu-s vrăji, îs așa ca să-ți afli ursitul” (Crețan Alina-Elena, 30 ani, comuna Putna, județul Suceava). Ca și jocurile cu măști, ele sunt concepute doar ca niște practici de amuzament. Procedeele de aflare a ursitului se transmit, de obicei, pe linie matrilineară. Legatul parilor era, până nu de mult, cel mai popular tip de divinație, el dispărând odată cu dispariția gardurilor cu răzlogi¹³. Acestea se construiau din doi pari, din molid sau brad, pentru că acești copaci au trunchiul drept. Între ei, se puneau drugi din lemn crăpat, iar parii, ca să nu se depărteze, se legau cu gânj¹⁴ (curmei din tei, răchită

¹³ *Răzlog, răzlogi*, substantiv masculin. Despicătură lungă din trunchiul unui copac, întrebuintă la facerea gardurilor. Potrivit autorilor DEX, provine din sl. *razlogŭ*.

¹⁴ *Gânj, gânji*, substantiv masculin, dar și *gânj, gânjuri*, substantiv neutru. Nuia foarte flexibilă trecută prin foc și apoi răsucită, care servește pentru a lega. Conform autorilor DEX, cu etimologie necunoscută. După alți autori, „cuvintele «de origine necunoscută» ar putea proveni din fondul limbii geto-dace” (Gheorghe Ioniță, *Reconsiderarea istoriei. Geto-dacii*, București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., 2008, p. 35). Încă din secolul al XIX-lea, B. P. Hasdeu, aplicând metoda filologiei comparate, a demonstrat că multe cuvinte, catalogate de către Societatea Academică „vorbă de origine necunoscută” sau considerate ca fiind imprumutate din alte limbi (cioban, baci, stână, urdă, brânză, traistă, dulău, ghiuj ș.a.), sunt de fapt elemente dacice. (Cf. B. P. Hasdeu, *Originile păstoriei la români. Studiu de filologie comparată, Fragmente pentru istoria limbii române. Elemente dacice, Doina. Originea poeziei populare la români, Basarabă în vol. Pierit-au dacii?*, București, Editura

elastică sau cep de brad împletit). Ca să nu putrezească repede, parii respectivi se cojeau. Uneori, când gardul se construia în grabă, nu se mai cojeau. De acești pari din gardul cu răzlogi își legau tinerele fete speranțele și visele: „Mi-aduc aminte că eram fetișoară și totdeauna bunica ne spune: «Măi, voi, dacă vreți să vedeți ce fel de bărbat veți lua, mergeți și legați pari». Și numărăm nu știu al câtelea par, că nu mai țin minte. Îl legam sara, noaptea. Și a doua zi mergem să vedem parul cum era. Dacă era înalt, era un bărbat înalt. Dacă era șioturos, spune că ai să ai mulți copii. Dacă era neșioturos, spune că nu. Dacă era scurt așa, un bărbat mai mic. Și eu exact cum l-am legat, așa am avut. Un bărbat înalt, fără șioturi, fără nica, că, până în prezent, n-am avut nișiu copil. Cum s-o adevărit exact vrăjile!” (Cenușă Maria, 78 ani, comuna Putna, județul Suceava); „Merji afară și leji nouă pari de la gard. Și dacă-i unu’ gol, iei unu’ sărac. Dacă-i cu scoartă, iei unu’ mai bogat” (Cârciu Veronica, satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava); „Cum erau garduri făcute din druci, mergeau și puteau să vadă cum va fi de scortșos sau de fin ursita. Dacă era mai cu coajă, se spunea că ar fi fost mai dur. Dacă era cu coaja mai fină, era un bărbat mai blând. Mama spunea că a găsit un druc, care era cu scoartă. Apoi tot timpul i-o zis lui tata: «Mă, așa scortșos te-am știut». Mă rog, la vremea lor erau fete și trebuiau să se amuze de ceva” (Teleagă Elisaveta, 57 ani, comuna Straja, județul Suceava); „Erau mai multe fete la o clacă de tors de Sfântu’ Andrei și le-o spus unchiul: «Ieșiți afară». Și una le lega la ochi, ca să meargă să-și aleagă pe întuneric parul. Și fiecare mergea și alegea. Și dimineața mergea să vadă ce par și-o ales. Unul strâmb, unul drept, unul mai cioturos. Cioturos însemna că era unul bătrân și urât. Unul drept, era tânăr. Chiar mama așa și-o ales. Ea povestea: «Mi-am ales un par voinic și gros». Și chiar este adevărat că s-o căsătorit cu un bărbat în etate, cu vreo cincisprezece ani mai mare ca dânsa, frumos și bogat era, că ea făcea parte dintr-o familie cu treisprezece copii, săraca, și cred că asta era și intenția bunicăii să le deie” (Floarea Apostol, 60 ani, comuna Arbore, județul Suceava); „Mergeau fetele și legau pari, că atuncea erau garduri de druci și cu pari. Și mergea cu ochii închiși și număra până la nouă, și, care îi chica la nouă, îl lega. Și mergea dimineața, când se făcea ziuă, să vadă ce-o legat. Dacă era cu scoartă, era bogat. Care era lung și strâmb, înalt și strâmb, era rău. Dacă era scurt, un șiot, unul scurt o lua. Bun îi cu scoartă, bogat” (Cotoș Elena, 69 ani, comuna Straja,

Dacica, 2009). Metodologia dogmatică a reconstituirii fondului lexical autohton al limbii române, adică a substratului, conform căreia substratul „face parte dintr-o limbă, indubitabil și integral, indoeuropeană și, implicit, că istoria autohtonilor de pe teritoriul Daciei începe cu indoeuropenii, până atunci teritoriul fiind pustiu” a fost criticată și de Victor Kermbach: „Nu rareori, în dicționarele etimologice ale limbii române, cuvintele cu trecut misterios poartă mențiunea confortabilă et[imologie] nec[unoscută], atunci când nu se dă un etimon fantezist, ca «piscă – din pis» (cf. DEX), derivându-se deci substantivul din interjecție” (Victor Kermbach, *Universul mitic al românilor*, București, Editura Lucman, 2000, p. 24.) Efectuând investigații comparatiste aprofundate în limbile mediteraneene preindoeuropene (etrusca, basca, irlandeza arhaică, albana, kartvela și daca), Victor Kermbach demonstrează că unele cuvinte notate de autorii DEX cu „etimologie necunoscută” își au originea în substratul lingvistic preindoeuropean, pe care îl numește *protosubstrat*.

județul Suceava); „Am legat fără coajă și astăzi sunt săracă” (Ropciuc Ana, 68 ani, satul Dărmănești, județul Suceava).

În unele zone fetele efectuau acest ritual, îmbrăcate numai în cămașă, și legau doi pari, care simbolizau perechea conjugală; iar drept legătoare servea o funie din paie sau fân răsucit: „Ieșeau fetele îmbrăcate numai în cămașă, deci în poale albe, și legau parii de la gard, că erau garduri cu druci și cu pari. Îi legau cu paie și cu fân răsucit, așa ca un fel de frânghie. Legau parii câte doi. Noaptea. Și dimineața se duceau să vadă ce-au legat. Dacă era un par înalt și unul mai mic, înseamnă că cel care o lua era un om înalt. Dacă erau doi pari mici, înseamnă că și feciorul era mic, ca și dânsa. Și râdeau dimineața de ceea ce au făcut la miezul nopții” (Telegă Elisaveta, 56 ani, comuna Straja, județul Suceava).

Ieșitul în cămașă la legatul parilor este o reminiscență din nuditatea rituală practică și de români în cadrul acestui tip de divinație. La începutul secolului al XX-lea, era în firea lucrurilor ca fetele să lege parii despletite și în pielea goală: „Eram copchilandră de 13–14 ani. Și avem o veșină care avea o copchilă de sama me. Și avem un veșin, nu ave copchii. Da’ tare ne ocrote veșinul șeala. Și ne chema la el. Îi spunea bădica Vasăli. Amu’, ca copchiii, auzem cî sî vrăjești di Andrii. Și el ni cheama la el și ni spune: «Viniți disarî la mini, cî amu copchilili fac ca sî vadî șini-i ursātu». Merjem la bădica, eu cu copchila șealaltî. Și el ni displete, cî avem codiți, ne dezbrăca în chele și, peste drum di la bădica, era la veșinu gard făcut din nuieli și cu pari bătuți di răchitî. Și ne da o ați în mânî și: «Haida și-ți leaga un par sî vedeți și ursît aveți». Da’ copchila așeea era oleacî mai mari. O dus-o și o leagat un par. Și m-o dus și pi mini bădica. Da’ atunși era noapti, nu videm. Când mă duc dimineața, un șioturos di par și urât. Și așe o fost. M-am dus după unu’ bătrân și m-o adus la casa asta în chinuri mari și nacaz. Că eram necăjiți acasî. Și s-o pornit războiu’ de-al doilea. Eu am rămas însărcinatî și el s-o dus la război. Și eu am născut un băiet și el n-o mai vinit acasî. O murit în război. Eu am rămas cu băietu’ ” (Apostol Casandra, 90 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

În alte localități, se leagă nouă pari, motivându-se că femeia are trei ursite, fiecare indicând trei miri. În acest caz, nu se ghicește una din însușirile viitorului soț, ci însușirile potențialilor pretendenți la mâna fetei, deseori ea neștiind cine se gândește în taină s-o ceară de nevastă: „În sara di An Nou, la 12, dacî fata sî măritî, o ie un om cu copil, o ie un băietan, o ie un ghebos, o ie un strâmb, ea trebuie sî margî la un gard, la ora 12 noaptea, tot așa displetitî, dar bineînțeleș nu poate sî margî cu pielea. Trebu’ sî margî la un grad cu pari. Sî fășe mai înainte gard cu pari și cu nuieli. Merji la gard cu ochii legați, ajiunji la gardu’ șeala și leagî 9 pari. Puni 9 semni. Și dimineața vini sî vadî. La așei 9 pari este altu’ strâmb, altu-i subțiri, altu-i burdăhănos, gros așe, altu’ are 2 crenguți, așeala-i o ursătî cu doi copii. Dacă are o crenguți, îi o ursătî cu un copil. Dacă-i subțirel, îi tânăr. Dacă-i strâmb, îi ghebos. Că numai lumânarea-i dreaptî. Și la aștia 9 la fiecare este un motiv. Și dintr-aiștia 9 unu’ trebu’ sî șie a ei. Cî fimeia are 3 ursătî. Și-o ursătî are trei miri.

Și de asta sî aleg 9 pari” (Irimescu Floarea, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

În zona de munte, populată de huțuli, unde se mai construiesc garduri de răzlogi, fetele recurg și în prezent la legatul parilor: „De Anul Nou, trebuie de numărat 9 pari și al noulea îl legi cu ață. Și dacă-i cu coajă, îi bogat; dacă îi gol, fără coajă, îi sărac. Și cât îi de înalt, așa arată acolo” (Cobeniuc Victoria, 66 ani, satul Nisipitu, comuna Brodina, județul Suceava); „Aceasta a fost în 1989. Era în ajun de Sfântul Andrei și bătrâna, pe care am moștenit-o, mi-o spus: «Uite ce, Lenuța, eu știu un obicei, care se păstrează din bătrâni. Trebuie să te legi la ochi și să te duci la un gard de răzlogi, unde sunt acei pari băgați în pământ, și să numeri de la zece până la unu, adică în ordine descrescătoare. Și când ajungi la unu, îl legi. Deschizi ochii și ai să vezi ce fel de par este. Și când ai să-l analizezi bine, vii acasă și-mi spui». Eu și o colegă de clasă ne-am dus și am numărat, legate la ochi, de la zece la unu. Colega mea n-a început de acolo, de unde am început eu, ca să nu fie aceeași. Și al meu par era subțirel și lung. Al colegei era mai jos și încă o dată folosit, adică scos din pământ, întors invers și îngropat din nou. Venim acasă și povestim. Și bătrâna zice: «Fetelor, voi să știți așa: tu ai să ai, dacă parul a fost subțire și lung, un bărbat înalt și tânăr. Iar tu ai să te căsătorești cu un bărbat, care a mai fost căsătorit, pentru că parul a fost folosit și întors». Și zice: «Da’ cum îi parul?» «Păi mai jos așa». «Apoi așa o să fie și bărbatul tău, mai jos». După ce au trecut câțiva ani, într-adevăr, pot să spun, cu mâna pe inimă, că același bărbat, despre care mi-o spus bătrâna, înalt, subțire, tânăr, acela bărbat l-am luat eu. Iar colega mea s-a căsătorit cu un bărbat divorțat, de statură joasă, mai în vârstă. Deci, exact cum am legat atuncea. Și mama mea povestea că la fel i s-a întâmplat și ei. Fetele, înainte, legau pari și era clar că așa va fi ursitul. Gardul nu era departe de casa mea, sub munte, și încă mai este” (Elena Torac, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Faptul că unele rituri de divinație se regăsesc și la alte etnii (ucraineni, huțuli), denotă că acestea sunt autohtone, atât la noi, cât și la celelalte etnii, avându-și originea în epoca credințelor animiste, când omul considera că toate lucrurile sunt investite cu puteri magice, care pot fi influențate prin magia cuvântului și a gestului ritual. În Dărmănești, localitate populată în majoritate de ucraineni, regăsim rituri divinatorii similare cu ale românilor, cum ar fi legatul parilor, mâncatul turtei sărate. Aceste rituri se săvârșesc în noaptea spre Sfântul Andrei, în Ajunul Crăciunului sau de Anul Nou. La fel ca și la români, ele sunt doar reminiscențele unor elemente din care se compuneau riturile ancestrale de divinație. În comuna Dărmănești, ni s-a comunicat un amănunt, care, odinioară, era obligatoriu pentru ghicitul ursitului cu parii: aceștia trebuiau legați cu panglica de la păr: „Parii se leagă cu panglica din păr. Se merge la ei cu ochii închiși” (Ropciuc Ana, 68 ani, satul Dărmănești, județul Suceava).

Alesul copacilor

Despre această formă de divinație ne-a vorbit o informatoare din Rădăuți, născută în comuna Arbore, care a menționat că acest tip de aflare a ursitului „nu este din zonă”: „De Sfântul Andrei, trebuie să ieși afară cu ochii legați și să mergi în grădină. Și pe ce fel de copac pui mâna întâi, așa va fi soțul tău. Dacă găsești un copac tânăr și drept, va fi așa. Dacă îi mai bătrân, gros și noduros, așa o să fie soțul” (Moscâl Georgeta, 50 ani, Rădăuți, județul Suceava).

Căutatul oilor

Este un tip de divinație foarte arhaic, care s-a păstrat numai în zona populată de huțuli: „Nu era gospodărie fără oi. În turmă erau cel puțin trei berbeci, îi țineau pentru tăiere. Fetele, legate la ochi, mergeau să prindă o oaie. Și dacă prindea o oaie, rămânea nemăritată. Dacă prindea berbec, se mărita în anul respectiv. Și, ca să facă haz, băieții se băgau între oi, se aplecau și ieșeau în față, ca să-i prindă pe ei. Și tot așa, se spune că, la căutatul oilor în ajun de Crăciun, la fel, s-a adevărit” (Elena Torac, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Întrebatul porcului

Dacă parul legat îi arată fetei însușirile fizice și averea ursitului, porcul îi indică timpul când se va mărita (anul în curs, peste un an, peste doi): „Dacă vrei să știi dacă te măriți anu' ăsta, intri în coteț la porc, fix la ora 12, și pui mâna pe dânsul. Și dacă el grohăiește, atuncea te măriți, gata, sigur” (Nichiforeanu Ermiona, 75 ani, Rădăuți, județul Suceava); „Tot de Andrii. Porcu' doarme. Mergi la dânsu' și zâși: «Hur, anu' ista!» Dacă tace, nu te măriți anu' șiala. Mai zâși iară: «Hur, la anu'!» Dacă zâși: «Hru, hru», te măriți. Dacă tot tași, mai zâși: «Hur, la anu'!» Dacă tot tași, nu te măriți doi-trei ani. Când zâși el „hur”, atunși te măriți” (Cenușă Ileana, 74 ani, comuna Putna, județul Suceava); „Zâși odată: «Hur, anu' ista». Nu zâși nimica. «Hur, la anu'». Nu zâși nica. «Hur la șialalt an». Da' tu numeri pe degete câți „șialaltî” ani. Și la care an grohăiește ceva, atunși te măriți, în anul șiala” (Crețan Alina Elena, 30 ani, comuna Putna, județul Suceava); „Am avut o nepoată, i-am zâs cum se fași și ea o auzât și s-o dus să facă. Și-o mers așa la porc atunșia și o făcut așa și exact la cât o grăit, la al doilea an s-o măritat” (Cenușă Ileana, 74 ani, comuna Putna, județul Suceava); „Mai spunea mama că mergea în coteț la porci și spunea niște vorbe, pe care eu nu le știu: «Este sara lui Andrei, spune: mă mărit anul ăsta ori nu mă mărit». Și dacă spunea: «Groh, groh», însemna: «Da, ai să te măriți». Și de câte ori zicea «groh, groh», se spunea că după atâția ani ai să te măriți sau după atâtea luni” (Floarea Apostol, 60 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

Zângănitul lingurilor

Despre acest tip de divinație ni s-a relatat în mediul ucrainean și huțul, deși studiile lui Simion Florea Marian arată că el a fost propriu și românilor: „Când trăia bunica mea, de Crăciun, în seara de Ajun, noi fiind două fete și fratele al treilea, ne spunea: «Luați două linguri de metal și mergeți în spatele casei și zângăniți lingurile, una peste alta. Și unde auziți că bate câinele, în partea aia o să vă măritați». Și [noi]: «Bunică, uite acolo, în cutare loc, o lătrat câinele!» «Ei, draga bunicii, acolo o să te măriți tu». Da' nu era adevărat” (Seniuc Silvia, 58 ani, satul Dărmănești, comuna Mărețâia); „Se iese afară cu lingurile și furculițele legate la un loc și se scutură, ca să facă un pic de zgomot. Și după ce le-a scuturat bine, da' seara, după ce s-a întunecat, ascultă din care parte bate câinele, din partea aceea va fi soarta, ursitul” (Elena Torac, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

*Bilețele în chiroște*¹⁵

Acest tip de divinație este, de asemenea, destul de răspândit: „Am făcut odată și în ajunul lui Andrei piroști. Și ce fac? Am făcut douăsprezece pliculețe cu nume. Și când șierbe căldărușa cu apă pui piroștili. Care sare în sus di prima dată, iei lingura și-o prinzi și care-i acolo, așa-i. Și când am luat și ni-o spus «Giorgi», eu: «Măi, stăi să mai scot unu!». Veronica tot așa o făcut. Ieși «Giorgi». «Măi, da' șini-i Giorgi ăsta?» Și-i zâși și azi «Giorgi din chiroșcă» (Cotos Elena, 69 ani, comuna Straja, județul Suceava); „Terminasem liceul. Eram în învățământ în primul an. Vorbeam cu actualul soț, cu părintele. Și auzisem că faci colțunași. Se cheamă chiroște. În colțunași pui 9 bilețele cu 9 nume de băieți. Se umplu nu cu brânză sau dulceață, ci cu bilețele din hârtiuțe scrise cu mâna. Se pun la fiert. Când încep a fierbe colțunașii, se ridică întâi unul, apoi altul și altul. Și care sare primul îl desfaci și numele acela ți-i ursitul. Și eu iau un colțunaș. Și scrie «Vasile» pe primul colțunaș. Și îl arunc, că nu mi-o plăcut. Și mama mea ia o lingură și ia alt colțunaș și-l desface și zice: «Tu, de când îl cauți pe Mihai și mie mi-o picat Mihai». Și cu Mihai m-am căsătorit, normal” (Irinciuc Livia, 58 ani, comuna Straja, județul Suceava); „Vecina Veronica, verișoara mamei, tot așa o făcut. Și încă nu-l cunoștea pe actualul soț. Tot colțunași o făcut și o scris «Gheorghe» și «Ghiță» și chiar ura numele ăsta. Și-o ieșit numele ăsta. Și-o zis: «Cine-o mai fi și ăsta?» Și așa îl cheamă pe soțul ei. Următorul an l-o cunoscut ” (Păsăilă Ana, 46 ani, comuna Straja, județul Suceava).

¹⁵ *Piroșcă, piroște*, substantiv feminin. Formă regională pentru colțunaș umplut cu carne, cartofi, brânză, marmeladă etc. Conform autorilor DEX, provine din rus. *pirožki*, ucr. *pyrizky*.

Bilețele sub pernă

În alte localități, bilețelele se pun sub pernă: „Mergem cu copchilili pe-afară și fășem niște pripleți¹⁶. Punem: «Vasili», «Grigori», «Ion», cu care am grăit, să văd pi cari îl trag dimineața. Îi punem sub pernă, învăliți într-o hârtie. Când mă trezăm dimineața, trăjem de sub pernă bilețelul așa și unu' vine. Și pe care am pus, nu m-am luat cu dânsu'. Pe urmă n-am mai vrut să fac. Aiestea-s niști minșiuni” (Cotrubaș Rozalia, 80 ani, Solca, județul Suceava).

Obiecte sub strachină

Obiectele folosite în acest tip de divinație au evoluat odată cu societatea. În secolele trecute se puneau buci, bulgărași de pământ, porumb, mămăligă, lucruri care simbolizau bogăția gospodăriei tradiționale. Acum se pun pixuri, creioane, caiete, cărți și alte obiecte, care simbolizează „școala” ursitului, dar și a fetei: „În ajunul Anului Nou, punem 12 străchini pe masă cu gura-n jos. Și punem: inel, buci, sopen, cheptene, oglindă, usturoi, șeapă, de toate felurile punem. Da' pune mama mea sau o soră mai mare, care nu juca. Noi țanem ochii închiși ori ne da afară și stam în tindă. Și vinem și fiecare ridica câte o farfurie de așa. Și-apoi, când o ridicai, îți chica. Dacă îți chica oglindă, era fudul. Dacă îți chica cheptene, era colțat. Dacă chica buci, era pletos. Dacă chica usturoi, era iute, rău. Dacă chica ceapă, spune: «Ău, îi miroase din gură, îi pute din gură!». Și-apoi râdeam. Dacă era inel, era bogat, fudul, aur, că trebuia să pui numaidecât inel de aur. Așa, simbolurile astea de fetie, de joacă, așa” (Eugenia Teleagă, 65 ani, comuna Horodnicu de Jos, județul Suceava). Informatoarea a făcut aceste „vrăji” pe parcursul a trei generații: „Eu cu fetele mele am mai făcut, ca să avem haz, de răs, așa: «Hai, voi duceți-vă afară și mama vă pune». Cu parii, nu pre. Cu masa și străchinile, că era în casă, nu ne vide nimeni. Nu să vie șineva, să ne găsească ce vrăji facem, ca să-mi mărit fetele. Eu n-am crezut, da' așa, ca să avem simbol de răs: «Hai, mamă, ne pui iar străchinile?» I-am spus nepoțicăi mele, Diana, că eu am opt nepoți, doi nepoți și șase nepoate: «Uite, dacă bunica o să mai trăiască, Diana, și-ai să vii, mama o să facă revelionul, da' bunica pune farfuria așa». Și-apoi o venit în ziua de Anul Nou și i-am făcut, că și-n ziua de azi mă pomenește. Punem creioane, pixuri, ceva de carte, că așa îi la școală și ea o ridicat pix. Zâc: «Ău, ai să șii scriitoare!» Da' ea n-ave răbdare, le-o ridicat aproape pe toate: «Bunică, da' ni-o chicat și inel!» Și-acum și asară ni-o spus: «Bunică, da' când mai fașem?» «Nu, de-acuma trebuie să așteptăm ajunul Anului Nou.» «Bunică, da-mi fași?» «Îți fac, zâc, uite o ieu și pe Alina, și pe Diana». Zâc: «Uite i-am făcut lu' Raluca și i-o

¹⁶ *Pripleți*, substantiv masculin. La întrebarea noastră: „Ce înseamnă «pripleți?»”, informatoarea a răspuns: „Bilețele”.

chicat inel, frumos și bogat». Că punem și mămăligă, așa, și i-o chicat bogat. Și, într-adevăr, o luat un băiet bogat, cu școală. Zâși: «Bunică, da-mi chică și mie așa?» «Apoi, zăc, cum râdiși, na» (Teleagă Eugenia, 65 ani, comuna Horodnicu de Jos, județul Suceava). La întrebarea: „Când a fost «vrăjitul» Ralucăi?”, informatoarea a răspuns: „Cu doi ani în urmă. Amu, de Crășionu’ ăsta au fost doi ani. Asta o fost iarna, și toamna, la 13 septembrie, s-o căsătorit”. La întrebarea: „Mămăliga ce înseamnă?”, informatoarea a răspuns: „Bogat. Pâine sau mămăligă înseamnă bogat. Sau porumb, cartofi, șeava alimente, dacă pui, îi bogat. Și lut. Punem lut, o bucățică de bulguraș¹⁷. Pe tata niu îl trimitem pe ogoare și de la cârțițe adușe o bucățică, o învelem în hârtie și-o punem. Lut [înseamnă] bogat, pământ mult. Nie întruna ni-o chicat și-s sătulă de hlei¹⁸. Am opt hectare, nu-mi mai trebuie atâta hlei” (Teleagă Eugenia, 65 ani, comuna Horodnicu de Jos, județul Suceava).

În zona huțulă, din acest tip de divinație s-au păstrat mai multe elemente: divinația se execută înainte de punerea pe masă a celor 12 bucate rituale, iar fata pune mâna de trei ori pe farfuria: „În ajun de Crăciun, la noi se fac [vrăji] pentru fetele, care vor să știe cu cine se vor căsători. Înainte de a pune cele 12 feluri de mâncare de post (grâu, ciuperci, orez, bob, salată de fasole, colțunași, sarmale de post, compot din fructe uscate, borș de sfeclă cu urechiușe, peștele nu lipsește de pe masă), dar înainte de a așeza această masă, se pun farfuria cu gura în jos, iar sub fiecare farfurie se pune un obiect: pieptene, inel, spălător, carte, caiet ori pix și altele. Fata se leagă la ochi. Ea nu trebuie să vadă ce și unde s-a pus. Și trebuie să pună de trei ori mâna pe acele farfuria. [Contează] primul lucru, pe care a pus. Dacă a pus mâna pe inel, se va căsători. Dacă a pus mâna pe pieptene, va fi bogată, ca dinții de la pieptene. Dacă va fi spălătorul (așa se spune la cârpa de vase), nu va fi cine știe ce. Va fi așa spălătorul tuturor, adică o femeie desfrânată. Asta reprezintă spălătorul. Dacă va fi carte, va învăța. Dacă va fi pix, va fi scriitoare. Și după aceea se așezau [la masă]. Și toate care au făcut asta – bunica, mama mea – povestesc că, în mare parte, s-a adevărit” (Elena Torac, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Uitatul în oglindă

Oglinda este obiectul cel mai des folosit în divinația populară. Conform gândirii populare, în anumite condiții, ea îți poate arăta ursitul: „Asta-i de Sfântu’

¹⁷ *Bulguraș, bulgurași*, substantiv masculin. Diminutiv de la bulgăre.

¹⁸ *Hlei, hleiuri*, substantiv neutru. Regionalism cu sensul de pământ argilos. „Înainte se zășea: «Câte hectare de hlei ai?» Acuma sî zâși: «Câte hectare de pământ?»” (Teleagă Eugenia, 65 ani, comuna Horodnicu de Jos, județul Suceava). Potrivit autorilor DEX, provine din ucr. *hlej*. Conform altor cercetători (Gheorghe Ioniță, Nicolae Miulescu), este de origine autohtonă, provenind din stratul indo-european al limbii geto-dace. Cuvântul este prezent și în limba engleză (*clay*) cu sens de „argilă, pământ”, având și un derivat *clayey* cu sensul de „cleios”; îl regăsim și în ucraineană (*hlej*). Cf. Gheorghe Ioniță, *Reconsiderarea istoriei. Geto-dacii*, p. 178.

Vasile, de Anul Nou. La ora 12, într-o cameră numai tu sânguri și și te dezbrăși în chelea goală și te uiți în oglindă. Și-l vezi pe dânsu' acolo, care ți-i partea ta" (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

În altă variantă, ghicirea în oglindă se desfășoară deasupra fântânii: „Di Andrii și fășeu? Fetili cari vreu ca și vadî șini li ie, la 12 noaptea, spre zâua di Andrii, di cu sara ung tăti corzâli cu usturoi, la tăti ușâli pân' în afara căsii, pentru lupi. Și fata cari vre și și cîsîtoarească și vre și vadî șini o ie, la 12 noaptea, și dizbraci cu pielea goală, și displetești și cumpără o oglindă nouă, da' nu și uitî la dînsa pânî nu ajiunji la fântânî. Și-atunși când ajiunji la fântânî, deschide ochii și-și vedi ursâta în oglindă. Deasupra fântânii” (Irimescu Floarea, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava); „La miezul nopții, te dezbraci și te uiți în oglindă și-l vezi” (Păcu Raluca, 26 ani, Rădăuți, județul Suceava).

Alte variante ale acestui rit de divinație recomandă ținerea în mână a unei lumânări. La lumina ei, se vede chipul ursitului; iar după dărele de fum, se ghicește litera, cu care începe numele său: „În fața oglinzii, cu lumânări. Să fii singură în cameră și să te uiți în oglindă, cu lumânări aprinse și în pielea goală, la 12 noaptea” (Coneac Alina Ionela, 24 ani, Rădăuți, județul Suceava); „Zicea mama că și cu o lumânare. Ții lumânarea în mână și te uiți în oglindă la ora 12. Și fumul de la lumânare formează o literă. Și acea literă este inițiala numelui ursitului” (Păcu Raluca, 26 ani, Rădăuți, județul Suceava).

Uitatul în fântână

Apa joacă un rol foarte mare în riturile divinatorii, ea fiind o „oglinză” naturală, prin care forțele magice comunică cu omul: „La miezul nopții să te dezbraci în pielea goală și, cu o lumânare în mână, să te duci să te uiți în fântână. În fundul fântânii, că acolo vezi ceva. Da' o zis că-i tare fioros. Te uitai drept cu lumânarea în fundul fântânii și vedeai totul ce ți se întâmplă” (Nichiforeanu Ermiona, 75 ani, Rădăuți, județul Suceava); „Eu știam că, în sara de Anu' Nou, la douăsprezece ceasuri, așa și grăie la noi, grăie fetele, da' eu eram o copchilandră, o zâs cî dacî pui un tulpă, un hobot, cum era la noi, și te uiți în fântână cu o lumânare aprinsă, o zâs cî vezi șini ti ie. Da' eu m-am uitat di multi ori și am așteptat și văd măcar o umbră și n-am văzut nimica. Cî drept vă spun” (Pascari Viorica, 78 ani, satul Costișa, județul Suceava); „În seara Sfântului Andrei [fetele] se uitau, spre miezul nopții, într-o fântână. Dacă era lună, puteau să vadă un chip” (Teleagă Elisaveta, 57 ani, comuna Straja, județul Suceava).

Spălatul cu apă și uitatul în căldare

„Fetele tinere spun așa: dacă iei apă din izvor, neîncepută, într-o căldare și te scoli la miezul nopții de Sfântul Andrei și te speli cu ea și lași să se limpezească și te uiți, îți vezi ursitul. Faci asta în casă. Și golani de băieți puneau pe ascuns în apă dohot, ceva chestii din astea. Și în momentul, când se spăla fata acolo, vă închipești cam ce ursită vede” (Popescu Mircea, 54 ani, satul Falcău, comuna Brodina).

Paharul cu apă și verigheta

„Se pregăteau să se culce mai de cu seară, pentru ca, înainte de 12, să se scoale (asta-i ceva autentic, care am văzut nu numai în Igești, ci și aici, în Rădăuți) și să pună apă curată, da' scoasă la ora 12 noaptea fix din fântână. Turnau în paharul acela, în care era pusă o anumită cantitate de cenușă, cam o lingură sau două, și puneau o verighetă de la o persoană căsătorită. Îi dădeau drumul acolo și lăsau să se limpezească, da' nu știu cât. Tot în noaptea aceea se uitau și vedeau ce se întâmplă cu ele în anul care urma: se căsătoreau sau nu se căsătoreau. Îi vezi pe amândoi acolo, în fundul paharului. Am văzut și eu. Aveam un văr. Și fiica unei cunoștințe de ale mele îl plăcea. A stins lumina și, cu o lumânare sfințită, s-a uitat în pahar și a văzut. Mi-arată ea: «Uite ce-i la mine». Exact vărul meu, în același costum, parcă-l văd, cu pălărie bej, costum bej, acolo-n fundul paharului și coana Corina. Preoteasa o pus și pentru mine. Mă uit. Exact văd casa mea asta și cu balconul și altceva nimic” (Nichiforeanu Ermiona, 75 ani, Rădăuți, județul Suceava).

În altă variantă, lângă paharul de apă, fără cenușă, se pune o farfurie cu făină de grâu: „Tot am făcut, da' n-am văzut nica. Pui într-o farfurie făină de grâu. Pui un pahar de apă, tot neîncepută. Și la ora 12 spre Sfântul Andrii sau de Revelion, dai drumu' la o verighetă de-a cuiva sfințită de preot, nu o verighetă oarecare cumpărată de oriunde. Și te uiți, la ora 12, în paharul șeala, că adică îți vezi ursitu', viitoru' soț, da' mie nu mi s-o întâmplat” (Crețan Alina Elena, 30 ani, comuna Putna, județul Suceava).

Turta sărată și visarea ursitului

Oniromanția este utilizată din cele mai vechi timpuri și în practica de ghicire a ursitului de Sfântul Andrei. În cazul acestui tip de divinație, visele sunt provocate în mod deliberat cu ajutorul unui aliment (turta sărată): „Am făcut eu. Mi-o spus cineva: fă așa. În ajun de Sfântu' Andrii, n-am mâncat nică tăți zăua. Și sara, înainte de a mă culca, mi-am făcut o turtiță de făină de grâu cu sare. Da' sare de așeea mare și multî. Am prăjit-o pe plită, am fript-o și am mâncat-o și n-am băut apă deloc. Noaptea, pe cine visezi că vine și îți aduce apă, acela ți-i ursātu' adica. Și l-am visat pe soțul meu și așa o fost. Asta-i făcută pe chelea mea” (Crețan Alina Elena, 30 ani, comuna Putna, județul Suceava); „Se fași turtiță din făină, da' foarte sărată. Și s-o coci așa pe plită și s-o mănânci sara și să vezi șini îți dă noaptea apă. Așela și-ți dă apă noaptea, însămnî că așela-i ursita care o să te ieie. Aiestea îs tăti din popor, da' să știți că de multe ori îs foarte adevărate. Acuma se întâlnesc pentru ursită la discotecă” (Cenușă Maria, 78 ani, comuna Putna, județul Suceava); „În ajunu' lu' Andrii fetele fac așa: ajunează și fac turti sarată. Da' când sî culcî sî nu beie apă. Și adoarme. Și visează dacă-i ursātu' așela ori nu. Așela și-i dă apă, așela îi ursâta sa. Eu am visat că am mers în tindă și luam capacu' de la beci. Vini un

moșneag. Zic: «Dă-te di aiși sî scot». Zâși: «Mai stăi cî vini așa, Giorgi, și ți-a da apî». Cî eu vroiam sî scot apî. Și chiar așa este” (Cotos Elena, 69 ani, comuna Straja, județul Suceava); „Am făcut o dată la București când eram. N-am mâncat. M-am dus la serviciu, că eram taxatoare pe autobuz. Era în 1952. N-am mâncat nica tăți zăua. Sara ni-am făcut, unde stam la gazdă, o turtiță nicuți, zâc, s-o pot mânca, saratî tari. Apî sî nu bei. Și ce crezi, apî nu ni-o dat nime sara, da’ am văzut așa pi o vali mulți soldați. Și dintr-unul figura lui Gică era, soțul meu. Și, când m-am trezât dimineața, am zâs: «Eu am jisat soldați, d-apu doar nu m-oi duși la război». Și chiar așa, n-o durat mult și ne-am cunoscut, ne-am luat, și-am trăit și l-am îngropat și-am rămas și singură de-atâția amar di ani. Noi ne-am luat, când el era militar în termen. Militar era și când ne-am cunoscut. O mai făcut încă un an de zâli, după ce ne-am luat. Visul o fost corect” (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

În cazul altor persoane, ritualul nu funcționează: „Eu n-am visat, n-am căpătat apă de la nimeni și dimineața am făcut o gură plină de herpes” (Păsăilă Maria, 46 ani, comuna Straja, județul Suceava).

În altă variantă, turtița nu se sărează. În schimb se prepară după un rit mult mai elaborat, care implică și nuditatea rituală: „Așa spuneau colegele mele: «Mergem în pielea goală la pârâu și luam apă în gură din pârâu și mergem acasă și mă punem cu fața-n sus și pe buric punem făină albă și dădem drumul la apă din gură. Apa venea pe aici, pe la sân, până pe buric. Și acolo învârtem oleacă cu degetul și facem așa un pic de aluat și punem sub pernă». Și spuneau că visezi ursita, cu cine ai să te căsătorești” (Ungureanu Maria, 58 ani, Solca, județul Suceava).

În comuna Dărmănești, am aflat că turta se face după o rețetă strictă: „Turtă se face după o rețetă strictă: o lingură de sare, o lingură de făină și o lingură de apă. Și să nu vorbești cu nimeni (Ropciuc Ana, 68 ani, satul Dărmănești, județul Suceava).

Pieptenele, oglinda și busuiocul sub pernă

Busuiocul este considerat o planta cu proprietăți oraculare dintre cele mai deosebite. Pentru a provoca visul premonitoriu, acesta se pune sub pernă sau sub cap: „Pui busuioc sub pernă și, noaptea, îl visezi pe cel, pe care trebuie să-l iei” (Bain Elena, 57 ani, satul Falcău, comuna Brodina, județul Suceava); „Fetele își puneau sub cap o batistă cu busuioc, ca să-și viseze ursita” (Teleagă Elisaveta, 58 ani, comuna Straja, județul Suceava); „Iei busuioc, când vine preotul la sfințit, din struțul¹⁹ lui și-l pui sub pernă. Îl furi de la preot. De fapt, cam se ia de față cu el” (Coneac Alina Ionela, 24 ani, Rădăuți, județul Suceava).

¹⁹ *Struț, struțuri*, substantiv neutru. Regionalism cu sensul de mănunchiul de busuioc, cu care preotul ia agheasma din vas pentru a stropi. După autorii DEX, provine din germ. *strauss*.

În altă variantă, alături de busuioc, se pun și alte obiecte care aparțin fetei, de obicei, pieptenele și oglinda: „Din liceu știu. O bucată de busuioc, o oglindă și un pieptene – le pui sub pernă și, noaptea, visezi. Și dacă nu visezi, nu te măriți anul ăla. Și dacă visezi, te măriți cu el” (Pâcu Raluca, Rădăuți, județul Suceava); „De Andrei, pui pieptenele sub pernă, sau busuioc, ca să visezi mirele. Iei pieptenele, cu care te piepteni seara, și-l pui sub pernă. Se zice că visezi” (Coneac Alina Ionela, 24 ani, Rădăuți, județul Suceava).

Sânziene sub pernă

Acest tip de divinație se efectuează de Sânziene, la 24 iunie, când, conform tradiției, cerurile se deschid și acest moment este propice actelor de divinație: „Culegi flori de sânziene și le pui sub pernă și se zice că îți visezi mirele” (Coneac Alina Ionela, 24 ani, Rădăuți, județul Suceava). De remarcat că, în unele localități din Bucovina, fetele au sărbătorit Sânzienele, chiar în vara acestui an (2009), după tradiția străveche: sculatul de dimineață, pe rouă, culesul florilor și tăvălitul prin grâu, fierberea ceaiului de sânziene și spălarea corpului cu aceste plante: „Sânzienele. Înainte vreme [fetele] se strângeau și luau fel de fel de flori din grâu și se primblau prin grâu. Se scâldau de Sânziene prin grâu, da. Pe rouă, dimineața, în grâu. Și era frumos timpul ăsta, da’ nu știu ce știau fetele pe timpul ăla. De fapt, și-acuma fac, da. Strâng flori de care sunt prin grâu, sânziene, albăstrele și după aceea fac trânte, trântături²⁰ așa prin grâu. Strică grâul, se joacă prin grâu” (Calancea Maria, 46 ani, comuna Horodnicu de Sus, județul Suceava). La întrebarea „De ce fac aceasta?”, informatoarea a răspuns: „Pentru ziua asta importantă, așa-i obiceiul în ziua de Sânziene, pe 24 iunie. Îi frumos. Făceau ceai, făceau în apă și se spălau în apa aia de Sânziene cu sânzienele din ziua aia, că tare-s de leac. Și făceau coronițe împletite în trei, patru. O purtau pe cap în ziua aceea” (Calancea Maria, 46 ani, comuna Horodnicu de Sus, județul Suceava).

Învârtitul pernei

Unele tinere cred că și perna, supusă unui ritual de învărtire, le poate arăta ursitul în vis: „Se învărte perna de o sută de ori înainte și de o sută de ori înapoi și te culci pe perna aia și tot visezi mirele. Cu perna am făcut, da’ n-am visat nimica” (Coneac Alina Ionela, 24 ani, Rădăuți, județul Suceava).

Semințele de cânepă și visul

Unicele informații despre acest tip de divinație le-am cules din mediul huțul. Se aruncă semințe de cânepă peste trunchiul, pe care se taie lemnele, care se afla,

²⁰ *Trântătură, trântături*, substantiv feminin. Formă populară pentru *trântire, trântiri*, substantiv feminin. Acțiunea de a (se) trânti și rezultatul ei.

de obicei, într-un șopron: „Când eram tânără, am semănat cânepă în șopronul, unde se tăiau lemnele, apoi am visat. Eu am făcut asta împreună cu o verișoară de-a mea și așa râdeam de tare, că am uitat ce-am visat. Da' ea a visat un străin cu căciulă neagră și exact așa o dat Dumnezeu ei. Semănam cânepă de trei ori, în șopron, unde tai lemne, în seara de Sfântul Andrei. Spuneam: «Andrieu / la conopliu seiu / Bez domu uznati / Coho podumati». În traducere: «Lui Andrei / Îi semăn cânepă / Ca să-mi dea de știre / La cine să mă gândesc» (Cega Parasca, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

În altă variantă, se păstrează și elementul nudității ritualice: „Înainte de Sfântu' Andrei, trebuie de cumpărat semințe de cânepă. Seara, fata se dezbracă goală și le seamănă unde se taie lemne. Și cu fusta sau cu cămașa dă peste aceea. Și n-are voie nimic să vorbească. Apoi se culcă și visează pe cine are soarta. Asta am făcut și eu. Da' am visat că n-am cunoscut. Și așa o venit. Cum am visat în costum negru și nu știu ce. El tot o fost de aici, da' o fost mulți ani în altă parte” (Cobeniuc Victoria, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava). Dacă fata se află în posesia unei poze sau a unui lucru, care aparține flăcăului, cu care are relații de prietenie, le pune sub cap, pentru a înlesni actul divinației: „Atunci când semănați cânepa și aveți o poză de-a lui, puteți să puneți poza și visați pe cine o să luați. Și un lucru de-al lui se poate” (Cobeniuc Victoria, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Uneori se dă numai cu cămașa peste trunchiul de tăiat lemne, fără să se „semene” semințe prin șopron: „Mai de mult, ne strângeam la o casă, ne dezbrăcam pe hol în pielea goală, și cu cămașa mergeam la trunchi și acolo dădeam cu cămașa aceea peste trunchi și ziceam: «De Sfântu' Andrei / Să deie Dumnezeu noroc / Sî văd pe care o să mă ieie». Și erau niște băieți pe drum. Mai de mult nu erau lumini. Și aprindeau lanterne. Și ne prindeau în chelea goală. Noi, pe jos. Da' râsetele de pe lume erau, ferească Dumnezău” (Ropciuc Ana, 68 ani, satul Dărmănești, județul Suceava).

Ruga la lună

Luna a jucat un mare rol în arta divinației și în alte practici magice. Despre implicarea ei într-un rit de aducere a unui ursit concret, efectuat în seara Sfântului Andrei, ni s-a vorbit în comuna Dărmănești: „Când iese luna, mergi pe hol și te uiți la lună și vrăjești, spui: «Lună, lună, fii voioasă / Să mi-l aduci pe acela să mă ieie» (Ropciuc Ana, 68 ani, satul Dărmănești, județul Suceava).

Piroștele și mâțul

Informatoarea Torac Elena din Brodina a ținut să menționeze că ghicitul cu piroștele este „specific zonelor de munte”: „Cine avea fete multe, în seara de

Crăciun, făcea trei chiroște²¹ și le punea în trei colțuri ale casei și le da la mât²², să le mănânce, da' să fie mâtul sătul. Și dacă mânca chiroștele acelea, înseamnă că se mărita fata repede. Și dacă numai mușca, apoi mai dura. Asta am făcut și asta știu” (Cega Parasca, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava); „De Anul Nou se fac piroște. Dacă este pisică, să-i dai o piroșcă să mănânce. Dacă mănâncă, e bine. Dacă o ia și o pune de-o parte, atunci mai stă pe loc” (Cobeniuc Victoria, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Găluștele și mâtul

Uneori, în loc de piroște, se utilizau găluștele: „Se făceau găluște grase, ca să mănânce. Dacă pisicul doar trăgea din ea, se spunea că o să rămână gravidă” (Utopilă Ilie, 49 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Practici divinatorii tradiționale. Ghicitul în bobi

În afară de practicile divinatorii executate exclusiv de Sfântul Andrei, de Crăciun sau de Anul Nou, există unele, la care sătenii recurg în orice perioadă a anului, când au de rezolvat o problemă complicată. Cândva, ghicitul în bobi era o practică obișnuită în mediul rural. O informatoare din Arbore mărturisește despre mama sa: „Ea căta în boghi, da' numa' pentru casa noastră, nu căta la oameni străini. Să vadă dacă om câștiga vo doi bani, om vinde boii, dacă sî plâte ghiru²³, de-aiestea. Zâșe mama: «Vine iar și mă fontuiește²⁴, măcar sî videm dacă putem vinde boii, dacă om vinde găini să fașem iară bani di gaz, di ulei, di câti». Da în boghi înainte de a merge la târg” (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava). În comuna Arbore a fost până nu de mult o bătrână, care dădea în

²¹ *Chiroșcă, chiroște*, substantiv feminin. Formă regională pentru *piroșcă, piroște*, substantiv feminin. Colțunaș umplut cu carne, cartofi, brânză, marmeladă etc. Potrivit autorilor DEX, provine din rus. *pirožki*, ucr. *pyrižky*.

²² *Mâț, mâtți*, substantiv masculin. Termen popular pentru *pisic, pisici*. Conform autorilor DEX, provine din *mâtă*.

²³ *Ghir, ghiruri*, substantiv neutru. Forma populară pentru substantivul *bir*.

²⁴ *A funtui*, verb de conjugarea a patra. Termen regional pentru verbul *a sechestra*. În trecut, în localitățile rurale, se practica sechestrarea unor bunuri materiale de la persoanele, care nu plăteau impozitele la stat: „Asta am pășit și noi. La oamenii, care nu plăteau dările la primărie, se trimeteau casierii prin sat și îi *fontuiau*. Începeau de la mijlocul anului, lunile iulie, august. De la primărie le spuneau: «Cutărică are de dat 300 lei, mergeți și luați jumătate din bani». Și se repezeau oamenii ăia la zestre și luau un covor. Din ladă luau baticuri. La noi au venit și au luat bondița, cum erau bondițele cu flori frumase, și doi saci cu făină din cămară. Mi-i așa o silă să-mi aduc aminte prin ce momente au trecut, fiindcă, săracii, ai mei erau trecuți la chiaburi, dar nu aveau prea multă avere. Luau produse contravaloarea banilor, care trebuia să-i plătești ca impozit la stat. Cel mai greu era când îți luau animalele din grajd. Tot ce luau se comercializa, pentru că nu se dădea înapoi. Bondițele și covoarele încă ți le înapoia, dacă plăteai impozitul” (Apostol Floarea, 60 ani, comuna Arbore, județul Suceava). La întrebarea: „De unde provine cuvântul *a funtui*?”, informatoarea a răspuns: „Eu cred că ăsta-i numai austro-ungar, pentru că multe cuvinte avem de la dâșii luate”. Provine din germ. *pfund*.

bobi. La momentul cercetărilor noastre, bătrâna respectivă murise, iar fiica nu i-a moștenit meșteșugul: „Era baba așea, ghișe ghini. Ea știe și în boghi și în cărți. Iohănoaia îi zășe. Amu o rămas fata mai ghișește-n cărți” (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava). Este o situație caracteristică pentru fenomenul magic contemporan. Astăzi, ghicitoarele în bobi sunt puține și se caracterizează printr-o reticență, proprie majorității persoanelor care practică rituri magice. Ele nu vor să afle lumea că dau în cărți, în bobi sau în cafea, practicarea unui rit divinătoriu fiind considerat de către biserică un păcat. La spovedanie preotul întreabă dacă ți-ai dat în cărți, în bobi etc. În mediul huțul, datul în bobi se întâlnește mai des, recurgându-se la el pentru rezolvarea problemelor importante. În zonele de munte s-a conservat o situație, care, în trecut, era specifică pentru întreg spațiul rural. În mediul sătesc românesc, ca și în republica închipuită a lui Platon, divinația era o practică curentă ce determina în multe privințe comportamentul oamenilor: „Mama mea, când are o problemă mai serioasă de rezolvat, la primărie ori la tribunal, ori de clarificat ceva, fiind și departe [cătunul Ehrește] pe munte, și, ca să nu coboare degeaba, dă în bobi. Și i se arată: va rezolva în ziua respectivă sau nu. Și dacă îi pică că nu rezolvă, nu se pornește la drum. Și asta de la bunica o moștenit-o. Pe mine încă nu m-a învățat. Dar să vă spun ultimul exemplu. Eram în campania electorală și vroiam un anumit primar. Și-i spun mamei că vroiam o schimbare. Și mama o dat în bobi și mi-o spus: «Nu va fi». La al doilea scrutin fierbeam să știu. Am sunat-o pe mama și mi-a spus: «Nu va fi»” (Elena Torac, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Iată cum descrie o informatoare datul în bobi: „Trebuie 41 de bobi. Se pun pe masă. Îi învărți de trei ori cu mâna în jurul lor și faci o cruce. Faci trei grămăjoare și scoți din fiecare câte 4 bobi. Prima grămăjoară îi primul rând. A doua îi al doilea rând. Și a treia îi al treilea rând. Numeri bobii din fiecare rând și vezi ce ți-o ieșit. Dacă îți cade 4, 4, 4 peste tot, înseamnă că n-ai de ce să te pornești unde ți-ai pus în gând, că e închis tot. Dacă ai să ai o veste, pică câte un bob. Dacă îți pică trei boabe, asta înseamnă că e bine, poți să mergi, poți să încerci să faci. Dar dacă îți cade, mai ales la al treilea rând, 4, 4, 4, înseamnă că nu trebuie să faci și să nu te pornești, pentru că ți-i închis tot. Nu se alege nimic din treaba aceea. De asemenea, dacă la rândul de jos îs câte patru bobi, îi jurat să nu te apuci de lucrul acela și să nu te pornești unde ai vrut, pentru că nu e bine. Iar dacă aștepți pe cineva, și îți cade un singur bob, mai ales la mijloc (căci mijlocul este pragul), înseamnă că-s pe drum. Un bob înseamnă drum. Dacă pică cinci, vin cât mai repede. Trei este colac. Patru, masă. Doi înseamnă îndoială. Și dacă la mijloc îi patru și pe la margini îi unu sau trei, tot îi bine” (Lișciuc Paraschiva, 58 ani, satul Ehrește, comuna Brodina, județul Suceava).

Bobii pot fi de bob, de fasole, de porumb. În cazuri extreme, când nu se găesc bobi, se folosesc pietricele: „Mie mi-a dat odată o femeie cu pietrele, la Sadău, pe pod. Am avut o pagubă: doi miei au dispărut. M-am întâlnit cu femeia

aceea la Sadău și hai, n-aveam cu ce, cu pietre. Ana Calenici se chema. Cum mi-o spus, așa o fost. Mi-a spus că o să-i gălesc. Asta de nevoie o strâns pietricele, că n-o avut altceva. Că nu se face cu asta. [Am strâns] de pe drum, de pe jos, care erau mai mici” (Cobeniu Victoria, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Chiromanție

Despre ghicitul în palmă informatorii noștri ne-au relatat doar din amintiri: „Eu eram fată și ni-o spus șineva din sat: «Uite, eu am fost la așa și ni-o spus». Știi că copchilele vor să știe șini le ie. Și am mers hăt încolo pe drumul Dorneștiului din Rădăuți. Era cu șaizeci de ani în urmă. M-am dus la una, o femeie amărâtă. Era o femeie așa dupoasă²⁵, nespălată, cu părul nepieptănat. Era într-un bordei așa parcă s-ar fi năruit pi dânsa. Ave tare mulți mâți, ave poate vreo douăzeci. Probabil era româncă. Asta cata în palmă. Mâna dreaptă i-am dat-o. Și s-o uitat în palmă la mini și ni-o spus că am să am trei copchii. Mai întâi ni-o spus că ai să ai, da’ mai târziu, după și ai să te măriți. Și am să lucrez și am să am bani. Uite, lucrez și am bani. Și copchii trii am, cum ni-o spus ie, vrăjitoare și era. Da’ cu șini ave ea di lucru – cu așel rău, ori cu așel bun – nu știu, da’ ni-o spus viitorul” (Pascari Viorica, 78 ani, satul Costișa, județul Suceava).

Ghicitul în ligheanul cu apă

„Povestea mama și tata că era un om, știem cum îl chema, da’ am uitat, și el îl ave pe necuratu’ și el poveste tăt. Te dușei și-i spuneai tăt. Tata o făcut o bubă la un chișior, la jenunchi și l-o vindecat. S-o dus și i-o spus: «Uite, ai călcat într-o urmă re». Și l-o descântat și i-o dat șeava să se ungă. Și în două zâli s-o uscat buba și i-o trecut și n-o mai fost nică. Da’ el fășe cu lucru’ rău și fășe. Era o educatoare aișia și era fată bătrână. Ave vreo 40 de ani și nu era măritată. Și ar fi vrut să se mărite, sāraca, că era și bogată și școlită. Și i-o zâs că i-o făcut șineva, ca să nu se mărite. Și, haida, o auzât ea că la Cajvana este unu’, care îți ghișești. Drept așa o fost. Am luat și ne-am sculat într-o dimineață, și ne-am dus amândouă până în Cajvana. Încă nu era răsărit soarele, când am ajuns. El stăte lângă cimitir. Am mai stat noi și-am stat, până s-o trezât moșneagu’. Încă nu era trezât ghini, legat cu o cârpă roșă așa-ia era moșneagu’, parcă era indian. Și l-am sculat din somn și hai să-i ghișească ei să-i vadă partea. Ea era de la Volovăț. Nu se mărita. Tăți vineu, se uitau la dânsa, dar nimeni n-o șere, nu-i șere mâna nimeni. Ea o zâs așa: «Vreau sî știu și eu dacă mai am vreo parte sî mă mărit». Pune moșneagu’ un lighian alb și pune apă acolo, o mătură, busuioc, și o crușiță la nijloc. Eu am zâs: «Nu stau, nu stau». Da’ ea o zâs: «Stai tu, Domnică, că și eu mă tem». Se uită moșneagu’ și

²⁵ *Dupos, dupoasă*, adjectiv. Formă populară pentru *dupuros, dupuroasă*. Ciufulit, zbârlit. Potrivit autorilor DEX, provine din *dup* (reg. „smoc de păr, de lână”) + suf. -uros.

spune: «Partea ta îi însurat și are patru băieți²⁶. Uite o broască mare cu patru broscuțe niși s-arată aiși». Noi nu le videm, că mă mai uitam. Și zâși: «Dacă vrei (nu știu câți bani i-o șerut) eu îți fac, da' trebuie să omor broasca mare (soția lui)». O spus că partea ei era îmbrăcat în haină militară, era milițian. Și zâși: «Trebuie să-i țai pe aiștia niși». Și ie o zâs: «Nu, nu, nu-mi trebuie!» N-o vrut să facă. Am ieșit de-acolo, vai de mine, împușcate, și-am fugit. Și niși nu s-o mai măritat. Îi mort de când viecii moșneagu'. Doar atunșia era bătrân cât stânca" (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

Căutatul în psaltire

„Ai văzut și așa de la Botoșana cât de drept ni-o spus. M-am fost sfădit cu soțul și zâșem că nu mă mai împac. Și mama o zâs: «Tu, Domică, du-te, că uite că s-o dus și cusca la Botoșana și așa cată în *Psaltire*». Unu' Gheorghe, și-amu cred că trăiește. El îi șiștav²⁷ de chișioare și grăiește rău. Și m-am dus acolo, niși nu știu cu șini m-am dus, cred că tot cu Maricica, că ei îi plășeu dusurile iestea. Și m-am dus acolo. El în *Psaltire* căta și spune ghini. El șete un psalm. Șete psalmul, unde se deschide cartea. Crușe o făcut peste *Psaltire* și o zâs: «Deschide-o». Și am deschis-o. Și, unde am deschis-o, de acolo psalmul o șetit. Și șete el, așe spune. Și s-o nimerit așa ori așa o fost să fie: «Mare bucluc ai, mare bucluc ai. Și zâși că nu ți-a trebui bărbatul ista, care îl ai (de parcă aș și avut altul!), da' să știi că nu scachi di dânsu'». Că eu zâșem să văd dacă mă despărțasc, îmi cresc copchiii singură. «Nu, nu scachi di dânsu', că s-a mai fași el bun, da' nu mult, câteva luni s-a fași bun. Și ai patru băieți». Da, ni-o zâs deodată. Zâc: «Da». «Ai doi băieți și două copchili». Zâc: «Am». Zâși: «Una îi bună și una are șeava, o patimă (așa cum zâc ei). Da' asta, care socoți că tare-i bună, asta are să șie re până la urmă, n-ai să ai parte de dânsa, n-are să te asculte. Da' de la astlaltă ai să ai mare noroc, mare noroc are să aibă ea, dar șealaltă n-are să aibă norocul ista». Și așa o fost, uite" (Moscal Domnica, 77 ani, comuna Arbore, județul Suceava).

Ghicitul cu fusul

Persoana care recurge la acest fel de a ghici își pune o dorință în gând, urmărind mișcarea fusului: „Băbuța sau fata tânără toarce cu fusul legat de fir. [Întrebă]: «Mă mărit sau nu, câți copii am să am?». Și fusul bate de trei ori; înseamnă că o să am trei copii. [Zice]: «Dacă mă mărit, să meargă fusul în partea dreaptă, dacă nu mă mărit, să meargă în partea stângă». Ține fusul legat de fir și fusul începe să penduleze" (Coriciuc Nicolae, 54 ani, comuna Brodina, județul

²⁶ Substantivul *băieți* se folosește aici cu sens de copii.

²⁷ *Șiștav*, adjectiv. Termen popular cu sensul nedezvoltat, plâpând, slăbănog. Conform autorilor DEX, provine din bg. *șiškav*.

Suceava). În legătură cu acest fel de a ghici, informatorul a remarcat: „Atunci ea face pur și simplu radistezie. Intrăm într-un domeniu, care nu mai este superstiție, căci se poate vedea concret”.

Ghicitul în cărți

La întrebarea: „Pentru ce dați în cărți?”, informatoarea Cobeniuc Victoria (66 ani, Nisipitu, comuna Brodina, județul Suceava) a răspuns: „Dacă, Doamne ferește, undeva este o pagubă, se vede în cărți”. Se folosesc 24 de cărți din cele 36, românești, cu care se joacă „șeptica”. Se exclud numerele mici până la 9. Craii simbolizează bărbații însurați. Valeții sunt „băietani”. Damele de ghindă și de caro sunt fete, pentru că au capul parțial descoperit. Damele de pică și de treflă sunt femei, pentru că „au batic pe cap”. Asul de treflă înseamnă casă, dar și drum de noapte. Cel de caro, veste. Cel de ghindă, supărare, când îi cu crucea în sus, dar „trec supărările”, când este întors. Zecele de treflă, bucurie mare. Zecele de caro, bani mari, zecele de pică, „primești dar”. Nouă de caro, bani mici. Nouă de pică, vorbă bună, când este cu coada în sus, dar este minciună, când este cu coada în jos. Nouă de ghindă cu crucea în sus înseamnă supărare; cu crucea în jos, „se întoarce supărarea”. Ghicitul în cărți este una din metodele cele mai populare de divinație: „Am avut o pagubă. Și-o mers nora mea la dânsa [Cobeniuc Victoria]. Și ea o aruncat cu cartea așa-ia și spune: «Sunt doi băieți, unul blond și unul mai negricios. Și o să scoateți, da' cu poliția. Da' mai durează». Și așa a fost. Întâi am aflat de la un băiet. Apoi o dat la Poliție și o venit dracul așa de băiet și o dat [lucrurile] înapoi” (Cega Parasca, 66 ani, comuna Brodina, județul Suceava); „Dacă vin la mine, eu deschid cărțile și le spun. Cărțile cu care se joacă «șeptica». La mine vin și generali, de la general până la simplu. Și nu vorbesc niciunul, până nu dau la toți în cărți. După ce termin, încep să vorbească: «De unde ai știut să spui la fiecare ce are?». Mă întâlnesc și la 20 și la 30 de ani și îmi mulțumesc: «Cum mi-ai spus, așa s-a întâmplat»” (Utopilă Ilie, 49 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Cititul cărbunilor în apă

Este un rit divinotoriu practicat și acum în zona huțulă: „Se dă în castron. Se pun cărbuni. Dacă cunoști cum merg cărbunii, atunci explici” (Utopilă Ilie, 49 ani, comuna Brodina, județul Suceava). La întrebarea: „Trebuie «citiți» cărbunii?”, informatorul a răspuns: „Sigur”. Informatorul ne-a explicat cum efectua bunica sa acest ritual: „Bunica n-a dat niciodată în cărți. Ea a dat cărbuni în apă. Turna în castron de 9 ori apă proaspăt adusă, făcea cruce și arunca un jar. Spunea numele zilei și pe urmă întreba de mata numele sau pentru cine vrei. Arunca 7 sau 8 cărbuni și vedea cum merg cărbunii și, după cărbunii aceea, tot spunea din gură ce vedea acolo. Dacă apa se încheagă (arunci cărbunii în apă și apa nu se mai mișcă, se face răcitură), îi moarte aceea. Și dacă se vede că este o cumpănă sau o

făcătură, se poate scăpa omul. Dar dacă este de la Dumnezeu, gata, nu mai este scăpare” (Utopilă Ilie, 49 ani, comuna Bródina, județul Suceava). De remarcat că, în ce privește ceasul morții omului, și actantul magic din Brodina și cei mai mari clarvăzători din lume au aceeași părere, rezumată în proverbul popular: „Ce ți-i scris în frunte ți-i pus”. Odată, Vanga Gușterova, renumita clarvăzătoare bulgară, a fost întrebată: „Dacă unei anumite persoane îi prezici moartea sau altceva cu caracter inevitabil, poate respectiva persoană să o preîntâmpine? Sau ar putea face Vanga aceasta?” „Nu, categoric nu, răspunde ea. Nimeni nu poate. Viața omului este strict prestabilită și nimeni nu o poate schimba”²⁸.

Aflarea viitorului de la o persoană misterioasă

Uneori, viitorul este aflat în mod spontan în urma unor întâlniri cu persoane misterioase: „Eu am ținut și încă mai țin oi. Și am să vă spun și de ce țin oile acestea și de ce cred în ele. Tatăl meu, când avea 19 ani, s-a întâmplat să vină pe jos de la Moldovița spre Argel. Era cavaler, n-o cunoștea atunci pe mama mea. Vorbea cu o soră de-a mamei. Și din mersul ăsta îl ajunge pe un bătrân. Dă «bună ziua» și zice bătrânul: «Bună ziua, Ilie». Da' tata nu l-a văzut niciodată pe acel bătrân. Și l-a frapat un pic, s-a gândit: «De unde mă știe?». Și zice [bătrânul]: «Ai mult de mers până la Ehrește». Tata zice: «Doamne, ce vrăjitor îi aista, de unde știe?» Și tot mergea omul pe drum, se uita în jos, se uita în sus și spunea: «Da, da». Iar mai mergea, se uita în jos, în sus și spunea: «Da, da». Îi spunea lui tata: «Tu n-ai să te însori cu fata cu care vorbești acuma. Ai să te însori cu sora ei. Fata asta are să moară». Și na, tata a înghețat, tânăr, ce să mai întrebe? [Bătrânul] zice: «Să ții oi și albine, că o să-ți meargă tare bine în viață, că domnul Iisus a fost păstorul oilor și gospodăriile care vor avea oi vor fi binecuvântate. Da-ți plac albinele?». [Tata] zice: «Da, îmi plac, că stau la pădurarul ăsta (că la tata au fost 12 copii și el stătea la un pădurar, pe care l-am moștenit eu după aceea) și el ține albine». «Să ții albine, că o să-ți meargă bine. Ai să te căsătorești cu femeia aceea, ai să ai trei copii, iar unul din copiii tăi o să fie foarte bogat, o să moștenească o mare avere ori bani». Și zicea tata că tot pe drum mergea și se uita în cer și în pământ. Și zicea: «Să spui copiilor tăi să țină oi, că vor fi binecuvântați». Tata a avut o viață destul de frumoasă, modestă, dar frumoasă. Trei copii suntem, într-adevăr. Eu am fost aceea care am moștenit, dar și ceilalți frați sunt foarte bine aranjați. Sora mea este în Italia, iar băiatul este cu mama la deal, bine aranjat, cu casă, cu tot ce le trebuie. Moștenirile le-am avut, într-adevăr, așa cum o spus. Și eu am cinci ani de când țin oi. Spun că nu cred în superstiții, dar îmi merge foarte bine în relațiile familiale, la serviciu, peste tot am avut numai bine, numai cale deschisă, ne merge foarte bine și noi considerăm că datorită acestor oi!” (Torac Elena, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava). La întrebarea: „Cum a explicat tatăl dumneavoastră întâlnirea cu

²⁸ Krasimira Stoianova, *Vanga*, Craiova, Editura Star Trafic, 1990, p. 27.

bătrânul acela și cine era el?”, informatoarea a răspuns: „Se spunea că umbă Iisus și Sfântul Petru pe pământ. [Tata] spunea că [era] numai un trimis al Domnului. La un moment dat, ei s-au despărțit. Bătrânul a spus că pleacă pe o cărare, s-a abătut din drum. Da' tatăl meu, după aceea a realizat că a fost parcă legat și influențat de prezența lui, încât nu putea să pună întrebări. Ar fi fost curios să mai știe câte ceva, dar nu putea să întrebe. Dar exact ceea ce i-a spus, s-a întâmplat. Sora aceea a mamei a murit imediat. El s-a căsătorit cu mama. Suntem 3 copii. Am avut moșteniri din multe locuri, copii bine realizați. Totul așa cum a spus”. La întrebarea: „Cum era îmbrăcat bătrânul, avea barbă?” informatoarea a răspuns: „Da, avea barbă. Chiar îmi spunea tata că l-a frapat că avea barbă și el se gândea că este numaidecât un trimis al Domnului sau așa ceva. Era îmbrăcat foarte simplu, țăărănește. Cu toiag în mână. Nu se uita în ochii lui tata. Se uita numai în jos și în sus și spunea: «Aha, da, da!»». Și tot așa. Întotdeauna ne-a povestit tata asta” (Torac Elena, 38 ani, comuna Brodina, județul Suceava).

Aflarea viitorului și primirea unor sfaturi importante de la o persoană misterioasă, pe care omul o concepe ca pe un trimis al Divinității, este un fenomen general-uman. Întâmplări de acest fel se întâlnesc în folclorul diferitor popoare. O legendă africană, *Copiii din tigve*, și întâmplarea redată de informatoarea noastră au în comun faptul că trimisul divin apare „de niciunde” și prezice că belșugul va veni prin îngrijirea unor animale (oi, albine) sau plante (dovleci). În legenda africană, trimisul Marelui Spirit al muntelui o sfătuiește pe femeia săracă să îngrijească de dovleci, pentru că, prin ei, Marele Spirit îi va trimite norocul, pe care îl așteaptă: „În timp ce plivea, într-o zi, văzu un străin care stătea la marginea ogorului ei. Fu surprinsă și se întrebă cum ajunsese acesta acolo, pentru că nu auzise și nu văzuse pe nimeni pe poteca ce ducea spre ea. Era înalt și chipeș și avea înfățișarea unui șef. El îi zâmbi femeii și-i spuse: «Sunt un sol al Marelui Spirit al muntelui. M-a trimis să-ți spun că rugăciunile tale au fost auzite. Îngrijește acești dovleci cu toată priceperea ta și, prin ei, Spiritul îți va trimite norocul pe care îl aștepti». Apoi omul dispăru la fel de neașteptat cum apăruse”²⁹. Exact ca în relatarea informatoarei noastre din Brodina.

Aberglauben und magische Gebräuche in der Bukowina (III)

(Zusammenfassung)*

Unsere Forschungen begründen die Tatsache, dass der rumänische Bauer in einem komplexen geistigen Alltag lebt und dass er diskret aber zielbewusst magische Bräuche verwendet, aus denen seine uralte Verbindung mit der Tierwelt ersichtlich wird. Einige Beispiele: beim Weihnachtstisch muß man unbedingt sitzend essen, sonst wird die Kuh stehend kalben, was schädlich für die

²⁹ Kathleen Amott, *Mituri și legende africane*, București, Editura Allfa, 1999, p. 114.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Gesundheit des Kalbes wäre. Oder: zum Festtag des Johannes des Täufers darf niemand das Festessen berühren, bevor es der Priest segnet, sonst werden die Vögel das Saatkorn vom Ackerfeld picken.

Der Volkstradition gemäss bringen die Tiere Glück. Z. B. werden die Tiere geschützt, so werden auch die Häuser vor Blitz, Donner, Feuer und Hochwasser geschützt (so erzählte uns Eugenia Teleaga, eine 65jährige Bäuerin aus dem Dorf Horodnic de Jos, Bezirk Suczawa). Der einfache Mensch auf dem Lande glaubt, dass die Tiere „orakelähnliche“ Kräfte haben und deswegen ist er darauf aufmerksam, was diese durch ihr Verhalten vermitteln. Er respektiert sie und passt auf, keine Tiere zu töten, keine Nester zu zerstören usw.

Der Bauer ist auch Schöpfer und Vermittler verschiedener Tierlegenden. So wird es z. B. erzählt, dass der Hund und die Katze aus den Handschuhen Noahs geschöpft wurden. Der Bauer glaubt auch, dass in der Sylvesternacht alle Tiere sprechen können. Weiter bereiten die Frauen für Kühe und Schafe ein spezielles Brot vor, das dem Osterkuchen ähnlich war. Dadurch wird es heute noch diesen Tieren eine gewisse Sakralität zugewiesen. Ein Brauch, der heute noch in einigen Dörfern zu treffen ist, ist die Zähmung der Wildtiere (meistens Wölfe) durch das sog. „Binden“ der scharfen Dinge (Messer, Schere) mit einem Lappen.

Es gibt heute in den Bukowinern Dörfern auch uralte magische Bräuche, die als Schutzmittel gegen Zauber oder böse Geister verwendet werden.

MODELE DE ACȚIUNE CULTURALĂ ÎN LUMEA SATULUI BUCOVINEAN. CAZUL FUNDAȚIILOR CULTURALE REGALE (1938–1944)*

RODICA IAȚENCU

Dezbaterile pe tema culturii și a răspândirii acesteia în lumea satului au fost mereu prezente în viața intelectuală românească. Inițiative importante în planul schimbărilor din viața satului românesc au fost luate în perioada interbelică, pornind de la cel mai înalt nivel al conducerii statului. Atât Regele Ferdinand, cât și urmașul său, Carol al II-lea, vorbeau frecvent despre „propășirea și consolidarea nației prin cultură”¹. În Bucovina, preocupările de a situa populația rurală ca „grup țintă al educației naționale”² au început abia la începutul anilor '30. La 4 noiembrie 1934, la inițiativa Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (S.C.L.R.B.), a avut loc un Congres al reprezentanților tuturor societăților culturale din Bucovina, unde au fost dezbătute probleme legate de coordonarea muncii culturale la sate, stabilindu-se direcțiile de acțiune pe care acestea și le asumaseră încă din anul 1919³. În satele bucovinene au activat, în perioada interbelică: filiale ale diverselor societăți culturale cu tradiție, societăți arcășești⁴, academii

* Cu titlul *Considerații privind activitatea Regionalei „Bucovina” a Fundațiilor Culturale Regale (1938–1944)*, comunicare susținută la Conferința științifică internațională *Identitate și multiculturalitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale*, Rădăuți, 1–3 octombrie 2009.

¹ Apud Dan Jumară, *Societățile culturale academice românești din Bucovina în perioada interbelică*, Iași, Editura Junimea, 2005, p. 320.

² *Ibidem*, p. 323

³ *Ibidem*, p. 323–324.

⁴ Arcășiile au fost întemeiate de societatea „Dacia” cu scopul educării naționale a tineretului sătesc. În anul 1934 s-a organizat, la Cernăuți, congresul tuturor arcășiilor bucovinene, la care au participat Ion Nistor, ministru al Muncii, generalul Iacob Zadik, delegați ai societăților culturale și studențești. În cadrul acestei manifestări s-a apreciat faptul că rosturile arcășiilor sunt dovedite de înțelegerea sătenilor pentru nevoia răspândirii culturii în lumea satului. Implicarea societăților arcășești în activități politice a condus la îndepărtarea acestora, în jurul anului 1930, de la scopurile culturale propuse. Pentru detalii vezi T. Balan, *Arcășiile din Bucovina*, Cernăuți, 1926; F. Doboș, *Arcășiile*, București, 1940; „Calendarul «Glasul Bucovinei» pe anul 1935”, Cernăuți, 1935, p. 136. O prezentare a societăților arcășești din județele Cernăuți, Storojineț, Câmpulung, se regăsește la N. Grămadă, *Din viața satelor bucovinene*, în vol. *Zecce ani de la unirea Bucovinei. 1918–1928*, Cernăuți, Editura „Glasul Bucovinei”, 1928, p. 341–348.

populare⁵, case naționale, case de citire, cabinete de lectură, cămine culturale. Acestea au fost subordonate unor organizații culturale mai mari, cu rol coordonator: S.C.L.R.B.⁶, Centrala Caselor Naționale, Societatea Doamnelor Române, Liga culturală – secția Cernăuți ș.a. De asemenea, în lumea satului bucovinean au avut inițiative culturale și societățile studențești sau cele ale elevilor⁷.

În anul 1938, în condițiile instaurării regimului de autoritate monarhică al lui Carol al II-lea, autoritățile statului au inițiat acțiunile de unificare a programelor de activitate ale societăților culturale din toată țara. Fundația Culturală „Principele Carol”, înființată în anul 1921, a preluat conducerea și organizarea acțiunilor culturale. Acest așezământ regal făcea parte din Fundațiile Culturale Regale, care au fost unele dintre cele mai cuprinzătoare instituții cu caracter cultural, ce au activat în domeniul literaturii și artei, a editării de carte, a ridicării nivelului cultural al vieții satului. Au fost înființate încă din vremea regelui Carol I: Societatea Regală de Geografie (1875) și Fundația Universitară „Regele Carol I” (1891), „un așezământ spre binele tinerimii universitare de la toate facultățile din țară, înzestrat cu o bibliotecă deschisă”⁸. În timpul urmașilor regelui Carol I au fost edificate noi fundații, care au format, în perioada interbelică, Fundațiile Regale: Institutul de Cercetări Experimentale „Regele Carol al II-lea” (1920, Cluj), Fundația Culturală „Principele Carol” (1921; denumită, din 1942, Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I”), Fundația „Regele Ferdinand I” (1927, Iași),

⁵ Academii populare s-au înființat la inițiativa lui Traian Brăileanu, ca societăți de propagandă culturală la sate, în scopul creșterii numărului de elevi, provenind din mediul rural, în școlile secundare și de meserii. Împreună cu I. Brăteanu, Traian Brăileanu a întocmit și un proiect de organizare a unei asociații cetățenești, iar învățătorii români au înființat „Frăția românească”, care a editat și o revistă săptămânală pentru săteni. Cf. Traian Brăileanu, *Sociologia și arta guvernării. Articole politice*, Ediția a II-a, București, Editura Cartea Românească, 1924, p. 318.

⁶ Din anul 1931 satul, cu toate nevoile sale, a devenit obiectul principal al activității S.C.L.R.B.: a înființat numeroase secții locale și biblioteci sătești; a organizat o Școală Superioară Țărănească; a construit case naționale; a editat un ziar pentru popor; a reactivat cabinetele de lectură și a organizat șezători culturale. Merită a fi amintite și eforturile S.C.L.R.B., împreună cu cele ale Societății Mazililor și Răzeșilor, de a organiza școli particulare românești și de a intensifica acțiunile culturale în zona dintre Prut și Nistru. Începând cu anul 1934 s-au organizat cursuri pentru îndrumarea propagandei culturale la sate. Obiectivul final al acestor acțiuni viza crearea de elite intelectuale țărănești prin care viața culturală a satului românesc putea fi coordonată spre îndeplinirea scopurilor propuse. Cf. Rodica Iațencu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina în perioada interbelică. Deziderate și realizări*, în „Analele Bucovinei”, București, VI, nr. 2, 1999, p. 303–329.

⁷ De pildă Societatea Culturală „Bogdan Dragoș” a elevilor de la Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” a realizat propagandă la sate pentru „cartea și cultura română”. Cf. Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale (în continuare se va cita D.J.S.A.N.), Fond *Prefectura județului Suceava*, d. 97/1933, f. 12.

⁸ Fundația Universitară „Regele Carol I” a funcționat ca instituție de stat, sub administrația Ministerului Cultelor și Instrucției Publice. A contribuit la formarea elitei intelectuale, prin acordarea de subvenții, prime de încurajare, burse, tipărirea de lucrări, a tezelor de licență sau doctorat. De-a lungul timpului, prestigiul Fundației s-a consolidat, aceasta patronând diverse manifestări culturale.

Fundația pentru Literatură și Artă „Carol al II-lea” (1933)⁹. Acestea aveau ca scop răspândirea culturii și a științei în întreaga țară, la nivelul tuturor claselor sociale, de la simpli țărani până la intelectuali.

La 14 aprilie 1933 a fost emisă Legea pentru Fundațiile Culturale Regale, care stipula următoarele: art. 1. „Fundația Universitară «Regele Carol I», Fundația Culturală «Principele Carol» din București¹⁰, Fundația «Regele Ferdinand I» din Iași și Institutul de Cercetări Experimentale «Regele Carol al II-lea» din Cluj formează o uniune cu numele Fundațiile Culturale Regale ale României”; art. 2: „Pe lângă Fundațiile Culturale amintite în art. 1 se înființează în București, potrivit unui statut special, și intră deopotrivă în uniune, Fundația de Literatură și Arte «Regele Carol al II-lea», cu scopul să ajute, prin toate mijloacele, dezvoltarea înaltei culturi în România”¹¹.

Printre directorii Fundațiilor Culturale Regale s-au remarcat: Alexandru Rosetti, Constantin Giurescu, Gheorghe Alesseanu, Dimitrie Gusti, Nicolae I. Herescu, Alexandru Tzigara Samurcaș, Frederic Popu, Octavian Neamțu. Dintre activitățile culturale de impact desfășurate sub auspiciile Fundațiilor Culturale Regale amintim: organizarea, după model occidental, de cămine și biblioteci sătești, începând cu anul 1922; organizarea, împreună cu Societatea Scriitorilor Români, a Săptămânii Cărții (1933), prilej cu care s-au acordat premii de literatură „Regele Carol al II-lea” pentru cea mai bună lucrare literară a anului¹²; sprijinirea cercetărilor sociologice din anii '30, inițiate de Dimitrie Gusti; realizarea, în colaborare cu Societatea Compozitorilor Români și Oficiul Național de Turism, a documentarului intitulat *Obiceiuri din Bucovina* (1937)¹³.

⁹ La editura acestei Fundații, în diferite colecții, numite în epocă „biblioteci”, s-au tipărit operele clasicii literaturii române și universale și cele ale scriitorilor consacrați și debutanți. În colecția „Scriitori români vechi și moderni” s-au reeditat operele lui Mihai Eminescu, Ion Creangă, I. L. Caragiale, B. P. Hașdeu, Ion Heliade Rădulescu. Colecția „Scriitori români contemporani” publica, deopotrivă, poezie, proză, critică literară. Într-o formă de lux au apărut ediții de *Opere complete* ale scriitorilor Tudor Arghezi, Matei Caragiale, Șt. O. Iosif, Ion Minulescu, Mihail Sadoveanu. Așezământul cultural patronat de suveran a editat „Revista Fundațiilor Regale” (1934–1947), revistă lunară de literatură, artă și cultură generală, unde au publicat toate numele mari ale literaturii acelor vremi. Sub același patronaj funcționa și Filarmonica Română. În anul 1934, regele Carol al II-lea a înființat Premiul pentru Literatură „Regele Carol II”. Primii laureați au fost Tudor Arghezi și George Bacovia. Au urmat Gala Galaction, Ion Pillat, Gib Mihăescu (postum), Elena Farago, Adrian Maniu și Vasile Voiculescu. Tot din timpul lui Carol al II-lea datează și primele tentative de organizare a târgurilor și expozițiilor de carte, intitulate „Ziua cărții”, ulterior „Luna cărții”. Una dintre colecțiile editate de Fundația pentru Literatură și Artă „Carol al II-lea” a fost Biblioteca Enciclopedică, menită a pune la îndemâna tuturor cunoștințe și informații de înaltă popularizare a științei. Cf. www.aos.ro; colectie.jurnalul.ro.

¹⁰ În anul 1938, în cadrul celei de a patra expoziții a echipelor regale studentești, a apărut broșura *Fundația Culturală Regală „Principele Carol” (1934–1938)*, 56 pagini, foto și text.

¹¹ www.rostonline.org.

¹² www.contrafort.md.

¹³ www.romaniainterbelica.memoria.ro.

În anul 1938, unul dintre așezămintele regale, și anume Fundația Culturală „Principele Carol”, a înființat o Regională pentru Bucovina, cu sediul la Cernăuți, Piața Unirii, nr. 3 (în același an a fost deschisă o Regională și pentru Basarabia, condusă de Emil Gane). În conducerea acesteia intrau, ca membri de drept, Î.P.S. Mitropolit al Bucovinei, rezidentul regal, frunțași ai intelectualității românești de la Universitatea din Cernăuți și conducătorii serviciilor administrative ale statului. Din structura de conducere a Regionalei făceau parte: Î.P.S. Mitropolit Visarion Puiu (președinte); Ion I. Nistor, rectorul Universității, Grigore Nandriș, președintele S.C.L.R.B (vicepreședinti); Constantin Narly (director); Filaret Doboș (inspector); Ion Negură (secretar regional)¹⁴.

Contextul politic al înființării Regionalei Bucovina a Fundației Culturale „Principele Carol” a fost marcat de instaurarea autorității monarhice a lui Carol al II-lea, regele care a oficializat cultul națiunii, dându-i o interpretare monarhistă¹⁵. Schimbările preconizate a reforma viața satului românesc erau susținute de Carol al II-lea, în concepția căruia reformele politice și economice trebuiau sprijinite de o activitate de îndrumare spirituală a sătenilor, în viața de fiecare zi a acestora. Principalul obiectiv era acela al ridicării individului și, prin aceasta, a întregii comunități, deci, prin extensie, a națiunii. Aceste idei au fost susținute prin intermediul Fundației Culturale „Principele Carol”, care s-a concentrat asupra răspândirii culturii și a științei în părțile de jos ale societății¹⁶.

Având ca scop difuzarea culturii la sate, Fundația Culturală „Principele Carol” a investit, începând cu anul 1922, în crearea, după model occidental, de cămine și biblioteci sătești¹⁷. A sprijinit reparația revistei populare „Albina” (revistă enciclopedică populară, apărută, cu întreruperi, în perioada 1897–1937) și a inițiat colecția „Cartea satului”, care edita lucrări necesare bibliotecilor sătești. În anul 1934, prin venirea la conducere a lui Dimitrie Gusti, Fundația a devenit instrumentul principal pentru promovarea culturii în mediul rural. Sociologul formulase încă din anul 1920 obiectivele muncii de ridicare culturală a satelor, precum și condițiile optime de organizare a ei și propusese ca una dintre Fundațiile Culturale Regale să preia îndrumarea acesteia¹⁸. În viziunea sociologului, cultura era văzută ca o „facultate câștigată pentru a da omului posibilitatea de a se regăsi pe el însuși în realitatea în care trăiește [...]. Munca culturală nu poate năzui să

¹⁴ D.J.S.A.N., Fond *Fundația Culturală „Regele Mihai I”*. *Regionala Bucovina* (în continuare se va cita Fond *F.C.R.B.*), d. 1/1942, f. 214; d. 12/1942, f. 1.

¹⁵ Antonio Momoc, *Sociologul Dimitrie Gusti, consilier de imagine?*, www.sferapoliiticii.ro.

¹⁶ Dan Jumară, *op. cit.*, p. 320–321.

¹⁷ Peste 2 000 până în anul 1938; în anul 1944 s-a inaugurat căminul cultural cu numărul 5 000, în județul Roman, comuna Miclăușeni. Cf. „Deșteptarea”. Foaie pentru luminarea poporului. Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I”. Regionala Bucovina, Cernăuți, an II, nr. 3, 1 martie 1944, p. 1. Alături de Fundație, în crearea și întreținerea de cămine culturale s-a implicat și Casa Școalelor și a Culturii Poporului.

¹⁸ www.scribd.com/.../Școala-Sociologica-a-lui-Dimitrie-Gusti

<http://cimec.ro> / <http://institutulbucovina.ro>

împartă tuturor aceeași cultură, ci de a da puțința fiecăruia a desfășura o cultură proprie”¹⁹.

Organizator și conducător al campaniilor de cercetări monografice, Dimitrie Gusti a obținut, în anul 1938, legiferarea Serviciului Social – instituție preocupată de cunoașterea și culturalizarea satelor, continuatoare a căminelor culturale înființate de Fundație –, prin care s-a instituționalizat cercetarea sociologică, îmbinată cu acțiunea socială practică și cu pedagogia socială. În perioada 1938–1940, intervenția socială și activitatea culturală la sate au fost operate prin intermediul Regionalelor Fundației și cele ale Institutului Social Român (instituție patronată de Dimitrie Gusti), care aveau ca scop realizarea de cercetări științifice sociale, reformarea vieții satului și schimbarea mentalității acestuia cu ajutorul instituției căminului cultural. Menirea acesteia era aceea de „a ajuta, întări și adânci acțiunile bisericii, a școlii și a autorităților de stat” în scopul realizării unei vaste opere de educație țărănească, spre a obține reforma totală a vieții satului românesc²⁰. Pe de o parte se urmărea implementarea unor metode de lucru în agricultură, creșterea animalelor, construcții, igienă, iar pe de alta, păstrarea tradițiilor și desfășurarea unei susținute munci de culturalizare, cu corolarul ei firesc – schimbarea mentalităților: „având în frunte elementele cele mai întreprinzătoare ale satului, el [căminul cultural – n. n.] structurează locuitorii acestuia în perspectiva unei îndelungi campanii de organizare. În această formație, satul luptă contra prezentului său pentru a-l preschimba într-un viitor de optimă organizare. [...] Căminele solidarizează populația satului în vederea acțiunii de ridicare a lui. Sunt organe de legătură între acțiunea de sus în jos a autorităților centrale și regionale și între acțiunea de autoorganizare de jos în sus a satelor”²¹.

Căminele culturale grupau, în secțiunile lor (Sanitară, a Muncii și Secția „Minte și Suflet”), „săteni aflați sub supravegherea Sfatului Căminului, autoritate socială a satului ce avea menirea să scoată în evidență problemele satului, rămase necunoscute autorităților administrative”²². Căminul cultural reprezenta „o instituție de înfrățire între toate forțele intelectuale din viața satului și încadrarea tuturor oamenilor din sat – după puterile lor – într-o operă de ridicare și înnoire a satului în toate laturile vieții lui și prin el însuși”²³. Constituite ca instituții care „nu organizau satul ca o celulă independentă de viața satului și a neamului”, instituții ale „satului pentru sat, dar și pentru stat”²⁴, căminele culturale au fost, prin activitatea social-

¹⁹ Apud Claudia Șerbănuță, *Are un viitor biblioteca în România?*, în „Dilema veche”, București, an V, nr. 215, 29 martie 2008, www.dilemaveche.ro.

²⁰ Ovidiu Bădina, *Cercetarea monografică concretă. Tradiții românești*, București, Editura Politică, 1971, p. 102.

²¹ Dimitrie Gusti, *Participarea satelor la organizarea țării*, în „Sociologie românească”, București, an III, nr. 4–6, 1938, p. 104; Dan Jumară, *op. cit.*, p. 321.

²² Octavian Neamțu, *Propuneri pentru organizarea muncii obștești în România. Experiența Fundației Regale „Principele Carol”*, în „Sociologie românească”, an II, nr. 7–8, 1937, p. 317.

²³ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 140.

²⁴ *Ibidem*, d.1/1942, f. 141.

culturală pe care au desfășurat-o, prin cercetarea monografică a satului și prin măsurile concrete luate pe această bază, un puternic instrument de acțiune social-culturală, dar și un mijloc prin care s-a încercat armonizarea socială la sate²⁵.

În Bucovina, activitatea Regionalei Fundației Culturale „Principele Carol” s-a desfășurat prin intermediul căminelor culturale, declarate instituții de stat, în baza Legii Serviciului Social, intrată în vigoare în anul 1938. Conform acesteia, activitatea tuturor societăților culturale care activau în lumea satului trebuia să se încadreze în programul căminului, care avea rol de coordonare și supraveghere, motiv pentru care o parte dintre societățile culturale sătești s-au transformat în cămine culturale²⁶.

Căminele culturale primeau autorizația de funcționare și obțineau personalitate juridică în cadrul Serviciului Social – Direcția Căminelor (București), în baza actelor de constituire, care cuprindeau, adunate în formulare tipizate²⁷, lista membrilor aleși în structura de conducere (director, Sfatul căminului), o scurtă dare de seamă monografică asupra satului, pe baza căreia se întocmea programul de activitate, organizat pe secții și subsecții (cultura sănătății – subsecția Educație fizică; cultura muncii – subsecțiile: bunii gospodari, crescătorii de vite, bunele gospodine, edilitară etc.; secția pentru cultura minții și a sufletului – subsecțiile cursuri țărănești, a bunilor cititori și ascultători de radio, subsecția muzicală, a șezătorilor, sfatul de împăciuire; secția teatrală), harta localității²⁸.

Un rol important în cadrul căminului cultural îl avea biblioteca, pe care Regionala avea grijă să o înzestreze periodic cu cărți, solicitate de la Casa Școalelor și a Culturii Poporului din București sau de la alte instituții culturale

²⁵ Ovidiu Bădina, *op. cit.*, p. 103.

²⁶ De exemplu Societatea culturală „Binevoitorul” din Lisaura, județul Suceava (înființată în 1907), s-a transformat în cămin cultural, în adunarea generală din 16 iulie 1939, conform Legii Serviciului Social. Cf. D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 6/1943, f. 48.

²⁷ Fundația emitea formulare tipizate de constituire (sau reorganizare), de bugete, de statute referitoare la căminele culturale. Instrucțiunile referitoare la înființarea de cămine culturale și cele referitoare la organizarea cursurilor țărănești se regăseau în broșurile: *Instrucțiuni pentru înființarea, organizarea și conducerea căminelor culturale și Plan de lucru pentru cursurile țărănești*. S-au emis și formulare de procese verbale de inspecție, care erau trimise inspectorilor județeni și îndrumătorilor de plasă, pentru a le avea ca îndreptar la inspecțiile ce trebuiau făcute căminelor culturale. Regionala își avea Depozitul regional pentru registre și imprimate la Librăria „Cultura Bucovinei”, Cernăuți, Piața Unirii, nr. 2. Corespondența căminelor sătești și orășenești (fiecare cămin avea ștampilă proprie) se efectua cu căminele județene care, la rândul lor, transmiteau datele Regionalei. Cf. D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 34, 117, 123, 124; d. 5/1942, f. 32.

²⁸ *Ibidem*, d. 1/1939, f. 4 și urm. Formularul tipizat privind *Scurtă dare de seamă monografică a satului* cuprindea următoarele rubrici: cadrul cosmologic (date geografice despre sat); cadrul biologic (originea etnică a populației, bolile existente, modalități de hrană); cadrul istoric; cadrul psihic; manifestări spirituale, economice, juridice-morale, administrative; unități sociale; tabloul tuturor bibliotecilor, instituțiilor publice, societăților particulare și individuale; tabloul fiilor satului ce s-au ridicat în ierarhii sociale superioare și care locuiesc departe de locul natal; tabloul tuturor instituțiilor publice și particulare, al societăților și organizațiilor culturale, sportive, religioase, științifice, de binefacere, premilitare, străjerești, din trecut și din prezent; tabloul tuturor intelectualilor din localitate.

(Regionala avea propriul depozit de cărți, la Librăria „Ostașul Român” din Cernăuți)²⁹.

Căminele culturale erau inspectate periodic, de către inspectorii județeni și îndrumătorii de plasă, care întocmeau procese-verbale de inspectie, trimise către căminul cultural județean, Serviciului Presei și Propagandei, Regionalei, Guvernământului³⁰. Bugetele erau alcătuite de căminele culturale (sumele erau aprobate în adunarea generală), prin completarea unor formulare tipizate (existau asemenea formulare și pentru întocmirea contului de gestiune), care erau înaintate Regionalei, Fundația urmând a da forma definitivă a veniturilor³¹.

În primii doi ani de funcționare, Regionala Bucovina a Fundației Culturale „Principele Carol” a procedat la organizarea de cămine culturale județene, orășenești și comunale (aproape 600 de cămine culturale, după cum reiese din *Darea de seamă* din iunie 1942)³²; în mai 1939 a organizat la Cernăuți un concurs de coruri țărănești ce aparțineau căminelor culturale, cele mai bine pregătite participând la congresul căminelor culturale din iunie 1939, desfășurat la București; în august 1939, Regionala a organizat, la Câmpulung și Fundu Moldovei, cursuri speciale pentru pregătirea directorilor de cămin și a tineretului intelectual, „ca să se poată încadra în opera Serviciului Social” și a contribuit la organizarea campaniei monografice desfășurată în plasa Gura Humorului (județul Câmpulung); în 1939–1940 a organizat o Școală Superioară Țărănească la Roșă-Stânca³³.

În timpul ocupației sovietice (28 iunie 1940 – 9 iulie 1941), Regionala și-a întrerupt activitatea, întrucât membrii din conducerea acesteia au fost nevoiți să se refugieze. Căminele culturale din județele rămase românești și-au desfășurat activitatea mai mult sub supravegherea conducătorilor căminului cultural județean,

²⁹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 132.

³⁰ La 1 iulie 1942, de pildă, Nicolae Oancea, inspector al Fundațiilor Culturale Regale, a inspectat Căminul cultural orășenesc central „Soare Răsare” (Storojineț), condus de T. Zegrea, constatând că acesta poate fi considerat un model pentru activitatea desfășurată. Inspectorul a constatat ordine în registre, „orânduirea bună a muncii practice”, „preocupări serioase pentru realizările culturale” și buna activitate a corurilor, secției teatrale, a bibliotecii. A apreciat tenacitatea cu care se urmărea obținerea unui local. Cf. D.J.S.A.N., Fond *F.C.R.B.*, d. 1/1942, f. 130. În cazul în care se constatau nereguli în funcționarea căminelor (cum s-a întâmplat, de pildă, în septembrie 1943, în județul Câmpulung) în urma inspecțiilor, situația fiecărui cămin era reexaminată, solicitându-se date referitoare la înființarea căminului, numărul de membri, dacă are sediu, bibliotecă, darea de seamă asupra activității desfășurate în anul în curs, fondurile de care dispune, propuneri și sugestii în legătură cu funcționarea instituției. Cf. D.J.S.A.N., Fond *F.C.R.B.*, d. 1/1943, f. 14.

³¹ Căminele trebuiau să realizeze și venituri proprii (cotizații, venituri obținute din susținerea șezătorilor și a altor manifestări, venitul librăriei căminului, donații și ajutoare, subvenții, colecte, venitul cooperativei căminului, din vânzarea produselor terenului agricol administrat, diverse taxe). Cf. *Ibidem*, d. 1/1939, f. 15; d. 7/1943, f. 3, 8.

³² Lista căminelor culturale județene și orășenești din Bucovina, cu structura de conducere a acestora, se regăsește la D.J.S.A.N., Fond *F.C.R.B.*, d. 1/1942, f. 214–217.

³³ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 141–142.

împrejurările politice interne și externe neîngăduind acestor instituții să desfășoare o activitate mai importantă pe tot cuprinsul provinciei.

La nivel central Fundația, care și-a schimbat denumirea în Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I” (director – Octavian Neamțu), și-a continuat activitatea. La 30 iunie 1941 a elaborat o serie de măsuri privitoare la organizarea unei „acțiuni culturale” în Basarabia și nordul Bucovinei, prin intermediul unor echipe de voluntari (medici, ingineri, profesori, agronomi, medici veterinari, teologi, cooperatiști), conduse de către un delegat al Fundației. Scopul acestei campanii de culturalizare, preconizată a se desfășura pe o perioadă de trei luni de zile, era acela de a rezolva „nevoile grabnice sanitare, economice, spirituale” ale populației. Pentru perioada următoare, Fundația avea în vedere o acțiune permanentă de culturalizare, prin căminele culturale, școlile țărănești și cele pentru pregătirea conducătorilor de cămine; înființarea de noi cămine culturale; publicarea unor gazete („Cuvânt Moldovenesc”, „Gazeta Bucovinei”) și distribuirea de ziare din capitală („Cuvântul Mareșalului către săteni”, „Albina”); editarea de cărți, broșuri și calendare („Cartea Satului”, Biblioteca „Albina”); organizarea de tabere de premilitari (voluntare sau obligatorii). Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Mihai Antonescu, căruia i-au fost înaintate aceste propuneri, a fost în principiu de acord cu acțiunile prevăzute de Fundație³⁴.

La 10 ianuarie 1942, Fundația a organizat la București o întâlnire cu reprezentanții Regionalelor din țară pentru a analiza situația căminelor culturale și a sediilor acestora, organizarea, în cadrul căminelor culturale județene, a muncii de război și propagandă pentru Împrumutul Reîntregirii, identificarea căminelor care au nevoie de ajutorul Fundației, extinderea cursurilor țărănești și organizarea unor școli superioare țărănești în județe, discutarea proiectului de buget pentru anul 1942, raporturile Regionalelor cu autoritățile locale³⁵. În același an s-a emis Legea și Regulamentul Fundației cu privire la înființarea, organizarea și conducerea căminelor culturale³⁶.

După reinstalarea administrației românești în Bucovina, Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I” și-a redeschis Regionala, „din necesitatea renașterii culturale a satelor noastre”³⁷. Regionala a participat, alături de alte instituții, la acțiunea de refacere a patrimoniului cultural al Bucovinei, distrus în perioada ocupației sovietice. Intrarea României în războiul împotriva U.R.S.S. și intensificarea propagandei naționale împotriva bolșevismului au influențat și activitatea Regionalei, care și-a propus să contribuie la „întărirea patriotismului românesc” și a „muncii de război”. Din februarie 1943 a apărut, bilunar, la Cemăuți, revista „Deșteptarea. Foaia pentru luminarea poporului. Fundația Culturală Regală

³⁴ Pavel Moraru, *Bucovina sub regimul Antonescu (1941–1944)*, vol. II, *Politică. Învățăământ. Cultură*, Chișinău, Editura Prut Internațional, 2007, p. 32–33.

³⁵ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1941, f. 212.

³⁶ *Ibidem*, d. 1/1943, f. 72.

³⁷ Pavel Moraru, *op. cit.*, p. 33.

«Regele Mihai I». Regionala Bucovina», organ de propagandă al Regionalei Căminelor Culturale din Bucovina (1 februarie–15 februarie 1943 – 15 martie 1944)³⁸.

Adunarea generală de reconstituire a Regionalei, convocată prin ordinul Fundației nr. 14 714/30 mai 1942, s-a desfășurat la 8 iunie 1942, în prezența reprezentantului Fundației, prof. univ. Constantin N. Tomescu, a delegaților acesteia pentru organizarea căminelor culturale și a oficialităților locale: Î.P.S. Mitropolitul Tit Simedrea al Bucovinei, generalul Corneliu Calotescu (guvernatorul Bucovinei), colonelul Tiberiu Turturescu (reprezentantul generalului Dimitrie Carlaonț, comandantul Diviziei a VIII-a Infanterie), Dimitrie Galiș (primarul municipiului Cernăuți), Cristea Otin (rectorul Politehnicii „Gheorghe Asachi” din Cernăuți), Vasile Lochiță (decanul Facultății de Teologie din Cernăuți), Ilie Hudescu (prim-președintele Curții de Apel), N. C. Enescu (inspector general al învățământului primar), Alexandru Ieșan, Valeriu Iordăchescu, Milan Șesan, Octavian Lupu, Ilie Vișan, Ștefan Bidnei ș. a. Lucrările adunării s-au desfășurat sub președinția Î.P.S. Mitropolitul Tit Simedrea al Bucovinei, care și-a exprimat speranța că activitatea cultural-națională se va desfășura „nu dintr-o obligație formală, oficială, ci dintr-o obligație a conștiinței de român, ca să se facă o operă temeinică”, în condițiile în care „satul trebuie luminat și chiar însănătoșit, ca să poată ține piept barbariei de astăzi a bolșevismului [...]”. Guvernatorul Bucovinei, generalul Corneliu Calotescu a subliniat importanța Fundațiilor Culturale Regale în opera de ridicare culturală a vieții satului, într-o „societate cu un popor ignorant, jos, cu o cultură desăvârșită sus și o categorie de semidocti la mijloc”. Pornindu-se de la ideea ca activitatea Regionalei trebuia să se facă după un plan bine studiat „și cu hotărâre împlinit”, așa cum afirma colonelul Ioan Mănicuță, comandant al Inspectoratului de Jandarmi, era invocată „colaborarea unită a tuturor intelectualilor din sat” și implicarea instituțiilor culturale în opera de sprijinire a activității Regionalei³⁹.

În cadrul adunării de reconstituire a Regionalei, N. C. Enescu, membru numit în Comitetul Regionalei, a prezentat *Darea de seamă* asupra activității Regionalei de la înființare până în momentul desfășurării adunării, Ștefan Bidnei a supus adunării spre aprobare proiectul de buget al Regionalei pe anul 1942, alcătuit de comitetul interimar de organizare a Regionalei, pe baza subvențiilor provenite de la Fundație și Guvernământul Bucovinei sau din donații și au fost organizate structurile de conducere, prin constituirea Sfatului Regionalei (acesta cuprindea două categorii de membri: numiți și cooptați – în număr de 24 și cei de drept – președinții de onoare și activi ai căminelor culturale, președintele căminului cultural orășenesc central Cernăuți); a delegației permanente a Sfatului Regionalei (din care făceau parte: generalul Corneliu Calotescu, guvernatorul Bucovinei –

³⁸ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 14/1943, f. 16; „Suceava”. Anuarul Muzeului Județean, XVI, 1989, p. 98.

³⁹ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 157–164. 167.

președinte (ulterior, Corneliu I. Dragalina); Dimitrie Carlaonț, Otin Cristea, Vasile Lochiță și delegatul Î.P.S. Mitropolit al Bucovinei, Vasile I. Vască – vicepreședinți; Constantin N. Tomescu – director regional; Ștefan Bidnei – secretar regional; Milan Șesan – director de studii; N. C. Enescu – inspector regional, înlocuit cu Emil Boca, fost inspector general școlar⁴⁰ și un număr de șapte membri – Ilie Vișan, Tudor Popescu, Octavian Lupu, I. Popescu-Greaca, I. I. Ilescu, V. Finichiu, N. Costăchescu) și a Comisiei de cenzori (Pavel Chihăia, Alexandru Gheorghiu, Ioan Bilețchi, Gavril Baranai, Eugen Nesciuc).

La finalul dezbaterilor, după citirea telegramelor omagiale adresate M.S.R. Regele Mihai, mareșalului Ion Antonescu și directorului general al Fundației Culturale Regale „Regele Mihai I”, președintele adunării, Î.P.S. Mitropolit Tit Simedrea, a făcut câteva propuneri legate de activitatea viitoare a Regionalei care, prin căminele culturale pe care le coordona, trebuia „să redreseze din punct de vedere sufletesc populația satelor în acest timp de război”, într-o colaborare temeinică cu celelalte instituții culturale, prin implicarea tuturor „elementelor mai răsărite din viața satelor”, în special preoți și învățători⁴¹.

După reconstituirea Regionalei, au fost primite telegrame de felicitare din partea mareșalului Ion Antonescu și a lui Octavian Neamțu, directorul general al Fundației Culturale Regale „Regele Mihai I”⁴². În urma adresei din 10 iunie 1942, prin care Regionala trimitea Fundației documentele de reconstituire, aceasta a răspuns, la 19 iunie 1942, aprobând bugetul și componența organelor de conducere⁴³.

Activitatea de reconstituire a Regionalei Bucovina a fost reflectată și în presa vremii, ziarul „Bucovina”⁴⁴ publicând cuvântările susținute de Î.P.S. Mitropolit Tit Simedrea al Bucovinei, generalul Corneliu Calotescu, guvernatorul Bucovinei și Constantin N. Tomescu, directorul Regionalei. Redacția sublinia faptul că „Fundațiile Culturale Regale, în misiunea loc culturală, au pus temelie durabilă pentru zidirea sufletească a sătenilor din această parte de nord a țării, unde puhoiul bolșevic a vrut să nimicească tot ce au clădit strămoșii noștri cu trudă”⁴⁵.

În ședința Comisiei interimare a Regionalei, din 27 mai 1942, s-a hotărât convocarea unei adunări generale pentru dezbaterile dării de seamă a constituirii acesteia⁴⁶. Ca urmare a acestei întruniri, la 15 iunie 1942 s-au desfășurat lucrările primei ședințe a delegației permanente a Regionalei Bucovina, ținute sub președinția guvernatorului Bucovinei, Corneliu Calotescu, cu următoarea ordine de

⁴⁰ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 13.

⁴¹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 157–164.

⁴² *Ibidem*, d. 1/1942, f. 155–156.

⁴³ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 133.

⁴⁴ „Bucovina”. Ziar de afirmare românească, a apărut la Cernăuți, în perioada 1941–1944.

Cf. „Suceava”. Anuarul Muzeului Județean, XVI, 1989, p. 96.

⁴⁵ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 166.

⁴⁶ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 136, 165.

zi: verificarea procesului verbal de la Adunarea generală a Regionalei, reactivarea căminelor culturale județene și orașenești, colaborarea între biserică, școală și administrație pe tărâm cultural, editarea unei reviste de știință populară, sediul Regionalei și biroul acesteia⁴⁷. La 14 august 1942 a fost convocată delegația permanentă care a verificat activitățile Regionalei, a întocmit un referat asupra organizării căminelor culturale și a readus în discuție problema publicării unei reviste de știință populară, a raportului cu societățile de inițiativă particulară și a sediului instituției⁴⁸. În același an s-au făcut propuneri pentru numirea de inspectori județeni ai căminelor culturale din Regionala Bucovina: I. V. Goraș, inspector școlar de circumscripție – județul Cernăuți; Ioan Duzinschi, inspector școlar de circumscripție – județul Hotin; Lazăr Ștefănescu, inspector școlar de circumscripție – județul Storojineț; Alexandru Pavelescu, profesor – județul Rădăuți; Teofil Șandru, inspector școlar județean – județul Câmpulung; Ilarion Berezinschi, profesor – județul Suceava⁴⁹.

În privința sediului Regionalei, aceasta a primit, provizoriu, o clădire în sediul Comitetului de Patronaj al municipiului Cernăuți, str. Iancu Flondor, nr. 11⁵⁰. Referitor la obținerea de sedii pentru căminele culturale, Fundația a adresat cereri Guvernământului Bucovinei – Direcțiunea Românilor, solicitând clădiri intrate în patrimoniul statului. Regionala, la rândul ei, a solicitat Subsecretariatului de Stat al Românilor, Colonizării și Inventarului – Centrul Național de Românilor, în mai multe rânduri, să i se acorde, prin vânzare, unele imobile aflate în patrimoniul statului (fostele case naționale ale evreilor, ucrainenilor și germanilor)⁵¹. Din anul 1943 au început demersurile necesare de dobândire a proprietății definitive asupra imobilelor expropriate (clădiri și teren), revendicate de căminele culturale, în formula obținerii acestora prin licitație. Acestea urmau să intre în posesia Fundației, rămânând însă în proprietatea statului⁵².

Din anul 1943 acțiunile culturale ale Fundației s-au intensificat. La 15 mai 1943, directorul general al acesteia, Octavian Neamțu, alături de directorii căminelor culturale județene, delegați ai societății ASTRA, ai Oficiului „Muncă și Lumină”, delegați ai Ministerului Propagandei Naționale, au participat la o consfătuire, în prezența primului ministru Mihai Antonescu, pe tema ridicării conștiinței naționale a satului și orașului. La 23 iunie 1943 au fost convocate organele de conducere ale căminelor județene și satești din Bucovina, pentru a se lua măsuri de intensificare a activității căminelor culturale, iar la 11 iulie 1943, sub

⁴⁷ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 146.

⁴⁸ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 110.

⁴⁹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 199. Din anul 1941, în Guvernământul Bucovinei au fost incluse și județele Dorohoi și Hotin. Căminele culturale care funcționau în aceste județe intrau în subordinea Regionalei Bucovina a Fundației Culturale Regale „Regele Mihai I”.

⁵⁰ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 146–148.

⁵¹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 18, 56; d. 1/1943, f. 15.

⁵² *Ibidem*, d. 4/1943, f. 26; d. 6/1943, f. 32, 60.

președinția generalului Corneliu I. Dragalina, guvernatorul provinciei, s-au desfășurat lucrările adunării generale a Regionalei⁵³. Ulterior, la 3 octombrie 1943, s-a organizat, la Rădăuți, sub patronajul guvernatorului Bucovinei, un Congres regional al căminelor culturale, la care au participat Dimitrie Carlaonț, comandantul Diviziei a VIII-a Infanterie – Cernăuți, reprezentanți ai instituțiilor din Cernăuți, tineret școlar și extrașcolar, reprezentanți ai căminelor culturale. În cadrul programului a fost inclus și concursul de port, cântec și joc românesc, organizat de Regională, cu sprijinul Prefecturii județului, juriul hotărând tipărirea lucrărilor corale ale compozitorilor bucovineni pentru a le pune la îndemâna organizațiilor culturale de la sate, în vederea organizării de școli de dirijori de coruri populare⁵⁴.

În perioada 24–26 octombrie 1943 s-a desfășurat, la Craiova, Congresul general al căminelor culturale din țară, la care au participat conducătorii Regionalelor Fundației, reprezentanți ai căminelor culturale județene, săteni de la cele mai bune cămine culturale, coruri țărănești, echipe de dansuri populare. Din partea Bucovinei a participat o delegație formată din reprezentanți ai Căminului cultural județean Cernăuți și ai școlilor țărănești. Directorul Regionalei, Constantin N. Tomescu, a prezentat un referat despre activitățile căminelor culturale din Bucovina⁵⁵.

Delegația permanentă a Regionalei Bucovina a hotărât, în ședința din 17 decembrie 1943, organizarea unui Congres regional al căminelor culturale din Bucovina (care urma să-și țină lucrările în martie 1944, la Suceava), cu scopul de a analiza toate problemele culturale care privesc satele bucovinene, de a coordona munca culturală la sate, „de a putea scula glasul țăranimii încadrate în căminele culturale [...] și de a se întări rândurile celor care cred că mijlocul de căpetenie pentru ridicarea satului pe toate tărâmurile culturale este căminul cultural”⁵⁶. La congres trebuiau să participe câte un „plugar luminat” și fruntaș din fiecare cămin, zece intelectuali, care activau în cadrul căminelor, din fiecare județ, în total 500 participanți. Lucrările urmau să se desfășoare pe durata a două–trei zile, sub auspiciile guvernului (care a aprobat și cheltuielile necesare). A fost alcătuit un proiect de program, care cuprindea mesajele de salut din partea autorităților provinciei, Fundației, Regionalei și căminelor județene, referate privitoare la *Organizarea muncii culturale, Formarea elitelor țărănești, Formarea elitelor conducătoare, Colaborarea factorilor de conducere cu sătenii, Datoriile și drepturile fiilor satului, Obligațiile salariaților publici față de sat și săteni, Rostul și însemnătatea cercetării monografice pentru căminul cultural*. În programul congresului era inclus și un concurs regional de cântec, joc și port românesc, un

⁵³ *Ibidem*, d. 3/1943, f. 32; d. 6/1943, f. 20.

⁵⁴ *Ibidem*, d. 14/1943, f. 16; „Bucovina”. Ziar de afirmare românească, Cernăuți, an III, nr. 701, 3 octombrie 1943, p. 1.

⁵⁵ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B, d. 14/1943, f. 4, 128, 149, 151, 152, 234.

⁵⁶ *Ibidem*, d. 1/1939, f. 32.

parastas pentru eroi, deliberarea asupra referatelor susținute și votarea unei moțiuni⁵⁷. Din cauza reocupării provinciei de către trupele sovietice, acest congres n-a mai avut loc.

Referitor la relațiile Regionalei cu autoritățile locale, aceasta s-a bucurat de o largă înțelegere din partea Guvernământului Bucovinei și a personalităților culturale și administrative ale provinciei. La 23 iulie 1942, Subsecretariatul de Stat al Educației Extrașcolare a solicitat un raport privind situația căminelor culturale de orice proveniență, pentru a se face o evidență a instituțiilor în subordinea cărora funcționau căminele culturale (Regională, prefecturi, primării, diverse societăți particulare) și a sediilor acestora (proprietate sau chirie). Regionala a trimis copia acestui ordin la Fundație, specificând faptul că denumirea de cămin cultural nu revine decât organizațiilor dependente de Fundație și i-a cerut acesteia să lămurească problema cu Subsecretariatul ce a emis ordinul, pentru a nu se crea confuzii⁵⁸. Amintim și despre colaborarea Regionalei cu Cercul de studii pentru funcționari din Guvernământul Bucovinei, condus de V. Florescu (secretar general al Guvernământului), care a solicitat Fundației, prin Regionala Bucovina, cărți pentru biblioteca Secției culturale a Cercului (desființată în timpul ocupației sovietice)⁵⁹. Regionala Bucovina a emis o circulară către căminele culturale județene, în 1942, prin care făcea cunoscută adresa Directoratului Afacerilor Administrative al Guvernământului Bucovina referitoare la organizarea unor ședințe săptămânale în cadrul căminelor culturale sau la cursurile școlilor țărănești și ale șezătorilor culturale în care sătenii să fie informați cu privire la diverse legiuiri. Căminelor li se solicita întocmirea unor liste cu decretele-legi, decizii și ordonanțe emise de guvern, iar gazeta „Deșteptarea”, organul publicistic al Regionalei, trebuia să-și deschidă o rubrică în acest scop⁶⁰. Regionala era rugată să înlănească, prin căminele sale, ideea C.E.C.-ului și a depunerii pe libret⁶¹.

Una dintre principalele activități ale Regionalei în perioada 1941–1944 a fost aceea de reactivării căminelor culturale orășenești și județene⁶² și a înființării altora. Constantin N. Tomescu, directorul Regionalei, a propus simplificarea procedurii, așa încât, la 18 iunie 1942, Fundația a adresat Regionalei o circulară prin care a autorizat-o pentru a acorda tuturor căminelor culturale nou înființate și reorganizate autorizația provizorie de funcționare, urmând ca autorizația definitivă prin care căminele culturale primeau personalitate juridică să fie dată numai de Fundație. Regionala avea obligația de a trimite la București actele de constituire ale fiecărui

⁵⁷ *Ibidem*, d. 1/1939, f. 32–37; d. 9/1942–1943, f. 2.

⁵⁸ *Ibidem*, d. 10/1942, f. 101.

⁵⁹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 32.

⁶⁰ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 20, 23.

⁶¹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 83.

⁶² Alături de căminele culturale organizate de Regională, în provincie funcționau și cămine culturale organizate de autoritățile locale, cu sprijinul Ministerului Propagandei Naționale și cele aparținând S.C.L.R.B.

cămin cultural⁶³, care conținea și un formularul referitor la mica monografie a satului, pe care se punea un accent deosebit. Actele de constituire se completau în patru formulare, care erau trimise Fundației, Regionalei, căminului cultural județean, iar un exemplar, verificat și avizat de Regională, se restituia căminului. De asemenea, trebuia completat și formularul ce privea bugetul instituției, care era alcătuit pe baza subvențiilor acordate Regionalei de către Prefectura de județ, conform dispozițiilor Ministerului Afacerilor Interne, de Fundație, a cotizațiilor membrilor și a donațiilor⁶⁴. Căminele nu puteau primi autorizație de funcționare decât dacă aveau cel puțin 50 de membri; activitatea trebuia organizată pe secțiuni, fiind întocmite programe de lucru pentru fiecare secție și subsecție; localitatea unde funcționa căminul urma să fie împărțită pe sectoare de muncă. Corespondența căminelor culturale cu Fundația se realiza prin intermediul Regionalei, iar presa locală trebuia să reflecte activitatea acestora, prin publicarea dărilor de seamă, Fundația urmând să primească publicațiile în care apar aceste dări de seamă⁶⁵.

Căminele culturale funcționau în baza art. 28, 53, 105 din *Instrucțiuni pentru aplicarea statutului Legii și Regulamentului Fundațiilor Culturale Regale* și a Ordinului nr. 4826/6 martie 1942, de reorganizare a căminelor culturale⁶⁶, care prevedeau că activitatea și administrația acestora era controlată de către organele Regionalei și ale Fundației; în structura de conducere a căminelor figura postul de președinte de onoare, ales de adunarea generală dintre personalitățile cu merite deosebite pentru comună, aprobat de Fundație cu avizul căminului județean; directorii erau numiți de Regională, iar președinții erau aleși de adunarea generală⁶⁷. În privința Sfatului căminului cultural, exista un statut pentru întregirea acestuia, numirea de noi persoane făcându-se cu acordul Regionalei⁶⁸. Structura de organizare a căminelor culturale era următoarea: căminul cultural județean (condus de prefectul județului – președinte activ, protoiereu – președinte de onoare, sfatul, compus din șefii tuturor autorităților din județ) îndruma și organiza căminele orășenești și sătești. Căminele erau obligate să raporteze lunar despre întreaga activitate, să țină adunări generale anuale, ale căror lucrări trebuiau să fie trimise Regionalei, iar lunar erau obligate să trimită căminului județean un raport de activitate.

Teofil Șandru, inspector școlar al școlilor primare din județul Câmpulung, a adresat prefectului județului, în 1942, un referat în care a făcut o scurtă privire istorică a instituțiilor culturale din județ, propunând reorganizarea imediată a căminelor culturale, având în vedere că sunt singurele instituții culturale din județ, întocmirea unor programe de activitate și identificarea unor mijloace de acțiune în

⁶³ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 1/1942, f. 115.

⁶⁴ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 193.

⁶⁵ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 115.

⁶⁶ *Ibidem*, d. 10/1942, f. 50.

⁶⁷ *Ibidem*, d. 4/1943, f. 79, 83, 89.

⁶⁸ *Ibidem*, d. 7/1943, f. 13.

cadrul căminelor județene: tipărirea unei foi săptămânale pentru săteni, cu știri, inclusiv cele despre teatrele de luptă, pagina agricolă, a bisericii, școlii, tineretului, economică, a sănătății; înființarea, în cadrul căminelor județene, a unei echipe de conferențieri; redeschiderea bibliotecilor județene⁶⁹.

Pentru stimularea acțiunilor de culturalizare a satelor, un rol important în cadrul căminelor era acordat bibliotecii, școlilor de cadre și celor țărănești. Având în vedere faptul că unele biblioteci populare au fost distruse de „molima comunistă”, căminele culturale solicitau guvernatorului Bucovinei ajutoare pentru refacerea acestora. Prin adresa Fundației – Serviciul Bibliotecii (condus de Emanoil Bucuța), căminele culturale județene din Bucovina au fost informate de faptul că Ministerul Propagandei Naționale, conform deciziei mareșalului Ion Antonescu, va înzestra cu biblioteci orașele și o bună parte a satelor provinciilor dezrobite. În acest sens, Fundația a solicitat Regionalei să trimită un raport asupra bibliotecilor publice existente la momentul cedării provinciei și starea în care se aflau și o situație a căminelor culturale care au fost reorganizate și cărora li se puteau trimite biblioteci. Fundația își lua angajamentul de a rezolva problemele legate de: buget, local (care trebuia să fie corespunzător și să asigure primirea unui număr mare de cititori, organizarea de expoziții, cursuri pentru bibliotecari). În privința numirii bibliotecarilor, aceasta se făcea de către Fundație, pe baza propunerilor locale – condiția era să fie etnic român, să aibă licența în Litere (pentru orașe) sau să fie absolventul unui curs de bibliotecari (pentru sate) și să nu aibă funcții în altă parte. În 1943, Ministerul Propagandei Naționale a dăruit biblioteci căminelor din județele: Câmpulung Moldovenesc (30 de cămine au primit biblioteci); Rădăuți (26); Suceava (27); Storojineț (12)⁷⁰. În biblioteci intrau gratuit publicațiile: „Albina”, „Foaia Cetitorului”, „Foaia cărții”, „Cuvântul Mareșalului către săteni”, „Bucovina literară”, „Sănătatea”, „Deșteptarea”, „Ogorul românesc”⁷¹. Din Darea de seamă a Sfatului cultural al căminului „Trei culori” din Cernăuți – suburbia Clocociuca, aflăm că biblioteca căminului avea, în 1943, 811 cărți românești înregistrate, cu fișe după autor și conținut, 500 volume germane, neînregistrate, 600 volume donate de Ministerul Propagandei Naționale⁷². În urma acțiunii de propagandă națională în Bucovina, în perioada 1941–1942, au fost create 206 biblioteci sătești (82 400 volume); 210 comune au fost frecventate de 210 biblioteci mobile (17 000 cititori); a fost distribuit un milion de exemplare din ziarul „Bucovina” (10 exemplare zilnic, în fiecare comună) și 250 000 exemplare din publicația „Cuvântul Mareșalului către săteni”⁷³.

⁶⁹ Ca urmare a acestui demers, la 16 martie 1942 a fost reactivat căminul cultural județean din Câmpulung. Cf. D.J.S.A.N., Fond *F.C.R.B.*, d. 2/1942, f. 30–35.

⁷⁰ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 195–197; d. 5/1942, f. 7, 100; d. 1/1943, f. 34; d. 3/1943, f. 68; d. 6/1943, f. 24.

⁷¹ *Ibidem*, d. 1/1943, f. 10; d. 4/1943, f. 22.

⁷² *Ibidem*, d. 7/1943, f. 43.

⁷³ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 41–42.

La 24 octombrie 1943, la Congresului general al căminelor culturale din țară, desfășurat la Craiova (24–26 octombrie 1943), directorul Regionalei, Constantin N. Tomescu, a afirmat că în Bucovina funcționau 415 cămine culturale; în medie, fiecare județ avea peste cinci mii de membri activi. În privința sediilor, 34 cămine aveau local propriu, 57 au fost primite de la Centrul Național de Românzare, 209 cămine își desfășurau activitatea în școli, iar restul prin diferite case. Au fost distribuite 206 biblioteci, dăruite de Ministerul Propagandei Naționale, care au completat nevoile vechilor biblioteci (259 la număr)⁷⁴.

În stabilirea direcțiilor de activitate ale căminelor, se avea în vedere ideea că „de la cămin pot porni toate ideile bune și folositoare pentru ridicarea satelor și orașelor pe toate tărâmurile culturale”. Programele de activitate aveau o tematică variată, de la susținerea de conferințe, organizarea Școlii Țărănești de Agricultură, audiții de radio, până la organizarea de hore populare și implicarea în rezolvarea problemelor economice ale sătenilor, prin sprijinul moral și material al cooperativelor. În acest sens, se acorda atenție realizării unei colaborări strânse între biserică, școală și administrație „pentru ridicarea satelor și orașelor prin cămine culturale”, organizării/reorganizării bibliotecilor, editării unor broșuri cu sfaturi pentru țărani și a unei reviste de știință cu informații care să-i intereseze pe săteni, tipărite în condiții tehnice cât mai bune, în regie proprie, în atelierele litografice ce urmau a fi înființate la Cernăuți (pentru obținerea fondurilor necesare se propunea stabilirea unei Zile a Culturii), a stimulării conștiinței naționale („pentru educația naționalistă este nevoie de a se crea și la cămine, ca și la școli, câte un colț al eroilor, iar pentru deportați, un colț de onoare”). Căminele culturale erau solicitate să contribuie la „întărirea patriotismul românesc” și a „muncii de război”⁷⁵, în condițiile intrării României în războiul împotriva U.R.S.S. și a intensificării propagandei naționale împotriva bolșevismului. În acest sens se făcea un apel către intelectuali să continue „tradiția veche de activitate culturală depusă pe altarul intereselor naționale și să stea în mijlocul poporului, îndrumându-l pe calea mântuirii și înălțării”⁷⁶. La sate, în „casa căminului se va concentra toată viața culturală și gospodărească a satului”, iar la orașe casele căminelor trebuiau să fie „adevărate palate culturale pentru desfășurarea activității pe toate tărâmurile culturale ale orașului”⁷⁷. Căminele culturale patronate de Regională erau văzute ca cele mai bune instituții „pentru formarea unui om integru”, iar preocupările Regionalei erau apreciate ca fiind definitorii pentru „salvarea și ridicarea satelor”⁷⁸.

Tipurile de activități prin care s-au remarcat căminele culturale erau cele încadrate în programul Fundației și al Regionalei: adunări publice (unde erau

⁷⁴ *Ibidem*, d. 14/1943, f. 15. De pildă, în județul Rădăuți existau 43 de cămine (cu 7 400 membri), care dispuneau de 26 biblioteci, cu 15 750 cărți. Cf. *Ibidem*, d. 3/1943, f. 31–32.

⁷⁵ *Ibidem*, d. 4/1942, f. 34; d. 10/1942, f. 51.

⁷⁶ *Ibidem*, d. 6/1943, f. 60.

⁷⁷ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 70.

⁷⁸ *Ibidem*, d. 10/1943, f. 8v, 14v.

invitați toți factorii vieții publice din oraș); adunări generale ale delegaților căminelor culturale din județ, în cadrul cărora era prezentat un raport asupra situației și activității căminelor culturale; conferințe susținute de personalități locale sau din țară, pe diverse teme, în special de istorie, privind comemorarea unor evenimente importante din istoria neamului⁷⁹, în cadrul cărora, așa cum sugera conducerea Regionalei, vorbitorii trebuiau „a scoate mereu în relief importanța și menirea căminelor culturale”⁸⁰; șezători culturale; expoziții de cărți; serbări închinare Ardealului; hore țărănești⁸¹; concursuri de coruri, dansuri naționale, costume românești, cântece și jocuri bătrânești; festivaluri artistice; acțiuni sociale (subvenții acordate societăților de asistență socială, desfășurarea de serbări pentru strângerea de fonduri în folosul Palatului Invalizilor, subscrierea la Împrumutul Reîntregirii, ajutor acordat familiilor sărace și a celor plecați pe front, organizarea de parastase pentru eroii neamului) și de evocare a memoriei eroilor neamului (construirea de troițe, ridicarea de monumente închinare eroilor). Întrunirile căminelor culturale, adunările de constituire, cursurile țărănești se desfășurau cu o autorizație specială, emisă de organele administrative ale provinciei, comunicându-se din timp programul de activitate, ziua desfășurării întrunirii și problemele ce urmau a se discuta. Deși Regionala a solicitat o autorizație cu caracter general pentru ținerea unor astfel de întruniri (în virtutea regulamentului, care stipula că toți șefii autorităților locale făceau parte de drept din sfatul căminului cultural), „pentru a ne putea împlini fără nicio piedică misiunea ce ni s-a încredințat, de a armoniza și coordona activitățile culturale de la sate și orașe și de a reface și înălța sufletul românesc, așa ca să putem răzbi mai lesne prin toate greutățile și viforitele de azi și de mâine”, ea nu a fost aprobată⁸².

În cadrul activității căminelor culturale o atenție specială a fost acordată, după intrarea României în războiul împotriva U.R.S.S., „rostului luptei noastre în Răsărit și datorita ceasului de față”, „sporirii încrederii tuturor românilor în biruința finală” (și în procesele verbale de reconstituire a căminelor se aborda problema

⁷⁹ De exemplu, în perioada 1 mai – 31 decembrie 1943, căminele culturale din județele Storojineț și Suceava au organizat conferințe cu subiecte despre războiul sfânt și lupta împotriva bolșevismului, tăria credinței creștine și probleme ale educației cetățenești, ostășești, religioase, agricole (*Rostul căminelor culturale; Solidaritatea națională; Despre Unirea Bucovinei; Războiul sfânt și creștinismul; Fapte din viața M.S.R. Mihai I; Drepturile noastre asupra Bucovinei; Datorii și obiceiuri străbune; Importanța zilei de 10 mai; Unirea Bucovinei cu Patria Mamă; Trecutul românesc al comunei Costești; România și aliații ei; Despre administrația căminelor; Dragostea de țară; Despre Ardeal și Maramureș ș. a.*). Cf. *Ibidem*, d. 5/1943, f. 14, 18, 21, 23–24.

⁸⁰ *Ibidem*, d. 3/1943, f. 77.

⁸¹ Regionala solicita guvernatorului Bucovinei dreptul de exclusivitate al căminelor culturale în privința organizării acestei activități, atât de necesară în păstrarea obiceiurilor și datinilor, întrucât „horele românești de la sate, spre deosebire de balurile și seratele internaționale, sunt un cult al tineretului față de nație și mai puțin o distracție”. Cf. *Ibidem*, d. 1/1942, f. 112, 176. Din 1943 s-a hotărât ca serbările, șezătorile și horele să se organizeze doar în cadrul căminului cultural. Cf. *Ibidem*, d. 3/1943, f. 133.

⁸² *Ibidem*, d. 1/1942, f. 201, 208.

războiului și importanța lui⁸³). În acest sens au fost susținute conferințe despre: *Rostul luptei noastre în Răsărit; Războiul sfânt și creștinismul; De ce luptăm în Răsărit; Contribuția României în războiul contra bolșevismului; Sacrificiul în războiul sfânt; Guvernarea Mareșal Antonescu; Îndatoririle de român și cetățean în vremurile de azi; Destinul neamului românesc*⁸⁴ ș.a.

Printre căminele culturale aflate în subordinea Regionalei Bucovina a Fundației Culturale Regale „Regele Mihai I” s-a evidențiat Căminul cultural central orășenesc „Soare Răsare” din Storojineț, reînființat în februarie 1942, sub președinția lui T. Zegrea (președinte de onoare – Grigore Chiriacescu, prefectul județului). N. C. Enescu, inspector al Regionalei, a constatat că acest cămin cultural „e merit să întretină o atmosferă culturală românească în partea locului, izbutind să grupeze în jurul său tot ce are mai distins și mai devotat pentru cauzele înalte din intelectualitatea românească”. Căminul avea un program zilnic, desfășurat pe diferite secțiuni, pentru pregătirea de coruri, piese de teatru, obiecte pentru ostașii de pe front; a organizat numeroase șezători, cu conferințe și programe artistice, inclusiv în comunele județului; a organizat serbări comemorative ale eroilor din județ; a organizat Ziua Muncii (activitate pentru care a primit o adresă specială de mulțumire de la Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirii Sociale) și o expoziție de produse agricole; căminul dispunea de o bibliotecă cu un număr de peste 200 volume, cu o sală de lectură; căminul avea în vedere organizarea, în 1942, a unui congres cultural, care să dezbată probleme legate de „cultura poporului și mijloacele pentru răspândirea ei”, editarea unui organ de propagandă național-patriotică, social-culturală și economic-cooperatistă pentru județul Storojineț. Pentru toate aceste activități, căminul cultural central orășenesc din Storojineț a fost felicitat de Fundație, la 15 iulie 1942⁸⁵.

Căminul cultural județean din Storojineț a propus, în decembrie 1943, implicarea căminelor culturale județene în strângerea datelor referitoare la perioada ocupației sovietice a Bucovinei (28 iunie 1940 – 9 iulie 1941). În urma acestei propuneri, Regionala a emis Ordinul 713/1943, în baza căruia căminele culturale județene trebuiau să contribuie la realizarea programului *Viața românească în timpul ocupației bolșevice*. În acest sens căminele trebuiau să întocmească situații (nume, vârsta, profesiunea) referitoare la cei uciși, deportați, urmăriți de justiția sovietică, a celor refugiați în țară (în primele zile, când trecerea graniței era liberă și după închiderea acesteia, arătându-se cum s-a făcut trecerea), a celor concentrați în timpul cedării, care au rămas în teritoriul liber, revenind după reocupare, a celor ce au trecut granița în serviciul țării. De asemenea, trebuia realizată o descriere a zilei de 1 aprilie 1941 (ziua masacrului de la Fântâna Albă), așa cum a trăit-o satul și o evocare a evenimentelor petrecute în timpul intrării armatei române. Regionala

⁸³ *Ibidem*, d. 10/1942, f. 5; d. 3/1943, f. 32; d. 6/1943, f. 60.

⁸⁴ *Ibidem*, d. 3/1943, 32; 5/1943, f. 14, 21, 23.

⁸⁵ *Ibidem*, d. 5/1942, f. 2, 28, 61v, 79; d. 7/1942, f. 19–30.

specifică în ordinul emis ca datele să fie însoțite de povestirile scrise de informatori. „Dată fiind importanța datelor pe care vi le cerem, se arăta în ordinul emis de Regională, vă rugăm să aveți bunăvoința de a vă interesa în mod special de această chestiune, pentru ca nici o suferință și nici un act de vrednicie românească să nu fie uitate de tipar”⁸⁶.

Printre căminele culturale ale Regionalei s-au remarcat și Căminul cultural județean „Simion Florea Marian” și cel orășenesc „Alexandru cel Bun” din Suceava. Acestea și-au propus organizarea unei expoziții fotografice permanente (vederi ale monumentelor din județ), a unui serviciu de călăuză pentru pelerinii din localitate, a unei pinacoteci de artă religioasă și profană, a unei secții etnografice în muzeul orașului, a unei galerii de onoare, cu fotografii ale personalităților, ridicarea unui monument al eroilor, susținerea de cursuri practice de gospodărie (cu concursul Societății Doamnelor Române)⁸⁷.

Una dintre principalele activități ale Regionalei Bucovina a Fundației Culturale Regale „Mihai I” a fost cea legată de organizarea, din anul 1943, de școli țărănești în cadrul căminelor culturale⁸⁸. În urma consultărilor purtate cu guvernatorul Bucovinei, s-a hotărât ca organizarea școlilor țărănești să se facă independent de școlile de agricultură, subordonate Directoratului Agriculturii, care avea obligația de a pune la dispoziția Regionalei personal tehnic și localuri⁸⁹. În cadrul Fundației a funcționat Direcția Școlilor Țărănești, iar Regionala avea o secție specială răspunzătoare de organizarea școlilor țărănești, condusă de N. C. Enescu⁹⁰.

Școli țărănești superioare funcționau în județul Cernăuți, la Roșă-Stânca (director Cornelia Bucevschi) și Cozmeni (director Andrei Dionisie); județul Câmpulung: Bucșoaia (director, Trifon Chiraș, ulterior Teofil Șandru)⁹¹. În Bucovina au funcționat în această perioadă și nouă școli țărănești⁹². *Programa activităților educative pentru școlile țărănești*⁹³ specifică faptul că acestea sunt

⁸⁶ *Ibidem*, d. 4/1943, f. 18, 20. Întocmirea unei situații statistice cu privire la cei deportați și uciși în timpul ocupației sovietice a stat și în atenția S.C.L.R.B. Cf. *Raportul general pe anii 1942–1943*, Cernăuți, 1944, p. 50–55.

⁸⁷ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 8/1942, f. 5.

⁸⁸ Prima școală țărănească din Bucovina s-a deschis la Roșă-Stânca în 1933, din inițiativa S.C.L.R.B. Experimentul de aici a fost valorificat ulterior prin apariția lucrării *Universitatea țărănească, teoria și practica ei* (1935), semnată de Leon Țopa, în care se subliniază „o nouă poziție față de ceea ce la noi e acțiunea de culturalizare a poporului, prin educarea elitelor țărănești”. Cf. Liviu Rusu, *Cuvânt pentru prieteni*, în „Iconar”, Cernăuți, an I, nr. 5, 1935, p. 3.

⁸⁹ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B., d. 9/1942–1943, f. 252; d. 14/1943, f. 16.

⁹⁰ *Ibidem*, d. 9/1942–1943, f. 285.

⁹¹ Școli superioare țărănești funcționau și în județele intrate în administrarea Guvernământului Bucovinei din 1941: Dorohoi (la Șendriceni) și Hotin (la Criva). Cf. *Ibidem*, d. 9/1942–1943, f. 211.

⁹² *Ibidem*, d. 9/1942–1943, f. 142.

⁹³ Programă școlilor țărănești pentru fete, întocmită de Fundație, era asemănătoare cu Programă analitică întocmită de Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale, condus de Maria Antonescu. Cf. *Ibidem*, d. 15/1943, f. 40.

„instituții pentru o educație completă a lumii satelor, după terminarea școlii primare”. Rostul acestora era acela „nu atât de a comunica ori înmulți cunoștințele sau de a schimba orizontul de viață al țăranului [...], ci este acela de a-i da o înțelegere mai limpede a vieții sale, de a-i strecura îndemânări și deprinderi potrivit vieții sale, de a-i spori cu adevărat potențialul vieții țărănești, fără a-i schimba natura sa. [...] Școalele țărănești trebuie să dea o educație completă pentru un sătean român și creștin”⁹⁴. Un capitol special era dedicat problemelor în legătură cu „războiul sfânt”, problemei „sectarismului disolvant, problema comunismului distrugător a[l] crucii și civilizației creștine, precum și a tuturor curentelor menite să dezbinе și să demoralizeze sufletul atât de viguros al țăranului nostru, suflet care trebuie ferit”⁹⁵. De asemenea, în urma absolvirii acestor cursuri, sătenii trebuiau să rămână convinși de necesitatea căminelor culturale, pe care trebuiau să le vadă ca pe „expresia comunității sătești, în dorința ei de a se ridica”⁹⁶.

Programele cursurilor țărănești se alcătuiau pentru o durată de două luni, pentru următoarele categorii de activități educative: educația fizică, suflotească, practică și artistică. În acest sens se țineau ore de educație moral-religioasă, cultul eroilor, igienă, medicină populară, medicină veterinară, industrie casnică, istorie, română, geografie, matematică, legislație etc., însoțite de lecții de pregătire practică. Pentru pregătirea conducătorilor și a corpului didactic necesar școlilor țărănești, Fundația a organizat cursuri la Dioști (județul Romanați), căminele culturale județene subordonate Regionalelor Fundației având obligația de a recomanda spre înscriere „elemente destoinice care pot să le urmeze [...], între cele mai distinse, având în vedere rolul important și răspunderea pe care o vor avea în organizarea școlilor și a cursurilor țărănești”⁹⁷ (preoți, învățători, notari comunali, agronomi, agenți sanitari și veterinari, surori medicale ș. a.). Cursurile se adresau tinerilor de ambele sexe care au împlinit 18 ani, orarul se întocmea pentru câte o săptămână (nu mai mult de două ore teoretice pe zi), iar la terminarea cursurilor se întocmeau tabele de evidență trimise Regionalei (lista celor înscriși, lista profesorilor, orarul cursurilor, lecțiile ținute) și se completa un *Chestionar pentru a cunoaște și aprecia activitatea tânărului gospodar (tinerei gospodine)*⁹⁸. În perioada 1941–1942 au fost susținute 59 cursuri țărănești în teritoriul dezrobbit și 47 în cel neinvadat⁹⁹.

O altă activitate în care a fost implicată Regionala, începută în februarie 1942, a fost cea legată de lichidarea analfabetismului. Fundația a emis câteva instrucțiuni privitoare la această chestiune, prin care solicita întocmirea unui plan

⁹⁴ *Ibidem*, d. 9/1942, f. 154–155.

⁹⁵ *Ibidem*, d. 4/1942, f. 32.

⁹⁶ *Ibidem*, d. 8/1943, f. 8.

⁹⁷ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 108.

⁹⁸ *Ibidem*, d. 8/1943, f. 8.

⁹⁹ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 41–42.

de lucru după nevoile locale, adaptat instrucțiunilor generale trimise de la centru și a elaborat, în acest sens, cursuri de alfabetizare¹⁰⁰.

Din iulie 1943, Fundația a deschis cursuri de îndrumători de cămine culturale, organizate pentru Regionala Bucovina în județul Cernăuți (Roșă-Stânca). La acestea au participat conducători ai căminelor culturale sătești, de plasă și județene, conducători de școli și cursuri țărănești și alți intelectuali care activau în cadrele unei școli culturale pentru sate subordonată Fundației. Absolvenții acestor cursuri aveau datoria „să dezobișnuiască pe cei ce lucrează în cadrul căminului cultural de a nu mai organiza șezători după tipicul serbărilor școlare și nici cursuri alcătuite numai în conferințe vagi”. În scopul popularizării acestei activități, se organizau conferințe, se publicau în presa locală dările de seamă despre aceste cursuri, despre ideile și programul de lucru al Fundației¹⁰¹.

Alte acțiuni în care a fost implicată Regionala au fost: organizarea zilei căminelor culturale în cadrul Expoziției Bucovinei (organizată de Guvernământul Bucovinei la 1 august 1942), prilej cu care s-au desfășurat serbări culturale și artistice la Teatrul Național din Cernăuți; în perioada 30 octombrie – 2 noiembrie 1942, Expoziția a fost vizitată de Regele Mihai I și mareșalul Ion Antonescu, alături de alți demnitari¹⁰²; susținerea de cursuri la școala de bibliotecari organizată în Cernăuți¹⁰³; organizarea de concursuri de colinde și datini românești¹⁰⁴; organizarea unei colecte pentru Palatul Invalizilor; sfințirea, într-o ceremonie organizată de Primăria municipiului, la 23 aprilie 1943, a Troiței Eroilor¹⁰⁵; participarea la manifestările sărbătoririi unirii de la Chișinău¹⁰⁶; Regionala s-a adresat lui Ioan Vicoveanu în vederea unei colaborări (publicarea unor lucrări muzicale), știut fiind faptul că profesorul bucovinean, director școlar la Vicovu de Jos, avea cea mai bogată colecție muzicală de compozitori bucovineni (Isidor Vorobchievici, Ciprian Porumbescu, Tudor Flondor, Eusebie Mandicevschi, George Mandicevschi, Ilarion Verenca, Dionisie Para, Al. Lucescu, C. Șandru)¹⁰⁷.

În ceea ce privește relațiile dintre instituțiile subordonate Regionalei și alte instituții culturale din provincie¹⁰⁸, aceasta solicita ca la adunările generale extraordinare ale căminelor să se pună în discuție problema coordonării și armonizării activităților culturale de către diferitele organizații și nuclee culturale¹⁰⁹,

¹⁰⁰ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 203, 204.

¹⁰¹ *Ibidem*, d. 9/1942–1943, f. 59, 59v; d. 16/1943, f. 19.

¹⁰² *Ibidem*, d. 1/1942, f. 80; Pavel Moraru, *op. cit.*, p. 83–84.

¹⁰³ *Ibidem*, d. 14/1943, f. 16.

¹⁰⁴ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 37.

¹⁰⁵ *Ibidem*, d. 1/1943, f. 16; d. 17/1943, f. 9.

¹⁰⁶ *Ibidem*, d. 14/1943, f. 16.

¹⁰⁷ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 47.

¹⁰⁸ În provincie funcționau, în perioada 1941–1944, alături de instituțiile Regionalei, secții ale S.C.L.R.B., cabinete de lectură ale S.C.L.R.B., arcășii, filiale ale Societății Doamnelor Române, societăți culturale independente – care erau în curs de afiliere la căminele culturale.

¹⁰⁹ *Ibidem*, d. 5/1942, f. 63.

din perspectiva ideii următoare: „căminul cultural nu vine ca o instituție care să se suprapună celor existente în sat, ci coordonează activitatea dintre ele în folos obștesc”¹¹⁰. Directorii căminelor culturale aveau relații de colaborare cu reprezentatii Centralei Caselor Naționale și cei ai organizației „Muncă și Lumină”¹¹¹. Între Fundație și Centrala Caselor Naționale exista o înțelegere privitoare la înființarea de cămine culturale în localitățile în care nu existau filiale ale organizației Caselor Naționale¹¹². Cu Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina Regionala n-a avut relații de colaborare, deși Fundația a solicitat, în mai multe rânduri, acest lucru¹¹³. Acestea au fost deteriorate în perioada 1938–1940, când Fundația Culturală „Principele Carol” a preluat conducerea și organizarea acțiunilor culturale la nivelul întregii țări. Societatea a prezentat un memoriu ministerului Cultelor și Artelor, cerând sprijinul pentru o subvenție mai mare destinată desfășurării de activități culturale. Societatea n-a primit sarcina aplicării în teren a prevederilor Legii Serviciului Social referitoare la activitatea culturală în lumea satului (cum s-a întâmplat cu ASTRA în Transilvania), fiind doar colaboratoare la acest program¹¹⁴. În cazul în care unele societăți culturale și-au întrerupt activitatea, se solicita ca acestea să fuzioneze cu căminele culturale. De exemplu, membrii căminului cultural „Mihai Eminescu” din comuna Frumosul, județul Câmpulung Moldovenesc, foști membri ai Societății Arcășești „Ștefan cel Mare”, au solicitat Regionalei să dispună reînființarea acestei societăți ca o secție a căminului¹¹⁵; președintele Societății „Cabinetul de lectură” din Frătăuții Noi a solicitat, în cadrul adunării generale a căminului cultural „Iraclie Porumbescu” ca societatea să fuzioneze, motivația fiind aceea că „adevărata viață a satului o are căminul cultural și n-au rost într-o comună două societăți cu aceeași misiune”¹¹⁶. Căminul cultural central orășenesc „Soare Răsare” din Storojineț avea relații de colaborare cu Societatea Doamnelor Române – Filiala Storojineț. Cu Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, așa cum reiese din procesul-verbal din 30 iunie 1942 al ședinței lunare a Sfatului căminului, nu au putut fi stabilite relații de colaborare: „am căutat o înțelegere de conlucrare cu această societate, dar, cu toate intențiile noastre bune, n-am primit până în prezent niciun răspuns măcar”. Se denunțau pornirile de a înființa cât mai multe societăți culturale „moarte”, existente numai pe hârtie, cum ar fi „Unirea”, „Iancu Flondor”, „Juventus” (societate sportivă), care erau „o mare piedică” pentru activitatea căminelor culturale, pentru că ele „țin mereu o vie agitație în jurul căminului,

¹¹⁰ *Ibidem*, d. 3/1943, f. 34.

¹¹¹ *Ibidem*, d. 2/1942, f. 9v.

¹¹² *Ibidem*, d. 1/1942, f. 68.

¹¹³ *Ibidem*, d. 1/1942, f. 150.

¹¹⁴ *Raportul general. 1933–1934, Cernăuți, 1934*, p. 11; Constantin Loghin, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–1942). La 80 de ani. Istoric și realizări*, Cernăuți, f. e., 1943, p. 92–93.

¹¹⁵ D.J.S.A.N., Fond F.C.R.B, d. 1/1943, f. 54.

¹¹⁶ *Ibidem*, d. 3/1943, f. 140.

provocând divergențe între intelectualii localnici, [...] produc destrămarea organismului nostru național-social”. Teofil Șandru, inspector școlar, remarcă faptul că „numai atunci se va ajunge la o acțiune culturală perfectă, când va fi dată unitatea de conducere spirituală și colaborarea ideală între toți factorii culturali ai satelor”¹¹⁷. Pentru rezolvarea acestor probleme se propunea convocarea unui congres cultural, care n-a mai avut loc din cauza reocupării nordului Bucovinei de către trupele sovietice¹¹⁸.

În ciuda mobilizării Regionalei în vederea coordonării vieții culturale a satului, mișcarea culturală a înregistrat și greutăți, cu „intrigații, cu ignoranții, cu neîncrederea și cu acei care așteaptă roade imediate, precum și cu acei care cred că activitatea culturală nu-și are rost în timp de război și nu cred în posibilitatea ridicării satelor și orașelor”¹¹⁹. „Lipsa de armonie” între intelectualii comunei, absența interesului acestora față de importanța căminelor culturale, slaba implicare a autorităților județene la nivel de comună erau identificate drept cauze ale dificultăților unor cămine care nu aveau o activitate pe măsură¹²⁰.

Din martie 1944, când trupele sovietice au invadat teritoriile nordice ale Bucovinei, provocând mutații semnificative în destinul culturii românești din provincie, activitatea Regionalei s-a restrâns, într-o primă fază, la partea de sud a Bucovinei: a contribuit la informarea asupra evenimentelor politice, prin distribuirea de comunicate (normativele venite în ianuarie 1944, *Proclamația către români* a regelui Mihai și a conducătorului satului, diferite alocuțiuni ale autorităților)¹²¹ și transmiterea instrucțiunilor Ministerului Propagandei Naționale „pentru reluarea activității interne de lămurire și îndrumare cetățenească și națională a poporului”, venite prin circulara emisă de Fundației în mai 1944¹²²; a emis acte cerute de unii dintre membrii acesteia¹²³; a susținut desfășurarea adunărilor generale ale unor cămine culturale. Octavian Neamțu, directorul general al Fundației, sublinia importanța, în vremurile grele prin care trecea țara,

¹¹⁷ *Ibidem*, d. 2/1942, f. 9v.

¹¹⁸ *Ibidem*, d. 5/1942, f. 66.

¹¹⁹ *Ibidem*, d. 3/1943, f. 34.

¹²⁰ *Ibidem*, d. 6/1943, f. 36.

¹²¹ *Ibidem*, d. 2/1944, f. 35.

¹²² *Instrucțiunile pentru acțiunea culturală internă pe anul 1944*, elaborate de Ministerul Propagandei Naționale, se refereau la *Directivele naționale, Război, Acțiuni străine, Refugiați, Muncitori, Provinciile aflate sub ocupație străină*. Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I”, alături de alte instituții culturale, era solicitată să contribuie la „realizarea acțiunii național-culturale” în teritoriile rămase sub administrare românească, „cu participarea organizată a refugiaților”. „Veți avea grijă – se specifica în document – ca prin programul întocmit și prin calitatea lui să nu jigniți sufletul poporului, ci să-l câștigați pentru răspunderile lui colective”. Cf. *Ibidem*, d. 1/1944, f. 3–6.

¹²³ A emis *Dovada de activitate* pentru învățătorul I. V. Goraș, fost inspector școlar al județului Cernăuți și inspector regional pe lângă Directoratul Învățământului și Cultelor din Bucovina. Acesta a desfășurat activități în perioada 1938–1944 (fusesse casierul căminului cultural județean Cernăuți; în 1938 a organizat și condus un ciclu de conferințe la școala din Boian, iar în 1943 a sprijinit organizarea Școlii Tărănești de la Cozmeni); adevărul pentru Victor Boca (fost inspector școlar – Plasa Cernăuți) că a desfășurat o activitate lăudabilă la Regională. Cf. *Ibidem*, d. 1/1944, f. 27, 57, 58.

mobilizării căminelor culturale în munca de culturalizare a satului, prin solidarizarea cărturarilor cu sătenii „sub semnul idealurilor unității naționale integrale”, a participării la viața comunității a celor refugiați și evacuați, „integrându-i vieții locale și vieții naționale în căminul cultural”¹²⁴.

Activitatea Regionalei a fost continuată în refugiu, până în anul 1948. Încă din martie 1944, Constantin N. Tomescu, directorul Regionalei, l-a delegat pe Ștefan Bidnei, secretar regional, să ia măsuri, în absența conducerii, de ordin administrativ și financiar legate de tipărirea gazetei „Deșteptarea” (a cărei redacție și administrație fuseseră lăsate în seama acestuia); referitor la arhiva și registrele Regionalei, a dispus ca acestea să fie evacuate acolo unde se va evacua și Primăria din Cernăuți¹²⁵. Membrii din conducerea Regionalei s-au refugiat la Râmnicu Vâlcea (aici s-a refugiat și administrația ziarului „Deșteptarea”), Timișoara, Sibiu. O parte a actelor acesteia (acte justificative de venituri și cheltuieli, registrele de contabilitate și alte acte de valoare) au fost trimise de Ștefan Bidnei, încă din aprilie 1944, Fundației¹²⁶. În octombrie 1944, Ștefan Bidnei a cerut Fundației introducerea în buget a unor cheltuieli pentru ajutorarea refugiaților (în iulie 1944 fusese întocmit un proiect de buget și pentru Regională, care-și avea sediul provizoriu la Râmnicu Vâlcea, cu prevederi referitoare la cheltuieli pentru publicația „Deșteptarea”, de deplasare în legătură cu controlul căminelor culturale, cheltuieli neprevăzute ș.a.)¹²⁷. În același an, acesta a fost delegat de Fundație să inspecteze căminele culturale din Banat și Ardeal, pentru întocmirea unor rapoarte amănunțite despre fiecare cămin cultural¹²⁸. Ștefan Bidnei a fost delegat inspector special al Fundației și pentru căminele culturale din Bucovina liberă și cele evacuate, având obligația de a trimite la centru procesele verbale de constatare a activității acestora¹²⁹. În anul 1945 s-a purtat o corespondență între Constantin N. Tomescu, refugiat la Sibiu, și Ștefan Bidnei, domiciliat la Timișoara, privitoare la rezolvarea unor probleme financiare legate de publicațiile Fundației. În aprilie 1945, Fundația adresa o scrisoare secretarului general al Regionalei Bucovina, Ștefan Bidnei, pentru a comunica știri despre situația și activitatea acestuia; ulterior a fost chemat la București, pentru a lămuri gestiunea Școlii Țărănești de Fete din Roșu-Stânca¹³⁰. Toate aceste activități au fost întrerupte în anul 1948, când Fundațiile Culturale Regale, alături de alte fundații și instituții culturale care funcționau din perioada interbelică, au fost desființate.

Dezvoltând ideile lui Spiru Haret și Nicolae Iorga, Fundația Culturală „Principele Carol” (din 1942, Fundația Culturală Regală „Regele Mihai I”) a organizat și patronat, în perioada interbelică mișcarea de ridicare culturală a satelor,

¹²⁴ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 1–2.

¹²⁵ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 56.

¹²⁶ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 16, 44.

¹²⁷ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 33, 38.

¹²⁸ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 34.

¹²⁹ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 40.

¹³⁰ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 22, 25, 26, 29.

prin intermediul unei instituții educaționale polyvalente – căminul cultural. Din anul 1934, când Dimitrie Gusti, fondatorul Școlii de Sociologie, a devenit directorul Fundației, activitatea acesteia a urmărit o reformare totală a vieții satelor cu ajutorul căminelor culturale. Activitatea Fundației s-a extins, începând cu anul 1938, prin crearea de Regionale în provinciile țării. Regionala Bucovina a avut un rol important, alături de celelalte instituții culturale (Centrala Caselor Naționale, Liga Culturală, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Societatea Doamnelor Române, Societatea Mazililor și Răzeșilor, Casa Școalelor și a Culturii Poporului, societățile arcășești, muzicale, cabinetele de lectură) în organizarea vieții culturale a provinciei, mai ales în perioada 1941–1944, prin crearea unei importante rețele de cămine culturale, cu rol reformativ în viața satului românesc.

Modelle kultureller Tätigkeiten in der Welt des Bukowiner Dorfes. Der Fall der regionalen Zweigstelle der königlichen Kulturstiftung (1938–1944)

(Zusammenfassung)*

Die Königliche Kulturstiftung war eine der grössten Stiftungen mit kulturellem Charakter, die im Bereich der Literatur und Geschichte, der Buchveröffentlichung und der Förderung des kulturellen Niveaus des Dorflebens tätig war. Diese Stiftung wurde schon in der Zeit des Königs Karl I. gegründet. Seine Nachfolger gründeten neue Zweigstellen, die in der Zwischenkriegszeit unter dem Namen „Königliche Kulturstiftungen“ funktionierten. Im Jahre 1938 gründete die Königliche Kulturstiftung „Fürst Karl“ eine regionale Zweigstelle für die Bukowina. Ihre Tätigkeit entwickelte sich mit Hilfe der Kulturheime. Ihr Zweck war einerseits die Einführung moderner Arbeitsmethoden in Bereiche wie: Landwirtschaft, Viehzucht, Bauwirtschaft, Gesundheitspflege; andererseits bezweckte man die Aufbewahrung der Traditionen und eine fortgehende Arbeit der Kulturverbreitung, die selbstverständlich auch die Änderung der Mentalitäten zur Folge haben musste. In diesem Sinne hatten die Kulturheime eine wichtige kulturelle und gesellschaftliche Rolle und bildeten auch einen Mittel zur sozialen Harmonisierung des Dorflebens. In der Provinz wurden ca. 600 regionale, städtliche und dörfliche Kulturheime gegründet. Die Bukowiner regionale Zweigstelle organisierte mittels der Kulturheime sogenannte Dorfschulen – Anstalten für eine vollständige Ausbildung des Dorflebens als nächste Studienstufe nach der Volksschule. Sie nahm auch an der Tätigkeit der Abschaffung des Analphabetentums teil und eröffnete Kurse, wo Leute als Leiter der Kulturheime ausgebildet waren. Die Regionale Zweigstelle „Bucovina“ leitete das Programm *Das rumänische Leben während der bolschewistischen Besetzung* ein. Im Rahmen dieses Programms mussten die Kulturheime über die Folgen der sowjetischen Herrschaft auf die rumänische Bevölkerung aus der Nordbukowina zwischen 1940 und 1941 berichten, eine Periode als die Tätigkeit der regionalen Zweigstelle unterbrochen wurde. Nach der sowjetischen Wiederbesetzung des Norden der Bukowina im Jahre 1944 wurde ihre Tätigkeit zeitweilig auf der Flucht, in Râmnicu Vâlcea fortgesetzt, nämlich bis 1948, als die Königlichen Kulturstiftungen, zusammen mit anderen kulturellen, in der Zwischenkriegszeit tätigen Stiftungen und Institutionen aufgelöst wurden.

Die Regionale Zweigstelle der Königlichen Kulturstiftung „Bucovina“ spielte also eine bedeutende Rolle in der Organisierung des Kulturlebens der Provinz, insbesondere in der Periode 1941–1944, durch die Gründung von Kulturheimen, die zur Reformierung des rumänischen Dorflebens beitrugen.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

TOPONIMIA BUCOVINEI LA MIJLOCUL SECOLULUI AL XIX-LEA CONFORM CADASTRULUI FRANCISCAN (DISTRICTUL RĂDĂUȚI)¹

CONSTANTIN UNGUREANU

Lucrările cadastrale din secolul al XVIII-lea

În sec. al XIX-lea în toate provinciile din Monarhia Habsburgică au fost realizate măsurări cadastrale cu scopul de a îmbunătăți sistemul de impozitare, de a cunoaște mai exact structura terenurilor agricole și de a preciza rentabilitatea acestora, de a stabili proprietarii tuturor parcelelor funciare. Primele lucrări cadastrale s-au realizat încă în prima jumătate a sec. al XVIII-lea în provincia austriacă Lombardia din nordul Italiei. În a doua jumătate a sec. al XVIII-lea – prima jumătate a sec. al XIX-lea, în cea mai mare parte a fostei Monarhii Habsburgice au fost realizate trei reforme de impozitare a proprietăților: thersiană, josephină și franciscană. Rectificările de impozitare de pe timpul împărătesei Maria Theresa au fost elaborate în perioada 1747–1756.

Împăratul Joseph al II-lea a ordonat, la 20 aprilie 1785, elaborarea unui nou regulament de impozitare a proprietăților funciare, care prevedea, în principal, lichidarea impozitării diferențiate a proprietăților dominicale (ale marilor proprietari laici și ecleziastici) și rusticale (ale țăranilor). Potrivit acestui regulament, impozitul urma să fie perceput în dependență de venitul terenului funciar, dar nu de apartenența socială a proprietarului.

Pentru implementarea noului regulament, timp de numai patru ani s-au realizat, sub supravegherea ofițerilor și a altor militari, lucrări de măsurare a terenurilor pe o suprafață de 207 370 km² din Monarhia Habsburgică. Hărțile cadastrale au fost elaborate pentru unități administrative mai mici, adică pentru orașe și sate. Totuși, Cadastrul Josephin a fost valabil doar o perioadă foarte scurtă de timp, din noiembrie 1789 până în primăvara anului 1790. Noul împărat Leopold al II-lea a sistat regulamentul josephin de impozitare, în principal din cauza

¹ Studiu realizat în cadrul proiectului de cercetare a Fondului Austriac pentru Promovarea Științei (österreichischen Fond zur Förderung der Wissenschaft), <http://fwf.ac.at> (Proiect nr. P20219) „Cadastrul Franciscan (1817) Carintia / Bucovina”.

nemulțumirii marilor proprietari laici și ecleziastici, dar și din cauza evenimentelor revoluționare din Franța. În majoritatea provinciilor austriece s-a revenit la metoda veche de impozitare, introdusă pe timpul împărătesei Maria Theresa.

La sfârșitul sec. al XVIII-lea – începutul sec. al XIX-lea, Monarhia Habsburgică a fost implicată în mai multe războaie napoleoniene, soldate cu imense pierderi umane și materiale, dar și cu rapturi teritoriale. După încheierea acestor războaie, în Monarhia Habsburgică era nevoie de reorganizarea sistemului de impozitare a terenurilor și imobilelor. Pentru aceasta, însă, era necesar de realizat măsurări cadastrale în toate provinciile austriece.

Realizarea Cadastrului Franciscan în Monarhia Habsburgică

La 23 decembrie 1817, împăratul Franz I a emis o patentă imperială, prin care se ordona efectuarea unor măsurări cadastrale în toate provinciile germane și italiene ale monarhiei, cu excepția teritoriilor aflate sub suzeranitatea Coroanei maghiare. Acest cadastru este cunoscut drept Cadastrul Franciscan sau Cadastrul stabil. Pe parcursul efectuării acestui cadastru, măsurările pe teren s-au realizat în baza unei triangulări trigonometrice, ceea ce a permis elaborarea unor planșe și hărți cadastrale mult mai exacte față de măsurările anterioare. Localitățile de impozitare (*Steuergemeinden*) din perioada josephină au fost preluate ca cele mai mici unități administrative și au devenit localități cadastrale. De regulă o localitate cadastrală cuprindea o singură localitate (oraș, târg, sat). Doar în cazul când satele erau foarte mici, atunci două sau mai multe sate formau o localitate cadastrală.

Lucrările de efectuare a noului cadastru au demarat în anul 1817 în Austria de Jos și au continuat, cu unele întreruperi, pe parcursul a mai bine de patru decenii, până în anul 1861. Marea majoritate a planșelor cadastrale au fost elaborate la scara 1:2880. Totodată, în zonele montane s-au realizat planșe și la scara 1:5760, iar în unele orașe mari – și la scara de 1:1440 sau chiar 1:720. În perioada 1817–1861 au fost realizate în total măsurări în 30 556 de localități cadastrale cu o suprafață de 300 082 km², care cuprindeau 49 138 140 de parcele. Costurile realizării acestui cadastru s-au ridicat la 17 583 000 guldeni austrieci. În total au fost elaborate 164 375 de planșe cadastrale, marea majoritate la scara 1:2880².

Primele măsurări cadastrale s-au efectuat în lunile mai–iunie 1817 în apropiere de Viena. Până în anul 1830 măsurările cadastrale au fost finisate în Austria de Jos, Austria de Sus, Salzburg, Știria, Karintia, Kraina și Küstenland. În Dalmația, Boemia, Moravia și Silezia aceste lucrări au demarat în anii 1823–1826,

² Robert Messner, *Der Franziszeische Grundsteuerkataster*, II Teil, in *Jahrbuch des Vereines für Geschichte der Stadt Wien*, vol. 29, 1973, p. 138; Walter Kamenik, *Katastralneuvermessung, historische Kontinuität und zeitgenössische Aspekte*, in *150 Jahre österreichischer Grundkataster*, Wien, 1967, p. 83.

dar au fost întrerupte în anul 1830 și reluate peste câțiva ani. În Galiția și Bucovina măsurările cadastrale au început de asemenea la sfârșitul anilor '20 ai sec. al XIX-lea, dar apoi au fost întrerupte pentru o perioadă mai îndelungată, și au fost finisate abia în anii 1854, respectiv 1856. În sfârșit, în Tirol și Voralberg aceste măsurări s-au desfășurat în anii 1855–1861.

La 20 și 31 octombrie 1849 a fost emisă o patentă împăratească, prin care se ordona introducerea Cadastrului Franciscan și în teritoriul Monarhiei Habsburgice, aflat sub suzeranitatea Coroanei maghiare. Măsurările cadastrale s-au efectuat în acest teritoriu, inclusiv în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, în anii '50–'60 ai sec. al XIX-lea.

Sursele documentare ale Cadastrului Franciscan

Inițial militarii au jucat un rol decisiv în măsurările cadastrale, deoarece lipseau specialiști civili. Din anul 1818, la Institutul Politehnic din Viena a început să fie predată specialitatea geometria practică. Absolvenții de la această specialitate treptat au început să-i înlocuiască pe militarii implicați în măsurările cadastrale. Însă, abia în anii '60 ai sec. al XIX-lea coordonarea măsurărilor cadastrale a trecut definitiv în seama unor specialiști civili³.

Măsurările cadastrale erau efectuate nemijlocit de către geometri militari sau civili. Aceștia erau secondai de un adjunct sau un ajutor. Geometrii elaborau planșele și mapele cadastrale pentru fiecare localitate cadastrală, fiind direct responsabili pentru veridicitatea și corectitudinea măsurărilor. Tot geometrii verificau în teren hotarele fiecărei localități cadastrale, împreună cu reprezentanții comunelor respective, și întocmeau o schiță sau un plan al localității, cu descrierea exactă a hotarelor. În fiecare district era împuternicit un inspector, care controla lucrările geometrilor și semna, alături de aceștia, planșele și mapele cadastrale. În fiecare provincie austriacă era un director și unul sau mai mulți subdirectori cadastrali, care verificau lucrările realizate de către inspectori.

Pentru Cadastrul Franciscan foarte prețioase sunt planșele cadastrale, realizate la scara 1:2880, care reflectau exact situația din teren a culturilor agricole, hotarelor parcelelor, a cătunelor și localităților, așezarea caselor. Fiecare parcelă funciară era numerotată, iar terenurile arabile, pășunile, fânețele, pădurile, grădinile, livezile, mlaștinile, terenurile neproductive, erau marcate cu o anumită culoare. Casele din lemn erau colorate cu galben, iar cele din piatră – cu roșu. Erau marcate de asemenea casele cu mai multe etaje.

Fiecare planșă cadastrală avea un format standard de 20 × 25 țoli (526,8 × 658,5 mm), fiind reprodușă pe pietre litografice speciale. O astfel de piatră avea 29 țoli (76 cm) lungime, 24 țoli (63 cm) lățime și 3 țoli (8 cm) grosime, având o

³ Karl Ulbrich, *Zeittafel zur historischen Entwicklung der osterreichischen Katastralvermessung, in 150 Jahre osterreichischer Grundkataster*, Wien 1967, p. 174–175.

greutate de circa 90 kg. O piatră litografică era utilizată pentru elaborarea unei singure planșe cadastrale. Potrivit unor calcule, ar fi fost necesare circa 15 739 tone de piatră pentru confecționarea tuturor pietrelor litografice, pe care s-au reprodus cele peste 164 mii de planșe cadastrale în toate provinciile austriece⁴. Doar confecționarea și transportarea acestor pietre litografice a necesitat importante cheltuieli financiare.

În afară de planșele cadastrale, pentru Cadastrul Franciscan foarte importante sunt și mapele cadastrale. Acestea conțin, pentru fiecare localitate cadastrală, câte un protocol al parcelelor funciare și de construcții. Pentru fiecare parcelă funciară este indicat numărul de ordine, numele proprietarului, mărimea suprafeței (în iohi și clafteri), tipul de proprietate (dominicală sau rusticală), genul de culturi, precum și rubrici în care se specifică eventualele modificări survenite după realizarea măsurărilor cadastrale. Parcelele de construcții de asemenea erau numerotate și indicau numele proprietarului, tipul de construcție, materialul din care era construit, suprafața terenului construit, precum și modificările survenite ulterior.

Planșele și mapele cadastrale sunt cele mai importante surse documentare ale Cadastrului Franciscan. Cercetarea acestor izvoare ne permite să reconstituim pentru fiecare localitate amplasamentul terenurilor construite și al celor funciare, să stabilim proprietarul fiecărei parcele, să calculăm exact câte parcele funciare sau de construcții aparțineau unei anumite persoane și care era suprafața acestora etc. De asemenea, planșele și mapele cadastrale ne permit să stabilim exact locul amplasării unor instituții de interes comun, cum ar fi biserica, școala, cimitirul, anumite așezăminte de interes cultural sau social, întreprinderi industriale, așezarea drumurilor, căilor ferate. Planșele și mapele cadastrale conțin denumirea diferitor toponime din fiecare localitate (sat, cătun, râuri, pârâuri, islazuri, lacuri etc.). Protocoalele cadastrale mai conțin informații precum descrierea hotarelor, listele proprietarilor cu indicarea apartenenței sociale, structura terenurilor agricole ș.a.

Lucrări topografice și cartografice în Bucovina la sfârșitul secolului al XVIII-lea – începutul secolului al XIX-lea

Pe teritoriul Bucovinei, încă înainte de anexarea acestuia de către Austria, s-au realizat măsurări topografice de către militari austrieci, conduși de maiorul von Mieg. În anii 1785–1789, când s-au realizat în toate provinciile austriece hărți cadastrale de către militari, astfel de măsurări s-au efectuat și pe teritoriul Bucovinei. Hărțile topografice și cadastrale, realizate în anii '70–'90 ai secolului al XVIII-lea, reprezintă o sursă documentară foarte valoroasă pentru aprecierea realităților social-economice de atunci în acest teritoriu.

⁴ Robert Messner, *Der Franziszeische Grundsteuerkataster*, II Teil, p. 123–134.

La începutul stăpânirii austriece, în Bucovina existau mai multe tipuri de proprietate, ceea ce era caracteristic și pentru alte zone ale Moldovei. Târgurile Cernăuți, Siret și Suceava cu actualele suburbii aparțineau domeniului domnesc. Un număr mare de sate, mai ales în zona dintre Prut și Nistru, se aflau în stăpânirea marilor dregători de la curtea domnească și a altor boieri. Cele mai multe posesiuni le deținea domeniul ecleziastic, care cuprindea peste jumătate din suprafața Bucovinei și era concentrat mai ales în jurul mănăstirilor din ținutul Suceava. Satele răzeșești (circa 50 la număr) erau concentrate în partea de nord a Bucovinei, cele mai multe fiind situate compact în văile râurilor Prut, Ceremuș și cursul superior al Siretului. Între moșiile răzeșești existau puternice legături de rubedenie. În ținuturile Câmpulung-Rusesc și Câmpulung-Moldovenesc țăranii erau liberi, iar satele din zona Dornei și Câmpulungului nu aveau proprietari feudali⁵.

Structura proprietății funciare din această zonă, care avea un caracter indiscutabil românesc, s-a modificat rapid după anexarea Bucovinei. Încă în perioada administrației militare (1774–1786) a fost desființată vechea Episcopie de la Rădăuți și înființată Episcopia Bucovinei, dependentă de Mitropolia sârbească din Karlowitz. Concomitent au fost secularizate moșiile episcopale și mănăstirești, din averea cărora în 1783 a fost creat Fondul Bisericesc greco-ortodox al Bucovinei. Organizarea acestor reforme a permis administrarea mai eficientă a fostelor moșii ecleziastice și obținerea unor profituri mai mari, dar, totodată, a consemnat o înstrăinare a românilor din Bucovina față de cei din Moldova.

În cursul anului 1782 Johann Budinszky a cartografiat 40 de sate din zona dintre Prut și Nistru, pentru a se cunoaște mai exact situația social-economică din acest teritoriu. Era preconizat să fie cartografiate și alte localități din Bucovina, dar din lipsa finanțării aceste lucrări au fost stopate. În ianuarie 1783 Johann Budinszky a prezentat lucrarea *Descrierea Bucovinei*, efectuată pe baza cartografierii economice a 40 de localități, ceea ce constituie o nouă sursă documentară foarte prețioasă pentru perioada respectivă⁶.

La sfârșitul sec. al XVIII-lea – începutul sec. al XIX-lea, Bucovina continua să fie una dintre cele mai sărace provincii austriece, în care principala ocupație a locuitorilor era agricultura, în special creșterea vitelor. După încheierea războaielor napoleoniene, procesul de modernizare a societății a avut un impact pozitiv și asupra Bucovinei. Aici a început să se diversifice economia, în special agricultura, au apărut primele fabrici de sticlă, de cherestea, de prelucrare a lemnului, s-a îmbunătățit rețeaua de drumuri, s-a dezvoltat infrastructura. Treptat economia Bucovinei s-a adaptat la cea a Monarhiei habsburgice, iar procesul de modernizare a societății s-a produs într-un ritm mai rapid decât în restul Moldovei, rămasă sub suzeranitate otomană, sau față de Basarabia, ocupată în 1812 de Rusia țaristă.

⁵ Mai detaliat despre situația de atunci vezi Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece 1774–1918*, Chișinău 2003, p. 40–49.

⁶ Johann Polek, *Die Bukowina zu Anfang des Jahres 1783*, p. 63.

Cadastrul Franciscan în Bucovina

Emiterea, la sfârșitul anului 1817, a ordinului împărătesc de implementare a Cadastrului Franciscan, a constituit un eveniment important pentru Bucovina, cea mai estică provincie austriacă. Deja în anul 1819 au demarat în Bucovina lucrările de triangulare și de măsurare cadastrală. Aceste lucrări au continuat până în anul 1823, fiind realizate mai multe planșe și mape cadastrale, precum și alte protocoale, adiționale cadastrului.

În anul 1823 împăratul Franz I a efectuat o vizită în Bucovina, pentru a cunoaște mai bine realitățile din acest teritoriu, dar și pentru a face cunoștință personal cu mersul lucrărilor de cadastrare. Împăratul s-a întâlnit cu căpitanul ținutului (Bucovina fiind atunci parte a Galiției) și cu directorul lucrărilor de cadastrare, care au raportat despre mersul lucrărilor și au prezentat o parte din planșele și mapele cadastrale deja realizate. După efectuarea acestei vizite, însă, lucrările cadastrale din Bucovina au fost stopate și au fost continuate în Galiția (în perioada 1824–1830). În anii 1831–1833 măsurările cadastrale au fost stopate în toate provinciile austriece din cauza stării precare a finanțelor statului. În Galiția aceste măsurări au fost reluate abia peste 14 ani, în 1844, și au fost finisate peste alți 10 ani, în 1854.

Abia la începutul anului 1854, după o întrerupere de 31 de ani, s-a decis reluarea lucrărilor cadastrale în Bucovina. Deoarece vechile planșe și mape cadastrale, realizate în anii 1819–1823, nu mai corespundeau realității și erau depășite de timp, s-a decis să fie realizate măsurări cadastrale în toate localitățile din Bucovina. Aceste măsurări au demarat în primăvara anului 1854 în nordul Bucovinei și au continuat în cele din centrul și sudul provinciei (până la sfârșitul anului 1856 și începutul anului 1857). La acel moment Bucovina era împărțită în 16 districte de impozitare (Cernăuți oraș, Cernăuți rural, Câmpulung, Coțmani, Gura Humorului, Putila, Rădăuți, Sadagura, Siret, Solca, Storjineț, Suceava, Stănești/Vaşcăuți, Vatra Dornei, Vijnîța și Zastavna) și cuprindea 319 localități cadastrale, care în cea mai mare parte corespundeau cu suprafața unei localități. În perioada următoare numărul districtelor de impozitare a rămas același, iar numărul localităților cadastrale a crescut treptat, ajungând la 323 în 1876 și la 328 în anul 1884. În aceiași ani numărul total al localităților din Bucovina a fost de 333, respectiv 334⁷.

În perioada 1854–1856 s-au efectuat măsurări cadastrale în Bucovina pe o suprafață de 10 450 km², fiind realizate 4 821 de planșe cadastrale. Totodată, în mapele cadastrale au fost consemnate 798 707 parcele, pentru fiecare parcelă fiind indicată suprafața, numele proprietarului și alte informații⁸.

⁷ *Gesetz- und Verordnungsblatt für das Herzogthum Bukowina 1884; 19. Verordnung des Bukowinaer k.k. Landes-Präsidenten vom 5. April 1884, Nr. 3433.*

⁸ Robert Messner, *Der Franziszeische Grundsteuerkataster*, II Teil, p. 138.

Finisarea și implementarea Cadastrului Franciscan

După finisarea măsurărilor cadastrale în anii 1854–1856 și elaborarea planșelor și mapelor cadastrale, în Bucovina, ca și în alte provincii austriece, au continuat alte lucrări legate de finisarea și implementarea Cadastrului Franciscan. În primul rând s-a ținut cont de reclamațiile diferiților proprietari, care nu erau de acord cu rezultatele măsurărilor cadastrale. În acest caz o comisie specială verifica încă odată rezultatele măsurărilor cadastrale și se întocmea un nou protocol, care era adăugat la mapa cadastrară respectivă.

Deja în anii '60 ai sec. al XIX-lea s-au întocmit noi protocoale, care au inclus schimbările intervenite mai ales la proprietarii parcelelor funciare. Aceste modificări au fost indicate cu toc roșu în protocoalele parcelelor funciare. În mai multe localități cadastrale s-a modificat și suprafața terenurilor agricole, ceea ce de asemenea a fost corectat cu toc roșu în mapele respective. Mapele cadastrale din Bucovina conțin, pentru fiecare localitate cadastrală, date noi privind suprafața parcelelor de construcții și a celor funciare pentru anii 1860–1862 și 1865–1867. Analiza acestor documente ne permite să apreciem ritmul dezvoltării construcțiilor în diferite localități din Bucovina.

La 24 mai 1869, la doi ani după constituirea Monarhiei Austro-Ungare, Parlamentul austriac a adoptat o nouă lege privind reglementarea impozitului funciar. Deoarece în mai multe provincii austriece măsurările cadastrale s-au realizat încă în anii '20–30 ai sec. al XIX-lea, rezultatele respective nu mai corespundeau realității. Totodată, la începutul anilor '70 ai sec. al XIX-lea Monarhia Austro-Ungară a adoptat oficial sistemul metric de măsurare, trecând de la măsurarea suprafețelor în iohi și clafteri la cea în hectare.

După adoptarea acestor schimbări, în toate provinciile austriece s-au efectuat noi măsurări cadastrale sau lucrări de reambulare, s-au întocmit noi planșe și mape cadastrale, s-au realizat noi calcule privind produsul net anual al diferitor tipuri de terenuri. Aceste lucrări de reambulare au continuat mai bine de două decenii, până aproape la sfârșitul sec. al XIX-lea. Abia la 12 iulie 1896 a fost adoptată o nouă lege, care întărea rezultatele revizuirilor cadastrale. Peste câțiva ani Ministerul Finanțelor de la Viena a publicat datele generale ale acestor revizuri cadastrale pentru toate provinciile austriece.

Cercetarea actuală a Cadastrului Franciscan

În prezent, un grup de cercetători de la universitățile din Klagenfurt și Innsbruck (Austria), din care face parte și subsemnatul, realizează o investigație detaliată a Cadastrului Franciscan, efectuat și implementat în sec. al XIX-lea în provinciile austriece Karintia și Bucovina. Ambele provincii aveau o suprafață de circa 10 mii km² și erau locuite de reprezentanții mai multor naționalități: germani și sloveni în Karintia, români, ucraineni, germani, evrei, polonezi, maghiari,

lipoveni în Bucovina. Ambele provincii nu și-au păstrat integritatea teritorială, fiind dezmembrate în sec. al XX-lea. După Primul Război Mondial, cea mai mare parte a Karintiei a rămas la Austria, sud-estul acestei provincii a intrat în componența Sloveniei, iar o porțiune mică din sud a fost cedată Italiei. Nordul Bucovinei a fost ocupat în vara anului 1940 de către trupele sovietice și încorporat în componența R.S.S. Ucrainene, din anul 1991 – în componența Ucrainei.

Planșele și mapele cadastrale ale Cadastrului Franciscan, referitoare la Bucovina, se păstrează aproape integral la Arhivele Naționale din Suceava, în Fondul nr. 287 *Inspectoratul cadastral Bucovina (1854–1943)*. O parte din acest fond cuprinde planșele cadastrale, altul – mapele cadastrale. Din totalul de 319 comune cadastrare, 177 se află în prezent pe teritoriul regiunii Cernăuți, în componența Ucrainei, iar 142 se află în sudul Bucovinei, marea majoritate în componența județului Suceava. Totodată, mai multe foste comune cadastrale (Șipot pe Suceava, Seletin, Straja, Vicovul de Sus, Bilca, Frătăuții Noi, Bahrinești, Tereblecea, Sinăuți) sunt dezmembrate de actualul hotar de stat dintre România și Ucraina.

La Arhiva din Suceava există câte două versiuni a planșelor cadastrale. Prima este o versiune de lucru și cuprinde mai multe corectări, mai ales pentru case. A doua versiune este varianta definitivă a planșelor cadastrale, fără corectări, cu numerotarea exactă a parcelelor funciare și de construcții și foarte calitativ colorată. Planșele cadastrale pentru localitățile din nordul și sudul Bucovinei sunt inventariate și depozitate separat la Arhiva din Suceava. Pentru localitățile din nordul Bucovinei există aproape integral ambele versiuni ale planșelor cadastrale. Pentru cele din sudul provinciei se păstrează aproape integral prima versiune și doar parțial versiunea finală a planșelor cadastrale. Marea majoritate a celorlalte planșe din versiunea finală se păstrează la Oficiul Cadastral din Suceava.

Mapele cadastrale pentru toate localitățile din Bucovina sunt inventariate într-o singură listă, în ordine alfabetică conform denumirilor românești, și sunt depozitate împreună. Cele mai importante documente din mapele cadastrale sunt protocoalele parcelelor funciare și de construcții, structura terenurilor agricole, descrierea hotarelor localităților, lista familiilor ș.a. Pentru mai multe localități, însă, lista documentelor este incompletă.

Toponimia Bucovinei după Cadastru

Planșele și mapele cadastrale conțin informații foarte valoroase și despre denumirea tuturor cătunelor sau țărinelor din fiecare localitate. Oficial în limba germană se numeau *Ried*, care în majoritatea cazurilor coincideau cu denumirea cătunelor din partea respectivă a localității, dar erau și multe cazuri, când aceste *Ried*-uri reprezentau doar niște denumiri de orientare în teren. Aceste denumiri sunt indicate în planșele cadastrale cu litere mari oblice. Denumirea poienilor și pădurilor sunt scrise de asemenea cu litere oblice, dar mai mici, făcându-se astfel

diferențiere față de cătune. În majoritatea cazurilor denumirea pădurilor coincide cu numele cătunului din partea respectivă a satului. Pentru cercetarea toponimiei Bucovinei prezintă interes și denumirea pâraurilor, islazurilor și lacurilor, care de asemenea sunt indicate în planșele cadastrale. De regulă, denumirea unui pârau coincide cu numele cătunului unde se află.

Denumirea cătunelor sau țarinelor, pâraurilor, pădurilor, poienilor sunt indicate și în mapele cadastrale, într-o listă aparte. Pe fiecare pagină a protocolului parcelelor funciare se indică și denumirea cătunului respectiv, unde era localizată fiecare parcelă funciară. Acest fapt permite localizarea mai rapidă și exactă a parcelelor funciare în planșele cadastrale. Așadar, denumirea cătunelor sunt indicate în trei surse ale cadastrului: în planșele cadastrale, în protocoalele parcelelor funciare și într-o listă aparte, care se păstrează în mapele cadastrale, alături de lista tuturor familiilor dintr-o localitate.

Planșele și mapele cadastrale au fost elaborate și completate în principal de geometri de etnie germană sau poloneză, care anterior realizaseră astfel de lucrări în Galiția. În cea mai mare parte ei nu posedau sau nu înțelegeau limba română, astfel că denumirea localităților, cătunelor, râurilor, pâraurilor, poienelor, bisericilor etc. au fost transcrise așa cum au fost auzite, dar în ortografie germană sau poloneză. În majoritatea satelor românești, dar și în cele ucrainene, însă, vatra satului sau centrul satului este indicat în planșele și mapele cadastrale drept *Ortsried*, deși evident locuitorii nu foloseau în uz denumirea germană.

La realizarea planșelor cadastrale au contribuit, direct sau indirect, și primarii satelor, marii proprietari, preoții, oamenii cu autoritate din sate, care au indicat pe teren hotarele localităților, cătunelor, parcelelor funciare. Anume acești reprezentanți ai satelor au indicat și denumirea cătunelor sau a altor toponime, iar geometrii au transcris aceste denumiri în planșele și mapele cadastrale. În multe cazuri, însă, reprezentanții satelor nu cunoșteau germana sau poloneza, iar geometrii nu înțelegeau româna sau ucraineana. De aceea, denumirea cătunelor au fost transcrise de geometri așa cum au fost auzite, dar în ortografie germană sau poloneză. Din această cauză denumirea multor cătune diferă esențial față de numirea corectă în limba română.

Totodată, în multe cazuri denumirea acestor *Ried*-uri reprezintă mai degrabă o orientare în teren față de anumite puncte geografice. De exemplu, la Băieșești întâlnim astfel de denumiri: *Entre drum Czemerze la Kornuluncze* (între drumul ce merge la Cornu Luncii), *Schesub pi Dial lenga Schanz* (șesul pe deal lângă șanț); la Buniți – *Dialu aluy Budak* (dealul lui Budac), *Zarina Wekie* (țarina veche); la Cireș – *Jmasu Serethiluj* (imașul Siretului), *Kimpu Dunawetz* (câmpul Dunaveț); la Grănicești – *Dialu fentini Cibului* (dealul fântânii Cibului), *Pariu fentini Cibului* (pârâul fântânii Cibului); la Horecea – *Jntry drumur* (între drumuri), *La szanc* (la șanț); la Crasna Ilschi – *Trazan schü Sarduk* (Trazan și Sarduc), *Zerade schü Dombrowa* (Zerade și Dumbrava); la Cupca – *Kalu Kirsztie* (calul Cârstei), *Undi Mare* (unghiul mare); la Nowoselița – *Jn kot desprepereu Rokitna* (în cotul dinspre

pârâul Rachitna); la Ostrița – *de la Fontena lui Jonaskowa* (de la fântâna lui Ionașcu), *La Ponti Zurin* (la puntea Țureni), *de la Kruczy de la Bagna Molodia* (de la crucea la bagna Molodie); la Pătrăuți pe Siret – *Dipe Bahna* (după bahnă), *Girła More* (gârla mare), *Wale Petrowetzului* (valea Petrovețului); la Ropcea – *Kostina schü Lunka* (Costina și Lunca), *Pietrosu pisti Hlibiczok* (Pietrosul peste Hlibicioc) etc.⁹

Și în satele ucrainene se întâlnesc multe denumiri de cătune, care nu sunt toponime, ci niște orientări geografice: la Lujeni – *Kut wid Mamaiwciw* (cotul dinspre Mămăiești), *Kut za Mlenom* (cotul după moară), *Lewade w Sadu* (livada în livadă?), *Na Hori wid Wittluwkie za Dorohow* (pe dialul dinspre Vituleuca după drum); la Mămăiești – *nad Sowica* (după Șovița), *Ostrow maly* (insula mică), *Ostrow wielki* (insula mare); la Rohozna – *Miedzy Drogami* (între drumuri), *Od Szubranca* (de la Șubranet); la Stăuceni – *Kolo Chresta* (lângă cruce), *do wielkiego Czereta* (până la cereta? mare), *za wielkim Czeretem* (după Cereta mare); la Șipeniț – *Hony od Dubowce* (câmpul de la Dubăuți), *Po nad Bolotom* (după mlaștină), *Seredny Hony* (câmpul de mijloc) ș.a.¹⁰

În partea de nord și vestică a Bucovinei predominau denumirea cătunelor de proveniență slavă, pe când în partea centrală și de sud a Bucovinei majoritatea toponimelor erau de origine românească. Totuși, chiar și în nordul Bucovinei se mai întâlneau denumiri românești de cătune, dar și în multe sate din sudul provinciei au fost consemnate denumiri slave de cătune. În satele populate de germani și maghiari au fost consemnate și denumiri de cătune de proveniență germană, respectiv maghiară. Mai complicat este de apreciat denumirea cătunelor în satele cu populație mixtă româno-ucraineană, unde populația era bilingvă și unde, probabil, se utilizau în paralel atât denumiri slave, cât și românești, pentru aceleași cătune.

În foarte multe sate se întâlnesc astfel de denumiri, precum *dumbravă*, *opcină*, *seliște*, *țarină*, dar scrise în diferite versiuni. Pentru denumirea *dumbravă*, de exemplu, în diferite sate există astfel de versiuni: *Dabrawa*, *Dabrowa*, *Debrowa*, *Dembrowa*, *Dibrowa*, *Dimbrowy*, *Dombrowa*, *Dombrowa*, *Dombrowica*, *Dubrowa*, *Dumbrawa*, *Dumbrowa*, *Dybrowa*, *Dzibrowa*; pentru *arșița* – *Arschitza*, *Arschytza*, *Arszica*, *Arszyca*; pentru *opcină* – *Obczina*, *Obczyna*, *Obeczyna*, *Oberszyja*, *Opczyna*, *Opczyniara*; pentru *seliște* – *Selesctie*, *Selestie*, *Selestye*, *Seleszte*, *Selesztie*, *Seleszcze*, *Seleszczy*, *Selistia*, *Seliszcze*, *Selysz*, *Selyszcze*, *Sylyszczce*, *Szelesczie*, *Szelesie*; pentru *țarină* – *Carinka*, *Caryna*, *Carynka*, *Czarina*, *Tzarina*, *Zarina*, *Zarinka*, *Zarinki*, *Zarynek*, *Zarynko*.

De remarcat și faptul, că în majoritatea satelor românești se consemnează denumirea de *Lewady*, iar în satele ucrainene – versiunea slavă de *Ogrody*. Totuși, în multe sate ucrainene sau cu populație majoritar ucraineană din nordul Bucovinei,

⁹ Arhivele Naționale Suceava, Fond nr. 287 Inspectoratul Cadastral Bucovina (1854–1943), mapele nr. 8 (Băieșești), 35 (Buninți), 51 (Cupca), 52 (Cireș), 88 (Crasna IIschi), 119 (Grănicești), 131 (Horeacea), 188 (Novoselișa), 194 (Ostrița), 204 (Pătrăuți pe Siret), 229 (Ropcea).

¹⁰ *Ibidem*, mapele nr. 151 (Lujeni), 167 (Mămăiești), 227 (Rohozna), 251 (Stăuceni), 269 (Șipeniț).

precum Berbești, Bobești, Gârbăuți, Lujeni, Mamornița, Mămăiești, Panca, Revna, Slobozia Banilei, Stârcea, Șerăuți de Jos, Șerăuți de Sus, Tărășeni, Toporăuți, Vasileu, Vașcăuți pe Ceremuș, Vilaueca, Vitleuca, Zveneacin, se întâlnește versiunea românească de *Lewady*. În același timp, în unele sate românești din centrul și sudul Bucovinei (Baineț, Broscăuți, Buninți, Calinești Ienachi, Mihoveni, Oprișeni, Stroești, Țureni) este indicată denumirea slavă de *Ogrody*. Acest exemplu ne demonstrează că este dificil de apreciat, în baza denumirilor cătunelor sau altor toponime, care era situația etnică și lingvistică din anumite sate bucovinene la mijlocul sec. al XIX-lea, când s-a efectuat Cadastrul Franciscan. Publicarea completă a tuturor denumirilor de cătune, pârâuri, poieni, ar constitui însă o sursă documentară foarte valoroasă pentru cercetarea toponimiei localităților bucovinene.

Toponimia districtului Rădăuți după Cadastru

Districtul Rădăuți din partea centrală a Bucovinei, la momentul realizării Cadastrului Franciscan era constituit din 23 de comune cadastrale, dintre care un oraș și restul localități rurale. Majoritatea covârșitoare a populației districtului era românească. Germani locuiau exclusiv în satele Gura Putnei (Karlsberg) și Voievodeasa (Fürstenthal), precum și alături de români la Bădeuți, Frătăuții Vechi, Milișeuți de Sus și Satul Mare, iar satul Măneuți (Andreasfalva) era locuit de maghiari. Orașul Rădăuți era locuit de români, germani și evrei.

În partea muntoasă din vestul districtului Rădăuți se aflau comunele Seletin și Șipot pe Suceava, care erau cele mai întinse comune cadastrale din Bucovina. Comuna Șipot Cameral avea o suprafață de 84 906 iohi și 1 092 clafteri (48 860,76 ha, 1 ioh echivalează cu 0,57 ha) și cuprindea satele Brodina, Izvor, Moldova și Șărata. Comuna Seletin avea suprafața de 69 350 iohi și 1 158 clafteri (39 914,04 ha) și includea satele Brodina, Frasin, Măgura, Nisipitul, Paltin, Plosca, Ropocel, Rusca, Sadău, Tomnaticul Mic și Ulmu¹¹. Aceste două comune montane erau populate în majoritate de huțani. În prezent partea de nord a teritoriului acestor două comune cadastrale se află în componența Ucrainei, iar restul, în componența județului Suceava din România,

Celelalte comune cadastrale (Măneuți, Bădeuți, Bilca, Burla, Frătăuții Noi, Frătăuții Vechi, Voievodeasa, Horodnic de Jos, Horodnic de Sus, Gura Putnei, Marginea, Milișeuți de Sus, Putna, Satul Mare, Straja, Sucevița, Vicov de Jos, Vicov de Sus, Volovăț și Voitinel) erau constituite dintr-un singur sat. Cu excepția satului Măneuți, unde predominau denumirile de cătune de origine maghiară, în toate celelalte sate, inclusiv la Gura Putnei și Voievodeasa, marea majoritate a denumirilor de cătune aveau proveniență românească.

¹¹ *Ibidem*, mapele nr. 239 (Seletin), 272 (Șipot pe Suceava).

Potrivit cadastrului, cele mai puține cătune erau consemnate în comunele Gura Putnei (2), Voievodeasa (3), Milișeuți de Sus (4), Sucevița (4), Bădeuți (5), Straja (7) și Volovăț (8), iar cele mai multe – la Șipot pe Suceava (57), Frătăuții Noi (30), Seletin (30), Putna (28), Frătăuții Vechi (22), Horodnic de Sus (20), Horodnic de Jos, Satu Mare și Vicov de Sus (câte 19 cătune). La Putna 22 de cătune purtau denumirea unor dealuri, care în cea mai mare parte coincideau cu denumirea pădurilor din zonele respective. Denumiri de dealuri pentru cătune se mai întâlnesc în satele Burla, Horodnic de Jos, Straja, Sucevița, Vicov și Voitinell.

În mai multe sate, precum Bădeuți, Bilca, Voievodeasa, Marginea, Milișeuți de Sus, Satul Mare, Straja și Volovăț este consemnată denumirea germană de *Ortsried*, care reprezintă în fond partea centrală a localității, adică vatra satului, unde erau așezate casele oamenilor.

În comunele Frătăuții Vechi și Satul Mare, unde locuiau și mulți țărani germani, sunt consemnate mai multe denumiri de cătune sub formă de *Gewann*, care din germană înseamnă asociație de parcele funciare identice după mărime și formă, care de regulă nu aveau joncțiune cu o curte țărănească. Se distingeau forme de parcele mari, mici, lungi, scurte, late și înguste (*Gewann – Verband gleichlaufender streifenförmiger Besitzparzellen in Gemengelage, die in der Regel keinen Hofanschluß besitzen. Man unterscheidet formal Groß-, Klein-, Lang- und Kurzgewanne sowie breit- und schmalstreifige Gewanne*). La Frătăuții Vechi erau 8 cătune cu o astfel de versiune germană în denumire, iar la Satu Mare două cătune cuprindeau în denumire cuvântul de *Gewand*.

În satele din districtul Rădăuți sunt consemnate și mai multe denumiri de cătune, care exprimă orientarea față de anumite puncte geografice: *Tarnawka de la Helestieu, Tarnawka de supra Helestieu, Leweczelle in parte Toplitz, Pisti Orsoi, Subt Orsoi, Toloka pe napoe Satului, Toloka inaete Satului, Cimpo de sous, Jntre Helestie, sub Piczoru porcului* etc. La Seletin și Șipot pe Suceava predominau denumiri de cătune de origine slavă.

Publicarea listei complete a denumirilor de cătune sau țarine, poieni, pârauri conform Cadastrului Franciscan ar constitui o sursă documentară foarte valoroasă pentru studierea toponimiei localităților bucovinene din diferite zone ale provinciei. În continuare este prezentată lista completă a tuturor cătunelor, poienilor, pădurilor și pâraurilor din satele districtului Rădăuți conform Cadastrului austriac, realizat în anii 1854–1856.

Toponimele din Bucovina după Cadastrul Franciscan (Districtul Rădăuți)

2 (163) Dornești (Andreasfalva)

Cătune sau țarine: Dornestie, Gatinylok, Keröly földek, Kut, Malam kót, Nagy földek, Nyomásch, Ortsried, Saha

Pârauri: Egresz, Posen, Saha

6 (4) Bădeuți (Badeutz)

Cătune sau țarine: Czotterie, Focizell, Ortsried, Taplica, Warnica

Pârâuri: Debnik – Mühlbach, Mühlbach, Suczawitza

21 (19) Bilca (Bilka)

Cătune sau țarine: Bahna Kriwi, Bahna Wulewi, Goleste, Kriwa, Mohila, Ortsried, Schoima, Wozd, Wulewa

Poieni: Arin Alb, Czereszei, Grigoruka, Jlliana, Karpinisz, Kononiak, Kotoszoimi, La Krywa, Lunga, Marschina Szoimi, Okoli, Piczora porkului, Pioruluj, Porkorie, Puhenelor, Rogotoja, Rungu Jieपुरi, Runkualui Kononiak, Runku Liahului, Runku Puhenelor, Schoima, Stregarie, Zugui

Păduri: Wulewa

Pârâuri: Bilka, Bilka mare, Bilka mika, Holtiana, Kriwa, Mühlbach, Petriminiasa, Walianiagra

40 (37) Burla (Burla)

Cătune sau țarine: Adauszag, Bahna, Bohusz, Dialu Gropilor, Dolina, Fagicilmnik, Fagizil, Girla mori, Kuratura, Mohila, Pasznica, Schoss, Sega

Pârâuri: Jaslowetz, Saratura

70 (112) Frătăuții Vechi (Fratautz Alt)

Cătune sau țarine: Androszner Viertel, Bahna, Baumgewann, Boczker Popi, Dorfgewann, Eichgewann, Gradina, Halbgewann, Hurszujer Viertel, Kasgewann, Kiraszeniec, Kowaczeniec, Langgewann, Lewada, Mal, Molitur, Pollergewann, Prunt, Russische Zarin, Schmalgewann, Toloka, Ugor domneska

Pârâuri: Posen

71 (113) Frătăuții Noi (Fratautz Neu)

Cătune sau țarine: Berina, Cihaneu, Cihaneu la Suczawa, Czornoloza, Dial la Tarnawka, Dubraže, Hulpare, Jakobasa, Kimpomare, Kostische, Kruhloi, Kujla, Lano Mitoka, Lewady, Okruh, Pareu Russu, Pentiaska, Pentiaska Kierstiej, Rozanna, Ruda, Saski, spre Jakobasa, Stinzen, Szpak, Tarnawka, Tarnawka de la Helestieu, Tarnawka de supra Helestieu, Toloka, Undiu Popi, Wulewa

Poieni: Czelakie

Păduri: Berina, Hulpare, Okruh, Wulewa

Pârâuri: Klimowiec, Mühlbach, Pentiaska, Ruda, Russu, Szirliwetz, Tarnawka, Treminiasa

74 (283) Voievodeasa (Fürstenthal)

Cătune sau țarine: Haczungul, Ortsried, Woiwodiassa

Poieni: Ciungiu Faitas, Kaiser Ahorn, Pietrosa, Przislop

Păduri: Dialu Reu, Ferszecture, Messa, Pietrosa, Plotisztie, Snama

Pârâuri: Mühlbach, Suczawitza, Woiwodiassa

90 (132) Horodnic de Sus (Horodnik Ober)

Cătune sau țarine: Babcze, Bahna, Balcez, Branestie, Czarina Czalkeu, Czerbi, Fontinell, Hardegghthal, Kimp Horodnik, Lanka, Leweczelle in parte Toplitz, Pisti

Orsoi, Orsoi, Rede, Subt Orsoi, Teczora, Toloka de napoe Satului, Toloka inaete Satului, Wale Saka, Watra Satului

Poieni: Czetate, Pietreszora

Păduri: Hardeggthal

Pârâuri: Fontinell, Horodnik, Posen, Teczora, Toplica

91 (133) Horodnic de Jos (Horodnik Unter)

Cătune sau țarine: Bahna, Bessa, Braedit, Czenushoja, Dialu Horodnik, Hardeggthal, Hodor, Kalugaricza, Kolnik, Lozesku, Moczira, Muntianka, Paduricze, Pitrosa, Rede, Teczeu, Tokmitura, Toplicza, Zopodie

Poieni: Arschicza, Hodor, Horodnik, Lozesku

Păduri: Lozesku

Pârâuri: Horodnik, Lozesku, Mühlbach, Posen, Toplicza

125 (123) Gura Putnei cu satul Huta (Karlsberg sammt Ortschaft Hutta)

Cătune sau țarine: Humori, Schunka mare

Pârâuri: Putna, Schunka mare

170 (169) Marginea (Mardzina)

Cătune sau țarine: Bahna, Dielnitze, Dumbrowitza, Fodoroae, Kimpu Horodnikului,

Kruszin, Lunka, Okoale, Ortsried, Pojana Fetului, Pojana Kurtzy, Schoarek, Szuwar

Poieni: Arschitza bou, Arschitza mare, Bilecka, Plescha, Stubey, Treszczior

Păduri: Dialu Borkarij, Jwanestilor, Korczenicz, Mulierilor, Piatra mulieri, Plescha, Plopina, Pynuli, Roszky, Russuli, Szurszi roszni

Pârâuri: Andronaki, Baturek, Czel mare, Floka, Gregorana, Hawrisch, Herbowetz, Jaslowetz, Kruschin, Michaleskul, Mühlbach, Obadarie, Schoarek, Schoarek mare, Schoarek mik, Slatina, Suczawitza, Todoraki, Totoriki, Ursoia mik, Wolowetz

178 (177) Milișeuti de Sus (Milleschoutz Ober)

Cătune sau țarine: Cimp de sous, Lunga czartorie, Lunga michalcze, Ortsried

Pârâuri: Mlinowka, Solka, Suczawica

218 (217) Putna (Putna)

Cătune sau țarine: Caryna, Dialu Barbakarie, Dialu Bou mik, Dialu Dzizu, Dialu Gomori, Dialu Haczung, Dialu Jntri Puttni, Dialu Kirana, Dialu Kruczy, Dialu Magura, Dialu Manaster, Dialu Mezitor, Dialu Mori, Dialu Oglinda, Dialu Pisk, Dialu Prislop, Dialu Russu, Dialu Sekieri, Dialu Sekriesch, Dialu Strigoja, Dialu Szandor, Dialu Ursoja, Dialu Zahastra, Gross Puttna, Oberschia Puttnischora, Pojana Mori, Putnischora, Simon

Poieni: Alunisz, Arsenoja, Arszyca Haczung, Arszitza Preluka, Bulaj, Dzizu, Glodu, Gomori, Haczung, Kruczy, la mnizlok dialu Kruczy, Magura mare, Magura mik, Magura wasze, Messa, Mori, Oglinda, Prislop, Puttnischora, Runga Zosiu, Sekatura, Sekieri mare, Sekieri mik, Simon, Stefu, Steniszora, Steroyka, Szandor Arszyca, Szandor mare, Ursoja, Wytzeu, Zahastra lui, Zahastria, Zosiu

Păduri: Dialu Barbakarie, Dialu Bou mik, Dialu Dzizu, Dialu Gomori, Dialu Haczung, Dialu Jntri Puttni, Dialu Kirana, Dialu Kruczy, Dialu Mezitor, Dialu Mori, Dialu Oglinda, Dialu Pisk, Dialu Prislop, Dialu Russu, Dialu Sekieri, Dialu

Sekriesch, Dialu Strigoja, Dialu Szandor, Dialu Ursoja, Dialu Zahastra, Oberschia Puttnischora

Pârâuri: Bou mare, Dzizu, Glodu, Mühlbach (mai multe), Putna, Puttnischora, Ursoja, Wytzeu

219 (219) Oraşul Rădăuţi (Stadt Radautz)

Cătune sau țarine: Dialu Krucze, Frenczik, Gura Lunka, Jntre Helestie, Lunka, Orsoi, Plob, Saha, Schelkeu, Skruntar, Temnik, Topliczora

Pârâuri: Alter Temnik, Bachniana, Fontinel, Mühlbach, Posen, Saha Graben, Temnik, Walesaho, Wassergraben

239 (237) Satu Mare (Satulmare)

Cătune sau țarine: Bahna, Bolohan, Czartoria, Grabengewand, Hirsengewand, Husch, Kostisz, La Plob, La Temnik, Lunka, Ortsried, Perdela, Plob, Posen, Saha, Saha Schess, Selesti, Temnik, Warnica

Pârâuri: Debnik, Posen, Saha, Saha Graben

241 (272) Şipot pe Suceava cu satele Brodina, Izvor, Moldova şi Sărata (Schipot Camerale sammt den Ortschaften Brodyna, Jswor, Moldawa, Sarata)

Cătune sau țarine: Ardszica, Benski, Bobajka, Bobejka, Brodyna, Bukowinka, Chrabusna, Czechorowaty, Czorny Diu, Danilewski, Dechterka, Dielcza, Dietcza, Diutcza, Ditsza werschit, Doszczyna, Dzigut, Dziogul, Hrebin Jswor, Jarowica, Jlla, Kamara, Kobelo, Kremenycia, Kwariw, Luczina, Luhach, Lupczina, Magura, Medwedy, Medwedzyi, Melesch, Mlakowaty, Myrny, Ober Sarata, Oglenda, Paraika, Plosza, Pohoniszczce, Pohonyszczce, Potok Gorbaniuski, Proczert, Ropoczcel, Ropoczillski, Ropocziwka, Rosochata, Riwnia, Sadnysta, Sulytzia, Stara Opczina, Szyroki grun, Tatarka, Tomnatik, u Buka, w Luhach, Weži, Zhar

Poieni: Ardszica mala, Ardszica wielka, Babin perelis, Bandreschiwka, Benski, Beresnik, Bereznyk, Bobajka, Bobajkatza, Bobajkatza mala, Bobajkutza, Bobejka, Bolauki, Bukowinka, Bulawok, Chrabusna, Czechorowaty, Czorny Diu, Dolna Kiczcerka, Dolna Kiczirka, Gronyk, Gruń, Grun Zacharen, Grunyk, Harczynya, Hotej Grón, Hrebin, Hroszarka, Kamara, Kieczera, Kieczera Beczkiwska, Kiczierka, Kobelo, Kobyla, Kotilnice, Kozarka, Kremenica, Kremenycia, Krótki Grón, Kruchla, Kruchla Kieczera, Kozarki, Kruchta Riza, Kwariw, Lesina, mala Riza, Medwedzyi, Melesch, Oglenda, Olexyszy, Olexyszyn Grun, Oseredek, Ostrub, Plai, Plosza, Plosza mala, Pohonyszczce, Pornale, Preslip, Proczert, Pronysenej, Riza, Rizowaty, Riwnia, Rizowata nyszna, Rizowata wysznia, Roman, Ropoczcel, Sadnista, Salasy Weleky, Semenczuk, Seredek, Seredny Grun, Sary Plai, Stoisz, Stoisz wielka, Strymka, Szuraulin, Szyroki Zhar, Szyrokiwski Pohar, Tatarka, Tomnatik, Tonenki, Tonkiej, Torakiwski, Uloha, w Luhach, Wakarka, Wezy mala, Wibczynya, Wirmenska, Wloha, Zadna Riza, Zahin, Zhar, Zupania, Zydwowka wielka

Pârâuri: Andrejka, Andreykiwski, Binski, Bobajka, Bohonyschora, Brodyna, Cipow, Czorny Diu, Czorny Potik, Danilewski, Dechterka, Gorbaniwski, Futuliuka, Harasyn, Holowetz pid kamen, Jaloczora, Jeliczora, Jswor, Kalinski,

Kamara, Kebelera, Kobelora, Kobilora, Kununski, Perkalab, pid Preslip, Pohoniszczonow, Pohonyschora, Rizowaty, Ropoczel, Rozowaty, Sadnysta, Sarata, Sipitul, Smidestie, Spit Hrebina, Spit Hrosinia, Suczawa, Szerokie, Tonenki, Torakiwski, Wild, Zupania

243 (239) Seletin cu satele Ropocel, Plosca, Rusca, Ulmu, Nisipitul,

Paltin, Sadău, Frasin, Tomnaticul Mic, Brodina și Măgura

(Seletin sammt den Ortschaften Ropoczel, Ploska, Ruska, Ulma, Sipitul,

Baltin, Sadiu, Frasin, Klein Tomnatik, Brodyna und Magura)

Cătune sau țarine: Baltin, Brodyna, Demen, Ehreszcze, Elemska, Falkiu, Frasin, Fushtie, Kalincza, Krasny dil, Lupszyn, Magura mala, Minty, Palahnisky, Ploska, Ploszczi, Ropoczel, Ruska, Sadiu, Sakaliszcza, Saladiszcza, Seletin, Sipitul, Smidestie, Stiwiory, Tomnatik, Tonenky, Ulma, w Sipituli, w Tenosuli

Poieni: Alexander Sakaleszte, Alexandrena, Arsura Lungul, Askuncul, Bendareu, Bitul, Brodynorska, Budza, Bukowa, Bukowa a lui Goja, Bukowec, Bukowinesti, Bukowinestie, Burdei, Czehrowata, Czystie, Domitrica, Douhy gruń, Dubiwska Gruń, Dubiwska, Dubowiska, Fushtie, Grujetzu Bodnarului, Haszka, Hepa, Hlyboky, Hrabki, Jaworista, Jesinnek, Kaleletz, Kalincza, Kamenysta, Kazatari, Kiczera, Komunski, Kornu, Korzen, Kosteliwka, Krasny dil, Kunski, Kununski, Kuszba, Lungul, Magura, Menczurmari, Menczurnik, Merlowa, Minty Kosariskie, Mlaka, nad sadowem, na Reur, neu Lungul, Opalnek, Oseredok, Perechrestie, Perejowata, Ploszczi, Poderei, Pryczolok, Pryslop Czornies, Pryslopi, Reur, Risiw, Rizena, Rogis, Rosiczne, Roszyszny, Rotundul, Sadiu, Sakaleszte, Salasy Weleky, Salomesta, Schar do Brodyna, Schloja, Seredna, Skupowa malu, Skupowa wielka, Sliwiory, Solowan, Strimka, Stogoja, Szandru, Szeroka, Sziroka, Szuszcacia, Tomnatik, Welma, Wesnarka, Wypczyna, Wipczynka, Woluschin, Wypczina Kostiliwska, Zozywki, Zubriw

Pârâuri: Askunczel, Askuncul, Askuncul mare, Czarna, Czumernari, Czumurnary, Bitka, Brodyna, Brodynorsky, Domitrica, Falkiu, Halitza, Hepa, Hremelny, Jepoczstie, Jllemski, Kisselica, Korszeny, Kununa, Kununski, Mühlbach (mai multe), Padukin, Palahniski, Ploska, Pohonyschora, Pohoniszczoro, Rogosa, Ropoczel, Ropocziwka, Roszyszny, Ruska, Sadiu, Sipitul, Spidmagury, Tenosul, Tonky, Zubriw

259 (255) Straja (Strasza)

Cătune sau țarine: Arschitza, Bukow, Dialo Kotos, Falkeu, Ortsried, Plajutz, Skorburam Stiporaska

Poieni: Alexa, Alexa Graju, Alexa in Wirbu, Archischora, Architza Faga, Arsura Petruszka, Askunczel, Baltin, Bukow, Czyrbul, Demetritza, de Sus, Dial Alexy, Dialobeau, do Pietruszki, Entre Falkeutz, Entre Plajutz, Fataschuni, Grucz, Gurabou, Kalbaschka, Kapucin, La Pritucze, la Rung, Leordina, Mlacha, Mlaka, Paltine, Petrecze, Petrischora, Pietruszka, Plajutz, Prysłapa, Rung, Sanoga, Sinzitura, Stojina, Stryntura, Urdzis

Păduri: Bukow, Dialo Kotos, Falkeu, Plajutz, Skorbura

Pârâuri: Askunczel, Bou, Dziza, Falkeu, Falkeutz, Mühlbach

267 (263) Sucevița (Suczawitza)

Cătune sau țarine: Dialu Berkesie, Dialu Holm, Tzarina, Tzarina Secatura

Poieni: Arsizizza ruska, Merului, Preluca Niagul, Przislop?, Stubei?, Tresior?, Ursului

Păduri: Arszizza mare, Berkesie, Czingelupoli, Dialu Reu, Dragosczyzn, Forkoi, Grujeczu Pallynului, Opczina Pangarczy, Piczur Ciangelo, Piczur Krucy, Piczur mary, Putka, Putka mezzulur, Putka Plujului, Sekaria, Slubei, Tanury

Pârâuri: Berkesie, Dragoszyzn, Mühlbach, Ruski, Suczawitza

295 (298) Vicov de Sus (Wikow Ober)

Cătune sau țarine: Bachna, Bachna Hlinossa, Bilka, Bilschili, Dialu Baschului, Fontinele, Golesctie, Gradiny, Gura Plaului, Gura Sarata, Laura, Magura, Opschinore, Pod Magura, Prundul Suczewi, Sches Biwolerie, Sches Suczawa, Schikowa, Sykatura

Poieni: Antri Bukului, Antri Schikowa, Arinisch, Arschischora, Arschytza, Bachniana, Bilka maj sus, Bilkutza, Bobejka, Bredischora, Brustura, Bukului, Czolota, Czyresch, de Wyrw, Griga, Gura Hlinossa, Hrycaska, Huhuric, Huhuric oder Czereschie, Kaprarie, Koschuli, Kruschina, la Oberschia Bobejka, la Oberschia Koschului, la Petrika, Lawada Bilska, Loselor, Loselor de sus, Loza, Magura mare, Moczeryca, Oberschia Bobejka, Oberschia lui Pareu, Oleraska, Pareul, Petruschka, Ploptsch, Primawarati, Rotunda, Schwercha, Sundsch, Tajeturle, Tatarka, Tufa, Tufilor, Zanku

Păduri: Bilschili, Laura, Magura, Schikowa

Pârâuri: Bilka mare, Bilka mik, Laura, Mühlbach (mai multe)

296 (308) Vicov de Jos (Wikow Unter)

Cătune sau țarine: Dialu Lahului, Dialu Malu, Lunka, Mestiecze, Padury, Pareu Slatina, Pojana Kondry, Remeseu, Selesctie, Slatiora, sub Piczoru porcului, Wikow Unter

Păduri: Dialu Lahului, Padury, Slatiora

Pârâuri: Kacza, Mühlbach, Remeseu, Slatiora, Woytinell

303 (305) Volovăț (Wolowetz)

Cătune sau țarine: Loze, Lupastian, Ortsried, Siga, Soropan, Wadu Andriaszi, Wadu Horodnik, Wadu wladika

Păduri: Soropan

Pârâuri: Herbowetz, Jaslowetz, Suczawica, Wolowetz

305 (307) Voitinel (Woytinell)

Cătune sau țarine: Braedit, Brusturi, Dialu Liakului, Dialu Unguran, Galanestie, Gura Woytinell, Kosta Braedit, Maneutz, Moczira, Priluczi, Sakatura, Tozina, Woloka

Păduri: Krewetze, Moczira, Priluczi

Pârâuri: Balta peskarului, Galanestie, Kriwetz, Mühlbach, Putrid, Woytinell

Toponymik der Bukowina Mitte des 19. Jahrhunderts gemäß des Franziszeischen Katasters (Radautzer Distrikt)*

(Zusammenfassung)

Der Verfasser zeigt, dass im 19. Jahrhundert in allen Provinzen der Habsburgermonarchie Katastralvermessungen durchgeführt wurden, mit dem Zweck, das Besteuerungssystem zu verbessern, die Struktur der Ackerböden und ihre Rentabilität genauer zu kennen und die Besitzer aller Grundparzellen festzustellen.

Auf dem Gebiet der Bukowina wurden schon vor dessen Angliederung an das Österreich topographische Vermessungen mit Hilfe des österreichischen Militärs unter der Leitung des Majors von Miegl gemacht. In den Jahren 1785–1789, als das Militär Katastralpläne in allen österreichischen Provinzen zusammenstellte, wurden solche Vermessungen auch in der Bukowina vorgenommen. Die topographischen und Katasterpläne aus den '70er–'90er Jahren des 18. Jahrhunderts bilden eine sehr wertvolle dokumentarische Quelle für die Forschung der damaligen sozial-ökonomischen Verhältnisse dieses Gebietes. Sie enthalten wichtige Informationen über die Namen aller Weiler und Ackerfelder aus jeder Ortschaft. Die Veröffentlichung der vollständigen Liste aller Weiler oder Dörfer, Ackerfelder, Weiden, Bäche dem Franziszeischen Kataster gemäß wäre eine sehr bedeutende dokumentarische Quelle für das Studium der Bukowiner Toponymik, d. h. der Ortschaften aus verschiedenen Teilen der Provinz. In dem Sinne wird in der vorliegenden Studie die vollständige Liste der Weiler, Weiden, Wälder und Bäche aus den Dörfern des Radautzer Distrikts dem österreichischen, in den Jahren 1854–1856 zusammengestellten österreichischen Katasters gemäß präsentiert.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

ROMÂNII DIN NORDUL BUCOVINEI (UCRAINA): INTERFERENȚE LINGVISTICE ȘI CULTURALE

ALEXANDRINA CERNOV

Elementele de contact și liantul unor relații de cunoaștere și colaborare între două popoare, cum sunt cel ucrainean și român din Ucraina, a căror istorie, în anumite spații geopolitice, se împletește inevitabil, sunt limba și cultura națională populară tradițională și cultă, care constituie unul din vectorii spirituali ai modului de viață al populației. În teritoriile care, consecutiv, au fost sub diferite stăpâniri – a Moldovei medievale, Austriei, României regale, URSS-ului și a Ucrainei, în cazul Regiunii Cernăuți¹; a Ungariei, Cehoslovaciei, URSS-ului și Ucrainei, în cazul Regiunii Transcarpatice (Maramureșul din stânga Tisei); a Moldovei medievale, Turciei, Rusiei, României, URSS-ului și Ucrainei, în cazul Regiunii Odesa (actualul raion Izmail, de fapt fosta Basarabie propriu-zisă) – s-au constituit zone de interferență multiculturală și polilingvistică constante, s-a format o mentalitate specifică și încredere reciprocă între reprezentanții diferitor naționalități. Un astfel de comportament, bazat mai ales pe respectarea valorilor culturale naționale, a creat o atmosferă de respect, toleranță și înțelegere care a dominat spiritele conflictuale, cele mai dificile fiind, însă, perioadele de tranziție care, odată cu instituirea noii stăpâniri, când se impunea, imperativ, însușirea altei limbi oficiale, se cerea adaptarea populației băștinașe la o nouă formă de administrație și politică. Se modifica esențial interacțiunea culturilor existente și dualitatea dialogului cultural, aveau loc schimbări profunde de gândire și atitudine pozițională, accentuându-se nevoia de identitate etnică, lingvistică și culturală, factori care condiționează psihicul uman. Schimbarea bruscă a modului de viață, impus de noua administrație, și a politicii naționale, introducerea unei noi limbi oficiale ca limbă de comunicare obligatorie, a limbii de predare în școli, alături de alte obiecte noi, a marcat întotdeauna negativ populația băștinașă, complicând natura relațiilor interetnice existente până atunci. Destinul neobișnuit al civilizației, culturii și ambianței mediului lingvistic al populației românești din actuala Regiune Cernăuți

¹ Reamintim că teritoriul actualei regiuni Cernăuți nu coincide doar cu nordul Bucovinei istorice ci include și Ținutul Herței din fostul județ Dorohoi și o parte din nordul Basarabiei, fostul județ Hotin, astăzi raionul Noua Sulița.

a fost condiționat de soarta istorică pe care au avut-o teritoriile sale. Să amintim doar faptul că, în secolul XX, limba de stat s-a schimbat de patru ori, ceea ce nu putea să nu afecteze populația băștinașă și să dezechilibreze modul ei de viață.

În istoria Țării de Sus a Moldovei (după 1775 – Bucovina), distingem cinci perioade în care modul de viață al populației s-a schimbat esențial: 1) 1359–1774 (415 ani) – face parte din Moldova; 2) 1775–1918 (143 de ani) Bucovina s-a aflat sub stăpânirea Imperiului Habsburgic; 3) 1918–1940 și 1941–1944 (aproape 25 de ani) Bucovina este parte componentă a României; 4) 1940–1941 și 1944–1991 (aproape 48 de ani) nordul Bucovinei, împreună cu Ținutul Herța și fostul județ Hotin este încorporat Uniunii Sovietice, constituind astfel actuala Regiune Cernăuți; 5) 1991 – Regiunea Cernăuți, împreună cu Ținutul Herța și fostul județ Hotin face parte din Ucraina, ca de altfel, și sudul Basarabiei, care este înglobat în Regiunea Odesa; la fel și localitățile românești din Regiunea Transcarpatică.

Subliniem că în fiecare din aceste perioade au avut loc schimbări administrativ-politice principiale, schimbări ale mediului cultural național firesc, ale limbii oficiale etc., factori care au creat, în primul rând, probleme complicate de comunicare, mai ales în perioadele de tranziție de la o administrație la alta, acestea amplificându-se și prin politica statului respectiv față de populația locală – iar în cazul Regiunii Cernăuți față de români și ucraineni, care alcătuiesc și astăzi cele două naționalități esențiale; prin modificarea aspectului demografic, prin asimilarea treptată și alte metode de exterminare a populației autohtone, cum au fost în perioada primilor ani postbelici: deportările și arestările, strămutările de populație, foametea provocată artificial de către comuniști „ca mijloc de impunere a sistemului și de înlăturare a «dușmanilor»” etc. Analizând, de exemplu, ultimul aspect și consecințele lui asupra schimbării aspectului demografic al Regiunii Cernăuți, istoricul bucovinean Ștefan Purici afirmă: „Populația din spațiul pruto-nistrean a suferit enorm de pe urma evenimentelor militare din anul 1944, industria și agricultura fiind total dezorganizate. Impactul războiului și al fenomenelor sociale ce îl însoțesc a fost resimțit de fiecare om în parte. Pe lângă boli tradiționale ca gripa, pojarul, scarlatina ș.a., în Regiunea Cernăuți s-a declanșat epidemia de tifos. În lipsa medicamentelor necesare și din cauza insuficienței personalului sanitar s-au înregistrat 27 341 decese, cu 17 773 mai multe decât numărul celor născuți în 1945. Din acestea, 24 256 persoane proveneau din mediul rural (s. n.)”². Evocând, în continuare, acțiunile criminale ale comuniștilor care, cu scopul de a crea gospodării colective și a subjuga populația autohtonă, au organizat o „foamete groaznică”, Ștefan Purici precizează: „În Regiunea Cernăuți, în prima jumătate a anului 1947, în urma verificării în teren a situației, au fost înregistrați oficial 41 264 de bolnavi de distrofie (din care 10 397 copii până la 14 ani). După nivelul mortalității infantile, în 1947, Regiunea Cernăuți s-a plasat pe locul doi în Ucraina.

² Ștefan Purici, *Foametea ca metodă de impunere a comunismului*, în „Glasul Bucovinei”, anul X, nr. 1–2 (41–42), Cernăuți–București, 2003, p. 83.

Dacă media mortalității la nivelul Ucrainei constituia 127,7 la o mie de persoane, în regiune ea a atins 217%. În același an, oficial, mortalitatea a depășit natalitatea cu 53%, constituind 24 947 persoane”³.

La toate aceste vitregii ale soartei se adaugă schimbările mediului de trai și de conviețuire a populației, care au fost de asemenea susținute oficial și au condiționat modul comportamental al populației majoritare sau al națiunii guvernatoare (care nu întotdeauna a coincis cu populația majoritară) față de populația autohtonă, devenită treptat minoritară. Un rol decisiv l-au avut și relațiile reciproce dintre naționalități, ceea ce nu a putut să nu influențeze principal modul de viață spiritual al populației: idealuri naționale, tradiții populare, modul de existență colectivă etc. Analizând relația dintre „modul de viață (tradițiile, legile, diferite domenii de activitate) al populației” și influența factorilor socio-politici asupra stării de sănătate a populației pe parcursul a mai multor generații, cercetătorul Vladimir Tarallo⁴ ajunge la concluzia că toți acești factori influențează asupra „indicilor puterii de viață moștenite (interioare) a generațiilor de nou-născuți”⁵. S-ar părea că această analiză socio-medicală este lipsită de importanță pentru istorici și demografi. Concluziile medicilor sunt, însă, surprinzătoare. Statistica arată că „puterea de viață” a noilor născuți după 1947 era mai slabă decât a părinților lor, ceea ce a însemnat o creștere spectaculoasă a mortalității infantile. Câți factori de acest fel au influențat asupra generațiilor născute deja după 1947, factori care se datorau doar faptului că părinții au trăit vremuri grele: războiul, schimbarea puterii de stat, a mediului lingvistic, vicisitudinile de tot felul (arestări, deportări, foametea, colectivizarea etc.).

Cercetările medico-sociale efectuate de Centrul Cercetărilor de Sistem în Domeniul Sănătății Populației al Academiei Bucovinene de Medicină (director, Vladimir Tarallo) atestă, în baza datelor statistice, că de abia astăzi în Regiunea Cernăuți „rezultatele obținute arată [...] începutul formării unei noi generații de bucovineni, mai rezistente biologic”, și aceasta în pofida înrăutățirii condițiilor social-economice de viață. Concluzia la care ajunge Tarallo este importantă și adaugă noi argumente, pe lângă cele bine cunoscute (sociopolitice, istorice etc.), pentru explicarea scăderii demografice a românilor din Regiunea Cernăuți. Nu doar faptul că familia manifestă astăzi „o grijă tot mai mare față de membrii săi mai mici” este unica explicație a creșterii „puterii de viață” a celor nou-născuți, dar și faptul că, după mai bine de o jumătate de secol, s-a produs și adaptarea populației la noul mod de viață culturală, lingvistică și social-politică, dar, mai ales, s-a produs adaptarea psihologică la schimbările, destul de frecvente ca perioadă istorică, a modului de viață al populației. „Totodată, sporirea rezistenței de viață

³ Vladimir Tarallo, *Relațiile dintre modul de viață și sănătatea populației din nordul Bucovinei*, în „Glasul Bucovinei”, anul V, nr. 3 (19), Cernăuți–București, 1998, p. 165–179.

⁴ *Ibidem*, p. 173.

⁵ *Ibidem*.

«interioară» a generațiilor, înregistrată în ultimii 17 ani, susține cercetătorul cernăuțean, a scos în evidență existența unor importante rezerve interioare ale particularităților genetice ale bucovinenilor, existența la ei a unei game vaste de posibilități de acomodare (morfofuncționale) la modificarea condițiilor de mediu, adică de acomodare compensatoare și reglatoare”⁶. Prin urmare, rezultă că adaptarea bucovinenilor la noile condiții de viață este unul din factorii care au îmbunătățit, printre alți factori, și situația demografică atestată la recensământul din 2001. Este o întrebare la care încearcă să răspundă demografii și anume: prin ce se explică faptul că numărul românilor din Cernăuți a crescut în ultimii anii pe cale naturală.

Cercetătorul Ion Popescu⁷ constată și el, în baza datelor ultimelor recensăminte, „o pronunțată creștere” a tineretului român pe cale naturală și nu din cauză că „moldovenii s-au declarat români”, scăderea demografică a moldovenilor explicându-se doar prin faptul că aceștia s-au declarat ruși sau ucraineni. În acest caz, procesul de deznaționalizare poate fi considerat încheiat, persoanele respective și-au pierdut conștiința de neam, iar motivele care au condiționat o astfel de declarație nu mai contează.

Este evident faptul că este necesară o confruntare între statisticile socio-medicele cu cele ale recensămintelor, care ne-ar oferi posibilitatea să explicăm nu numai multe dintre fenomenele creșterii și descreșterii populației românești, mai ales într-o zonă atât de controversată cum este Regiunea Cernăuți, dar și anumite forme comportamentale în diferite situații socio-politice, cum ar fi, de exemplu, alegerile.

Toți acești factori, inclusiv cei de sănătate, inevitabil, influențează și evoluția vieții culturale și a funcționării limbii române⁸. Dacă cercetăm atent cum a evoluat viața culturală și limba românilor din Cernăuți după ultimul război mondial, vom constata că atât limba cât și cultura s-au conservat pentru o lungă perioadă de timp, mai ales în localitățile sătești, în care cultura străină din centrul urban pătrundea mai greu (cu cât satul se afla mai departe de Cernăuți, cu atât limba era mai

⁶ Ion Popescu, *Românii – a treia etnie din Ucraina (monitorizare sociolingvistică)*, I, în „Glasul Bucovinei”, anul IX, nr. 3–4 (35–36), Cernăuți–București, 2002, p. 27–52.

⁷ Cercetarea funcționării limbii române în Bucovina în diferite perioade istorice rămâne în centrul atenției istoricilor, sociolingviștilor și lingviștilor de la Cernăuți: Ștefan Purici, *Statutul limbii române în Bucovina între anii 1775 și 1861*, în „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 4, Cernăuți–București, 1994, p. 3–9; Alexandrina Cernov, *Statutul limbii române în școlile cu limba română de predare din regiunea Cernăuți*, în „Glasul Bucovinei”, anul VII, nr. 4 (28), Cernăuți–București, 2000, p. 45–49; Gheorghe Jernovei, *Limba română vorbită în Ucraina (factori sociolingvistici sub aspect funcțional)*, în „Glasul Bucovinei”, anul VII, nr. 4 (28), Cernăuți–București, 2000, p. 87–100; Gheorghe Jernovei, *Limba română vorbită în regiunea Cernăuți, Ucraina (studiu demografic și lingvistic)*, în „Glasul Bucovinei”, anul VIII, nr. 3 (31), Cernăuți–București, 2001, p. 93–110; Felicia Vrânceanu, *Identitatea lingvistică – o problemă de actualitate a zonelor românofone din Ucraina*, în „Glasul Bucovinei”, anul VIII, nr. 4 (32), Cernăuți–București, 2001, p. 88–104.

⁸ Ștefan Hostiuc, *Scritori români din nordul Bucovinei*, București, Editura Institutului Cultural Român, 2005.

corectă, iar tradițiile naționale s-au păstrat mai bine), ceea ce înseamnă că desele schimbări ale puterii de stat au avut consecințe benefice pentru păstrarea autenticității limbii și culturii naționale, îndeosebi în localitățile rurale.

Dacă în anii puterii sovietice și ai Ucrainei independente, ucrainenii au păstrat și au dezvoltat instituțiile culturale (Uniunea scriitorilor, Teatrul, Filarmonica, instituții superioare de învățământ și medii de specialitate etc.), românii au fost lipsiți de orice fel de instituție culturală, în afară de școală și biserică în care s-a păstrat limba română (moldovenească), moment care a făcut posibilă, totuși, redresarea treptată a vieții culturale românești și formarea unei intelectualități autohtone.

Desigur că viața culturală, în primul rând literatura cultă, a fost marcată de întreruperea relațiilor cu viața culturală din patria istorică, ceea ce a afectat serios procesul de creație literară. Criticul literar Ștefan Hostiuc, analizând în recenta sa carte generațiile literare din nordul Bucovinei⁹, constată că, după 1944, în primii 15 ani postbelici, la Cernăuți s-a produs „un vacuum” al vieții literare românești, iar „tradiția seculară a scrisului german s-a pierdut definitiv. Aceeași soartă ar fi împărtășit-o, cu siguranță, menționează în continuare Ștefan Hostiuc, și literele românești dacă nu ar fi existat, de mii de ani, în jurul Cernăuțiului sate de români”¹⁰. Din acest mediu, în care tradiția populară nu s-a stins niciodată, provin și primii scriitori români postbelici din nordul Bucovinei care „și-au asumat sarcina, deloc ușoară, de a reface la Cernăuți, în condiții vitrege, practic din ruine, instituția literelor române, aflată și acum în șantier”¹¹. Dispariția bruscă, după război, a mediului cultural românesc cult, a intelectualității și a scriitorilor români s-a produs, menționează în continuare Ștefan Hostiuc, din cauza lipsei de sincronizare „a procesului literar din Țară” și necunoașterea, pentru noua generație, a tradițiilor literare românești din perioada interbelică, ascunse „în fonduri de carte speciale, la arhive sau marile biblioteci”¹². Trebuie să adăugăm aici și influența altor factori, nu mai puțin importanți, ca: refugiarea intelectualității românești la sfârșitul războiului (1943–1944), apoi deportarea și arestarea celor mai importanți oameni de cultură, mai ales preoți și profesori, rămași la Cernăuți, factori care au condiționat lipsa, pentru o perioadă de timp, a câtorva generații de intelectuali români, astfel justificându-se esențial faptul că formarea unei noi generații de scriitori români din Cernăuți, dar și o nouă intelectualitate, instruită deja la școala sovietică, începe de abia, după cum scrie Ștefan Hostiuc, în jurul anului 1975 (adică abia la 30 de ani după terminarea războiului). Menționăm diferența dintre scriitorii care evoluau în limba română și reprezentanții intelectualității, care au fost nevoiți, atât în domeniul științific cât și cel profesional (în afară de profesorii de limba română și cei care au predat alte obiecte în limba română în școală), să-și

⁹ *Ibidem*, p. 6.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*, p. 12.

¹² *Ibidem*, p. 13.

facă studiile în limbile rusă și ucraineană, și tot în aceste limbi să-și desfășoare activitatea științifică. Cei care au părăsit locurile natale, activând în alte localități ale URSS-ului, s-au adaptat la alte medii de viață, ei formând de fapt o nouă diasporă, la Moscova, Kiev, Leningrad și în alte centre. Creația populară, biserica, instituția școlii, care au funcționat cu întreruperi în toată această perioadă, de la 1774 încoace, existența la Cernăuți a unei librării de carte românească în perioada sovietică, care a dispărut odată cu proclamarea independenței Ucrainei (motivele și scuzele autorităților fiind de ordin economic), au avut o importanță esențială pentru afirmarea unei noi generații a intelectualității românești. Menționăm și faptul că, după război și până în prezent, partea de nord a Bucovinei „a fost văduvită de orice organism cultural românesc”, cu excepția școlilor cu limba română (moldovenească pe atunci) de predare, a bisericilor și a publicațiilor de limbă română („Plai românesc”, „Concordia”, „Arcașul”, „Libertatea cuvântului”), dar și ultimele au apărut, cu excepția „Zorilor Bucovinei” (organ oficial al Comitetului Regional de Partid), de abia după 1990. Subliniem că nu poate fi acceptată afirmația, exagerată după părerea noastră, că viața culturală, inclusiv cea literară, s-a produs doar datorită ziarului „Bucovina sovietică”, transformat apoi în „Zorile Bucovinei”¹³. Însăși apariția acestui ziar nu ar fi fost posibilă fără funcționarea ritmică a celorlalte două instituții, importante pentru menținerea românismului în condițiile vitrege de atunci, a școlii și bisericii, chiar în situația când limba a fost numită „moldovenească”, biserica prigonită, iar școala a funcționat sub o puternică influență a ideologiei comuniste.

Desigur, urmărind acest proces, nu putem neglija capcanele politice de tot felul, ca urmare a afirmării unor spirite politice extremiste, dominate de o mentalitate agresivă, politicieni și savanți care, conștient sau inconștient, au impus prin variate căi și metode o asimilare camuflată, de exemplu, prin noile manuale de limbă „moldovenească”, în care analizele gramaticale, îndeosebi cele sintactice și stilistice, se efectuau în baza unor propoziții și fraze, traduse, de cele mai multe ori *ad-literam*, din limba rusă sau ucraineană. Se impuneau în felul acesta structuri gramaticale străine specificului limbii române. Acestea vizau îndeosebi structurile sintactice și stilistice care, inevitabil, sunt legate de mentalitatea națională. Având astfel de modele sintactice și stilistice, elevul încadra gândul în tipare lingvistice rusești sau ucrainene creând, în fond, noi structuri sintactice și stilistice, străine limbii române. În acest caz, românești rămâneau doar cuvintele și formele lor morfologice. Calchierile și folosirea cuvintelor de origine rusă sau ucraineană, cărora li se adăugau terminații românești, au contribuit și ele la acest proces de deznaționalizare prin limbă. Acest fenomen poate avea urmări ce pot schimba mentalitatea națională a elevului. Cercetarea acestor forme gramaticale noi ne conduc spre înțelegerea procesului de deznaționalizare prin limbă și ne poate indica

¹³ Ion Popescu, *Partea românofonă a regiunii Cernăuți și zonele ei sociolingvistice*, în „Glasul Bucovinei”, anul I, nr. 1, Cernăuți–București, 1994, p. 21–27.

și stadiul în care deznaționalizarea poate deveni ireversibilă, când reîntoarcerea la folosirea unei limbi naționale, nu numai corecte, dar conștientizate ca limbă maternă corectă, devine foarte dificilă.

În viața cotidiană, vorbirea (atât cea scrisă cât și cea orală) este condusă de anumite scopuri legate de realitățile modului de viață, a influențelor parvenite din mediul, în cazul nostru polilingvistic, de comunicare, în care domină limba oficială (astăzi cea ucraineană).

Există o diferență între sistemul limbii și folosirea ei individuală sau colectivă. În limbă există o coeziune dintre diferite forme exterioare și factorul lăuntric care se manifestă prin anumite tipare lingvistice. Aceste tipare lingvistice funcționează ca expresie a unor atitudini, a unei percepții a vieții, specifice pentru un individ sau o comunitate lingvistică. Există o diferență între sistemul limbii și folosirea ei individuală sau colectivă, care este condiționată și de specificul epocii istorice. Raportul dintre specificul unei epoci și calitățile unui om (de fapt a psihologiei lui individuale, care se află în raport direct cu psihologia comunității sau colectivității din care face parte) este o problemă greu de rezolvat, mai ales că, astăzi, astfel de cercetări s-au realizat doar cu referire la creația literară artistică. Ținând cont de spiritul diferitor limbi naționale, de capacitatea fiecăreia de exprimare a formelor limbii, inclusiv a formelor afective, vom concepe limbile naționale ca stiluri, orientând cercetarea spre factorul creator, vorbirea determinată de fantezia individuală a vorbitorului, de sistemul limbajului individual ca expresie a personalității și influența mediului lingvistic asupra vorbirii sale. În situația în care predarea limbii române s-a efectuat timp de mai multe decenii în baza unor tipare sintactice și stilistice slave (rusa și ucraineană), presupunem și posibilitatea schimbării mentalității, atât a celei individuale cât și a celei colective, ceea ce, de fapt, în perioada austriacă se numea „homo bucovinensis”, iar în cea sovietică „homo sovieticus” – național prin formă și socialist prin conținut.

Astăzi, în mult discutatele proiecte ale învățământului în limbile minorităților naționale, se specifică impunerea, prin limbă și prin educație, a mentalității ucrainene. Proiectele, din fericire, nu au fost adoptate de Rada Supremă a Ucrainei. Urmărim, însă, alte metode prin care se realizează acest deziderat: reducerea orelor de curs la limba română, lichidarea literaturii române ca obiect de studiu prin introducerea unui curs integrat de literatură română/literatură universală, introducerea, prin ordonanțe și recomandări ministeriale, a predării istoriei, a geografiei și a altor obiecte de cultură și civilizație ucraineană, muzică etc. în limba ucraineană, insuficiența de manuale la literatura română și universală și alte obiecte esențiale în limba română. Sunt doar câteva dintre aspectele exterioare, ușor de sesizat, ale metodelor de asimilare treptată. Schimbări lingvistice mai profunde, care afectează spiritul național al exprimării și, prin urmare chiar mentalitatea umană, se produc prin cultivarea unor structuri lingvistice străine limbii române ca limbă romanică.

Vom distinge, în primul rând, apariția unor structuri lingvistice ocazionale, existente în toate limbile și la toate popoarele, de structurile lingvistice constante care apar în urma cultivării conștiinței sau a unor contacte de lungă durată, care sunt capabile să influențeze profund mentalitatea și psihologia individuală sau colectivă a comunității. Interpretarea psihologică a expresiilor lingvistice a fost aplicată în domeniul stilisticii psihanalitice sau a analizelor literare, și doar teoretic la nivelul limbii vorbite sau a interferențelor lingvistice. Este un domeniu de cercetare lingvostilistică comparată a viitorului.

Ne vom referi, în continuare, doar la câteva dintre procesele lingvistice care urmează să fie studiate în profunzime și care confirmă aplicarea unei asimilări camuflate. Până în prezent au fost efectuate cercetări sociolingvistice sau lingvistice care au atestat starea lingvistică în plan diacronic sau sincron, cercetări dialectologice care, de fapt, au sesizat doar aspecte locale/lexicale din unele sate populate de români, prin care au fost atestate în graiurile românești forme arhaice pentru denumirea unor situații de viață sau folosirea constantă a unor cuvinte împrumutate dintr-o limbă străină, îndeosebi din ucraineană și rusă. În ultima perioadă au apărut și câteva lucrări, care au încercat să cerceteze și din punct de vedere sociolingvistic probleme ale funcționării limbii române în regiune. Nu s-au elaborat, însă, lucrări, care ar fi cercetat astfel de probleme ca: păstrarea specificului național al limbii române vorbite în Regiunea Cernăuți, a mentalității și identității lingvistice, a atitudinii față de limba maternă, limba altor naționalități și limba oficială, a nivelului de cunoaștere a limbilor respective, a factorilor externi, în primul rând al celor socio-politici, care influențează asupra situației lingvistice, a identității populației etc. Savantul kievean S. Semcinski, cunoscut prin lucrările sale de analiză a interferențelor semantice ale limbilor, a cercetat doar contactele lingvistice româno-ucrainene, în plan diacronic și sincron, și consecința influenței lor asupra graiurilor moldovenești ale limbii române.

Cercetând aspectele de bilingvism în Regiunea Cernăuți, în localitățile românofone, cercetătorul Ion Popescu constată în teza sa de doctorat că în teritoriile Regiunii Cernăuți, în care limba română funcționează ca limbă maternă, pot fi delimitate convențional trei zone sociolingvistice: zona „asimilării ireversibile”, adică a ucrainizării complete, și constată că în aceste zone mai întâi a încetat să fie folosită limba română în localitățile în care școala și biserica nu au mai folosit limba română; zona „asimilării tranzitive”, în care limba română s-a mai păstrat în biserică, școlile fiind transferate la limba de predare ucraineană (mai rar rusă); zona „bilingvismului echilibrat”, în localitățile în care atât în școală cât și în biserică se folosește limba română. Ion Popescu consideră că „putem formula concluzia că la partea românofonă a Regiunii Cernăuți urmează să fie trecute ultimele două zone sociolingvistice: a asimilării tranzitive și a bilingvismului echilibrat”¹⁴. Practica

¹⁴ Klaus Bochmann, Gheorghe Jermovei, *Limba română vorbită în Ucraina (proiect internațional de investigație sociolingvistică)*, în „Glasul Bucovinei”, anul VII, nr. 3 (27), Cernăuți–București, 2000, p. 62–64.

arată, însă, că există și alte forme de „asimilare”, mai puțin vizibile, atunci când se vorbește românește fără a mai conștientiza identitatea națională. Nimeni nu a cercetat specificul structurilor gramaticale folosite în aceste cazuri. Acestea ar trebui să se analizeze comparativ cu limbile de contact, în cazul nostru rusă și ucraineană. Rezultatele ne-ar putea oferi surprize spectaculoase.

O altă prezentare a aspectelor sociolingvistice aparține cercetătoarei Liubov Lazarenco care a analizat interferențele lexicale în limba română vorbită în Ucraina. Investigațiile au fost reflectate în teza de doctorat și monografia *Lecycina interferenția v usnomu rumunsicomu movlenni v Ucraini (lingvisticinîi ta sojiolingvisticinîi aspectî)* [Interferența lexicală în vorbirea orală românească din Ucraina (aspecte lingvistice și sociolingvistice)], în care autoarea constată că „influențele și interferențele lingvistice din partea limbilor rusă și ucraineană și consecințele acestora constituie una din trăsăturile cele mai importante ale limbii române vorbite pe teritoriul Ucrainei”.

Acești cercetători nu au delimitat, însă, și perioadele în care, practic, populația românofonă era trilingvă (astăzi, de exemplu, populația românofonă din Cernăuți este trilingvă: română, rusă, ucraineană, ceea ce este caracteristic pentru perioadele de tranziție), cauzele acestui fenomen, precum și consecințele lingvistice și de conștientizare a etniei. Menționăm, de asemenea, și faptul că în Regiunea Cernăuți există localități în care populația română conviețuiește cu cea poloneză (Pătrăuții de Jos, cătunul Arșița) și cea slovacă (Crasna, cătunul Crănsișoara) și, prin urmare, limba română se află și sub influența acestor limbi slave, populația manifestând un multilingvism constant. Acestea sunt zone de interferență română, rusă, poloneză și ucraineană.

În decembrie 1999, a început colaborarea dintre lingviștii din Ucraina și Germania (Facultatea de Filologie a Universității Naționale din Cernăuți, Universitatea Națională din Kiev și Institutul de Romanistică din Leipzig) la realizarea unui proiect comun, *Limba română vorbită în Ucraina*, obiectul de studiu fiind „limba populației românofone, vorbită în Regiunea Cernăuți, Transcarpatia, Odesa sau în alte regiuni ale Ucrainei”¹⁵. Deocamdată, cercetările sunt concentrate doar asupra aspectului colocvial al limbii române (particularități fonetice, lexicale, morfologice și sintactice), fără a efectua și investigații sociologice sau de altă natură. Proiectul prevede, la etapa actuală, doar studierea „de două compartimente ale lingvisticii contemporane: sociolingvistica și pragmatica lingvistică”¹⁶. Cercetările efectuate până în prezent au constatat doar o anumită situație lingvistică, fără a efectua și analize comparative, de exemplu ale

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ Unele rezultate ale cercetărilor au fost publicate în revista „Glasul Bucovinei”: anul VII, nr. 3 (27), Cernăuți–București, 2000, p. 62–83; anul VII, nr. 4 (28), Cernăuți–București, 2000, p. 87–108; anul VIII, nr. 1–2 (29–30), Cernăuți–București, 2001, p. 153–158; anul VIII, nr. 3 (31), Cernăuți–București, 2001, p. 93–117; anul VIII, nr. 4 (32), Cernăuți–București, 2001, p. 73–104.

structurilor gramaticale locale cu cele ale limbii literare române sau cu cele ale limbilor de contact (rusă și ucraineană în special).

Încercăm, în studiul de față, doar o punctare a principalelor direcții de cercetare a situației limbii române în nordul Bucovinei în secolul XX și începutul celui de al XXI-lea, pe parcursul cărora au funcționat patru limbi de stat, în ordine cronologică: germana, româna, rusa, ucraineană. Practic, fiecare generație a fost pusă în situația de a-și însuși o nouă limbă oficială. Aceste limbi, făcând parte din diferite grupuri lingvistice (germanice, romanice, slave) și având structuri gramaticale specifice, au creat, în perioada de tranziție de la o guvernare la alta, dificultăți serioase în procesul de comunicare și o încordare în relațiile cu autoritățile și alte naționalități. Cert este și faptul că această situație a creat și premise sigure pentru păstrarea comunicării în limba maternă (română, ucraineană sau polonă) în perioada necesară pentru însușirea limbii de stat.

Una dintre direcțiile de cercetare este definirea identității naționale a românilor din Regiunea Cernăuți prin atitudinea lor față de limba maternă, felul în care aceștia au rezolvat problemele legate de existența diferitor limbi de stat (germană, română, rusă, ucraineană), precum și a limbilor celorlalte minorități cu care au conlocuit; ce alte limbi și-au însușit și dacă cunoașterea lor, în primul rând, a celei de stat, le-a favorizat accesul la diferite posturi de conducere și influență socială sau dacă le-a înlesnit comunicarea cu celelalte naționalități din zonă, dacă multilingvismul a contribuit la dezvoltarea culturii generale și la accesul la mass-media în diferite limbi. Cercetarea ar putea fi efectuată în baza autobiografiilor lingvistice ale respondenților de diferite vârste (generații), înregistrate în diferite zone românofone ale Regiunii Cernăuți, în baza unor interviuri (chestionare) și a unor cercetări sociolingvistice. În același timp, considerăm această cercetare importantă și pentru clarificarea unor probleme ale statutului istoric al limbii române în Regiunea Cernăuți.

Constatăm, formal, că pentru populația românească (români și moldoveni) autohtonă, dar și pentru cea ucraineană, s-a creat, în acest areal lingvistic de comunicare interetnică, un adevărat laborator lingvistic în baza căruia pot fi urmărite procesele de interferență și de funcționare a limbilor în relația limba de stat/ limba maternă/ alte limbi de circulație locală sau limba de stat precedentă.

În acest mediu de comunicare polilingvistică (în Bucovina populația a comunicat timp de peste două secole, succesiv, în cel puțin două-trei limbi: germană-română-ucraineană, germană-română-polonă, germană-română, germană-ucraineană, iar în perioada actuală în rusă-română, română-ucraineană, ucraineană-rusă, română-rusă-ucraineană, polonă-română-ucraineană etc.) intervin schimbări nu numai în lexicul limbilor respective, dar și schimbări mai profunde care afectează structura lor gramaticală, inclusiv cea sintactică și stilistică. Cercetarea particularităților limbii române vorbite în Regiunea Cernăuți (de fapt și în alte localități ale Ucrainei) s-a efectuat până în prezent, chiar în cazul cercetării interferențelor lingvistice, doar la nivelul dialectal sau colocvial, fonetic și lexical.

În principiu, s-au realizat doar unele constatări ale fenomenului lingvistic local. Schimbările la nivelul structurilor gramaticale (morfologice, sintactice și de stil), au rămas în afara atenției lingviștilor. Ele devin, însă, un indiciu care se referă deja la niște procese de profunzime, care afectează și modul de gândire, de exemplu, prin schimbările structurilor sintactice și stilistice și, prin urmare, pot fi considerate ca fiind primele semne de asimilare camuflată, din care rezultă și o schimbare a psihologiei naționale, adaptare la alte idealuri naționale etc., chiar în condițiile în care se mai vorbește românește.

Practica arată că prima categorie gramaticală, care se schimbă sub aspect lexical, este substantivul, îndeosebi categoriile lexicale care denumesc obiectele de uz casnic, produse și, în general obiectele de uz casnic (denumirile produselor cumpărate în piața țărănească de la populația autohtonă, în schimb, vor influența limbajul celor veniți) și noțiunile administrativ-politice și cancelărești care se impun a fi folosite în limba de stat, ele intrând destul de repede în lexicul limbii române (din comoditate în procesul de comunicare), de exemplu: „a ars probca și s-a făcut zamâcanie” sau „o spus nacialnicu”, „adă bumajca”. Urmează adaptarea limbajului profesional, ceea ce indică deja limitarea sferei de funcționare a limbii române doar în relațiile familiale și strict personale. Substantivele respective au fost adaptate la formele gramaticale specifice limbii române. „Poluând” astfel limba, substantivele nu afectează esențial modul de gândire și specificul național, indiferent de cantitatea de pătrundere a lor în limbă.

În etapa următoare sunt afectate adjectivele și adverbele, ceea ce este deja un prim indiciu de asimilare a categoriilor apreciative de gândire. O etapă mai avansată a asimilării lingvistice interne o constituie folosirea în vorbirea curentă a instrumentelor gramaticale (prepozițiilor și conjuncțiilor), acestea afectând construcțiile morfo-sintactice, a verbelor și, în sfârșit, a formelor gramaticale verbale. Este deja o etapă când limba se uită treptat și este afectat modul de gândire.

Paradoxul constă în faptul că acest laborator dă rezultate perfecte de deznaționalizare în condițiile în care Constituția și legislația Ucrainei referitoare la minoritățile naționale sunt alcătuite la cele mai înalte standarde europene, iar școala funcționează, astăzi doar parțial, în limba română.

Predarea/învățarea gramaticii limbii române în condițiile sociolingvistice ale trilingvismului activ (româna, rusa, ucraineana) necesită aplicarea unor didactici specifice. Se va evita, de exemplu, explicarea materialului lingvistic pe bază de traduceri din aceste limbi, îndeosebi la lecțiile de sintaxă, pentru a evita calchierile structurilor propozițiilor și frazelor și a tiparelor lingvistice constante.

Specificăm faptul că, în condițiile bilingvismului activ, majoritatea elevilor își însușesc concomitent, încă de la vârsta preșcolară, două sau trei limbi. În astfel de condiții se formează structuri lingvistice paralele, care creează premisele unui „bilingvism ideal”. Doar intervenția unor metodiști servili intereselor politice, conștient sau inconștient, modifică acest proces natural de formare a personalității

bilinve, încălcând, de fapt, legitățile de predare a unei limbi naționale ca limbă maternă, în condițiile multilingvismului activ. În astfel de condiții, curriculumul școlar, manualele, materialele didactice, metodică predării etc. trebuie să prevadă situațiile de comunicare posibile pentru fiecare limbă în parte pe care elevul, în condițiile bilinveismului activ, le va diferenția conștient. În acest caz un rol important ar avea gramaticile și stilisticile comparative (româno-ucrainene și româno-ruse) care astăzi lipsesc. Constantăm, însă, și astăzi că manualele de limba română, în special cele de sintaxă, și celelalte manuale, traduse din limba ucraineană, abundă de tot felul de greșeli, calchieri și construcții sintactice străine limbii române.

Din punct de vedere istoric, populația de origine română din regiunile Cernăuți, Odesa, Transcarpatia are străvechi tradiții istorice și culturale și trebuie acceptată și definită în calitatea sa de popor băștinaș, luptător pentru păstrarea demnității sale naționale și respectarea drepturilor acordate prin lege. Astăzi, după ani de ocupație străină, noi nu mai putem miza doar pe sentimentul patriotic, este necesară intervenția profesională, lipsită de tendențiozitatea politică, în alcătuirea programelor, a manualelor și a altor materiale didactice pentru predarea limbii române.

Problemele sociolingvistice ale românilor din Ucraina sunt mai complicate și dependente de politica națională a țării pentru minorități. Mentalitatea unei minorități naționale, or români băștinași din nordul Bucovinei, Regiunea Cernăuți, cei din regiunile Odesa și Transcarpatia au astăzi, în Ucraina, statutul de minoritate națională, oscilează între trei extreme: 1) își idealizează situația lor stabilă; 2) vor să se contopească cu populația majoritară, pentru a fi absolvită de sentimentul apăsător al izolării; 3) se transformă în popoare luptătoare pentru păstrarea ființei lor naționale, mizând pe cele trei instituții fundamentale: biserica, școala și limba.

După cum reiese din confruntarea datelor recensămintelor sovietice și a primului recensământ ucrainean, realizată de cercetătorul cernăuțean Ion Popescu, (vezi „Glasul Bucovinei”, nr. 3–4, 2002), primul pas vizibil spre deznaționalizarea românilor (moldovenilor) din localitățile în care aceștia sunt băștinași îl constituie transformarea școlilor românești în școli mixte: româno-ucrainene sau trilingve chiar, româno-ucraineano-ruse. După cum arată experiența, trăită deja în acest sens în unele sate din Regiunea Odesa (populată în mare majoritate de moldoveni) și Regiunea Cernăuți (aici populația se declară permanent: în zona bucovineană și Vechiul Regat – români, în nordul Basarabiei – moldoveni), astfel de școli s-au transformat, în decursul unei generații de elevi (într-o perioadă de maximum 10–11 ani), în școli ucrainene sau rusești. Tot în aceste localități, conform datelor ultimului recensământ ucrainean (decembrie 2001), acest fapt a dus și la schimbarea identității naționale, absolvenții acestor școli declarându-se ca fiind ruși sau ucraineni, adică după limba în care au absolvit școala, aceste limbi devenind și limbi de conversație și schimbând, în final, naționalitatea.

Concluzia nu este deloc îmbucurătoare: continuă deznaționalizarea, mai ales prin școală, și nu „românizarea” (!) moldovenilor. Este normal ca o populație să-și dorească un statut stabil, chiar confortabil. Dorința de stabilitate, de asigurare a locului de muncă etc. creează nu rareori confuzii. Situația românilor din regiune se complică și din cauza lipsei unui organism unic, capabil să-și creeze un lider. Nu este vorba de lipsa unor personalități incapabile să rezolve problemele, ci de conștientizarea necesității de a se grupa în jurul unui lider. Există nedorința sau chiar incapacitatea de a înțelege că liderul este format de oameni, prin crearea unei imagini pozitive a acestuia și prin sprijinirea sa morală, logistică, ideologică, politică și, nu în ultimă instanță, materială. Dacă până acum nu am avut grijă să ne asigurăm o imagine favorabilă, fiind foarte zeloși în a ne distruge valorile, acum ar trebui să ne învățăm a le respecta.

Este necesar un minim gest de solidaritate și implicarea intelectualității românești, în primul rând a profesorilor, în procesele de evaluare a programelor și problemelor comunității, cele mai importante fiind legate de funcționarea limbii române în școlile cu limba română de predare, revizuirea programelor și a planurilor de învățământ etc., elaborarea de programe dedicate cultivării vorbirii. Una dintre sarcinile noastre stringente este creșterea numărului orelor de curs rezervate limbii române care, funcționând în condițiile unui multilingvism activ, necesită o atenție deosebită mai ales în ceea ce privește metodică și calitatea predării.

Date statistice pe anul 2006

Orașul Cernăuți

Totalul populației – 236 691

Ucraineni – 189 021

Ruși – 26 733

Români – 10 553

Moldoveni – 3 829; împreună (români și moldoveni) – 14 383

Alte naționalități – 10 311

Raionul Herța

Totalul populației – 32 316

Ucraineni – 1 616

Ruși – 299

Români – 29 554

Moldoveni – 756; împreună (români și moldoveni) – 30 310

Alte naționalități – 91

Raionul Hliboca

Totalul populației – 72 676

Ucraineni – 34 025

Ruși – 877

Români – 32 926

Moldoveni – 4 425; *împreună (români și moldoveni)* – 37 351

Alte naționalități – 10 311

Raionul Noua Suliță

Totalul populației – 87 461

Ucraineni – 29 703

Ruși – 1 235

Români – 5 904

Moldoveni – 50 329; *împreună (români și moldoveni)* – 56 233

Alte naționalități – 290

Raionul Storojineț

Totalul populației – 95 295

Ucraineni – 56 786

Ruși – 1 367

Români – 35 095

Moldoveni – 307; *împreună (români și moldoveni)* – 35 402

Alte naționalități – 1 740

*Populația românească în alte raioane ale Regiunii Cernăuți**Novodnestrovsk*

(are statut de oraș de reședință, municipiu)

Români – 30

Moldoveni – 98 ; *împreună (români și moldoveni)* – 128

Raionul Vijnița – 59 993

Români – 196

Moldoveni – 58; *împreună (români și moldoveni)* – 254

*Raionul Zastavna – 56 261**Români – 38**Moldoveni – 55; împreună (români și moldoveni) – 93**Raionul Kelmeneț**Români – 25**Moldoveni – 477; împreună (români și moldoveni) – 502**Raionul Kițmani – 72 884**Români – 116**Moldoveni – 88; împreună (români și moldoveni) – 204**Raionul Putila – 25 352**Români – 19**Moldoveni – 20; împreună (români și moldoveni) – 39**Raionul Securenii – 48 889**Români – 43**Moldoveni – 1 681; împreună (români și moldoveni) – 1 724**Raionul Hotin – 72 398**Români – 59**Moldoveni – 5102; împreună (români și moldoveni) – 5 161*

Pentru 8 251 de locuitori nu există nicio școală cu limba română de predare, și nu se predă, de exemplu, în cele două localități cu populație română și moldovenească din raioanele Securenii și Hotin.

Regiunea Cernăuți
(8,1 mii km²)

Totalul populației – 919 028 (în 2008 – 906,3 mii de locuitori)

Ucraineni – 689 056

Ruși – 37 881

Români – 114 555

Moldoveni – 67 225; împreună (români și moldoveni) – 181 780

19,77% din totalul populației

Regiunea Cernăuți a fost constituită pe 7 august 1940 și include: nordul Bucovinei, cu orașul de reședință Cernăuți, nordul Basarabiei (o parte din fostul județ Hotin, cealaltă parte a fost inclusă în Republica Moldova) și plasa Herței din fostul județ Dorohoi. Orașul Cernăuți are 245 mii de locuitori. Distanța până la Kiev este de 594 km pe calea ferată și 538 km pe autostradă.

Die Rumänen aus dem Norden der Bukowina (Ukraine) **Linguistische und kulturelle Interferenzen**

(Zusammenfassung)

Die Kontaktelemente, die engen Beziehungen und die Mitarbeit zwischen zwei Völkern – in diesem Fall das ukrainische und rumänische – aus der Ukraine, deren Geschichten in bestimmten geopolitischen Räumen immer in Kontakt kamen, werden durch die Sprache und die nationale, traditionelle und hohe Kultur verwirklicht, die die geistige Bestimmung der Lebensart der Bevölkerung darstellen.

Auf den Gebieten, die verschiedenen Herrschaften unterworfen waren, änderte sich die Lebensart mehrmals in kurzer Zeit und das beeinflusste ausschlaggebend das Leben. In Regionen wie Czernowitz, Trankarpathien und dem gegenwärtigen Bezirk Izmail (Region Odessa) wurden Zonen mit einer multikulturellen und multilinguistischen Interferenz gegründet, die die spezifische Mentalität der Vertreter verschiedener Nationalitäten bedingt haben. Die schwierigsten waren die Übergangsperioden, als gleichzeitig mit der Einsetzung einer neuen Herrschaft, auch eine neue Landessprache durchgesetzt wurde, und natürlich schwierig war auch die Anpassung der einheimischen Bevölkerung an eine neue Verwaltung. In diesem Zeitraum fanden große Änderungen angesichts des Denkens statt und hob sich die Notwendigkeit der ethnischen, linguistischen und kulturellen Identität hervor.

Die unerwartete Änderung der Lebensart und der nationalen Politik, die die neue Verwaltung durchgesetzt hat, die Einführung einer neuen Amtssprache als pflichtige Kommunikations- und Unterrichtssprache, aber auch die Einführung anderer Fächer haben für immer die einheimische Bevölkerung geprägt und auch die bisherigen interethnischen Beziehungen kompliziert.

Das ungewöhnliche Schicksal der Zivilisation, der Kultur und des linguistischen Kontextes der rumänischen Bevölkerung aus der heutigen Region Czernowitz wurde von den historischen Umständen bedingt. Erwähnen wir hier, dass im 20. Jahrhundert die Staatssprache viermal geändert wurde und das führte zu einer Verstandeszerrüttung der Bevölkerung. Im Bezug auf diesen Vorgang kann man die politischen Fälle als Folge der Auszeichnung einiger nationalistischen und extremistischen Geister nicht verstehen, die von einer aggressiven Mentalität beherrscht wurden, sowie einiger Politiker und Wissenschaftler, die eine verdeckte Assimilation mittels verschiedener Wege durchgesetzt haben. Ein Beispiel dafür sind die neuen Lehrbücher für die Moldauische Sprache, in denen die grammatikalischen Analysen, besonders die syntaktischen und stilistischen, aufgrund einiger Sätze und Satzgefüge, die genau aus der russischen Sprache übersetzt wurden, gemacht worden sind.

Es sind dadurch neue grammatische Strukturen entstanden, die der nationalen Besonderheit der rumänischen Sprache fremd waren, so dass die Gedanken zwischen den Grenzen der russischen oder ukrainischen Sprache eingeschränkt werden sollten. Diese Sache kann schwere Folgen haben, die die nationale Mentalität des Sprechers ändern können. Die Forschung dieser neuen grammatischen Formen führt zum Verstehen des Entnationalisierungsprozesses eines Volkes durch Sprache.

Die Praxis zeigt, dass die erste grammatikalische Kategorie, die sich sehr schnell lexikalisch ändert, ist das Substantiv, besonders die Substantive, die Objekte aus dem Haushalt, Produkte, Wörter

aus der Politik und Verwaltungsbegriffe bezeichnen. Diese werden sehr schnell angeeignet, sie werden in der Amtssprache benutzt und sehr schnell auch von der Bevölkerung verwendet. Es folgt dann die Veränderung der Berufssprache, und das bedeutet, dass die rumänische Sprache nur in der Familie und in den persönlichen Beziehungen benutzt wird.

Mit einer so „verschmutzten“ Sprache wirken die Substantive nicht wesentlich auf die Denkart und die nationalen Besonderheiten, egal wieviele diese ist. In der nächsten Etappe werden die Adjektive und Adverbien betroffen und das bezeichnet ein Merkmal für die Assimilation der Schätzungsfähigkeiten der Bevölkerung.

Eine weitere Etappe der linguistischen Assimilation wird von der Benutzung der grammatikalischen Instrumente (Präpositionen und Konjunktionen) gekennzeichnet und das betrifft die morpho-syntaktischen Konstruktionen. Schließlich weisen die Ersetzung der Verben und die Verwendung der fremden grammatikalischen Formen schon auf eine Etappe hin, wenn eine Sprache allmählich vergessen und gleichzeitig die Denkart der Sprecher betroffen wird.

Das Paradox besteht daraus, dass dieses linguistische Laboratorium angesichts der Entnationalisierung ausgezeichnete Ergebnisse hat, während die Staatsverfassung und die Gesetzgebung der Ukraine auf einem hohen europäischen Standard im Bezug auf die nationalen Minderheiten verfasst wurden.

VALORIFICAREA MOȘTENIRII CULTURALE FĂRĂ FRONTIERE A BUCOVINEI. LIBERTATE, OPORTUNITĂȚI ȘI CONSTRÂNGERI

VASILE I. SCHIPOR

Evenimentele din Europa de la sfârșitul deceniului al treilea din veacul trecut marchează, în mod dramatic, sfârșitul unei epoci inconfundabile din istoria Bucovinei. O întreagă epocă de „frumuseți și bogății” se apropie acum de sfârșit. „O epocă de imense lichidări”, ca „un monstru flămând” – cum o percepe Iancu Norin, un erou al romanului lui Vasile Țigănescu *Refugiați*, sub presiunea evenimentelor dramatice din 1940¹ – îi ia locul, spulberând treptat comunități etnice/mari grupuri umane, neamuri, familii, oameni². Pentru o jumătate de veac, Bucovina intră într-o altă ordine – politică, economică, socială, culturală, stând în tot acest timp sub „zodia ciumei”³. Timp de o jumătate de veac, peste memoria culturală a Bucovinei s-a așternut uitarea.

După evenimentele din 1989, mai întâi la Cernăuți, apoi și în județul Suceava, preocupările bucovinenilor pentru cunoașterea și promovarea valorilor de patrimoniu, lăsate posterității ca „moștenire culturală fără frontiere” și cultivarea memoriei unor artiști uitați pe nedrept se înfiripă, rodind în pofida multor constrângeri. Mai multe lucrări elaborate și tipărite acum ilustrează aceste preocupări. După lucrarea sa *Arta în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. I, Suceava, Biblioteca Județeană, 1984, profesorul Emil Satco publică *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, Suceava, f. ed., 1991, (re)aducându-i pe mai mulți artiști bucovineni de altădată în memoria publică și, mai cu seamă, în lucrarea anevoioasă de cunoaștere a moștenirii culturale de către noile generații: Isidora

¹ Vasile Țigănescu, *Refugiați*, Roman, Ediție îngrijită și finanțată de Mihai Pânzaru-Bucovina, Prefată de prof. Elisabeta Prelipcean, Rădăuți, Editura RO Basarabia-Bucovina Press, Colecția „Scriitori bucovineni” (4), 1997.

² O cercetare a evenimentelor, din perspectiva documentelor de istorie literară românești și de expresie germană, vezi la Vasile I. Schipor, *Cronicile izgonirii, cronicile însingurării oamenilor și comunităților din Bucovina*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XV, nr. 1 (30), ianuarie–iunie 2008, p. 111–134.

³ Vezi Mirella Tonenchi, *Zodia ciumei*, Timișoara, Editura Cosmopolitan Art, 2009.

Constantinovici-Hein⁴, Franz Xavier Knapp⁵, Albert Kollmann⁶, Oskar Laske⁷, Gheorghe Løvendal⁸, Eugen Maximovici⁹, Ricardo Righetti¹⁰, Arhip Roșca¹¹, Rudolf Rybiczka¹², Vladimir Zagorodnikov¹³. În același an, 1991, Emil Satco publică *Arta în Bucovina. Ghid biobibliografic*, vol. II, iar mai târziu, în 2004, *Enciclopedia Bucovinei*¹⁴, lărgind considerabil aria cunoașterii și deschizând perspective noi în înțelegerea și interpretarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei.

Pe terenul pregătit de aceste lucrări, în 2005, criticul de artă Valentin Ciucă elaborează și publică *Un secol de arte frumoase în Bucovina*¹⁵, „o panoramă a artiștilor născuți, crescuți, trăitori sau numai călători în Bucovina”, evidențiind „cât de mult a adus patrimoniului nostru vizual această Moldovă nordică atât de așezată, de curată, de harnică și de roditoare” și „îmbogățind literatura [noastră] de specialitate”¹⁶. În primele două capitole, *Paradigma academismului și tentațiile actualității*, p. 19–104; *Dominanta națională și reflexele artistice europene*, p. 105–210, ce privesc, cronologic, ceea ce noi numim „Bucovina istorică” dar și cele două decenii de prelungire/supraviețuire a acesteia, criticul de artă Valentin Ciucă păstrează, în general, lista artiștilor bucovineni creionată de Emil Satco, dar își extinde comentariul asupra creațiilor semnate de artiști plastici proveniți din localități care n-au aparținut niciodată Bucovinei, iar, prin alte două capitole ale cărții¹⁷, asupra creațiilor semnate de autori afirmați în perioada postbelică.

În studiul introductiv, *Resurecția memoriei și tentațiile actualității*, p. 7–12, dar mai ales în *Epilog*, criticul de artă ieșean precizează că albumul *Un secol de arte frumoase în Bucovina* nu are ambiția [...] exhaustivului”: „Pentru cei vechi, documentarea este deseori dificilă din cauza precarității informației, a pierderii urmelor unor opere care n-au avut șansa de a intra în patrimoniul muzeelor sau

⁴ Emil Satco, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, Suceava, f. ed., 1991, p. 20.

⁵ *Ibidem*, p. 43–44.

⁶ *Ibidem*, p. 44.

⁷ *Ibidem*, p. 45–46.

⁸ *Ibidem*, p. 48.

⁹ *Ibidem*, p. 50.

¹⁰ *Ibidem*, p. 58.

¹¹ *Ibidem*, p. 59.

¹² *Ibidem*, p. 61–62.

¹³ *Ibidem*, p. 69.

¹⁴ Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I–II, Iași–Suceava, Editura Princeps–Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 2004.

¹⁵ Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Bucovina*, Prefață de acad. Răzvan Theodorescu, Suceava, Editura Mușatinii, 2005.

¹⁶ Acad. Răzvan Theodorescu, *Prefață* la vol. Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Bucovina*, Suceava, Editura Mușatinii, 2005, p. 5.

¹⁷ *Libertățile limbajului, constrângerile tematice temporare și autonomia artisticului*, p. 211–342 și *Presiuni postmoderne și reacții temperate*, p. 343–409.

instituțiilor publice. Pentru cei noi, dificultățile apar în momentul când unele vecinătăți sunt stânjenitoare și generează idiosincrazii. Gestionarea orgoliilor se vedește întotdeauna a fi un parcurs anevoios și accidentat. Am recurs la câteva criterii în măsură să stabilească, cu decență, nu atât ierarhiile care oricum vor fi fixate doar de marele zeu, Timpul, cât parcursul unei evoluții de ansamblu la nivelul breslei zgravorilor de subțire și nu numai a lor¹⁸. Selecția pe care o operează aici Valentin Ciucă se face „pe criteriul profesionalismului”, acesta înglobând „alte subcriterii”: „apartenența la U.A.P. Suceava sau la U.A.P. în general, studiile de specialitate, activitatea artistică și, mai mult decât toate, valoarea”¹⁹.

În contextul acestor preocupări din Bucovina ultimelor două decenii, comunicarea noastră își propune să aducă în discuție nume de artiști și opere necunoscute, uitate, ignorate sau chiar marginalizate cu bună știință, contribuind astfel, atât cât omenște este posibil, la refacerea patrimoniului nostru artistic, prin cunoașterea și valorizarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei²⁰.

După evocarea lui Franz Xaver Knapp, la împlinirea a 200 de ani de la nașterea sa²¹, pictorul pe care îl (re)aducem în actualitate, mai întâi, este **Oskar Laske**. Alegerea sa nu este determinată doar de împlinirea a 135 de ani de la nașterea sa, eveniment cultural neobservat, din păcate, în Bucovina, ci și de absența sa nejustificată din albumul *Un secol de arte frumoase în Bucovina* (2005), deși cu mai bine de un deceniu în urmă, Emil Satco, la Suceava, îi închina un articol în *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar* (1991)²².

Arhitectul și pictorul Oskar Anton Ivan Laske vede lumina zilei la 8 ianuarie 1874 în Cernăuți, în familia arhitectului Oskar Laske senior (1841–1911) și a

¹⁸ În loc de epilog..., p. 411.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ Comunicarea se înscrie în prelungirea unor preocupări mai vechi și constante, așa cum o ilustrează câteva din studiile noastre: *Eugen Maximovici – un „Grigorescu al Bucovinei”*, publicat în „7 zile bucovinene”, Rădăuți, anul IV, nr. 117, 23–29 ianuarie 2003, p. 6. Dezvoltat, cu titlul *Eugen Maximovici (1857–1929), un „Grigorescu al Bucovinei”*, republicat în volumul Vasile I. Schipor, *Bucovina istorică. Studii și documente*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (22), 2007, p. 343–350; *Un prieten al lui Mircea Streinul: Rudolf Rybiczka (1911–1998)*, în volumul citat, p. 386–392; *Eugen Pohonțu (1897–1992) și Societatea Artiștilor și Amicilor Artelor Plastice din Bucovina (1931–1934)*, în „Analele Bucovinei”, București, anul XI, nr. 2 (23) [iulie–decembrie] 2004, p. 283–293. Publicat și în volumul citat, p. 375–385; *Partenie Masichievici (1887–1952). Destinul unui deșezăcinat din Bucovina*, în „Scriptum”, periodic trimestrial al Bibliotecii Bucovinei „I. G. Sbiera”, Suceava, anul XII, nr. 3–4, iulie–decembrie 2006, p. 19–21. Studiul se republică în volumul citat supra, p. 371–374. Vezi și studiul *Franz Xaver Knapp (1809–1883) și „Bucovina [sa] ilustrată”. 200 de ani de la nașterea pictorului bucovin*, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți–București, anul XVI, nr. 1 (32), ianuarie–iunie 2009, p. 11–30.

²¹ Comunicare susținută în cadrul Sesiunii științifice „Alma Mater Sucevensis. Zilele Universității”, ediția a IX-a, organizată de Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, Facultatea de Istorie și Geografie, Catedra de istorie și relații internaționale, Suceava, 7 martie 2009.

²² Emil Satco, *op. cit.*, p. 45–46.

Xaveriei Fiala, romano-catolici, fiind singurul lor băiat, alături de sora sa Elisabeth. Anii copilăriei și-i petrece în Cernăuți, capitala Ducatului de la marginea de răsărit a Imperiului Austro-Ungar. După mutarea familiei în capitala Monarhiei, studiază la Volksschule din Viena (1884–1888), vădind înclinație spre desen. Frecventează, timp de doi ani (1888–1889) un curs particular de peisagist cu Anton Hlavacek (1842–1926). În 1892, obține Diploma de Maturitate la Schottenfelder Realschule din Viena. Își continuă pregătirea școlară, studiind arhitectura la Școala Tehnică Superioară din Viena (1892–1898), sub îndrumarea lui Karl König (1841–1915). În 1895 și 1898 își trece primul și al doilea examen de licență/stat. Urmează cursurile Facultății de Arhitectură de la Academia de Belle-Arte din Viena (1899–1901), fiind influențat aici de Otto Koloman Wagner (1841–1918) și Gustav Klimt (1862–1918), artiști care fondaseră, în 1897, împreună cu Joseph Maria Olbrich, Josef Hoffmann și Koloman Moser, gruparea artistică „Vienna Secession”²³.

În 1899 susține o lucrare practică, sub coordonarea directorului de șantier Hermann Müller, la Cottageverein, iar doi ani mai târziu, în 1901, se angajează la firma tatălui său. Aici își desfășoară activitatea în domeniul arhitecturii, conducând lucrări de construcție a vilelor și a caselor cu profil rustic (conacelor) din Viena și din împrejurimi, precum și a clădirilor unor fabrici, fiind solicitat totodată și ca decorator de interioare. Dintre lucrările realizate în această perioadă menționăm

²³ Secesiunea vieneză (în limba germană, *Wiener Secession*) este o mișcare artistică apărută în 1897, la Viena, după modelul „Secesiunii müncheneze” (*Münchner Secession*, 1892) și mai înainte de „Secesiunea berlineză” (*Berliner Secession*, 1898). Mișcarea reunește mai ales artiști plastici, pictori, graficieni și arhitecți, având denumirea oficială de „Vereinigung Bildender Künstler Österreichs, Secession” („Uniunea Artiștilor Plastici din Austria, Secesiune”). Termenul de „secesiune” reprezintă o variantă germană a curentului „Art Nouveau”, apărut în Europa la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, care se aplică în cercurile artistice tuturor eforturilor de desprindere (potrivit cuvântului latin *secessio*, „separare, scindare”) din vechile tipare și de căutare a unor căi de combatere a sărăcirii și uniformizării impuse de standardele producției industriale. Secesiunea debutează în Germania în 1892, deschizând seria dizidenților față de arta academistă promovată de „Asociația Artistică din München” (*Münchener Künstlergenossenschaft*). Din această mișcare făceau parte Franz von Stuck, Fritz von Uhde, Wilhelm Trübner, Arnold Böcklin ș.a., care se reunesc în jurul revistei „Die Jugend” („Tineretul”), de unde numele de „Jugendstil”, răspândit în țările de limbă germană, până la puternica afirmare a stilului expresionist, fenomen care se produce în preajma Primului Război Mondial. Secesiunea vieneză ia ființă la 3 aprilie 1897, în jurul lui Gustav Klimt (primul președinte al Uniunii), Joseph Maria Olbrich și Josef Hoffmann, la care aderă și Koloman Moser, Josef Engelhart, Otto Wagner ș. a. Asociația își construiește, în 1898, un palat propriu după planurile lui J. M. Olbrich, care găzduiește expoziții internaționale, editează revista „Ver Sacrum” (1898–1903), fondează „Atelierele vieneze” (*Wiener Werkstätte*), în 1903, ce devin un centru al design-ului european timp de trei decenii. În expozițiile organizate aici, publicul vienez ia contact cu pictura franceză modernă, în special cu operele impresionistilor. Scopurile secesiunii vieneze erau: reunirea forțelor creatoare din întreaga țară, instaurarea de contacte cu artiștii străini, schimbul internațional de idei, impulsivarea artelor aplicate, promovarea unei noi expresii artistice veritabile în opoziție cu arta învechită a saloanelor oficiale vieneze. Vezi și Kirk Varnedoe, *Wien 1900. Kunst, Architektur & Design*, Taschen, Köln, 1993; Carl Schorske, *Vienne, fin de siècle. Politique et culture*, Fayard, Paris, 2000.

aici *Monumentul Soldaților/Ostășesc* din Cernăuți (1901) și decorațiunile interioare de la Cabaretul „Nachtlicht” din Viena (1904).

Din 1904 datează primele sale încercări în gravura în acvaforte. Începând de acum se ocupă intensiv și de pictură. Oskar Laske organizează prima expoziție publică în 1905, în cadrul Asociației Vieneze Hagen, unde prezintă, în principal, schițe, studii și desene arhitectonice. În perioada 1908–1910 trece definitiv de la arhitectură la pictură. Face călătorii de documentare în Germania, Anglia, Scoția, Italia, Orientul Mijlociu, Africa de Nord, călătorii care îi vor favoriza apropierea de viziuni noi în arta sa.

Câteva evenimente din viața și cariera acestei perioade trebuie reținute, pe lângă participarea la cea dintâi expoziție, organizată de Liga Tineretului (1905): înscrierea în Societatea Arhitecților Austrieci (1910), căsătoria sa cu Emilia Klein (1882–1948), pianistă și profesoară de muzică (22 noiembrie 1916).

În timpul Primului Război Mondial (1914–1918), Oskar Laske conduce lucrările de consolidare a fortificațiilor din Galiția, Slovenia și Istria, fiind totodată și pictor militar, la fel ca alți artiști ai vremii din Vechea Austrie: scriitorii Alexander Roda Roda, Egon Erwin Kisch, Leo Perutz, Richard A. Bermann (Arnold Höllriegel), Ferenc Molnár, Robert Michel, Franz Werfel, Franz Theodor Csokor, Rudolf Hans Bartsch, Franz Karl Ginzkey, Felix Salten, Stefan Zweig, Rainer Maria Rilke, Alfred Polgar (Polak), pictorii Oskar Kokoschka, Ferdinand Staeger, Ludwig Hesshaimer, Albin Egger-Lienz. Din această perioadă datează lucrarea *Barrikadenkampf in Belgrad am 9. Oktober 1915*.

Între anii 1917 și 1919 frecventează clasa de pictură a lui Johannes Itten.

După război, în 1919, Oskar Laske realizează fresca *Arca lui Noe* la Orfelinatul din Kalksburg. În 1920 se produce debutul său ca pictor scenograf, artistul realizând decorurile și costumele pentru piesa *Mult zgomot pentru nimic*, William Shakespeare. Membru al grupării artistice „Wiener Secession” (1924–1939, 1945–1950), membru de onoare al Societății Pictorilor și Gravurilor din Londra (1926), membru de onoare al Societății Graficienilor de Carte din Leipzig. Pentru activitatea sa prodigioasă, este distins cu Medalia de Aur a Expoziției Internaționale de Carte și Grafică BUGRA (Internationale Ausstellung für Buchgewerbe und Graphik, organizată pentru prima dată la Leipzig, în 1914) (1925), Marele Premiu al Orașului Viena (1928), Medalia de Stat de Aur (1931), Premiul Orașului Viena (1948).

Oskar Laske își expune lucrările la mai multe expoziții personale și de grup: Internationale Buchkunst – Avststellung (Bugra), Leipzig, 1927; Expozițiile personale de acuarelă și grafică, Viena, 1930, 1934; Expoziția de grafică, Albertina, Viena, 1944; Expoziția de acuarelă și guașă, New York, 1950.

Artistul Oskar Laske încetează din viață la 30 noiembrie 1951 în Viena.

Lucrările sale continuă să fie expuse și după această dată la diverse expoziții: Viena, 1952, 1955; Düsseldorf, 1959; Viena, 1961, 1963; Winnipeg, 1964; New York, 1965; Graz, 1966; Bregenz, 1970. Creații ale sale sunt expuse în cadrul unor expoziții retrospective, organizate în Austria și Germania.

Acoperind o perioadă de aproape cinci decenii, activitatea artistului Oskar Laske este prodigioasă: arhitect, pictor scenograf, grafician de carte, gravor, pictor. Lucrările sale de pictură și grafică se înscriu în așa-numita perioadă postimpresionistă sau a impresionismului de atmosferă²⁴. În picturile sale, fie că sunt imagini ale orașului, scene biblice, istorice sau de gen, Oskar Laske se dovedește a fi un narator plin de fantezie și umor, care prezintă lumea cu numeroasele ei fațete. Deși este un colorist sensibil, partea de desen rămâne elementul pregnant în opera cultivatului arhitect. În multe creații, artistul este fascinat de folclor, fabulosul făcându-și deseori simțită prezența mai ales în lucrările de mari dimensiuni. Fantezia, umorul, poezia, extazul în fața actului creației sunt trăsături definitorii pentru opera lui Oskar Laske.

Multe dintre creațiile sale sunt „adevărate documente istorice”: scene de război, peisaje citadine și rurale din Bucovina, din Austria Veche, din Europa Occidentală, Orientul Apropiat și Africa de Nord, imagini din viața diferitelor comunități umane (germani, slovaci, ruteni, evrei, români etc.). Din această categorie fac parte și majoritatea lucrărilor inspirate de subiecte din Bucovina. *Bucovina*, mapă cuprinzând zece litografii originale, tipărită la Viena în 1934, încântă prin pitorescul etnografic: *Târg de cai în Galiția Răsăriteană* (litografie de copertă, „Titelblatt”), *Cernăuți. Piața Unirii cu Primăria, Cernăuți. Cimitirul Vechi Evreesc, În lunca Siretului, Templu[l] Evreesc din Cernăuți, Mănăstirea Voronețului, Sucevița, O înmormântare la Horeceea, Horă la o nuntă țărănească, Oborul din Rădăuți*²⁵.

Opera artistică al lui Oskar Laske este vastă și include peste 300 de cicluri și compoziții, circa 500 de acuarele, gravuri, litografii, monotipii, desene, schițe, ilustrații de carte.

Oskar Laske este un maestru al compoziției, formația sa de arhitect făcându-se simțită la punerea în pagină a subiectului. Totul este calculat cu minuție aproape

²⁴ Antum și postum, creația sa artistică se bucură de o receptare plină de viu interes și de referințe elogioase. Îi închină studii și articole, printre alții: E. Tietze-Conrat, *Oskar Laske*, Wien, 1921; F. Nowotny, *Oskar Laske*, Wien, 1954; I. Podbrecky, *Wiener Jugendstil*, Wien, 2001; Ernst Schremmer, *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina*, Ausstellungskatalog. Mit Beiträgen von Georg von Drozdowski, Hans Tietze, Arthur Oessler und Otto Stoessel, München, Bd. 31, 1990; C. Reiter, *Oskar Laske 1874–1951. Leben und Werk*, Dissertation, Wien, 1992; Cornelia Reiter, *Oskar Laske (1874-1951). Ein vielseitiger Individualist*, Verlag Galerie Welz, 1995; Zetter-Schwaiger, Sophie Kovacek, Claudia-Cornelia Reiter, *Oskar Laske. Der phantastische Erzähler*, Verlag Kovacek & Zetter, 2002.

²⁵ Vezi și Emil Satco, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, p. 45; Ernst Schremmer, *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina*, München, Verlag Südostdeutsches Kulturwerk, 1990, S.59.

matematică. Imaginile surprinse din perspectivă aeriană (de sus), personajele realizate prin pete de culoare calculate savant creează o atmosferă dinamică, plină de realism. Gama cromatică, dominată de „culori tari”, contribuie la crearea atmosferei. Temele favorite, care îl atrag pe Oskar Laske, sunt scenele biblice (*Arca lui Noe, Jona și chitul, Trezecrea Mării Roșii, Nașterea lui Iisus, Fuga în Egipt*), copacul-casă, bălciurile din Austria Veche (Viena, Eggenburg, Friesache-Stiria, Breunschweig-Saxonia, Brugge, Tabor-Boemia, Saaz-Boemia, Grinzing, Klosterneuburg, Cernăuți) și din Europa de Răsărit (Kiev, Odessa). Oskar Laske abordează rareori portretul. În schimb, recurge la autoportret, surprinzându-se în diferite ipostaze și comunicând atitudinea artistului „față în față cu lumea” și o gamă întregă de sentimente, dintre care se disting autoironia și ironia învăluite de o discretă nostalgie.

„Lumea lui [Oskar] Laske – cum observă comentatorii săi – se află între hotarul Genezei [așa cum aceasta este văzută în Vechiul Testament] și cel al vieții cotidiene, care nu este altceva decât o mare scenă de teatru. Laske este unul din artiștii situați în afara programelor, dar nu și în afara timpului, având o uimitoare constanță a concepției”²⁶.

Pentru Bucovina, Oskar Laske „rămâne cronicarul fidel care a știut să rețină atmosfera specifică acestei zone geografice”²⁷, la fel ca Franz Xaver Knapp, Albert Kollmann și Rudolf Rybiczka, ca să-i numim doar pe câțiva dintre artiștii pentru care Bucovina ocupă un loc aparte în universul creației lor.

În albumul din anexă, ilustrăm universul creației lui Oskar Laske cu reproduceri după lucrările: *Grădina raiului* (1941), *Fuga în Egipt* (1945), *Narrenschiff* (1923), *Jona și chitul* (1928), *Oborul din Rădăuți* (1911), *Târg de cai în Galiția Răsăriteană* (1916), *Templul Evreesc din Cernăuți, Piața Unirii cu Primăria din Cernăuți, În Lunca Siretului, Cimitirul Vechi Evreesc din Cernăuți, Mănăstirea Voronețului* (1934).

Cel de al doilea artist la care ne referim aici este **Emil Armin**, al cărui nume lipsește din lucrările biobibliografice întocmite și publicate în Bucovina.

Emil Armin se naște la 1 aprilie 1883 în Rădăuți. Rămâne orfan de tată la vârsta de zece ani, fiind îngrijit de frații și surorile sale. În 1905, emigrează în Statele Unite ale Americii, stabilindu-se la Chicago. Lucrează ziua în magazine, pentru a se întreține, iar seara învață la Institutul de Artă din Chicago, studiind pictura și sculptura, sub îndrumarea pictorilor Jarard Reynold Wellington (1865–1949), George Wesley Bellows (1882–1925) și Randall Vernon Davey

²⁶ F. Nowotny, *Acuareliști austrieci*, în vol. Ernst Schremmer, *Oskar Laske. Ein Meister aus der Bukowina*, Ausstellungskatalog. Mit Beiträgen von Georg von Drozdowski, Hans Tietze, Arthur Oessler und Otto Stoessel, München, Verlag Südostdeutsches Kulturwerk, Bd. 31, 1990. Vezi și Emil Satco, *Artiști plastici din Bucovina. Mic dicționar*, p. 46.

²⁷ Emil Satco, *op. cit.*, p. 46.

(1887–1964), care îl stimulează să lucreze din plăcere și pentru a depăși canoanele academismului, absolvind cursurile în 1920.

În marea metropolă americană, Emil Armin își formează un stil propriu, modern, cu rădăcini în evreitatea din România și deopotrivă în lumea Americii, expunându-și lucrările (uleiuri, acuarelă, graphyt, gravură, sculptură în lemn) în cadrul expozițiilor anuale ale Institutului de Artă din Chicago. În 1939–1940, Emil Armin lucrează în cadrul Programului de Arte Frumoase (FAP) al Administrației pentru Dezvoltarea Muncii (WPA), fiind inspector supervisor pentru Statul Illinois. Practică pictura de șevalet, petrecându-și vara, alături de alți artiști, în New Mexico, Mexico, Maine și în Indiana Dune, realizând uleiuri și acuarele²⁸.

În pictura modernă a lui Emil Armin, influențată de post-expresionistii Paul Gauguin și André Derain, dar și de expresionistii germani Emil Nolde, Max Pechstein și Erich Heckel, se răsfrâng experiența sa personală, viața modernă din Chicago, ritualuri evreiești și teme biblice²⁹: „Am exprimat în lucrările mele – mărturisește autorul – caracteristicile mediului în care trăiesc. Am redat în compozițiile mele nervurile de oțel ale turnurilor înalte aflate în construcție, pământul împins deoparte, pe fundul lacurilor, sub presiunea digurilor care se construiesc. În textura și lumina culorii, freamătă fulgerările curentului electric, zumzetul și mișcarea rapidă amestecate cu razele de soare... Mediul înconjurător vorbește; și am ajuns să mă consider drept un expresionist al naturii, pentru că ceea ce aud, văd și vibrez se produce fără nici un efort”³⁰. Ammar Al-Hawi, în studiul *Painters and Photographers in the Midwest*, îl așează în fruntea artiștilor moderniști, foarte cunoscut prin picturile sale în ulei, gravură și sculptură în lemn, alături de Doland Boe, Charles Burchfield, Frank V. Dudley, J. Jeffery Grant,

²⁸ În timpul Marii Crize Economice, în S.U.A., mulți artiști care lucrau în tipografia, graficieni care lucrau în publicitate sau în alte domenii au devenit șomeri, deoarece angajatorii nu-și mai puteau permite să-i păstreze. În 1934, președintele Franklin Delano Roosevelt creează Programul de Arte Frumoase (FAP) al Administrației pentru Dezvoltarea Muncii (WPA), cu scopul de a putea angaja artiști, muzicieni, scriitori și actori, care, pentru un salariu săptămânal și pentru a beneficia de mijloace artistice, executau lucrări de artă în construcțiile publice, precum și pentru crearea de arhive de proză, fotografie și interviuri în beneficiul națiunii americane. Adeseori lucrările de artă erau executate conform instrucțiunilor și temelor cerute de WPA, ca de exemplu *Scene americane sau Americani la muncă*. Obiectivele programului erau acelea de a celebra arta americană și de a o face mai bine cunoscută în localitățile mai mici. Artiștii primeau aproximativ 25 de dolari pe săptămână. În schimb, li se cerea să realizeze o lucrare de artă pe lună și să lucreze un anumit număr de ore. Unii artiști studiază acum în școlile WPA. Programul le oferă totodată mijloace diverse și accesul la studiouri sau magazine de profil. Acest lucru le-a permis artiștilor să lucreze acasă și să-și dezvolte îndemânarea și stilul. Mulți dintre cei care au beneficiat de acest program au subliniat faptul că acesta le-a îmbunătățit viața.

²⁹ Vezi Maureen A McKenna, *Emil Armin, 1883–1971*, Catalog, Illinois State Museum, Springfield, 1980, 29 p.; Nora Panzer, *Celebrate America in Poetry and Art*, New York and Washington, D.C., Hyperion Paperbacks for Children in association with the National Museum of American Art, Smithsonian Institution, 1994.

³⁰ Cf. Kennedy 85. Vezi www.zaplinlampert.com/.../view.gallery/?...

Vaino Hannel, Luis Jimenez, David Sander, Joel Sheesley, Junius R. Sloan, Grant Wood, Morton Wendt Tucher, Aimee Tomasek. Creațiile sale *Lakewood* (Michigan), 1924, *The Gateway* (Chicago), 1927, și *Snow curtain* (Chicago), 1943, reprezintă realizări remarcabile ale impresionismului în pictură.

Emil Armin se stinge din viață la 2 iulie 1971 în Chicago.

În 1985, Hilda D. Armin, soția pictorului, donează Arhivelor Americane de Artă de la Institutul Smithsonian lucrări și documente ale artistului, care formează aici Fondul „Emil Armin papers, 1922–1977”: corespondență din perioada 1926–1958, note și însemnări (1937–1971), *Reanimating the Life of the World*, p. 198–252, un capitol din teza de doctorat a lui Ethel Joyce Hammer cu titlul *Attitudes towards art in the 1920's in Chicago*, publicată în 1975, câteva poezii, două carnete documentare cu diverse lucrări datate și semnate, cataloage de expoziții și invitații din perioada 1931–1977, circa 150 de extrase cu articole din ziare și reviste, publicate în perioada 1920–1967, șase fotografii cu Emil Armin, un *curriculum vitae*, precum și o listă a lucrărilor: uleiuri, 1917–1970, acuarele, 1914–1971, pasteluri, 1964–1965, copii, 1921–1966, și sculptură în lemn, 1920–1971.

Reproducerile noastre ilustrative sunt după creațiile: *Lacul Michigan*, *Vestul sălbatec*, *Drum prin Canion în septembrie*, *Piață în Santa Fe*, *Secerișul grâului*, *Conversație pe plajă*, *Vecinii mei*.

Cel de al treilea artist pe care îl reține comunicarea noastră este **Izyu Scherf** (Iziu Schaerf), și el nementionat nicăieri în lucrările biobibliografice din Bucovina.

Izyu Scherf vede lumina zilei, în 1913, la Cernăuți. Întreaga lui tinerețe și maturitate sunt legate intim de lumea artei. La Cernăuți, participă la expozițiile tinerilor evrei, organizate în 1935 și 1936. Aici ilustrează placheta lui Hersh Segal *Six Lullabies (Șase cântece de leagăn)*, publicată în 1939. În timpul celui de al Doilea Război Mondial îl găsim înrolat în Armata Roșie, activând în regiunea Uralilor. Revine la Cernăuți, apoi se mută împreună cu familia sa la Iași, unde lucrează ca desenator la Teatrul Național Evreiesc. Ulterior se transferă la București, lucrând tot ca desenator la Teatrul Evreiesc de Stat și în media vremii.

În 1974, Izyu Scherf emigrează în Israel.

Se stinge din viață în 1995, în Rehovot, lăsând posterității o bogată colecție de picturi pe teme iudaice, dar și pe teme care prezintă viața evreilor din Bucovina³¹.

Din creația lui Izyu Scherf, la care am avut acces, prezentăm reproduceri după lucrările: *Bucovina 1956*, *Bistrița*, *Vatra Dornei*, *Floarea-soarelui*,

³¹ Conf. yiddish.haifa.ac.il/tmr/tmr10/tmr10012.htm

Câmpulung A, Câmpulung B, Jaffa, Rehovot, Purim. Evreul Mordechai, Ilustrație la volumul „Povestiri” de Shalom Aleichem, Flori.

Cel de al patrulea artist la care facem referiri în comunicarea noastră este **Radu Negură**. Nu-l menționează niciuna dintre lucrările biobibliografice din Bucovina. Nici Valentin Ciucă nu-l reține în albumul *Un secol de arte frumoase în Bucovina* (2005).

Radu Negură se naște la 18 iulie 1910 în Budeniț, județul Storojineț, în familia preotului Gheorghe Negură și a Eugeniei, născută Bucevschi. Pictorul Epaminonda Bucevschi (1843–1891) este unchiul mamei sale. Ca și fratele său mai mare, Ion, Radu Negură face studii liceale la Rădăuți, avându-l ca profesor de desen pe Albert Kollmann (1878–1962), pictor de formație academică, interesat de peisajul bucovinean, de istoria, locurile și oamenii de aici, reformator al predării desenului în școală, prin inițierea elevilor în cunoașterea artei populare românești³².

După absolvirea liceului, reprimându-și dorința de a studia artele plastice, tânărul Radu Negură urmează cursurile Facultății de Chimie de la Universitatea din Cernăuți, obținând licența în 1937. În 1938 se căsătorește cu Vera Sorocovschi, absolventă a Facultății de Geografie de la Universitatea din Cernăuți, originară din județul Hotin. După un stagiul de perfecționare la Wiesbaden, Radu Negură este chimist la Laboratorul minelor de mangan din Iacobeni, lucrează apoi la o carieră de calcar și predă desenul la Institutul de Silvicultură și la Liceul „Dragoș-Vodă” din Câmpulung Moldovenesc.

Din 1956 Radu Negură se consacră exclusiv învățământului. În 1966 se transferă la Pitești, unde este repartizat fiul său Mihai, absolvent al Facultății de Chimie Industrială din Iași. La Pitești, Radu Negură predă desenul la Liceul „Zinca Golescu” și la Liceul de Chimie. Aici se întoarce la pictură, dedicându-se pasiunii din tinerețe. Studiază artele plastice ca autodidact, frecventează muzeele și expozițiile din București și Pitești, exersează asiduu, devenind din chimist un „alchimist al culorilor”.

Până la moarte sa, survenită la 10 februarie 1992, Radu Negură își prezintă lucrările în opt expoziții personale: Pitești (Galeria de Artă Naivă, 1977; Palatul Culturii, 1988), Curtea de Argeș (Casa Noroce, 1977 și 1982), Stroiști (Căminul cultural, 1982), Rădăuți (Muzeul Tehnicilor Populare, 1982), Câmpulung Moldovenesc (Muzeul Lemnului, 1988). Postum, familia sa îi organizează alte două expoziții personale: Timișoara (Secția de Etnografie a Muzeului Județean Timiș, 2000) și Pitești (Secția de Artă a Muzeului Județean Argeș, 2001).

³² Conf. Albert Kollmann, *Der Unterricht im Zeichnen an der Bukowiner Mittelschulen*, in „Czernowitzer Zeitung”, Czernowitz, XLVIII. Jahrgang, nr. 142, 22 juni 1913, s. 1–3; Friedrich Kollmann, *Arta moștenită de la strămoși*, în „Magazin istoric”, București, anul XIII, nr. 1 (142), ianuarie 1979, p. 42; Emil Satco, *op. cit.*, I, p. 588; Valentin Ciucă, *op. cit.*, p. 51–52.

O restituire din ultimii ani, lucrarea Elenei Ghiță, *Un peisagist: Radu Negură*³³, ne introduce în „laboratorul de creație” al artistului bucovinean care „a inventat pe cont propriu turismul rural”/„turismul ecologic”, printr-o minuțioasă activitate de documentare: „Cu timpul, a ajuns la o bună cunoaștere a locurilor parcurse [...]: topografie, toponimie, etnografie. Culegea informații livrești și vorbea cu oamenii. [...] Reținea pe o foaie de hârtie, nota în agendă. Încet, încet, documentația creștea. Târziu a avut și un șevalet. Răsfoind azi dosarele de cercetare metodică, cu schițele și descrierile verbalizate, urmărind sistematizarea lor progresivă, vedem că pictorul era interesat de un anume habitat. Acesta era studiat în privința legăturii organice dintre om și mediul său natural. [...] Nu oamenii constituiau obiectivul principal al atenției sale. Sunt doar câteva încercări, pe care nu le considerăm cele mai reușite, cu siluete omenești la adunatul fânului, fete și femei cu vaca la păscut sau spălând rufele la râu. Nici rara prezentă a animalelor nu ne stârnește admirația: încercările respective aduc lucrările în zona picturii naive, decorul fiind în schimb deosebit de rafinat. Formele de relief carpatice/subcarpatice și vegetația sunt de fapt subiectele preferate. Legătura organică dintre om și mediul său natural se deduce însă din gospodăria țărănești, case și colibe, un cătun de țigani, privite de la o oarecare distanță, ulițe de sate, biserici, poduri pentru căruțe sau pentru calea ferată, un fânar, stoguri (câpițe) de fân, un canton silvic, un parchet exploatat de pădure, o limbă de pământ cultivat. [...] Din aceste exemple reiese că nu există preocupare pentru metaforă sau reprezentare simbolică. [...] Abordarea este realistă, în sensul fidelității, preocuparea pentru exactitate prevalează. Observarea și documentarea sunt obiectivele sale majore, toponimele care apar în dosare și în listele de lucrări alcătuite cu ocazia expozițiilor sunt numeroase în cazul Bucovinei și al județului Argeș”³⁴.

„Turistul-pictor” își face din unele localități bucovinene, ca Poiana Micului, un adevărat „centru de creație”, „un loc de o splendidă luminozitate și culoare, [cu] un mod de viață tradițional care n-a cunoscut întreruperi, fiind o zonă ne colectivizată, cu două comunități etnice, română și poloneză”. De aici pornesc drumurile sale spre diverse alte locuri din mândra „Țară a fagilor”. Bucovina este o prezență masivă în dosarele și titlurile de lucrări ale lui Radu Negură, prin localități (Burla, Câmpulung, Ciumârna, Dornișoara, Gemenea, Gura Humorului, Horodnic, Iacobeni, Ilișești, Lupășteni-Volovăț, Marginea, Mănăstirea Humorului, Pârtești, Poiana Mărului, Poiana Micului, Poiana Stampei, Rădăuți, Solca, Stupca, Sucevița, Vatra Dornei, Volovăț, Voroneț), munți (Măgura, Rarău,

³³ Elena Ghiță, *Un peisagist: Radu Negură*, Timișoara, Editura Marineasa, 2006, 40 p. + VIII planșe cu reproduceri după tablouri.

³⁴ *Ibidem*, p. 8-10.

Pietrele Doamnei, Oușorul), ape (Bistrița, Humorul, Moldova, Solca, Solonețul, Sucevița)³⁵.

„În loc să piardă vremea cu nimicurile omenești”, Radu Negură preferă copacii, cărora „le imprimă o personalitate și o identitate”: *Stejari bătrâni la Drăgulești, Fag bătrân toamna pe Obcini, Sâlcii pe malul Timișului, Cireș la margine de pădure, Mesteacăn în furtună, Străjerul* (brad singuratic pe Obcină), *Stejarul de la Drăganu, Înverzirea pădurii la Valea Calului, Dau mesteceni în frunză și merii în floare*. Ultima sa preocupare și cea mai consistentă a fost

³⁵ Din *Inventarul tematic*, stabilit de Elena Ghiță după notațiile de pe dosarele din arhivă, reținem câteva din lucrările inspirate de toposul bucovinean (anotimpuri, copaci, case, drumuri, dealuri, munți, văi, câpițe de fân, poieni înflorite), precum și pe cele din Dosarele „Rarău”: *Primăvara la Sucevița*, mai 1978; *Primăvara pe dealurile din Sucevița*, mai 1978; *Peisaj de primăvară*, I–II, Marginea, mai 1978; *Toamna la Poiana Mărului*, Sucevița, octombrie 1981; *Toamna pe Obcina Mare*, I–II, Ciumârna, octombrie 1979; *Toamna pe Stoaneasa Mare*, Poiana Micului, octombrie 1980, cu o variantă, *Peisaj din Bucovina*, Poiana Micului, toamna, 1982; *Toamna în pădure*, Poiana Micului, octombrie 1980; *Toamna pe deal*, Poiana Micului, octombrie 1980; *Toamna pe deal*, Sucevița, octombrie 1981; *Toamnă la Sucevița*, octombrie 1981; *Peisaj cu fânar toamna*, Sucevița, octombrie 1981; *Brândușe de toamnă*, Poiana Mărului-Sucevița; *Iarna la Marginea-Bucovina*, ianuarie 1978; *Iarna la Volovăț*, I–II, ianuarie 1978; *Peisaje de iarnă*, Iacobeni, ianuarie 1978; *Peisaje de iarnă*, Negrești-Vatra Dornei, ianuarie 1978; *Peisaje de iarnă*, Poiana Stampei, ianuarie 1978; *Iarna pe Valea Moldovei*, I–IV, Voroneț, februarie 1980; *Peisaje de iarnă în munții Bucovinei*, Iacobeni-Hajju, f. a.; *Târlă de la Negrești*, II, decembrie 1981; *Iarna în pădure la Slătioara*, f. a.; *Peisaj pe deal cu mesteacăn*, Poiana Micului, august 1979; *Peisaj pe deal cu mesteacăn și păduri*, Poiana Micului, august 1979; *Peisaj pe deal cu mesteceni și câpițe*, Poiana Micului, august 1979; *Mesteceni și câpițe în pădure pe Obcina Humorului*, f. a.; *Peisaj cu mesteceni*, Stupca, august 1980; *Peisaj cu mesteceni pe deal înflorit*, Poiana Micului, iulie 1980; *Mesteceni pe deal*, Poiana Micului, august 1980; *Peisaj cu sâlcii pe valea râului Humor*, august 1979; *Peisaj cu sâlcii și casă pe pârâul Humor*, august 1979; *Sâlcii iarna*, Mănăstirea Humorului, februarie 1980; *Răchiți pe valea râului Sucevița*, octombrie 1980; *Fag bătrân toamna pe Obcină*, Măgura, octombrie 1980; *Fag pe râpă*, Măgura, octombrie 1981; *Brad („Străjer”) pe vârful de Obcină*, 2 noiembrie 1980; *Gospodărie țărănească*, Marginea, septembrie 1976; *Cămun de țigani lângă pădure*, Burla-Volovăț, ianuarie 1976; *Târlă la Negrești*, Vatra Dornei, februarie 1978, cu o variantă, decembrie 1981; *Casa părintească a poetului Vasile Maximciuc*, Gemenea, august–septembrie 1979; *Casă veche țărănească*, Pârteștii de Sus, octombrie 1980; *Casă țărănească*, Sucevița, octombrie 1981; *Casă huțanească*, I–IV, Ciumârna, octombrie 1981; *Casa lui Dumitru Macovei și a soției Paraschiva din Horodnicul de Sus*, octombrie 1981; *Uliță în sat*, I–II, Marginea, octombrie 1981; *Drum forestier*, I–II, Pârâul Morii-Câmpulung Moldovenesc, f.a.; *Șoseaua turistică Sucevița-Moldovița*, f.a.; *Șoseaua turistică Moldovița-Ciumârna*, iulie 1979; *Drumul de la Mănăstirea Humorului spre Poiana Micului*, septembrie 1982; *Privire spre Oușor de pe Dealul Negru*, Vatra Dornei, ianuarie 1978; *Peisaj cu parchet silvic exploatat – spre răsărit*, Poiana Micului, august 1979; *Parchet silvic exploatat – spre apus*, Poiana Micului, august 1979; *Privire spre Palma (Toamna la Sucevița)*, octombrie 1981; *Lunca râului Sucevița*, I–III, octombrie 1981; *Râpa de la Stroiești*, 1982; *Peisaj cu câpițe pe deal*, Poiana Micului, august 1979; *Poiană înflorită pe deal*, Poiana Micului, iulie 1980; *Poiană înflorită cu cărare în pădure*, I–II, Poiana Micului, august 1980; *Poiană înflorită la margine de pădure*, I–II, Poiana Micului, august 1980; *Poiană înflorită*, Poiana Mărului-Sucevița, f.a.; *Slătioara*, Câmpulung Moldovenesc, august 1983; *Valea Seacă (Piticăreni, Coasta Prașca)*, Câmpulung Moldovenesc, 1983; *Tomnatic*, 1983; *Valea Seacă, spre Poiana Sihăstriei*, Obcina Bodei, septembrie 1983; *Conturul Rarăului*, septembrie 1983.

Muntele Rarău, pe care îl tratează ca „centru de interes, văzut ca obiect în sine, desenat în geomorfismul lui de la poale până la vârf și la legendarele stânci Pietrele Doamnei, amintindu-ne, într-un fel, de reportajele lui Geo Bogza.

Lucrările de natură statică, „trădând gustul pentru Luchian și Șirato, ezită între diafan și organicitate”. Artistul lucrează acuarele și uleiuri cu fructe, buchete de flori (crizanteme, cârciumărese, flori de câmp, frezii, gladiole, petunii, trandafiri) așezate în vase de ceramică neagră de Marginea.

Compozițional, Radu Negură operează cu o selecție de alăturări și perspective, lumini și umbre, surprinse în infinita lor varietate, într-un unghi care să evidențieze „esența și compatibilitatea cu o anume stare de spirit”. „Ocolind spațiul urban, închis în sine și suficient sieși”, el „caută constant o perspectivă geografică, geomorfologică și naturistă”, în compoziții în care „surprinde corporalitatea materiei, fizica ei, organicitatea”, înrudindu-se aici cu „modul de a picta al medicilor”. Viziunea sa este idilică, tablourile „traduc stări sufletești variate și nuanțate, bucuria de a le exprima astfel, căutarea unei armonii interioare, plenitudinea trăirii când trupul oxigenat se află în echilibru cu liniștea sufletească regăsită”³⁶. Radu Negură „experimentează pe cont propriu” ceea ce școlile romantică, realistă și impresionistă din artă descoperiseră de mult: „În plină modernitate, când aceste stadii fuseseră depășite, lăsând loc nonfigurativului și invenției compoziționale, căutările sale ne păreau anacronice. Ce căuta de fapt? Nu înțelegeam. Vedeă ceva cu ochii minții. Îl deplângea pe Cézanne care, nemulțumit de ceea ce realiza, își distrugea lucrările. Zicea, fără modestie, că știa și putea atinge ceea ce marele pictor francez mărturisise că nu poate obține”³⁷.

În lucrările închinatelor unor biserici din Bucovina, *Biserica din Volovăț*, *Biserica din Solca*, stările de spirit personale se suprapun peste interesul de ordin cultural, „sub semnul unei discrete și secrete evlavii”. Latura particulară a stilului său constă în „abundența detaliilor lucrute cu minuție”. Pentru acest peisagist bucovinean „respectul pentru alcătuirea naturii, din care nu omitea nicio frunză, niciun arbust, [este] umilința și admirația în fața Creației”: „Drumul către orizontul îndepărtat, parcurs fizic, era o cale de inițiere spirituală, figurată de nenumărate ori într-o cărare pierdută fie în întunecimea unei păduri, fie prin revărsarea de lumină. Neliniștea morții se topește astfel în priveliștile din «spațiul mioritic» căruia îi găsea o divină alcătuire”³⁸.

Radu Negură, un „tradiționalist cu deschidere spre progres, cu instinct primar, însă cultivat și educat”, „bucovinean prin obârșie și argeșean prin adopție târzie” se adresează unui segment de public, modelat de civilizația rurală tradițională și de cea urbană („oameni care nu s-au rupt de realitatea sau iluzia unei României patriarhale”).

³⁶ *Ibidem*, p. 14.

³⁷ *Ibidem*, p. 15.

³⁸ *Ibidem*, p. 17.

Prin „factura ei, elaborată și ingenuă”, creația lui Radu Negură, un „impresionist întârziat”, cum îl consideră Elena Ghiță, reprezintă „un filon interesant”, așezat distinct între arta tradițională și arta elitelor profesionalizate, o zonă de „interferări, amalgamată, diversificată, unde amatorismul și vocația nu se exclud”, „o zonă de liberă asumare” ce „se sustrage modelor și propagandei”. În activitatea sa creatoare, sunt detectabile „două perioade de cristalizare artistică”: 1976–1982, perioadă de studiu laborios, ulterior contactului cu natura, studiu concretizat într-o „amplă cercetare intelectuală, reflecție și o experiență artistică de laborator”, ilustrată de o „amplă arhivă, minuțios organizată” (un adevărat „jurnal *sui generis*”); cea de a doua începe în 1983 și se desăvârșește către 1990, când artistul pregătește expoziția de acuarele inspirată de Masivul Rarău, expoziție care, din păcate, nu s-a mai realizat³⁹.

În Bucovina, care nu își cunoaște încă toate valorile, „întârziatul impresionist” Radu Negură este un peisagist reprezentativ pentru ceea ce, în România interbelică, s-a numit „localismul creator”⁴⁰.

³⁹ În subcapitolul *Ce avem de privit?*, Elena Ghiță surprinde „temele obsedante și subiectele predilecte” ale artistului, precum și „gama largă de procedee și soluții tehnice”: „Numeroase lucrări semnate, definitive cu mîgală sunt panoramice, cu multe planuri în adâncime și foarte cuprinzătoare, cu subiecte multiple care își dispută întâietatea. Când spațiul se restrânge în lățime și se organizează în adâncime, în funcție de o diagonală, primul sau al doilea plan evidențiază un subiect deosebit de expresiv. Se întâmplă ca apoi acestui element să i se rezerve un alt tablou, precedat de studii. Copacul, casa, biserica, stogul de fân sau cărarea adună toată energia creativă și mijloacele de reprezentare. Dacă în cuprinderea panoramică peisajul pare copleșitor, [...] în cazul evidențierii sau singularizării, acesta se mărturisește: «Copacul sunt chiar eu»[!]” *Vezi op. cit.*, p. 32–37.

⁴⁰ Principiu formulat și susținut de Alexandru Dima în paginile revistei lunare de cultură „Blajul”, Blaj, ianuarie 1934–decembrie 1936. Aici, în numerale 45–48 din 1935, Alexandru Dima publică articolul *Localismul creator*, dezvoltând un concept pe care îl anticipase, ca formulă, în „Provincia literară”, revistă de literatură, critică și artă, Sibiu, octombrie 1932–septembrie 1934, care susține interesele culturii locale, valorile creatoare ale acesteia. Periodicul sibian se impune mai cu seamă prin activitatea lui Alexandru Dima, care vine aici cu experiența critică de la revista „Datina”, Turmu Severin, 1920–1932. Acesta aplică în cadrul Grupării Intelectuale „Thesis” din Sibiu ideea stimulării forțelor locale prin conferințe, comunicări, prezentări de cărți, având convingerea că „provincia nu este numai un organ de asimilare a valorilor produse în marile centre ale vieții culturale, ci trebuie să devină, în același timp, un semet focar al creației”. Vezi editorialul *Popas înainte de drum*, nr. 1–2, 1934. Stimulând creația locală în dezvoltarea culturii naționale, „Datina”, „Provincia literară” și „Blajul” se situează într-o constelație revuistică mai largă în epocă, alături de „Afirmarea”, Satu Mare, martie 1936–august 1940, „Gând românesc”, Cluj, mai 1933–aprilie 1940, „Lanuri”, Medias, septembrie 1933–iulie 1939, „Abecedar”, Brad, mai–iunie 1933, Turda, iunie 1933–martie 1934, „Pagini literare”, Turda, mai 1934–decembrie 1943. Vezi, printre altele, și I. Hangiu, *Dicționarul presei literare românești, 1790–1990*, Ediția a II-a revizuită și completată, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 68, 349, 144–145, 16–17, 216, 255, 1–2, 323–324. Pentru actualitatea conceptului, printr-o relectură critică a materialului publicistic din epocă, vezi Eugen Simion (coordonator general), *Dicționarul general al literaturii române*, București, Editura Univers Enciclopedic, vol. I (A–B), 2004, p. 7, 53, 553; vol. II (C–D), 2004, p. 592–593; vol. III (E–K), 2005, p. 283; vol. IV (L–O), 2005, p. 10 și vol. V (P–R), 2006, p. 7–9.

Din creația lui Radu Negură, prezentăm reproduceri după lucrările: *Biserica din Volovăț, Câmpulung. Tomnatec, Ciumârna. Finis Terrae, Poiana Micului 1, Poiana Micului 2, Primăvara în Argeș, Studiu de tei. Curtea de Argeș.*

După evenimentele din 1989, libertatea de exprimare aduce și în Bucovina – treptat și cu dificultate – apropierea de perspective noi de înțelegere și interpretare a trecutului, prin emanciparea gândirii istoriografice și descoperirea „culturii fără frontiere” în procesul de refacere a patrimoniului cultural propriu.

Cercetări viitoare asupra unei teme fertile, frecventate tot mai mult la noi, *Bucovina în imagini de epocă*, ar putea privi și contribuția altor artiști uitați pe nedrept ori ignorați cu bună știință. În lucrarea enciclopedică *Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild*, Band XX, *Bukowina*, Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei Alfred Hölder, 1899, de exemplu, semnează splendide ilustrații artiști cunoscuți în Europa Centrală a epocii. În multe lucrări de astăzi, întâlnim reproduceri de aici, fără indicarea sursei și nici a autorilor. Rudolf Bernt (1844–1914), Hermann Baar (autorul unei superbe cromo-xilografii color închinată huțulilor, rutenilor și românilor din Bucovina), Theodor Freiherr von Ehrmanns (1846–1923), Eugen Maximovici (1857–1926), Robert Rus, Hugo Charlemont (1850–1939), Wilhelm Hecht (1843–1920), Julius Buber, Karl Ritter von Siegl (1842–1900), Zygmunt Ajdukiewicz (1861–1917) ar merita să fie evocați, pentru contribuția lor la promovarea valorilor Bucovinei de altădată. Ori, măcar, menționați în scrierile noastre (la reproducere), cum este cazul, de exemplu, al lui Franz August Schubert (1806–1893), pictor german căruia îi datorăm portretul mitropolitului Bucovinei Silvestru Morariu Andrievici (1818–1895). Din aceeași categorie a artiștilor plastici uitați pe nedrept ori ignorați cu bună știință astăzi trebuie să-i menționăm aici și pe Julius Robert Helzel (1894, Steinschönau-Böhmen – 1927, Cernăuți), Maximilian Julius Wunderlich (1878, Siret – 1966, Viena), Avigdor Arikha (1929, Rădăuți – 2010, Paris), Alexander Vaisman (născut în 1967 la Cernăuți, stabilit în 1991 la Natsrat Illit, Israel), V. M. Korotenko și Natalia Iarmolciuk, aceștia din urmă, contemporani cu noi, realizând lucrări plastice, îndeosebi acuarele, închinare unor locuri celebre din Bucovina (localități, biserici, mănăstiri, clădiri istorice, străzi, poduri etc.), personalități mai puțin cunoscute publicului larg din România.

În acest context, studiul nostru reprezintă un act firesc, de normalitate, situându-se într-o tradiție mai veche la românii din Bucovina, care își promovează valorile și le cultivă cu pietate memoria predecesorilor care le-au îmbogățit, de-a lungul timpului, cu generozitate, patrimoniul cultural. Recuperarea creațiilor lor risipite în biblioteci și colecții (publice și particulare), aflate astăzi în mai multe țări, măcar într-un album retrospectiv multilingv, omagial, ar reprezenta, de asemenea, un act firesc, de normalitate, în Bucovina și pentru bucovinenii de astăzi.

1) Oskar Laske, *Grădina raiului* (1941)

2) Oskar Laske, *Fuga în Egipt* (1945)

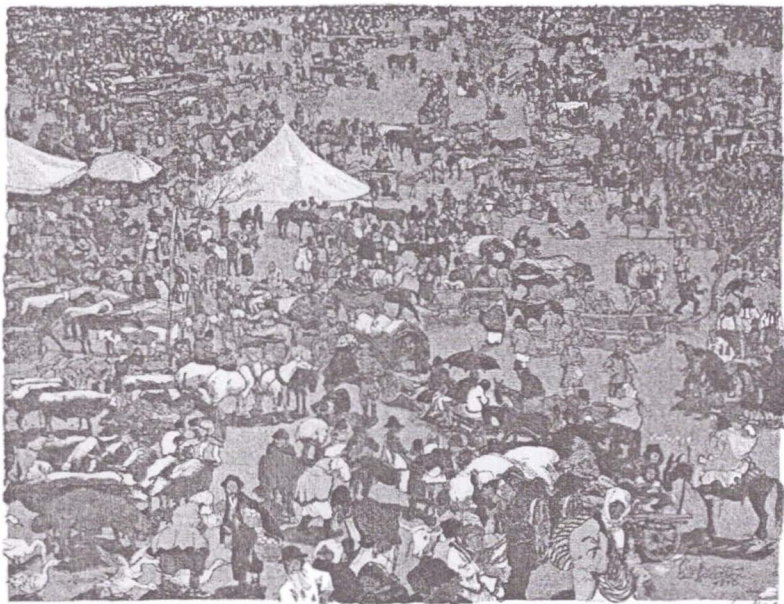
3) Oskar Laske, *Narrenschiff* (1923)

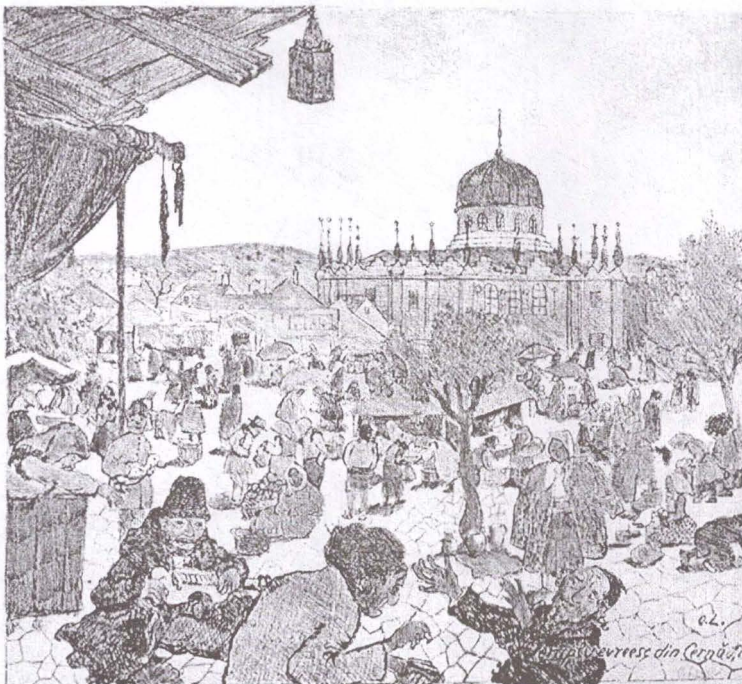
4) Oskar Laske, *Jona și chitul* (1928)

5) Oskar Laske, *Oborul din Rădăuți* (1911)

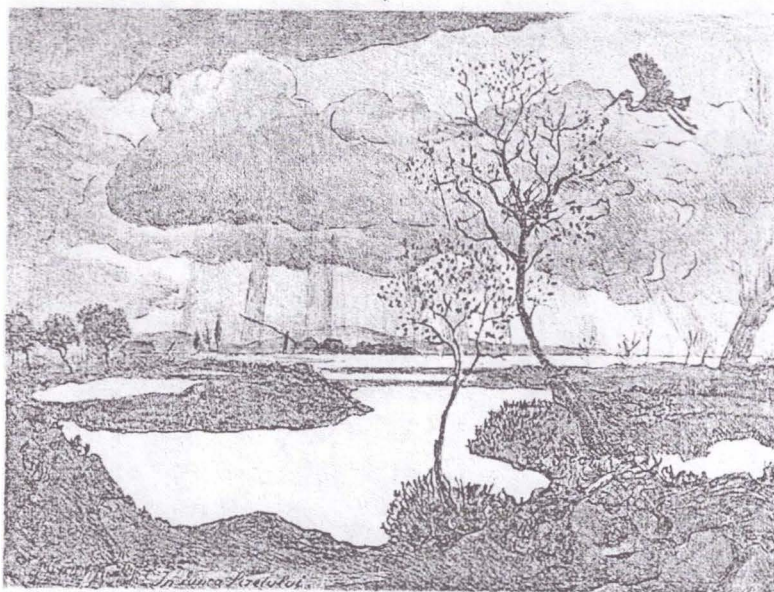
6) Oskar Laske, *Târg de cai în Galiția Răsăriteană* (1916)

7) Oskar Laske, *Templul Evreesc din Cernăuți* (1934)

8) Oskar Laske, *Piața Unirii cu Primăria din Cernăuți* (1934)

9) Oskar Laske, *În Lunca Siretului* (1934)

10) Oskar Laske, *Cimitirul Vechi Evreesc din Cernăuți* (1934)

11) Oskar Laske, *Mănăstirea Voronețului* (1934)

12) Emil Armin, *Lacul Michigan* (1924)

13) Emil Armin, *Vestul săbătec* (1929)

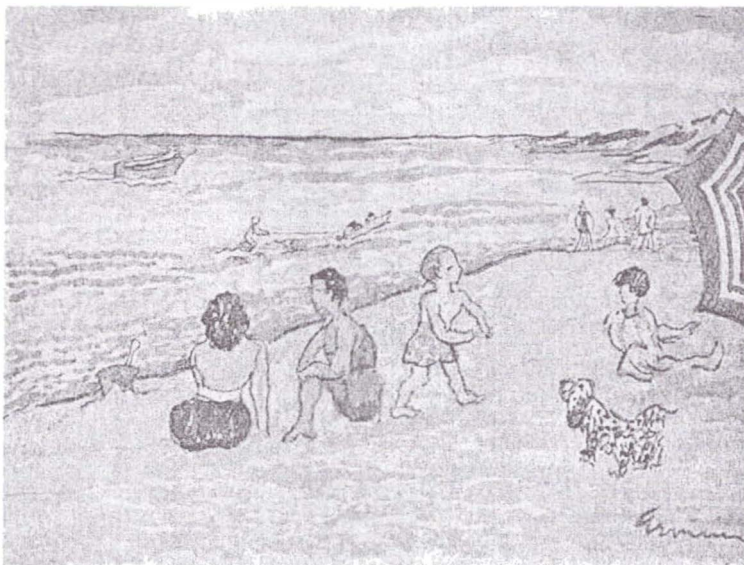
14) Emil Armin, *Drum prin Canion în septembrie* (1933)

15) Emil Armin, *Piață în Santa Fe* (lucrare nedată)

16) Emil Armin, *Secerișul grâului* (1946)

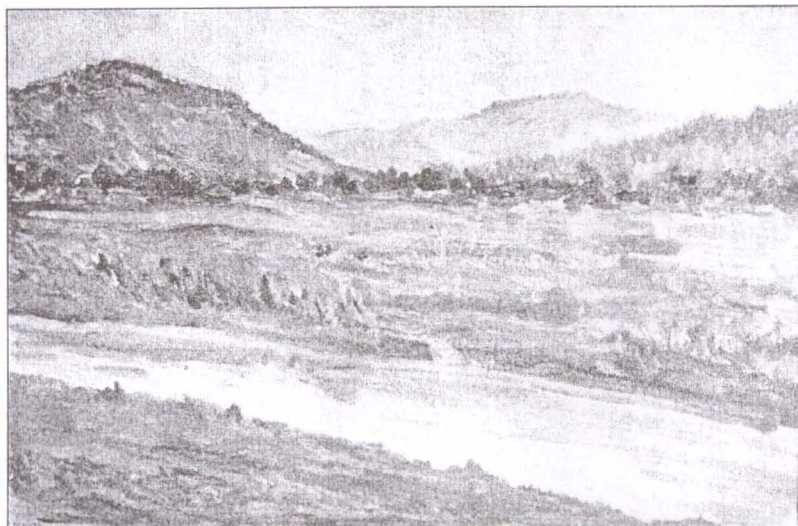
17) Emil Armin, *Conversație pe plajă* (1955)

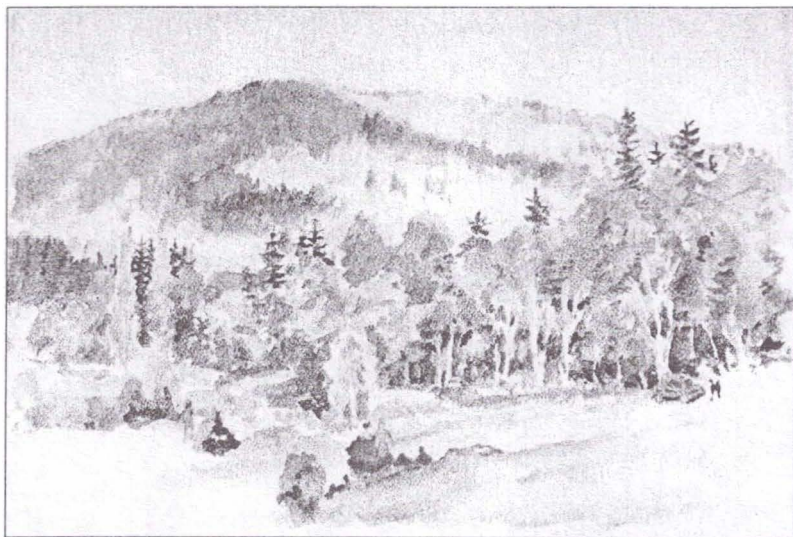
18) Emil Armin, *Vecinii mei* (1971)

19) Izyu Scherf, *Bucovina* (1956)

20) Izyu Scherf, *Bistrița*

21) Izyu Scherf, *Vatra Dornei* (1983)

22) Izyu Scherf, *Floarea-soarelui*

<http://cimec.ro> / <http://institutulbucovina.ro>

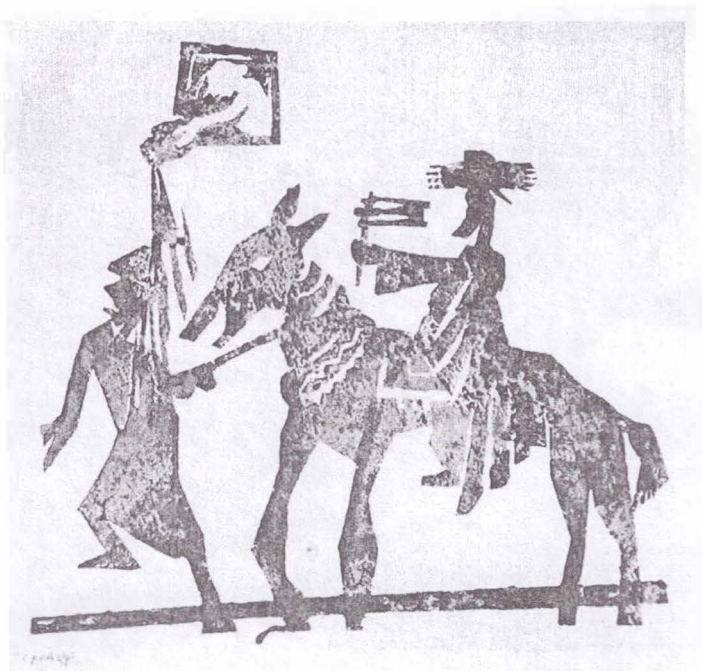
23) Izyu Scherf, *Câmpulung A*

24) Izyu Scherf, *Câmpulung B*

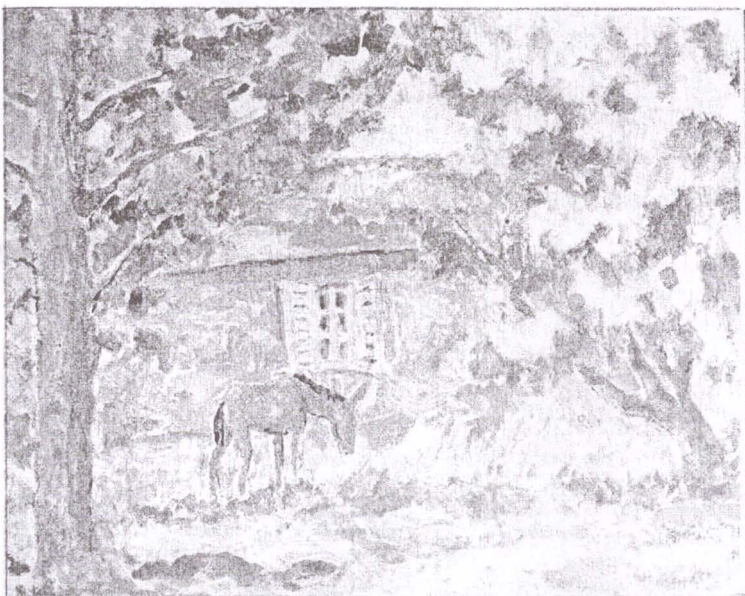
25) Izyu Scherf, *Jaffa*

26) Izyu Scherf, *Purim. Evreul Mordechai*

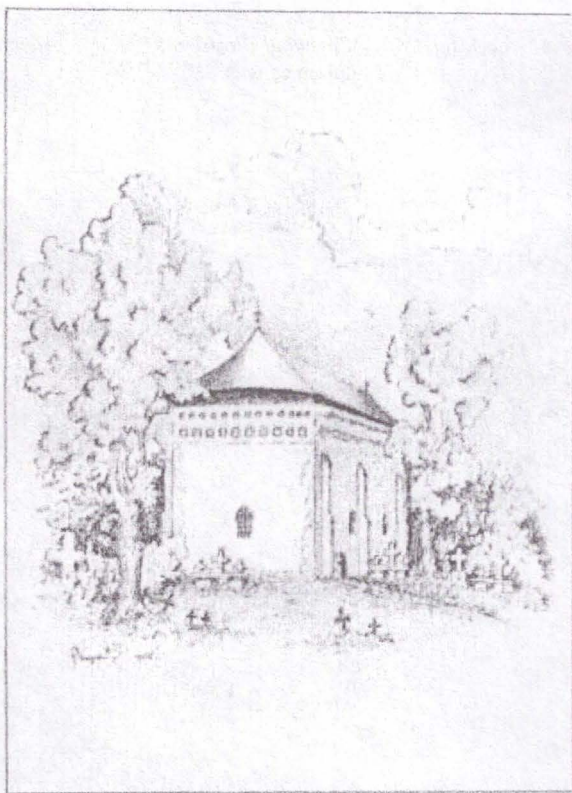
27) Izyu Scherf, *Ilustrație la volumul Povestiri de Shalom Aleichem*
Oil on canvas

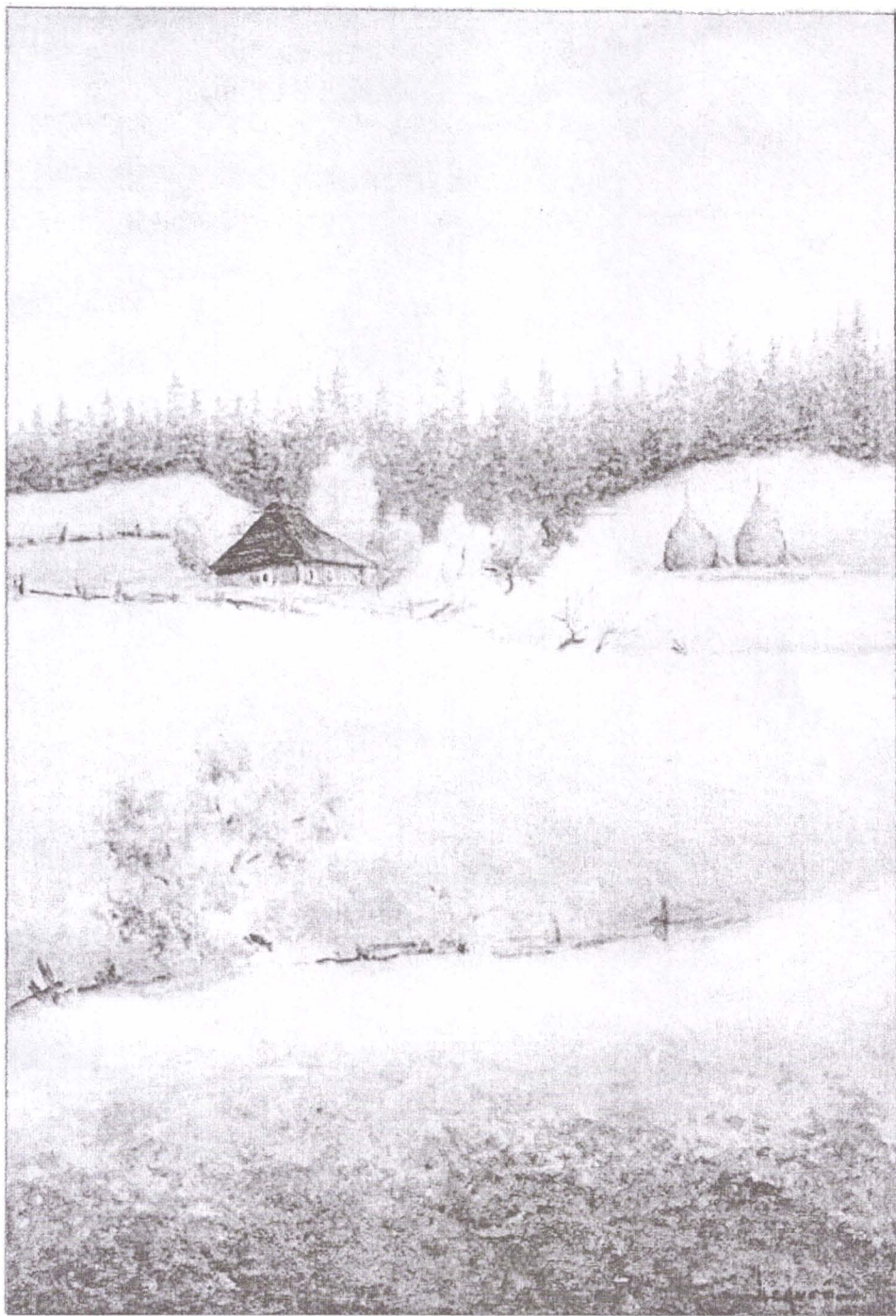
28) Izyu Scherf, *Rehovot* (1976)

29) Izyu Scherf, *Flori*

30) Radu Negură, *Biserica din Volovăț*

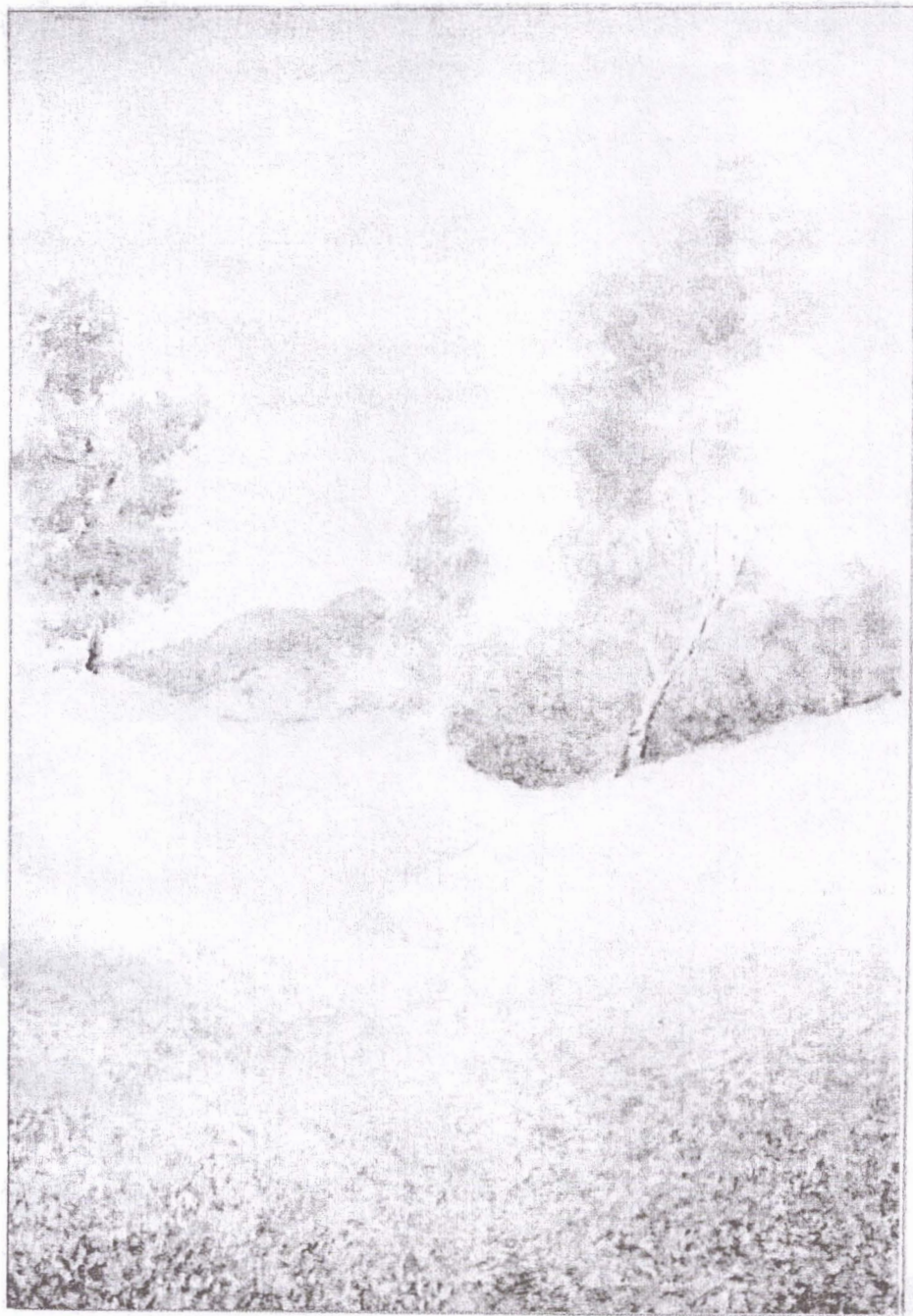

31) Radu Negură, *Câmpulung. Tomnatec*

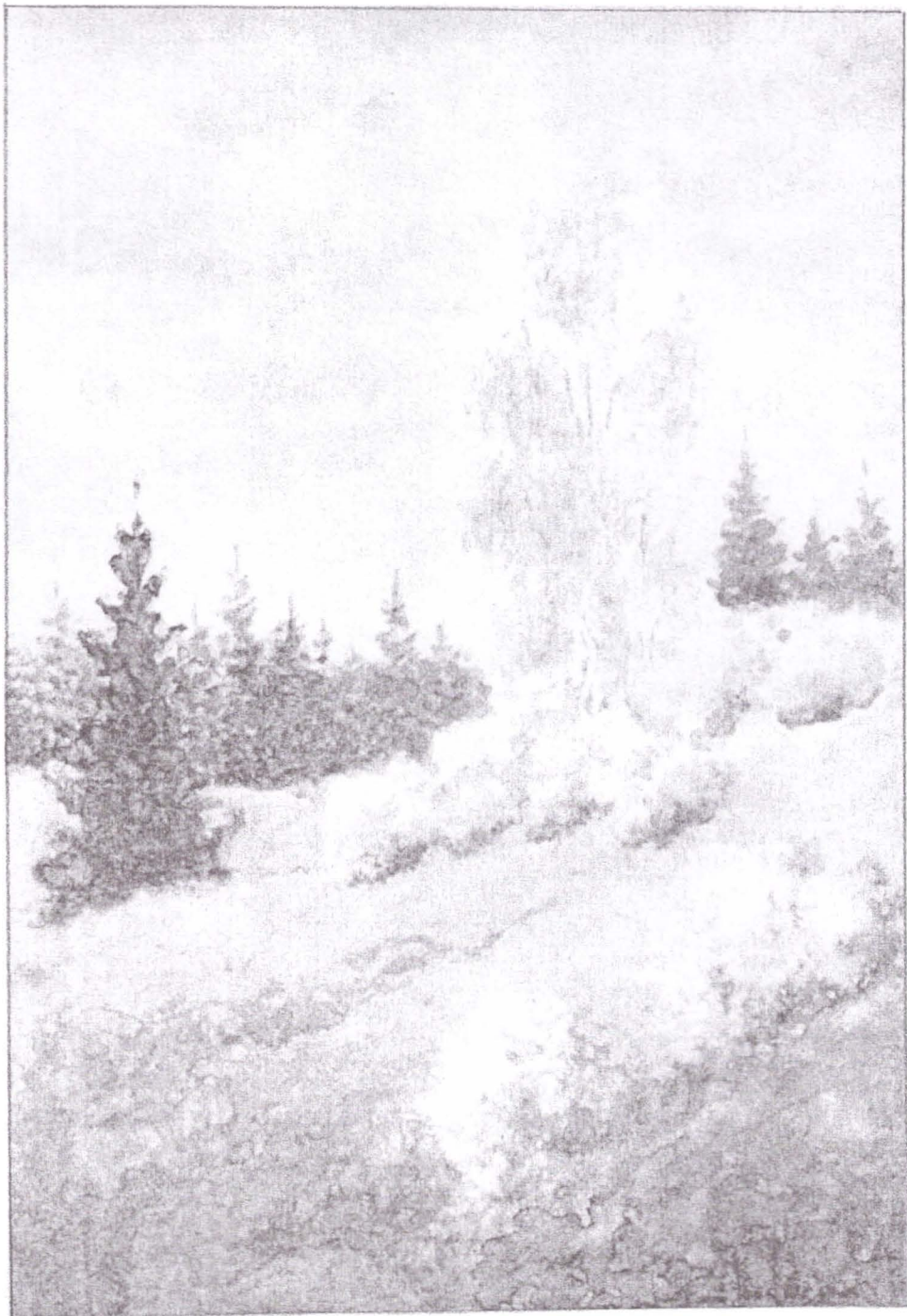
<http://cimec.ro> / <http://institutulbucovina.ro>

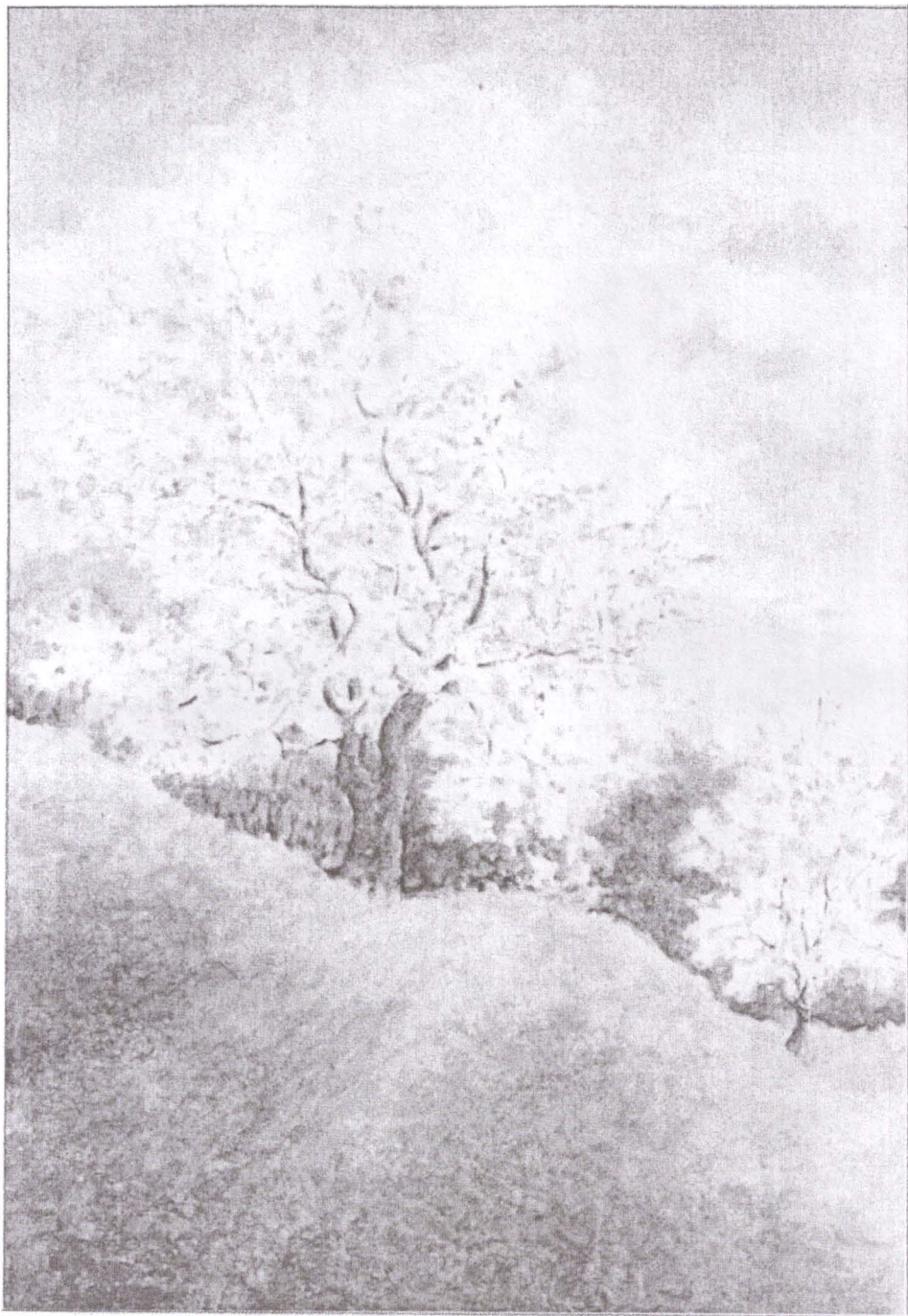
32) Radu Negură, *Ciumârna. Finis Terrae*

33) Radu Negură, *Poiana Micului I*

34) Radu Negură, *Poiana Micului 2*

35) Radu Negură, *Primăvara în Argeș*

36) Radu Negură, *Studiu de tei. Curtea de Argeș*

Die Verwertung der grenzlosen Kulturerbe der Bukowina. Freiheit, Gelegenheiten und Zwänge

*(Zusammenfassung)**

Diese Studie setzt die wenigen Beschäftigungen der Bukowiner fort, die dem Kenntniss der Werten der sogenannten grenzlosen Kulturerbe nach den Ereignissen von 1989 gewidmet wurden. Jenseits der kulturellen Vorurteile und Stereotypen nimmt sich der Verfasser der Studie vor, die Tätigkeit einiger unrecht vergessenen Künstler wachzurufen und auf dieser Weise den Kenntnisraum und die Verständnis- und Ausdeutungsperspektiven der grenzlosen Kulturerbe der historischen Bukowina zu erweitern. Den biobibliographischen Exkursen und den Exegesen der Werken von Oskar Laske (1874–1951), Emil Armin (1883–1971), Izyu Scherf (1913–1995) und Radu Negură (1910–1992) folgt ein Album mit Abbildungen einiger Arbeiten dieser Künstler.

Viele von diesen Arbeiten befinden sich heute in Bibliotheken und öffentlichen und privaten Sammlungen aus mehreren Ländern (Österreich, Deutschland, Israel, Rumänien, USA, Ukraine). Die Veröffentlichung solcher Werke, mindestens in Form eines vielsprachigen Festalbums, würde eine natürliche Tat, ein Zeichen der Normalität in der Bukowina und für die Bukowiner von heute bilden.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

BUCOVINA – SFÂRȘITUL UNUI POSIBIL EDEN. ULTIMUL ACT, 1918–1944. PROCESE POLITICE ȘI SOCIALE

MARIAN OLARU

Prezentă în conștiința și cultura românității, a germanității și a spațiului est-slav și, prin intermediul acestora, în cea europeană, privită mai ales din punct de vedere nostalgic, al unui posibil Eden pierdut, Bucovina istorică și ceea ce i-a succedat constituie subiectul a peste 30 000 de studii substanțiale, care i-au cercetat istoria, cultura, demografia, economia, geologia, geografia și botanica.

Resurecția fenomenului istoriografic, de după sfârșitul Războiului Rece, a readus Bucovina, cu și mai multă forță, în preocupările istoricilor români, germano-austrieci, ucraineni, ruși, polonezi, evrei etc. Uneori, în studiile invocate, modul în care e prezentată istoria Bucovinei este o continuare a istoriografiei interbelice sau a celei de dinaintea Primului Război Mondial. În aceste scrieri, găsim multe dintre *hetero și auto-clișeele istoriografice* ale acelor perioade, unele potențate de anumite „mode” sau curente cultural-politice contemporane¹.

Provincie extrem-orientală a Imperiului Austro-Ungar, căreia îi fusese acordată numai formal autonomia prin Constituția imperială din 4 martie 1849, devenită țară de coroană² în 1861, Bucovina a fost mereu neglijată de către autoritățile imperiale – cel puțin prin raportare la nivelul aspirațiilor etniilor din provincie. Pentru că avea o populație redusă, Ducatul Bucovinei trimitea în Parlamentul imperial doar cinci deputați. Aceștia, mai tot timpul, din rațiuni politice, mergeau împreună cu guvernele austriece care s-au aflat la putere. Cu

¹ Printre cele mai disputate teme din istoriografia dedicată Bucovinei istorice amintim: rolul factorului civilizator german (austriac) și stadiul dezvoltării societății românești în anii 1774–1775; dezvoltarea cultural-națională a etniilor română și ucraineană și rolul implantărilor populaționale ale austriecilor în Bucovina istorică; desfășurarea Revoluției de la 1848–1849 în Bucovina; deputații bucovineni și activitatea lor în Parlamentul vienez de la 1848–1849; ridicarea Bucovinei la rangul de Ducat și impactul acestui statut asupra dezvoltării cultural-naționale de după anul 1861; rolul Dietei Bucovinei și implicațiile parlamentarismului bucovinean; dezvoltarea vieții politice și rolul partidelor politice din Bucovina; Ausgleich-ul, „Homo Bucovinensis” etc.

² Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, p. 434–442.

toate acestea, Bucovina nu s-a bucurat de sprijinul imperialilor în politica de păstrare a caracterului românesc al provinciei³. Dimpotrivă, cercetările istorice dovedesc o constantă preocupare a autorităților imperiale de susținere a alogenității în defavoarea autohtonilor români, experiența bucovineană în domeniul realizării unor relații interetnice ideale fiind considerată de către unii cercetători (români și ucraineni) ca o „experiență neizbutită”⁴.

Pe fundalul extinderii spațiului exprimării politice ca urmare a mișcărilor național-politice din imperiu, care au dus la reformele electorale din 1897 și 1907, în Austria, ca și în Bucovina, autodeterminarea sub toate aspectele ei a fost subminată de faptul „că noi, cei de aici, eram tratați ca niște obiecte – obiecte ale aranjamentelor imperiale, ale tratatelor de pace, ale împărțirii sferelor de influență”⁵.

Aparținătoare Austriei și, prin ea, spațiului Mitteleuropei, Bucovina trebuia să fie, asemenea acestora, o „lume” a naționalităților amestecate, o „lume” de tip „hinter” în care se producea „un schimb continuu de identități, un proces de îmbogățire și de pierdere a identității”⁶. De fapt, politica imperialilor în Bucovina a fost una de realizare a unui „compromis nivelator” între naționalități, în prima etapă, apoi, realizarea așa-zisului *Homo Bucovinensis*, „personaj inventat, fără identitate națională”, care trebuia să servească scopurilor politicii austriece în această provincie a imperiului⁷. Realizarea acestor obiective a însemnat pentru Bucovina, în special la sfârșitul secolului al XIX-lea și la începutul celui de al XX-lea, o perioadă a incertitudinii, a imprevizibilului, a insecurității, „de alternanță amețitoare între continuu și discontinuu, întreg și fragmentar, dependent și independent, centripet și centrifug”⁸, caracteristici pe care le regăsim la scara întregului imperiu. Acesta se afla atunci în ceea ce unii numesc „Apocalipsa Veselă”⁹, din cauza crizei profunde în care se aflau instituțiile politice cele mai importante din acea vreme, care existau între inerție și reformă.

Bucovina, „o bucată de teritoriu pentru care nu există nicio explicație logică” de apartenență la Imperiul Austro-Ungar, „departe de tot restul”¹⁰, cum era acest

³ Constantin Loghin, *Istoria literaturii române din Bucovina, 1775–1918. (În legătură cu evoluția culturală și politică)*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 1996, p. 107–109.

⁴ Radu Grigorovici, *Modelul Bucovinei*, în „Analele Bucovinei”, III, nr. 2, 1996, p. 292.

⁵ György Konrad, intervenție la masa rotundă organizată la New York de Fundația Wheatland, în iunie 1989, la Conferința despre Literatură, cu tema: *Europa Centrală – identitate și cultură*, în vol. *Europa Centrală. Nevroze, dileme, utopii*. (Antologie coordonată de Adriana Babeți și Cornel Ungureanu), Iași, Editura Polirom, 1997, p. 326.

⁶ *Ibidem*, p. 329, intervenția lui Claudio Magris.

⁷ Dimitrie Vatamaniuc, „*Homo Bucovinensis*” – o teorie nouă și totuși veche, în „Analele Bucovinei”, VI, nr. 2, 1999, p. 461–462.

⁸ *Europa Centrală. Nevroze, dileme, utopii*, intervenția lui Czesław Miłosz, p. 9.

⁹ William M. Johnston, *Spiritul Vienei. O istorie intelectuală și socială, 1848–1938*, Iași, Editura Polirom, 2000, p. 409.

¹⁰ A. J. P. Taylor, *Monarhia Habsburgică, 1809–1918. O istorie a Imperiului Austriac și a Austro-Ungariei*, Traducere de Cornelia Bucur, București, Editura Alfa, 2000, p. 224.

stat, a cunoscut la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea evoluțiile sale specifice, care o singularizau ca provincie a imperiului. Ea a fost afectată de evoluțiile sociale, politice și economice care afectau monarhia, ce a trecut prin perioada „revirimentului habsburgic” a epocii Taafe (1879–1893), a „anilor de derută” de la Taafe la Badeni (1893–1897), prin „tentația democratică” sau „vara indiană a Monarhiei Habsburgice”, dintre 1897 și 1908, când democratizarea imperiului părea să dea roade.

Experimentele și experiențele politice din Imperiul Austro-Ungar, menite doar să prelungească viața acestei ciudate alcătuirii statale, au eșuat în fața mișcărilor identitar-naționale, impunând „soluția violentă” care a dus la dispariția Monarhiei bicefale și constituirea statelor naționale pe ruinele acesteia. În acest context, românii bucovineni, ca și alte nații ale fostei monarhii, au ales calea eliberării naționale, opțiune politică și cultural-identitară care le animase idealurile încă de la marea sărbătoare de la Putna, din 1871 și care fusese obiectivul politic major, subînțeles, al tuturor afirmărilor identitar-naționale din perioada pe care o prezentăm.

Declanșarea Primului Război Mondial îi găsește pe românii din Bucovina într-o situație dificilă: la margine de imperiu și cu o apărare militară insuficientă, fapt care a permis Imperiului Rus să ocupe Bucovina de trei ori în timpul marelui conflict. Pentru necesitățile războiului au fost mobilizați toți bărbații bucovineni ați și purta arma, care au luptat pe fronturile de Răsărit și italian. În anii Primului Război Mondial activitatea naționalistă românească a fost relativ modestă crede K. Hitchins, care arată că în „Bucovina, propaganda lor [a naționaliștilor – n.n.] avusese o oarecare influență printre intelectuali, care deveniseră, după intrarea României în război, mai sensibili la ideea României Mari”¹¹. Același istoric consideră că măsurile „aspre” adoptate de autorități au dus la creșterea iredentismului românesc și că, până la 22 octombrie 1918, deputații români în Parlamentul vienez au rămas fideli ideii imperiale¹². Unul dintre martorii acelor evenimente, consemna și el că „sufletul românilor în totalitatea lui nu era pregătit pentru realizarea visului de întregire a neamului. [...] Începuturi de pregătire erau, ce-i drept, și în Vechiul Regat [...], în Ardeal [...], în Bucovina [...], precum și în Basarabia, unde exista un curent naționalist, dar mai slab. Dar acest curent trebuia pregătit ca să cuprindă masa românească, care era amorțită și fărâmițată în partide cu programe diferite și contrare”¹³. În acest context, neutralitatea României a făcut ca agitația specifică acestei perioade să fie mai puțin cunoscută de bucovineni. La intrarea României în război situația se schimbă radical. Fischer și subordonații săi

¹¹ Keith Hitchins, *România, 1866–1947*, Ediția a II-a, București, Humanitas, 1996, p. 280.

¹² *Ibidem*.

¹³ Apud Ilie Dugan-Opaț, *Date pentru monografia Comunei Cireș-Opațeni*, Ediție îngrijită, studiu introductiv, notă asupra ediției, comentarii și glosar: Vasile I. Schipor, Indice de nume: Rodica Iațencu, Rădăuți, Editura Septentrion, 2008, p. 17.

văd în românii bucovineni pe „dușmanii” și pe „trădătorii” monarhiei. De aceea, au fost luate numeroase măsuri punitive împotriva lor, de la intentarea unor procese pentru „defăimarea” armatei imperiale și a imperiului și până la arestarea indezirabililor și execuția onora. Acest fapt i-a determinat, pe românii din Bucovina și din Regat, să-i spună „călăul” lui Fischer¹⁴. În același timp, Koko Wasilko și apropiații săi politici, între care și Aurel Onciul, înființau două batalioane de voluntari bucovineni care să apere provincia de „moscali”. În acest context, Aurel Onciul îi adresa regelui Ferdinand I al României celebra telegramă prin care îl apostrofa pentru îndrăzneala de a intra în război împotriva Puterilor Centrale. În același timp în țară, diversele societăți, culturale și naționale, în frunte cu Liga Culturală, la care s-au adăugat românii bucovineni și ardeleni din Regat îi cereau, prin vocea lui Nicu Filipescu, la 15 februarie 1915, în Sala „Dacia”, lui Ferdinand I următoarele: „Ești trimisul lui Dumnezeu ca să împlinești visul unui neam. Vei fi cel mai mare voievod al Țării, împodobindu-te cu titlurile lui Mihai Viteazul, «Domn al întreg Ardealului, al Țării Românești și al Moldovei» și aducând pe deasupra strălucirea purperei regale. Sau, răpus în cel mai mare avânt de vijelie al neamului, vei fi totuși sfințit ca erou național. De nu vei fi nici una, nici alta, grozav mă tem că nici praf nu se va alege de țară și de dinastie. De aceea, mărirea ce ți-o urăm, Sire, este: Să te încoronezi în Alba Iulia sau să mori pe Câmpia de la Turda!”¹⁵

Geniul politic al elitelor românești din Bucovina, politica externă a Regatului României și conjunctura politică externă favorabilă au făcut posibilă realizarea acestui proiect politic și național românesc, la 27 octombrie și 28 noiembrie 1918¹⁶. Prin unirea din anul 1918, Bucovina revenea în spațiul din care fusese desprinsă cu 144 de ani în urmă, urmând teritoriile fostei Moldove¹⁷ în proiectul politic și

¹⁴ Dragoș Vitencu, *Cernăuțiul meu*, Ediție îngrijită de Aura Brădățean, Suceava, Complexul Muzeal Bucovina, Editura Accent Print, 2008, p. 60. Referindu-se la atmosfera instaurată de Fischer în Cernăuți, autorul scria: „Până atunci, în închipuirea mea, moartea, moarte violentă, nu cea provocată de boală sau de bătrânețe, avea chipul unei spânzurători de care atârna un trup de om. Aceasta era tragica obsesie despre care se șoptea zilnic în casele românilor”.

¹⁵ Ilie Dugan-Opaț, *op. cit.*, p. 17.

¹⁶ Prezentând valoarea deosebită a adunărilor plebiscitare de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia, autorii tratatului *Istoria Românilor*, vol. VIII, p. 5–6, scriu: „Deciziile de unire din 1918 reprezentau plebiscite spontane ale națiunii române, neprevăzute în vreun tratat internațional și superioare, ca valoare de drept, plebiscitului organizat. Deciziile exprimau de fapt, clar și definitiv, voința colectivă a națiunii în vederea unirii provinciilor istorice cu Vechiul Regat”.

¹⁷ Dintre „criticii” mai recentei ai unirii Bucovinei cu România, în anul 1918 și a roadelor acesteia, se impune cercetătoarea Mariana Hausleitner. Aceasta scria: „Proclamația unirii, formulată de Ion Nistor, cuprindea miturile naționaliștilor radicali despre pretinsa persecuție a românilor în cei 144 de ani de stăpânire austriacă. Iar pentru a dezarma criticile ucrainenilor, Nistor afirma că austrieccii făcuseră eforturi pentru a-i învrăjbi pe români cu celelalte populații din Bucovina”. Cf. Mariana Hausleitner, *Die Rumänisierung der Bukowina. Die Durchsetzung des nationalstaatlichen Anspruchs Grossrumäniens, 1918–1944*, p. 101.

național „pandacic”. Proiectele politice concurente din epocă s-au dovedit lipsite de viabilitate (proiectul federalist al defunctei Austrii, distrusă de impetuoasele mișcări identitar-naționale, precum și proiectele de sorginte slavă, fie cel al unei Rusii Mari, fie cel al unei Rusii Mici, care să includă Bucovina în componența acestora). De drept și de fapt, prin unirea cu România, Bucovina își înceta existența administrativ-politică, rămânând ca reprezentare doar la nivelul mentalului colectiv a cărei existență, în perioada stăpânirii austriece, a fost mai mult sau mai puțin idealizată, pe măsură ce unii evocatori ai fenomenului s-au situat mai departe în timp. De fapt, la 4 aprilie 1920, ca urmare a evoluțiilor socio-politice din țară și a largii adeziuni a locuitorilor la curentul unionist, s-a hotărât desființarea Secretariatelor din Bucovina, a Consiliului Dirigent din Transilvania și a Directoratelor din Basarabia.

Unirea Bucovinei cu România se ratifica la 29 decembrie 1919 de către Parlamentul Regatului României, odată cu Basarabia, Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul. În felul acesta, teritoriul de nord al Moldovei, cunoscut sub numele de Bucovina, era reintegrat, în numele dreptului la autodeterminare proclamat de principiile wilsoniene, în teritoriul de la care fusese desprins, în arbitrar, în anul 1775. „Niciodată aria din nordul Moldovei n-a aparținut Ucrainei, Rusiei sau Poloniei și cu atât mai puțin Ungariei sau vechiului Imperiu German. În lumina acestor considerente istorice, demografice și de drept internațional, Rusia, Franța, Anglia și Italia au recunoscut în august 1916 dreptul României asupra Bucovinei”¹⁸.

Apartenența la un stat democratic, cu toate disfuncțiile sale evocate de contemporani și de istoricii de azi¹⁹, a adus locuitorilor reale avantaje, politice, economice, sociale, culturale și materiale, care au fost susținute de o legislație adecvată ce a fost aplicată până la sfârșitul perioadei interbelice. Sigur au fost și nemulțumiți de înfăptuirea unirii cu România, dar numărul acestora a fost relativ mic și proveneau mai ales din rândurile privilegiaților a căror situație era pusă sub semnul întrebării de noua realitate politică. Unirea Bucovinei cu România i-a nemulțumit mai ales pe ucrainenii, care adoptaseră planul unei Ucraine sub tutelă austriacă, plan susținut de împăratul Karl I. Tânărul împărat al Austriei și-a pierdut

¹⁸ Pavel Țugui, *Unele precizări cu privire la revenirea Bucovinei la România*, în „Analele Bucovinei”, III, nr. 2, 1996, p. 476.

¹⁹ Spre deosebire de democrațiile vest-europene, în România constatăm avansul pe care puterea executivă îl avea față de cea legislativă, determinat de faptul că mai întâi se forma guvernul și apoi se organizau alegerile parlamentare, care confirmau dominația partidului/partidelor ce formaseră guvernul în Parlament. Doar alegerile din decembrie 1937 au fost „pierdute” de organizatori, respectiv P.N.L., fapt care a fost dorit și speculat de Carol al II-lea pentru a impune propriul regim politic autoritarist. Totodată, pentru perioada 1934–1937, constatăm folosirea excesivă a puterii normative a executivului, în detrimentul legislativului, fapt care se coroborează cu o serie de vexări ale procesului electoral prin folosirea unor mijloace neortodoxe de dezavantajare a adversarilor politici.

definitiv simpatia românilor din imperiu în momentul în care, vorbind despre o Austrie federală, îi lăsa pe aceștia în afara oricărei construcții politice care să le apere drepturile naționale²⁰.

Structura centralistă a statului român a fost apreciată de contemporani ca fiind mai aproape de specificul românesc și propice pentru un stat cu o structură geopolitică a vecinătăților nu tocmai prietenoasă, înainte și după Primul Război Mondial (este cunoscută disputa dintre Iancu Flondor și Ioan Nistor pe tema „centralismului” și a „federalismului” ca modele de integrare a Bucovinei într-o construcție statală a României de după 1918). Este de amintit poziția lui Nicolae Iorga, pe care a susținut-o, în august 1919, la revenirea sa în Bucovina, după zece ani de la interdicția pe care i-o puseseră autoritățile austriece. Cu această ocazie, Iorga a criticat ideea unei „țări” a Bucovinei, întrebându-se ce țară e aceea pe care o poți străbate în goana calului în cinci, șase ore?

Apartenența Bucovinei la Regatul Român, proclamată prin manifestările plebiscitare din octombrie și noiembrie 1918 și confirmate de Conferința de Pace de la Saint Germain en Laye, nu a însemnat o cădere într-o zonă a minoratului cultural și de civilizație, datorată introducerii limbii române ca limbă oficială, care nu este de circulație internațională și prin apartenența la Statul Român (un stat de dimensiuni medii, oricum nu de „anvergura” imperiului dualist). Dovadă stau numeroasele indicii culturale care au făcut din orașele bucovinene și din Cernăuți adevărate focare de cultură, fenomen ce s-a întins și în lumea satelor prin intermediul fundațiilor, asociațiilor și societăților culturale, între care Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina a jucat un rol primordial.

Ca urmare a hotărârilor luate de Conferința de Pace de la Paris, România devenea un stat național. Ca suprafață România se afla pe locul zece în Europa, cu 295 049 km² și pe locul opt ca populație. Aceasta a crescut de la 7,9 milioane în anul 1915, la 14,7 milioane în 1919, la 18 milioane în 1930 și 20 milioane de locuitori în anul 1939. Statul român avea în componența sa ceva mai mult de 28% dintre locuitori aparținând minorităților naționale, cei mai mulți dintre aceștia găsindu-se mai ales în provinciile românești reunite cu Țara, în anul 1918, între care și Bucovina²¹. De altfel, „ca urmare a unei îndelungate evoluții istorice, niciun stat nu era «pur» din punct de vedere etnic”²². Astfel, în anul 1930 Cehoslovacia avea 33,7% minoritari, Iugoslavia avea 20,2%, Ungaria avea 7,9%, și Polonia avea, în 1921, 30,8%²³.

Structura populației a fost în general stabilă, datorită existenței unor nesemnificative procese de emigrare. Ca urmare, procesul de emigrare a românilor din Transilvania și Bucovina către S.U.A., foarte activ la începutul secolului

²⁰ Radu Grigorovici, *Modelul Bucovinei*, în „Analele Bucovinei”, III, nr. 2, 1996, p. 287.

²¹ *Istoria Românilor*, vol. VIII, *România reîntregită*, volum coordonat de prof. univ. dr. Ioan Scurtu, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 56.

²² *Ibidem*.

²³ Ștefan Purici, *Probleme ale minorităților naționale în Bucovina istorică între anii 1918 și 1940* (I), în „Analele Bucovinei”, IV, nr. 1, 1997, p. 132.

al XX-lea, aproape a încetat datorită dispariției cauzelor care l-au generat (de natură economică și politică)²⁴. Emigrația în S.U.A. a fost de 67 646 de persoane între anii 1921 și 1930 și de 3 871 în ultimul deceniu al perioadei interbelice. În perioada analizată, 22 000 de evrei au venit din Rusia Sovietică în Basarabia (1920) și 20 000 de români au revenit din S.U.A. în Transilvania și Bucovina.²⁵

În anul 1919, conform recensământului făcut de autoritățile române din Bucovina, realizat pe alte criterii decât cel austriac din anul 1910 și anume pe cel al apartenenței etnice, în această provincie locuiau 811 721 locuitori, față de 800 098 câți fuseseră recenzați înainte de Primul Război Mondial²⁶. Dintre aceștia, 378 859 (adică 46,7%, față de 34,2% în 1910) erau români, rutenii erau în număr de 227 362 (adică 28%, față de 38,1% în 1910), evreii erau în număr de 88 666 (adică 10,9%, față de 12,9% în 1910), germanii în număr de 68 075 (adică 8,4%, față de 8,2% în anul 1910), polonezii erau în număr de 34 119 (adică 4,2%, față de 4,5% în anul menționat)²⁷ și 14 641 (adică 1,8%) erau de alte naționalități²⁸.

Analizând realitățile demografice din anul 1930 constatăm că numărul românilor a crescut la 379 691 persoane (44,5%), ucrainenii (rutenii) și-au redus numărul la 248 567 (29,1%), populația germană și-a sporit numărul la 75 533 de locuitori (8,9%) în anul 1930 (față de 73 073, în 1910) și evreii și-au redus numărul, ca urmare a migrației, la 92 492 (10,8%) față de 95 706 (12%) în 1910, polonezii erau în număr de 30 580 (3,6%). Analizând această structură etnică a Bucovinei putem constata că această provincie a cunoscut, în cadrul Regatului României, o evoluție demografică firească, conservându-și caracteristicile multiculturale și confesionale care au consacrat-o ca o adevărată „Elveție a României”. Astfel, în 1930, ortodocșii reprezentau 71,9% din populație, greco-catolicii erau 2,3%, romano-catolicii erau 11,5%, luteranii reprezentau 2,4% și practicanții cultului mozaic reprezentau 10,9% din populația provinciei. Ce mai mare parte a

²⁴ *Istoria românilor*, vol. VIII, *România reîntregită*, p. 34.

²⁵ Keith Hitchins, *România, 1866–1947*, p. 336.

²⁶ Datele statistice ale recensământului din 1919 sunt puse sub semnul întrebării de M. Hausleitner, ca fiind manipulate de autorități pentru a crește ponderea românilor, în defavoarea evreilor și a ucrainenilor, fără însă a lua în calcul deficiențele cunoscute ale recensământului din 1910 și modul diferit de recenzare cu care au operat autoritățile românești în perioada interbelică. Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 146.

²⁷ Daniel Hrenciuc, *Minoritatea polonă din Bucovina*, în „Analele Bucovinei”, VII, nr. 2, 2000, p. 447. În documentele Conferinței de Pace de la Paris se consemnează că la sfârșitul anului 1918, populația Bucovinei era de 689 902 locuitori, din care 272 952 erau români (39,56%), 218 918 erau ruteni (31,73%), 153 280 erau germani (22,21%) – probabil că în cadrul acestei cifre erau incluși evreii vorbitori de limbă germană –, 44 757 aparțineau altor naționalități (6,5%). Cf. Florea Șapcă, *Diplomația americană și problema Bucovinei*, în „Țara Fagilor” – Almanah cultural-literar al românilor nord-bucovenieni, 1996, p. 42.

²⁸ Ion Popescu (coord.), Constantin Ungureanu, *Români din Ucraina între trecut și viitor*, I, *Români din Regiunea Cernăuți (Studiu etnodemografic și sociolingvistic)*, Ediția a II-a, revăzută și adăugită, Oradea, Editura Primus, 2009, p. 134.

populației Bucovinei trăia în mediul rural²⁹, repartizați astfel: românii în proporție de 48,7%, ucrainenii în procent de 34,7, fiind urmași de germani cu 6,7%, evrei cu 3,9% și polonezi cu 2,6%.

Prin Tratatul minorităților, din 9 decembrie 1919, semnat de guvernul Vaida-Voevod, România oferea „garanții sigure de libertate și de dreptate”³⁰ tuturor locuitorilor săi, atât din Vechiul Regat cât și celor reuniți în 1918, din provinciile Transilvaniei, Basarabiei și Bucovinei, indiferent de rasă, limbă sau religie. România accepta ca garanțiile cerute de marile puteri pentru aplicarea acestui tratat să fie verificate de Consiliul Societății Națiunilor. Așa cum se exprima Ion I. C. Brătianu: „România înțelege să recunoască cele mai mari libertăți minorităților etnice și profesionale”, dar „nu subscrie la stipulații care i-ar limita drepturile de stat suveran”. Omul politic român formula aceste considerații în numele a două principii: 1) „pacea, ordinea, fraternitatea între populațiile aceluiași stat” și 2) „egalitatea tuturor statelor mari și mici în conformitate cu drepturile lor de legislație internă”³¹. Semnarea acestui tratat a fost urmată de o legislație, apreciată ca democratică în epocă și aposteriori. Aceasta a cuprins Legea electorală din 1918, Legea agrară din 1921, Constituția din 1923, Legea cultelor din 1925, legile privind învățământul, adoptate în 1924 și 1928 și, desigur, Constituția din anul 1923. Toate aceste măsuri legislative, altele cu caracter administrativ, juridic și economic au contribuit la democratizarea țării și la accesul la viața politică a unui număr mai mare de cetățeni, adică la patru milioane de bărbați care își exercitau dreptul de a alege și de a fi aleși³². Cât privește dreptul de vot al femeilor, în România acesta s-a introdus în anul 1946. Femeile aveau drept de vot în perioada interbelică în Austria, Cehoslovacia și Polonia, ca să ne referim doar la țările central și est-europene.

În ansamblu, cu excepția etnicilor evrei, care au avut de luptat cu cerbicia unei birocrății care refuza naturalizarea tuturor evreilor aflători în țara reieșită în urma evenimentelor anului 1918 – luptă care s-a continuat și după anul 1924, când a fost adoptată legea Mârzescu –, situația minorităților din România era, în linii generale, asemănătoare cu cea a românilor³³. Adoptarea legilor privitoare la învățământ, în anii 1924 și 1928, aplicarea treptată a regulamentelor din Vechiul Regat pentru licee și introducerea deplină a acestora abia în anul 1928, evidențiază preocuparea autorităților pentru păstrarea drepturilor minorităților naționale. Dar, chiar și așa, trecerea unor gimnazii la română, ca limbă de predare, a afectat susceptibilitățile unora dintre dascălii vremii, care fie au ales calea plecării în Austria, fie au încercat să constituie școli particulare, cu un curriculum mai

²⁹ *Ibidem*, p. 137–138.

³⁰ *Istoria românilor*, vol. VIII, *România reîntregită*, p. 57.

³¹ *Ibidem*, p. 11.

³² *Ibidem*, p. 39.

³³ Carol Iancu, *Evreii din România. De la emancipare la marginalizare, 1919–1923*, București, Editura Hasefer, 2000, p. 32.

apropiat de aspirațiile lor³⁴. Cel mai des invocată în scrierile unora dintre cercetătorii mai recentți sau mai vechi este opoziția unora dintre minoritari față de introducerea limbii române ca limbă oficială, în școli și în Universitatea „Ferdinand I” de la Cernăuți. Lucru explicabil pentru un stat ca România, stat unitar și centralizat și cu o politică față de minoritari similară democrațiilor central-europene. O dovadă a dezvoltării învățământului în limba maternă este și faptul că în anul școlar 1934–1935, în școlile primare din România studiau 5 384 de copii polonezi, din care 3 285 erau înscriși în școlile din Bucovina³⁵. 61 de tineri de etnie poloneză studiau la universitățile din România, în anul universitar 1933–1934, dintre care majoritatea erau înscriși la Universitatea „Carol al II-lea” din Cernăuți³⁶. Iar în anul 1935 erau înregistrate 31 de organizații și societăți ale polonezilor din Bucovina³⁷. Cu toate aceste procese evolutive evidente, în anul 1930 rata analfabetismului în România era destul de ridicată. Pe ansamblul țării 57% dintre români știau să scrie și să citească. Pe provincii istorice situația accesului la informație prin scris și citit varia de la 63%, în Transilvania, la 31,1% în Basarabia, Bucovina apropiindu-se ca situație statistică de Transilvania³⁸. În același timp, numărul știutorilor de carte era de 60% în Bulgaria, 84% în Ungaria, 67% în Polonia, 92% în Cehoslovacia și 94% în Franța.

Cu toate că statul român a căutat ca prin politica de centralizare să integreze mai rapid provinciile reunite cu Țara, între care și Bucovina, s-a manifestat o anumită mândrie a bucovinenilor, ce se regăsea într-o stare materială mai bună decât a conașionalilor din Vechiul Regat, în aspectul deosebit al gospodăriilor, respectul cuvenit pentru ordine și lege, pentru cuvântul dat, precum și starea deosebită a orașelor și a satelor. Acest lucru l-au constatat contemporanii acelor vremuri și prin folosirea frecventă a limbii germane de către unii locuitori negermani ai provinciei, fapt interpretat ca fiind un element de civilizație, care îi

³⁴ Amintim cazul Liceului Orășenesc de Fete din Rădăuți, unde directoarea Frieda Diamant a refuzat să introducă limba română ca limbă de predare. Urmarea a fost apariția Secției de Fete a Liceului „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți, care a preluat elevele, din anul școlar 1919–1920, ce au învățat în limba română. Treptat, Liceul Orășenesc de Fete din Rădăuți cu limba germană de predare se desființează, iar Frieda Diamant a rămas, practic, fără școală, fiind trecută la pensie. Din anul 1922, Secția de Fete a Liceului Orășenesc de Fete se deprinde de Liceul „E. Hurmuzachi”, reluând denumirea de Liceul de Fete din Rădăuți, care s-a numit „Elisabeta Doamna”, din anul 1936.

³⁵ Daniel Hrenciuc, *Un destin pentru istorie: polonezii în Bucovina (1774–2008)*, Iași, Princeps Edit, 2008, p. 268.

³⁶ *Ibidem*, p. 269.

³⁷ *Ibidem*, p. 279.

³⁸ *Istoria românilor*, vol. VIII, *România reîntregită*, p. 39. În anul 1914, procentul știutorilor de carte era de 28,6% din totalul populației și aceasta în condițiile în care în Ducatul Bucovinei, în preajma războiului mondial, se încheiase procesul de construire a școlilor primare (562 la număr), se constituise o rețea de gimnazii, de școli profesionale și de licee, iar în capitala ducatului se afla Universitatea Francisco-Iosefină. Cf. Mihai Iacobescu, *Bucovina între mitul habsburgic și realitatea istorică*, în „Analele Bucovinei”, XII, nr. 2, 2005, p. 299.

deosebea de „regăteni”³⁹. În noiembrie 1921, geograful francez Em. de Martonne scria în raportul său despre „specificul local al Bucovinei” constatând: „Deși am stat acolo numai câteva zile, am avut timp să constat lucruri interesante. Acest ținut este împărțit clar în două părți; sud-estul exclusiv românesc, nord-vestul populat în cea mai mare parte de ruteni. Orașele sunt populate de nemți și evrei [...]. Germana este limba folosită de lumea bună, așa cum franceza este cea folosită la București; anii de stăpânire austriacă au reușit să imprime ideea că germanismul este sinonim cu civilizația. Am auzit românce vorbind nemțește între ele [...]. La Cernăuți mi s-a părut că elementul etnic românesc, întărit prin venirea armatei și a funcționarilor, era departe de a avea resentimente față de nemții încă numeroși în ținut. Primarul este neamț care vorbește românește și care m-ar fi salutat nemțește dacă eu nu mi-aș fi manifestat preferința pentru limba română, pe care o vorbesc și eu”⁴⁰. Totodată acesta constata că aici puteai găsi „un sentiment naiv, de superioritate, care include oarecum și cultura germană, [care] mai animă încă [...] și pe oamenii politici români”. Geograful francez constata, cu această ocazie, la bucovineni, o „stare sufletească ambivalentă”: „Ești mândru că ești Bucovinean și ești, în același timp, bucuroș că ești Român”⁴¹.

Situația politică și socială a diverselor neamuri nu a avut de suferit în timpul stăpânirii românești. „Din punct de vedere al drepturilor cetățenești nu exista nicio deosebire între români și ceilalți, iar viața națională a unora sau altora se organiza după voința și puterile lor. Și toți minoritarii, cum li se spunea atunci și, poate cu excepția armenilor, care se asimilau, sau românilor, sau polonezilor, au căutat să profite de îngăduința românească și să-și formeze comunitățile, fiecare cu biserici, cu case naționale, cu școli, ziare și spectacole în limba lor, așa cum erau deprinse încă de pe timpul Austriei. În principiu, această separare nu însemna dușmănie. Nimeni nu stingherea pe nimeni și fiecare simțea că are în gospodăria românească un colțisor propriu, unde puteai respira aerul națiunii de baștină. Se respectau și se vizitau unii pe alții, ca buni vecini, cu obiceiuri civilizate”⁴² – scria Dragoș Vitencu.

Prezentând caracteristicile vieții social-politice din Bucovina dintre cele două războaie mondiale, Carol Iancu afirma că, „în pofida unei politici de românizare, uneori excesivă, minoritățile nu au fost complet ostracizate, nici excluse în mod sistematic din viața politică și mai ales economică, unde, în unele ramuri, rolul lor a fost adeseori preponderent. La fel, ele au știut și au putut să-și păstreze respectivele lor limbi de minoritate”⁴³. Ilustrativ în acest sens este și faptul că în anul 1922, în țară apăreau 657 de ziare și 524 de reviste, din care 181 de ziare și 75 de reviste aparțineau minorităților naționale. În anul 1934, numărul

³⁹ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 294.

⁴⁰ Apud Ion Popescu (coord.), *op. cit.*; Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 136.

⁴¹ Cf. Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 296.

⁴² Dragoș Vitencu, *op. cit.*, p. 65–66.

⁴³ Carol Iancu, *op. cit.*, p. 34.

cotidianelor editate de minoritari era de 75, din care 42 erau ale ungarilor, 20 erau publicate în germană, opt apăreau în limba rusă, două în bulgară, două în ucraineană și unul în idiș. Ca urmare, raportând la 100 000 de locuitori numărul publicațiilor din acest an, rezultă că în România erau 3,7 publicații pentru români și șase publicații pentru minoritari⁴⁴.

Despre situația evreilor din Bucovina unul dintre contemporanii acelor vremuri scria: „Națiune favorita a Casei de Habsburg, evreii au dominat în Bucovina austriacă, prin relațiile lor la Viena, prin avere și prin toate calitățile și defectele lor [...], viața publică. Limba lor de conversație era germana, chiar dacă o schimonoseau. După 1918 ei continuau să reprezinte în Bucovina, prin presă și prin toate manifestările lor de fiecare moment, un germanism cosmopolit opus rânduieiilor românești, în contrast cu cel al germanilor propriu-ziși, care, până la politica expansionistă a lui Hitler, aveau o conduită leală față de români”⁴⁵. Cât privește atitudinea unora dintre evrei față de unirea Bucovinei cu România, aceștia s-au străduit să „prelungescă” în Bucovina spiritualitatea austriacă și după 1918”. În cadrul provinciei ei participau cu reprezentanți în toate „formațiile oficiale”, în Consiliul municipal (Cernăuți, al treilea oraș ca mărime al țării, în anul 1930) și orășenești, în Parlament, la „Crucea Roșie”, în toate domeniile vieții economice și cu toate acestea ei erau „bolnavi de nostalgie pentru privilegiile nescrise pe care le oferise Austria”⁴⁶. Cu toate acestea, în aplicarea legislației privitoare mai ales la statutul evreilor din România, diferitele guverne românești din perioada interbelică au manifestat numeroase inconsecvențe. În anul 1919, prin semnarea Tratatului de la Saint Germain, cvasitotalitatea liderilor politici români era aproape de părerea lui Ion G. Duca: „Chestiunea evreiască fiind rezolvată legal, este în interesul țării ca să se rezolve și din punct de vedere moral. Prin urmare, tot ceea ce ar putea să contribuie la o apropiere între noi și elementul evreiesc trebuie încurajat. Să uităm trecutul; și unii și alții. Să închidem o dată pentru totdeauna dosarele vechilor procese, pentru a nu ne mai gândi decât la viitoarea noastră coexistență, care trebuie în mod necesar să fie armonioasă și fraternă”⁴⁷. Cu toate că la 26 septembrie 1920 era publicată în „Monitorul Oficial” legea care recunoștea cetățenia română tuturor evreilor de pe întinsul Regatului Român, președintele Comisiei de unificare a legilor, prof. Alexandrescu, credea că aplicarea prevederilor Tratatului de la Saint Germain în privința minorităților era o chestiune imediată și nu una definitivă, de care România avea să se dispenseze, în țară aplicându-se tot decretele-legi de până atunci⁴⁸. Nici Constituția din 1923 nu a cuprins în textul său prevederile art. 7 din Tratatul privind minoritățile de la Saint Germain și, prin articolul 133, apela la o soluție de compromis, fiind vorba de o

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ Dragoș Vitencu, *op. cit.*, p. 66.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ Apud Carol Iancu, *op. cit.*, p. 83.

⁴⁸ *Ibidem*, p. 82.

acordare a cetățeniei tuturor locuitorilor provinciilor reunite cu Țara, între care și evrei, pornind de la o declarație de opțiune, ce se solicita de către doritori. Această situație cuprindea numeroase capcane, între care și aceea a termenului foarte scurt, de trei luni, pe care îl acorda pentru îndeplinirea acestei formalități⁴⁹. Ulterior, *Regulamentul pentru aplicarea dispozițiilor tratatelor de pace și anexelor lor privind constatarea dobândirii și pierderii naționalității române*, din 23 octombrie 1923, *Legea asupra dobândirii și pierderii naționalității române*, din 23 februarie 1924, *Legea cultelor* din 1928 etc. nu au rezolvat în mod deplin problema evreilor. În forme diferite, de la chestiunile procedurale la clișeele birocratice de împiedicare a aplicării concrete și corecte a actelor normative ce ar fi putut reglementa în mod favorabil și fără discriminări statutul evreilor, avem o lungă istorie, până în anul 1937, a unei înfruntări datorată exacerbărilor inutile ale naționalismului, fie el argumentat și pe criterii economice.

Pentru minoritățile naționale, mai ales cele din teritoriile reunite cu țara, în anul 1918, se schimbaseră, însă, unele chestiuni privitoare la pierderea statusului unor etnii care până atunci fuseseră dominante, prin locul și rolul lor în politica imperiilor care se prăbușiseră în urma Primului Război Mondial. Minoritățile naționale din România, și din Bucovina, beneficiind de noul cadru democratic, au avut o situație materială, spirituală și culturală apreciată în epocă a fi la fel sau mai bună decât în perioada anterioară. Acest lucru nu i-a împiedicat pe unii reprezentanți ai lor să formuleze numeroase petiții către Societatea Națiunilor⁵⁰ și chiar să folosească lobby-ul internațional pentru a face presiuni asupra guvernului român pentru a obține împlinirea unor revendicări⁵¹, mai mult sau mai puțin îndreptățite. În această situație se aflau și ucrainenii (rutenii), care n-au privit cu ochi buni actul de la 1918, ce împiedica proiectele naționale ucrainene, chiar și într-o perioadă în care ucrainenii din Ucraina răsăriteană, supuși stăpânirii sovietice, nu se puteau, nici pe departe, bucura de drepturile și libertățile oferite de existența în cadrele statului român. În același timp etnicii germani, până la plecarea lor în Germania, în anul 1940, s-au aflat în bună conlucrare cu ceilalți bucovineni. Ei și-au dezvoltat o viață comunitară proprie, care gravita în jurul bisericii și al Casei Germane. Activă și prosperă a fost viața comunității poloneze din Bucovina, a căror soartă se va împleni cu cea a românilor bucovineni, mai ales după ocuparea Poloniei de către trupele naziste și sovietice, în toamna lui 1939.

Ilustrativ pentru situația amintită mai sus este faptul că, în anul 1938, la nivelul țării, în timp ce românii reprezentau 71,9% din populație, ei dețineau 48,49% din firme, în același timp minoritarii dețineau 51,51% din firme. În același an, în Bucovina 14,65% din firme erau românești, în timp ce evreii dețineau 77,1%

⁴⁹ *Ibidem*, p. 94–95.

⁵⁰ Acest fapt i-a determinat pe oficialii Societății Națiunilor să trimită în România pe unul dintre funcționarii săi (Erik Colban), pentru a ancheta situația din România, respectiv în anii 1923 și 1924. Cf. Carol Iancu, *op. cit.*, p. 32–33.

⁵¹ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 58–59.

din firmele existente în această provincie⁵². În urma analizei datelor de mai sus putem să-l îndreptăm pe Mihail Manoilescu, pentru afirmația că, în cei douăzeci de ani de la Unire, burghezia română eșuase agitând naționalismul economic și creând prin acesta o atmosferă xenofobă în țară. Faptul acesta, ca și situația politică generală din Europa și din lume a făcut posibilă apariția, după Marea Unire din 1918, a curentelor extremiste de stânga și de dreapta. Acest fapt a fost ilustrat și de creșterea numărului de voturi exprimate de alegători români pentru mișcărilor extremiste de dreapta (de la 4,76% obținute de L.A.N.C. în anul 1926, la 9,15%, obținute de Partidul Național-Creștin și 15,58% obținute de Garda de Fier, în anul 1937)⁵³. Dar acest lucru nu ne îndreptățește să afirmăm că în 20 de ani de la Marea Unire nu s-a produs în România o modernizare a structurilor economice și sociale și că, fie și numai în cazul Bucovinei, a fost vorba de o „românizare” care a pregătit etapa de mai târziu a „barbarizării”, așa cum definește Mariana Hausleitner⁵⁴ fenomenele care au început în anii 1940–1941.

Este adevărat că viața politică din România interbelică a fost foarte agitată și că opoziții guvernului își începeau campania de înlăturare a acestuia, în străinătate, prin câștigarea bunăvoinței puterilor occidentale. Acolo, pentru a crea imaginea uni guvern urât de popor, opoziții lor politici nu de puține ori foloseau chestiunea minorităților naționale ca argument important în lupta lor. De aceea s-a creat în Europa, pentru România, imaginea unui stat nesigur, nedemocratic și care-i opresa pe minoritari. Dacă la acest fapt mai adăugăm și politica revizionistă a unor state europene, care foloseau chestiunea minorităților ca argument pentru politica lor externă, avem un tablou sumbru care trebuie corelat și cu nonintervenționismul politicienilor români care, crezând în dreptatea cauzei naționale, ce triumfase la 1918, și care se bazau pe girul pe care Franța și Marea Britanie îl dădeau păcii, nu s-au preocupat de o sistematică și continuă susținere a cauzei românești în străinătate. Puțini au sesizat acest pericol, printre aceștia aflându-se profesorul Nicolae Iorga și Nicolae Titulescu⁵⁵.

Este evident faptul că după anul 1918 societatea românească devine mult mai complexă, datorită faptului că provinciile reunite cu țara aveau specificul lor economic, social, demografic și al componenței etnice. Ca și în celelalte provincii viața bucovinenilor a evoluat între tradiționalism și modernizare. Cea mai mare parte a bucovinenilor locuia la sate – adică 626 599 de locuitori (73,4%) și doar

⁵² *Ibidem*, p. 61.

⁵³ *Ibidem*, p. 64.

⁵⁴ Mariana Hausleitner, *op. cit.*

⁵⁵ Cunoscutul diplomat român scria în anul 1937 următoarele: „Chestiunea minorităților poate dezintegra națiunea română, pentru că minoritățile, cu numai câteva excepții, acționează sub îndrumarea statelor de care sunt unite prin legături rasiale [...]. Sunt preocupat de posibilitatea de a avea o minoritate care să nu fie asimilată României actuale și care să acționeze în interiorul țării în conformitate cu sugestiile ce îi vin de afară pentru a distruge statul care o protejează. Înțeleg întru totul că minoritățile trebuie tratate cât se poate de bine, dar privesc problema lor ca una internă a României”. Apud *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 67.

226 925 (26,6%) locuiau la oraș⁵⁶, conform recensământului din anul 1930. Orașul era un mediu mai dinamic, mai deschis modernizării și de aceea mai receptiv la schimbările importante care se produceau în epocă. Cu toate acestea, în Bucovina numărul mediu de locuitori din orașe era de 15 128, față de 21 117 locuitori cât era media pe țară. Din acest punct de vedere Bucovina era antepenultima în ierarhia provinciilor românești, fiind urmată doar de Oltenia, cu o medie de 12 387 locuitori în mediul urban și de Dobrogea, cu 10 743 de locuitori⁵⁷. Potrivit datelor statistice oferite de recensământul din 1930, capitalele provinciale se ierarhizau astfel după numărul de locuitori, gospodării individuale/colective și clădiri astfel:

Orașul	Numărul de locuitori	Numărul gospodăriilor individuale	Numărul gospodăriilor colective ⁵⁸	Numărul populației din gospodării colective	Numărul clădirilor
București	639 040	158 007	2508	43 112	70 507
Cluj	100 844	24 320	395	11 063	10 502
Chișinău	114 896	26 792	104	10 390	10 194
Cernăuți	112 427	25 896	260	12 731	10 611
Timișoara	91 580	25 006	129	8 358	7 960

În orașele Bucovinei majoritatea era formată de minoritari, între aceștia evreii reprezentau 30% dintre locuitorii orașelor din Bucovina⁵⁹, alături de germani, polonezi, armeni, ucraineni și români.

Dacă ar fi să analizăm situația repartii suprafeței locuibile la numărul de persoane în provinciile României situația ar fi următoarea: București, 9,8 locuitori într-o clădire, în Transilvania și Bucovina 7,2 persoane, în Basarabia 6,8 persoane și în Vechiul Regat 6,1 persoane pe o clădire⁶⁰.

În România rata natalității era cea mai ridicată din Europa, acesta fiind de 39,4 la mia de locuitori în anul 1921, pentru ca la sfârșitul perioadei interbelice, în anul 1939, aceasta să scadă la 28,3 la mie. În lumea satelor se înregistra, în perioada dată, un declin evident al natalității, de la 44,2 la mia de locuitori, în anul 1921, la 28,3 la mie, în anul 1939. În același timp, natalitatea în lumea urbană a fost relativ constantă, respectiv de 22,7 la mie în anul 1921 și 20,9 la mie în anul

⁵⁶ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 125.

⁵⁷ *Ibidem*, p. 127. Ierarhia completă a provinciilor Regatului Român prin prisma mediei de locuitori din mediul urban este următoarea: Muntenia cu 39 040 locuitori; Crișana–Maramureș, cu o medie de 34 349 locuitori; Banat, cu o medie de 24 075 locuitori; Basarabia, cu o medie de 21 771 locuitori și Moldova, cu o medie de 20 394. Celelalte date sunt prezentate mai sus. Populația urbană și pe sexe este prezentată după „Anuarul Statistic al României”, pe anii 1937 și 1938, de Daniel Hrenciu, *op. cit.*, p. 290.

⁵⁸ În cazul de față, prin gospodării colective înțelegem cazărmile, internatele, orfelinatele, azilurile de bătrâni, colonii, închisori etc. Cf. *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 129. Aproximativ aceleași date se regăsesc și la Daniel Hrenciu, *op. cit.*, p. 292.

⁵⁹ Keith Hitchins, *op. cit.*, p. 336.

⁶⁰ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 160.

1939⁶¹. În schimb rata mortalității era destul de mare, adică de 21,1 la mie în anul 1935, față de 25,1 la mie 1910. În același timp, speranța de viață în România era destul de redusă, respectiv de 48–50 de ani în anul 1940, față de 40,8 ani în anii 1912–1913⁶². Mortalitatea infantilă era de 20 de decese la 1000 de nou născuți, fapt care se datora condițiilor precare de viață, regulilor precare de igienă și deficiențelor din sistemul public sanitar (în Suedia mortalitatea infantilă era în aceeași vreme de 4,7 la mia de nou născuți)⁶³.

În ceea ce privește modernizarea structurilor sociale și economice din Bucovina, devenită parte componentă a Regatului Român, în ciuda unor evidențe care se regăsesc în numărul mare de firme, fabrici, ateliere meșteșugărești, depozite de mărfuri, exploatații agricole și alte activități specifice prin care economia acestei provincii valorifica resursele naturale – minerale, lemnul, produsele cerealiere, legumele, fructele, carnea etc. – prezentate ca atare de contemporani și reliefate de datele statistice publicate în *Anuarul Statistic al României*, ca fiind cu mult mai multe decât în ultimele două decenii ale stăpânirii austriece a Bucovinei, unii istorici occidentali și câțiva din spațiul românesc „pun sub semnul întrebării ritmul și conținutul modernității în Bucovina interbelică”⁶⁴, ba chiar consideră că mai tot ceea ce exista în această provincie, din punct de vedere economic se datora stăpânirii austriece: drumuri, căi ferate, fabrici, mine, edificii publice, construcții de locuințe etc. Cu toate acestea sunt și unii cercetători care susțin contrariul: „În perioada interbelică în Bucovina s-au construit numeroase edificii culturale, așezăminte școlare, sociale, sedii de bănci precum și numeroase alte construcții de stat sau particulare”⁶⁵.

În antiteză cu istoricii români, care consideră că reunirea Bucovinei cu Regatul României a însemnat integrarea acestei provincii în spațiul economic de drept și firesc, ca o prelungire a proceselor economice din secolul precedent, când o bună parte a mărfurilor, produselor și a forței de muncă din Bucovina se îndreptau spre România (vezi efectele războiului vama dintre România și Austria, din ultima parte a secolului al XIX-lea, asupra Bucovinei), sunt istorici care consideră că actul din 1918 a rupt legăturile economice „firești” cu teritoriile fostului imperiu. Este, desigur, un lucru cunoscut că dezvoltarea economică a României a avut ritmurile și caracteristicile sale, care o situau cu mult în urma țărilor dezvoltate din Europa. Dar, în perioada interbelică, în România au fost domenii și sectoare economice, sociale și culturale în care s-au atins standardele europene. Acest fapt s-a resimțit, cu siguranță și asupra Bucovinei. De asemenea, ritmul modernizării României a avut efecte și asupra raportului dintre populația activă de la orașe și de la sate. Aceasta din urmă fiind precumpănitoare a impus un

⁶¹ Keith Hitchins, *op. cit.*, p. 334.

⁶² *Ibidem*, p. 335.

⁶³ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 34.

⁶⁴ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 291.

⁶⁵ *Ibidem*, p. 294.

anumit mers al economiei, al participării la viața publică și politică a țării, fapt care a făcut ca satul românesc să fie un mediu mai conservator, mai tradiționalist.

„Românizarea” Bucovinei este o sintagmă mai des folosită în mediile istoriografice occidentale și în scrierile mai recente din mediul cultural ucrainean. Definirea acestei noțiuni este diferită de la autor la autor, lucru evidențiat mai ales de sfera de analiză atribuită acestei noțiuni. În fapt este un concept căruia în principal i se atribuie intrarea Bucovinei în structurile administrative ale statului român, după 1918; introducerea limbii române în instituțiile provinciale și subordonarea acestora față de politica Bucureștiului; aducerea unora dintre funcționarii români din Regat (parte a așa-zisei „regățenizării”) pentru crearea unui aparat birocratic eficient în Bucovina; inițierea unor măsuri economice, sociale și administrative care i-ar fi favorizat pe românii bucovineni și i-ar fi defavorizat pe alogeni etc. În fapt, „românizarea” ar fi după unii cercetători ai fenomenului o multitudine de strategii care au avut ca scop asimilarea alogenilor, în primul rând a celor ortodocși și reducerea ponderii celor de altă religie decât cea ortodoxă, precum ar fi evreii, germanii, ungurii etc. Scopul acestor „demersuri” ar fi fost transformarea românilor în cea mai puternică etnie a provinciei. Această politică a autorităților române din perioada interbelică a suferit un „semieșec” pentru că ea nu și-a atins scopul și a fost doar un înlocuitor al procesului de modernizare a Bucovinei, care a avut ca punct final pierderea multietnicității acestei provincii, „barbarizarea” Bucovinei prin instituirea unor regimuri totalitare și asasinarea multor evrei din Bucovina⁶⁶, în anul 1941.

Este un lucru bine știut că unirea Bucovinei cu România a creat între bucovineni o dispută pe tema tipului de integrare. În principal Iancu Flondor ar fi fost susținătorul păstrării specificului provinciei, printr-o largă autonomie în cadrul statului român, în timp ce Ioan I. Nistor a aderat la practica centralistă susținută de adepții Partidului Democratic al Unirii și de P.N.L., cu care cea mai mare parte a partidului lui Nistor s-a unit. Este de regulă cunoscut că minoritarii din Bucovina s-au situat în cadrul acestei dispute de partea lui Iancu Flondor. Disputa dintre Flondor și Nistor⁶⁷, la care s-au adăugat și alte teme, a făcut ca Flondor să decline prezența sa la încoronarea regelui Ferdinand și a reginei Maria, la 15 octombrie 1922, la Alba Iulia.

Introducerea limbii române în administrație și în învățământ a fost un act care viza aplicarea documentului de unire adoptat de Congresul General al Unirii din 28 noiembrie 1918. Din prudență, introducerea limbii române a fost stabilită în cinci grade de cunoaștere a acesteia, funcționarilor, învățătorilor și profesorilor acordându-li-se o perioadă de grație până la care urmau să-și îmbunătățească cunoașterea limbii române, perioadă care, ulterior, a fost prelungită (până în 1923).

⁶⁶ Mariana Hausleitner, *op. cit.*

⁶⁷ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 133.

Măsura a fost susținută și de organizarea de cursuri gratuite pentru studierea limbii române și de tipărirea, în 1919, a unui manual de *Gramatica limbii române pentru germani*⁶⁸, realizat de Sextil Pușcariu și Eugen Herzog. Atitudinea unora dintre minoritari nu a fost în unele cazuri favorabilă, așa cum am evidențiat și mai sus, unii dintre membrii aparatului administrativ și unii profesori germani și evrei din Bucovina preferând să părăsească provincia pentru a se stabili în Austria⁶⁹. Față de transformarea Universității din Cernăuți într-o instituție românească, transformarea teatrului german în unul românesc, schimbarea denumirii străzilor și înlocuirea limbii germane cu cea română în administrație și în justiție, populația de origine evreiască a înaintat un protest Societății Națiunilor, pentru a-și exprima dezaprobarea față de această situație⁷⁰. În atari condiții, autoritățile române au luat măsuri cu caracter prudential, mergând de la reprezentarea corespunzătoare a minoritarilor în Consiliul orașului Cernăuți (format, la 19 iulie 1920, din 40 de membri, dintre care 20 erau social-democrați și câte patru reprezentanți ai românilor, germanilor, evreilor, ucrainenilor și polonezilor) și exercitarea actului de justiție și în limba minoritarilor, astfel ca nimeni să nu fie privat de accesul la justiție⁷¹.

Dificultățile guvernului român la Conferința de Pace de la Paris au fost sporite și de neparticiparea minoritarilor la alegerile parlamentare din 3 și 4 noiembrie 1919. Această atitudine a evreilor, germanilor, ucrainenilor și polonezilor a fost urmată și de griparea politică a lui Iancu Flondor, ca semn de solidarizare cu minoritarii și împotrivire față de politica dusă de Ioan I. Nistor în Bucovina. Cu toate acestea, prezența la vot a fost masivă, chiar și în localitățile cu o importantă pondere a populației minoritare, spre satisfacția lui Ioan I. Nistor⁷². În urma alegerilor din mai 1920, minoritățile au fost reprezentate în Cameră de cinci deputați (doi ucraineni, doi evrei și un polonez) din 17, de un senator de origine ucraineană și unul de etnie germană, din zece locuri atribuite Bucovinei.

În Bucovina, Reforma agrară a produs mutații profunde în regimul proprietății, ca și în restul țării. Aici au primit pământ 76 911 țărani, dintre care 24 045 de împroprietăriți erau din rândul minoritarilor, adică 31,26%. De reformă au beneficiat în principal românii, germanii și ungurii. În documentele vremii sunt referiri numeroase la abuzurile autorităților în aplicarea reformei, mai ales în zonele locuite de ucraineni, unde aceștia fie au primit mai puțin pământ decât

⁶⁸ *Ibidem*.

⁶⁹ *Ibidem*, p. 136. În anul școlar 1919–1920, în învățământul primar funcționau 257 de școli românești, 157 ucrainene, 64 germane, 27 poloneze și trei maghiare. După doi ani, situația era următoarea: din 575 de școli primare, 319 erau românești, 155 erau ucrainene, 47 germane, 27 evreiești, 25 poloneze și două maghiare.

⁷⁰ *Ibidem*, p. 134.

⁷¹ În anul 1923, în instituțiile juridice minoritarii din Bucovina precumpăneau în raport cu românii. Astfel, dintre cei 602 avocați din Barou, doar 102 erau români, dintre cei 116 judecători activi în 1925, 44 erau români, dintre cei 30 de notari, ce activau în același an, 18 erau români. Cf. Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 135.

⁷² *Ibidem*, p. 137–138.

coloniștii români, fie nu au primit deloc. Ceea ce nu înseamnă că nu au fost și destule cazuri de localități, din sudul provinciei, locuite de români, unde nu s-a aplicat Reforma agrară datorită lipsei suprafețelor necesare⁷³. În Bucovina au fost expropriate 75 000 ha, fapt care a dus la sporirea numărului micilor gospodării, cu circa 28%. Ca urmare, marile moșii s-au redus la 250 de ha de pământ arabil. În aceste condiții, statisticile evidențiază persistența puținătății pământului în raport cu populația⁷⁴. Această situație e dovedită și de cheltuielile cu impozitele pentru proprietăți situate sub 3 ha, din anul 1938, care era următoarea: 2% în Bucovina, 9% în Muntenia, 10% în Moldova și 17% în Basarabia⁷⁵. Reforma agrară din Bucovina a fost folosită de autorități pentru a întări elementul românesc și, de aceea, ea a fost însoțită în unele cazuri de colonizare în regiunea dintre Nistru și Prut. Cum Reforma agrară s-a făcut prin expropriere și majoritatea suprafețelor agrare se aflau în mâna minoritarilor, reforma nu a fost primită cu ochi buni de cei afectați și nici de comunitățile alogene care vedeau „coloniile” instalându-se în vecinătatea satelor lor.

Ca și în restul țării, Reforma agrară a avut efecte benefice chiar dacă ea nu a schimbat structura economică a țării, în general și a Bucovinei, în special. Ca urmare a caracteristicilor economiei românești, disproporția existentă între ramurile economiei și preponderența agriculturii în cadrul acesteia, constatăm că un țăran, pentru a cumpăra 26 dintre articolele industriale necesare gospodăriei, trebuia, în anul 1913, să vândă 264 kg de grâu sau 407 kg de porumb și în anul 1939, trebuia să vândă 689 kg de grâu sau 918 kg de porumb. Acest fapt era dezavantajos și pentru agricultură și pentru industrie⁷⁶.

În condițiile unei legislații democratice, cu toate disfuncționalitățile înregistrate în relația dintre autorități și comunitățile etnice din Bucovina, se constată dezvoltarea unei intense vieți comunitare la minoritarii bucovineni. Astfel, în anul 1920, în Cernăuți funcționau opt societăți politice ale minorităților naționale. Dintre acestea trei erau evreiești, trei ucrainene, una germană și una poloneză. Dintre cele 26 de publicații care apăreau la Cernăuți, în anul 1926, 11 erau tipărite în română, 10 în germană, trei în ucraineană, trei în idiș și două în limba poloneză. În aceeași perioadă funcționau în fosta capitală a Bucovinei 23 de tipografii și două litografii⁷⁷.

Din păcate, progresele realizate pe linie economică, socială și politică au fost umbrite de măsurile care au dus la accentuarea caracterului românesc al învățământului, prin măsura de obligare a acelor care își pierduseră cunoștințele de limbă română maternă, prin deznaționalizarea practică în vremea Austriei, de

⁷³ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 140.

⁷⁴ Keith Hitchins, *op. cit.*, p. 348.

⁷⁵ *Ibidem*, p. 351.

⁷⁶ *Ibidem*.

⁷⁷ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 142.

a-și instrui copiii numai în școlile publice și particulare cu limba de predare română. În același spirit s-a situat și legea din decembrie 1926 privitoare la învățământul particular, prin care se impunea ca limbă de predare româna, manualele și materialul didactic editat în România. Guvernarea liberală a accentuat, în anii 1927–1928, aceste măsuri, prin desființarea claselor cu predare în limba minorităților naționale și îngreunarea accesului la actul cultural (teatral) în limba minorităților naționale⁷⁸, prin perceperea unei taxe majorate de 12%.

Activitatea politică a etniilor minoritare din Bucovina s-a desfășurat, în perioada analizată, prin participarea reprezentanților etniilor în mai multe partide politice. De remarcat, nu întâmplător, că mulți dintre minoritarii Bucovinei desfășurau o activitate intensă sub culorile P.S.D., partid multietnic, compus din secțiile română, germană, evreiască (Bund), ucraineană și poloneză. În cadrul acestui partid, secția ucraineană a criticat intens politica P.N.L. față de minoritățile naționale în Bucovina și în afara afilierii electorale cu P.N.Ț., pe care-l susținea de nevoie, ca fiind mai apropiat de acordarea unor drepturi mai largi minoritarilor și susținea lărgirea autonomiei locale, a afirmat în cadrul a numeroase întruniri politice că susține desprinderea părții de nord a Bucovinei, de la Siret în sus și constituirea unui stat ucrainean. O notă informativă a Serviciului de Siguranță, de la începutul anilor '20, preciza următoarele: „Dintre toate curentele minoritare, cel mai important din punct de vedere politic din regiunea noastră este cel ucrainean sau rutean. [...] De la venirea românilor, [la] 11 noiembrie 1918, elementul rutean a început a se grupa în diferite fracțiuni ca petliuriști, pertușeviști, social-democrați, comuniști etc. Toți au însă la bază formarea unui Stat Ucrainean cu alipirea părții de nord a Bucovinei, începând de la malul stâng al Siretului, și dacă intelectualii lor sunt divizați, aceasta e numai asupra modului cum cred ei că vor putea îndeplini mai bine și mai repede acest ideal”⁷⁹. Activitatea curentelor politice extremiste s-a intensificat în țară și în Bucovina odată cu evenimentele similare din Europa. Este de la sine înțeles, și cercetările recente o dovedesc, că acțiunile subversive s-au intensificat, fiind finanțate din exterior cu sume substanțiale, mai ales din partea Cominternului, prin intermediul Comitetului Ajutorului Roșu Internațional⁸⁰.

Importante evoluții a avut și curentul de sorginte nazistă printre germanii bucovineni, fapt evidențiat și de trecerea organizației P.S.D. (germană) la organizația hitleristă, după venirea lui Hitler la putere în Germania. De aici și acțiunile de colaborare pe care le-au stabilit unii dintre germanii bucovineni cu Liga Apărării Național Creștine. După venirea lui Hitler la putere, activitatea politică a antisemiților și a evreilor se intensifică, cuprinzând tot mai mult pe studenți. Numeroase

⁷⁸ *Ibidem*, p. 143.

⁷⁹ Apud Ștefan Purici, *Aspecte ale problemei minorităților naționale în Bucovina istorică între anii 1918 și 1940* (II), în „Analele Bucovinei”, IV, nr. 2, 1997, p. 414.

⁸⁰ *Ibidem*, p. 415. Autorul articolului invocă dovedește cu documente cum organizații politice de sorginte comunistă sau social-democrată din Cernăuți au primit sume importante prin intermediul unor bănci austriece de la diferite organizații internaționale, unele cu sediul în U.R.S.S.

sunt demonstrațiile, acțiunile de boicotare a mărfurilor germane de către evrei și de exaltare a naționalismului de către cuziști, legionari și naziști. Presa evreiască din Cernăuți a dus adevărate campanii de combatere a fascismului. Toată această tensiune a fost exacerbată și de intervenția tot mai activă a factorului monarhic în viața politică a României și de dorința lui Carol al II-lea de a subordona partidele politice istorice și a amputa elemente ale vieții politice democratice. Instaurarea regimului de autoritate al regelui Carol al II-lea și conflictul deschis al acestuia cu legionarii au contribuit din plin la tensionarea și mai mare a vieții sociale și politice din țară și din Bucovina.

În aceste condiții – precum interzicerea activității partidelor politice, desființarea sau limitarea activității unora dintre societățile culturale, naționale, religioase sau sportive ale românilor și ale minoritarilor etc. –, la 1 decembrie 1938, a fost dată publicității Ordonanța Rezydentului Regal în Ținutul Suceava, prin care se cerea ca în locurile publice, în întreprinderi, bănci, instituții ale statului să se vorbească numai românește. Reacția a fost una de contestare și de boicotare a ordonanței care, nu numai că nu și-a atins scopul, ci a creat peste timp reverberații care amplifică caracterul punitiv al măsurii, care este dată ca exemplu pentru ceea ce a însemnat „românizarea” Bucovinei⁸¹. Fără a epuiza subiectul amintim aici legea cetățeniei elaborată de guvernul Goga–Cuza care a dus la revizuirea cetățeniei române, promulgată de Carol al II-lea, la 21 ianuarie 1938, prin care o treime din populația evreiască a României, adică 225 222 de persoane, și-a pierdut cetățenia.

Anschluss-ul realizat prin ocuparea Austriei de către Germania și Acordul de la München, din septembrie 1938, care a dus la sfârșirea și apoi la dispariția statului cehoslovac, au avut grave consecințe și în România, care s-au materializat prin avansul forțelor politice extremiste și accentuarea regimului de autoritate al lui Carol al II-lea. Acest fapt a însemnat în plan politic restrângerea drepturilor democratice ale cetățenilor și, desigur, cele ale minorităților naționale și adoptarea unei legislații cu importante accente xenofobe și antisemite⁸². În condițiile acestea, sub presiunea evenimentelor interne și internaționale, după ce regele Carol al II-lea încercase să joace rolul de „salvator al patriei”, asistăm la „falimentul regimului democrației”⁸³. În aceste condiții, fracturile pe care le-a cunoscut democrația din România interbelică, reverberate și resimțite acut și de minoritarii din Bucovina, mai ales datorită subiectivismului manifestat în viața publică, a patimii uneori paroxistice din viața politică românească au fost amplu speculate de o anumită parte a presei românești a vremii și de neprietenii interni și externi ai țării reunite în

⁸¹ *Ibidem*, p. 421.

⁸² Acest lucru poate fi evidențiat de încercarea de transpunere în practică a unor măsuri cu caracter antisemit precum: revizuirea cetățeniei acordată evreilor, retragerea permiselor de liberă circulație pentru ziarisții de origine evreiască. Măsurile respective nu au avut efectele scontate, pentru că, la 10 februarie 1938, guvernul Goga a fost înlăturat de la putere.

⁸³ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 385–390.

anul 1918. În aceste condiții, contemporanii inaderenți la spiritul versaillez și unii istoriografi ai perioadei postbelice au pus toate acestea sub semnul incapacității administrative a românilor și au denumit unele fenomene enumerate mai sus ca evidente ale procesului de „românizare” la care au fost supuși minoritarii de către „naționaliștii” români⁸⁴. Privitor la aceeași perioadă, autorii volumul VII al tratatului *Istoria românilor* consemnează următoarele: „Nu poate fi contestat faptul că regimul democratic a fost, în esența lui, pozitiv. În fond, toate realizările României din perioada interbelică sunt legate de acest regim. În numai două decenii, România a recuperat o bună parte din distanța care o despărțea de statele dezvoltate ale Europei. În unele domenii – cum ar fi învățământul, știința cultura, performanțele tehnice – România se afla efectiv, la nivelul statelor europene”⁸⁵.

Nici eforturile diplomaților români, nici politica lui Carol al II-lea de „adaptare la realități” nu au împiedicat dezastrul pe care l-a cunoscut România în anul 1940, după căderea principalului său aliat, Franța. Notele ultimative sovietice din 26 și 28 iunie, precum și evenimentele care le-au urmat până pe 3 iulie 1940, care au dus la ocuparea de către U.R.S.S. a Basarabiei, a părții de nord a Bucovinei și a Ținutului Herța au avut urmări dezastruoase pentru statul român, fiind începutul unui amplu proces de destructurare a României, care a fost continuat cu cedările teritoriale din august–septembrie 1940, față de Ungaria și Bulgaria. Referindu-ne la Bucovina, putem spune că începea pentru această provincie, altădată considerată a fi o adevărată „Elveție”, procesul unor dramatice schimbări politice, sociale și demografice care făceau ca Bucovina, cândva idealizată ca un adevărat Eden, dacă se va fi conservat în perioada interbelică, să dispară pentru totdeauna.

În loc de concluzie, prezentăm ca ilustrativ următorul pasaj din lucrarea lui Dragoș Vitencu, *Cernăuțiul meu*: „În conștiința celor care trăiau la Cernăuți, apropierea Rusiei nu însemna decât o amenințare platonice, agitată neputincios de evrei și de ruteni, la care nimeni nu se alarma în mod serios. Mașinațiile lor erau socotite furtuni în paharul cu apă, căci nimănui nu-i trecea prin cap că s-ar putea încheia o înțelegere între Stalin și Hitler, putând afecta și frontierele României Mari. Trăinicia acestor frontiere nu era pusă la îndoială și nu constituia o preocupare decât pentru foarte puțini inițiați din fruntea politicii statale. Restul opiniei publice trăia într-o nevinovată candoare. De aceea cedarea unei părți a

⁸⁴ Referitor la procesele care au început în Bucovina după 28 noiembrie 1918, Mariana Hausleitner scria: „Clica lui Nistor năzuia, în mod deplin conștient, spre o societate în care neromânii urmau să fie cetățeni cu drepturi limitate. De asemenea, ei încercau, exercitând presiuni, să-i împingă pe cât mai mulți neromâni spre asimilare”. Mai încolo, despre Ioan I. Nistor autoarea adăuga următoarele: „După 1919, îngusta sa înțelegere a proceselor sociale îl duse la ideea că statul român ar fi în stare ca, prin constrângere, să impună dezvoltării câtorva generații un mers retrograd. Teoria lui Nistor a fost primită cu aviditate de cetățenii români recent plăsmuiți în Bucovina, fiindcă ea se potrivea de minune cu dorința lor de a legitima monopolizarea de către români a pozițiilor de putere”. Cf. Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 145, 146.

⁸⁵ *Istoria românilor*, vol. VIII, p. 389.

pământului românesc, în care intra și Cernăuțiul, către namila apocaliptică de la Răsărit, [...] a produs consternare și groază în inimile nepregătite ale oamenilor”⁸⁶.

**Bukowina – das Ende eines möglichen Paradieses.
Der letzte Akt, 1918–1944. Politische und soziale Prozesse (I)**

(Zusammenfassung)

Dieses ist das erste Teil eines Studiums, das versucht, eine Übersicht über eine vielfältige und leider noch wenig studierte Problematik auf dem Gebiet der rumänischen Historiographie mitzuteilen, das *Bukowina – das Ende eines möglichen Paradieses. Der letzte Akt, 1918–1944. Politische und soziale Prozesse (I)* betitelt ist. Der Autor stellt einige Übergangsprozesse dar, die spezifisch für das Herzogtum Bukowina waren, von der österreichischen kaiserlichen Verwaltung, bis zu der rumänischen königlichen Verwaltung, und einige Charakteristiken der Entwicklungen der Provinz, die mit Rumänien wiedervereinigt war, in dem Zeitraum 1918-1940. Unter den im Studium dargestellten Problemen befinden sich die Problematik des Friedensvertrages von Saint Germain und die Problematik der nationalen Minderheiten aus dem ehemaligen Herzogtum in dem neugegründeten rumänischen Staat, die politischen Beziehungen und ihre demographischen Ressourcen aus der Bukowina, im Bezug auf die Charakteristiken der Beziehungen zwischen den politischen Parteien, die in der Zwischenkriegszeit vorhanden waren. In diesem Artikel waren auch einige Aspekte mit Bezug auf den sogenannten Rumänisierungprozess erwähnt, von dem in den historiographischen Medien im Ausland debatiert wurde.

⁸⁶ Dragoș Vitencu, *op. cit.*, p. 68–69.

MIRCEA LUTIC – UN OM ÎMPLINIT SAU CĂRTURARUL DE SORGINTE CLASICĂ AL BUCOVINEI

VASILE TĂRĂȚEANU

Itinerar biobibliografic

Poetul, publicistul, cercetătorul literar, traducătorul, istoricul culturii, Mircea Lutic vede lumina zilei la 29 mai 1939 în comuna Iordănești, județul Storojineț, într-o familie de țărani. Este nepotul cunoscutului om de cultură bucovinean din perioada interbelică Nicolae Lutic, membru pe viață al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, membru activ al Societății Academice „Dacia”, al altor societăți arborosene.

Mircea Lutic își face studiile primare la școala din satul natal, beneficiind, în perioada aceasta, de tutela spirituală a clericului Metodie Mânzac, viitor episcop al Bucovinei, personalitate culturală de mare prestigiu ecleziastic. În 1953, după absolvirea școlii din sat, își continuă studiile la Liceul Pedagogic din Cernăuți, apoi, după un an de muncă în calitate de pedagog în localitatea de baștină, urmează Facultatea de Istorie și Filologie a Universității din Chișinău, pe care o absolvă în 1964. După absolvirea facultății funcționează mai mulți ani ca profesor și director de studii la Școala Medie Sărata-Galbenă, raionul Hâncești (Basarabia).

Din 1967 până în 2003 Mircea Lutic este secretar general de redacție la ziarul „Zorile Bucovinei” din Cernăuți, iar după pensionare – redactor la ziarul minorității naționale românești din Ucraina, „Concordia”.

Mircea Lutic debutează în presă în 1962 cu versuri și articole de critică literară. Publică poezii și traduceri în zeci de culegeri colective, antologii apărute la editurile din Ujgorod (Ucraina), Chișinău (Moldova), Iași, București. Este prezent cu lucrări originale și cu traduceri în manualele de literatură pentru clasele a VI-a (Kiev-Cernăuți, Editura „Radianska Șkola”, 1974) și a VII-a (Kiev-Cernăuți, Editura „Radianska Șkola”, 1978) ale școlilor românești din regiunea Cernăuți, în *Abecedarul* pentru școlile cu limba de predare română din Ucraina (Cernăuți, Editura „Bukrek”, 1997, 2001, 2002, 2003, 2004).

Mircea Lutic colaborează cu versuri, materiale de critică și istorie literară, studii de etnografie și folclor, traduceri de poezie și proză și articole de actualitate

la majoritatea publicațiilor de cultură din Republica Moldova, din județul Suceava și din regiunea Cernăuți. Este autor al plachetelor de versuri *Baștina luminii* (Ujgorod, Editura „Carpați”, 1973), *Fereastră de veghe* (Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1978), *Datul întru ființă* (Cernăuți, Editura „Pрут”, 2000), *Noimă – Svit* (ediție bilingvă, româno-ucraineană, Cernăuți, Editura „Misto”, 2000), *Ecou de foc – Vidlunnia vogniu* (ediție bilingvă, româno-ucraineană, Kiev, Redacția Principală Specializată pentru Editarea de Literatură în Limbile Minorităților Naționale din Ucraina, 2001); *Taemnycyi pilihrym* (în limba ucraineană, traduceri de Vitali Kolodii, Cernăuți, Editura „Misto”, 2002); *Colind prin zodii de cuvinte. Publicistică* (Cernăuți, Editura „Misto”, 2004).

Versurile sale sunt traduse în limbile ucraineană, rusă, franceză, bielorusă, bulgară, georgiană, maghiară etc.

De-a lungul timpului, Mircea Lutic este membru al Uniunii Naționale a Scriitorilor din Ucraina (1978) și membru în Consiliul ei de conducere (1996), membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (1990), al Societății Scriitorilor Bucovineni (1995) și al Uniunii Scriitorilor din România (1996), membru fondator (1989), vicepreședinte (1989–1991) și președinte (1996–1997) al Societății pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu” din Cernăuți, membru al prezidiului și membru în colegiul de redacție al ziarului „Plai românesc” (organul de presă al Societății), membru în colegiul de redacție al periodicelor „Literaturno-mystețka Bukovyna”, „Septentrion literar” etc.

Mircea Lutic este laureat al Premiului Uniunii Scriitorilor din Moldova (1984), precum și al premiilor literare regionale „Dmytro Zahul” (1999), „Mircea Streinul” (2001) și „Isidor Vorobchievici” (2002). Decorat cu Ordinul Național al României în „Serviciul credincios”, distins cu Diploma și Medalia Președintelui României (2000) și ale Radei Supreme a Ucrainei. Mircea Lutic este inclus în *Cartea de Aur a Ucrainei* (2001).

Poetul

Mai întâi de toate, Mircea Lutic este poet. Un poet adevărat, unul născut, carele din poezie și întru poezie s-a născut.

Dar tot el este și un poet „făcut”, nu numai „unul născut”, un poet care se realizează zilnic prin muncă inspirată, zidindu-și opera pe temelia unui ideal literar superior, în perimetrul căruia se face simțit destinul său întru ființă.

Ca mai toți poeții din generația anilor '60 din spațiul supus experimentelor sovietice, Mircea Lutic a fost și el nevoit să se înscrie o perioadă de timp în rândurile avangardei constructorilor vieții noi, comuniste: „Noi, comuniștii țării, avem un singur soare: o slovă din cinci buchii – / astru cu cinci colțare. // Noi, comuniștii țării, / purtăm peste decenii / în piept, spre mâna stângă, / sublimul

nume: Lenin”¹. Aceste rânduri nu sunt singurele de acest fel din grupajul semnat de domnia sa, prin care se proslăvește viața nouă a bucovinenilor, omul sovietic, „vulturii Rusiei”, salvatori ai Bucovinei, când „paharul strâmbătății era de amărăciune plin”².

De fapt, în aceeași cheie erau scrise și poeziile de debut editorial ale celorlalți „tineri poeți moldoveni din Bucovina”, incluse în culegerea colectivă *Glasure tinere*, apărută în anul 1971, la unica, pe atunci, Editură „Karpaty” din Ucraina, unde se tipăreau cărți în așa-zisa „limbă moldovenească”, din care am selectat primele două exemple.

La drept vorbind, și-n paginile primei sale plachete, *Baștina luminii*, apărută în 1973, la aceeași editură, își găseau ecoul cerut de cerberii zilei postulatele ideologice ale timpului: poetul se arată încântat de „drapelele izbânzii, / cu falfăiri de pară”³, se lasă odată cu țara călăuzit de Marele Partid. El le spunea cititorilor săi: „Te cheamă partidul lui Lenin / potecile trudei să sui, / să iei înălțimi și decenii / Cuvântul prin faptă să-l spui”⁴. Versurile sale din acea perioadă au o conotație propagandistică directă. Ca și ale celorlalți poeți basarabeni, bucovineni, chiar și ale poezilor din România. Prin ele autorul plătea taxa de membru al unicului, mărețului partid și de secretar de redacție al unicului cotidian „în limba moldovenească” din regiune, organ al Comitetului regional Cernăuți al Partidului Leninist: „Pe pagina veacului / roșii decenii / Și-au scris nemurirea-n / răbojul de veci. // În lupta epocilor / marele Lenin / deschisu-ne-a-n viață / senine poteci”⁵. Alți aspiranți la glorie literară din aceeași generație, mai îndoctrinați, orbiți chiar de lumina stelei din Kremlin, care se declarau părtași ai devenirii aceleiași „țări sub steaua de rubin din Bucovina până-n Sahalin”⁶, au plătit cu vârf și îndesat toată viața, fapt care, se pare, nu le-a terorizat conștiința. Dar nici nu i-a mai scos din anonimul zilelor de atunci.

Mircea Lutic, însă, și-a dat seama de primejdia care-l păștea și a mizat în continuare pe filonul sănătos, strămoșesc, cel adevărat al ființei sale, încât versurile ocazionale și de conjunctură de tipul celor reproduse mai sus, scrise în acea perioadă nefastă pentru adevărata creație, sunt abandonate. După ele a urmat cu totul altceva. Și important, în cazul acesta, este faptul că, spre deosebire de alți poeți din generația sa și din rândurile celor mai tineri, molipsiți de aceeași boală, el a reușit să iasă de sub presiunea exercitată de Patria-minune, de „octombrinele flăcări ce freamătă-n tărie” și de „orizonturile roșii în boltire lină”⁷, izbutind să se

¹ *Glasure tinere, versuri ale tinerilor poeți moldoveni din Bucovina*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1971, p. 54.

² Idem, p. 55.

³ Mircea Lutic, *Baștina luminii*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1973, p. 12.

⁴ *Ibidem*, p. 28.

⁵ *Ibidem*, p. 26.

⁶ Ion Chilaru, *Cântecele vieții*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1985, p. 70.

⁷ Mircea Lutic, *Baștina luminii*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1973, p. 10.

debaraseze mai hotărât și mai repede decât alții dintre confracții săi de balastul comandamentelor ideologice ale zilei, impuse de condițiile politice, de viața socială, de conveniențele ce riscă să ne anchilozeze în niște versificări comune, dominate de canoane poetice depășite și condamnate de istorie. Din „visuri nevisate” el încearcă să-și ticluiască veșminte noi de „letopiseț în piatra acestui scump pământ” al Bucovinei, astfel făurindu-și alt destin, pe care să-l pună să străjuiască „alături de inscripții cu noimă strămoșească”⁸.

Autorul însuși, în poemul *Din reverii nocturne*, amintindu-și de perioada când visa „din naiul lunii să poată doini, cu timpul”, visul său fiind atunci ca „o aripă-n zbor frânt”, recunoaște sincer, ca-n fața Judecării de Apoi, că a „cunoscut în viață urcușul prin căderi”⁹. În alt loc el își mărturisește propriile păcate tipice fiecăruia dintre consângenii săi, poeții debutanți de la mijlocul anilor '60: „Cu ateismul logodiți de mici / scuiat-am sanctuarele obraznic / Și cu ideea-n praștină, la praznic, / Am demonstrat în fața lui Ilici. // Nici datini străbunești nu am avut / Nici țintirimuri și relicve sfinte; / Ne-am renegat și morții din morminte, / Și amintirea ce striga din lut... // În lume, nici chiar cel mai crunt război / Nu e ca lepădarea de credință, / Și-n fapt ne-am pomenit fără ființă / Când l-am gonit pe Dumnezeu din noi”¹⁰.

E de la sine înțeles că poetul nu putea fi de acord cu o asemenea stare de lucruri. Și, după ce descoperă fața hidoasă a realității pe care am trăit-o cu toții, mărturisește în manieră coșbuciană: „Port în destin comândul nemplinit / străbunilor, străjuitori de veci ai gliei, / mânați de zurbă-n iureș, în ceasul sorocit. / Și flutură cu ură topoarele mâniei”¹¹. Mai mult, „în luptă cu uitarea țărânei și cu anii” el vrea să urneze „făgașul de fapte demne” ale înaintașilor săi, coboară în vreme „pe lămi de săbii” spre „un ev de suferință, de cumpănă și sânge”, pentru a asculta cum pământul „icnește din străfunduri în fiarele robiei”¹². În același timp el ar dori să fie și „pom într-o grădină cu fructe mari și roșii”, la rădăcina căruia „în tihnă dorm strămoșii”¹³.

Exasperat de degradarea societății în care-i este dat să-și ducă veleatul, Mircea Lutic devine sentențios. Glasul lui capătă inflexiuni de buciom. Un dramatism aparte îi învâluie rostirea: „Lovind în orizont ca o chemare, / Din buciom să răsună glasul meu! / Aș vrea să fiu o apă curgătoare / ce-și sapă-n stâncă dură defileu // Din nimb de colb țesut de curcubeu / și din nisip columne-n univers / Aș ridica; Și nu instantanee, / Ci veșnice, ca astrele în mers”¹⁴. Aceste versuri și multe altele de acest fel denotă o altă orientare decât cea impusă de diriguitorii

⁸ *Ibidem*.

⁹ Idem, *Datul întru ființă*, Cernăuți, Editura „Prut”, 2000, p. 65.

¹⁰ Idem, *Noimă*, Cernăuți, Editura „Misto”, 2000, p. 48.

¹¹ Idem, *Glasuri tinere*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1971, p. 55.

¹² *Ibidem*, p. 55.

¹³ *Ibidem*, p. 62.

¹⁴ Culegerea colectivă *Plaiul doinelor*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1968, p. 52.

efemeri ai destinelor noastre civice din diverse perioade de timp. Și poetul pășește pe ea de mai bine de douăzeci de ani cu încredere și realizări deosebite, deoarece este calea cea adevărată, pe potriva talentului cu care a fost înzestrat. Pentru că zilele poetului se scurg din eresuri „precum ploaia albă peste lut”¹⁵ și „se cern prin mituri”¹⁶. Și cum eul care a fost la început „nu-l mai încap”¹⁷, iar „vârsta-i de balsamuri și de flori/ ca un vis în urma lui rămâne”¹⁸, Mircea Lutic și-a îndreptat privirile spre alte orizonturi, sondând în adâncurile ființei umane, atacând marile teme ale vieții – moartea, viața, trecerea timpului, veșnicia, legământul dintre generații.

Într-un catren, scris aproximativ în același anotimp al debutului editorial, el face o declarație asemănătoare, tranșantă, într-un fel programatică și ea, afirmând cu îndârjire de țaran: „N-am să trec prin viață în zadar, chiar de n-oi purta cununi de laur”¹⁹, declarație care se dovedește a fi adevărată doar în prima parte, deoarece, prin tot ce a făcut până acum, Mircea Lutic a subminat partea a doua a aserțiunii de mai sus. Festivitățile organizate de Fundația Culturală „Casa Limbii Române” și de Societatea Scriitorilor Români din Cernăuți, discursurile elogioase ce i le-au adresat atât colegii săi de breaslă români cât și cei ucraineni, multele articole apărute cu prilejul împlinirii celor 70 de ani de viață, dintre care absoluta majoritate a fost consacrată literelor române, constituie cea mai elocventă dovadă că Mircea Lutic și-a depășit cu mult sarcinile pe care și le-a asumat la început de carieră literară, câștigându-și, prin dăruirea-i totală vocației sale de poet, cununile de lauri ale recunoștinței.

Bine instrumentată în „șopot cristalin de verb matern”, lucrând în diverse regimuri lirice, poezia lui, doldora de sunete și ritmuri perene, de melodii inefabile, de lumini și umbre, împrăstie scânteii împrejurii din rugurile ancestrale care-i mistuie făptura, tot mai mult de la un an la altul, păstrându-și datul inițial întru ființă.

Poetul rămâne același om angajat istoric, același luptător pentru adevăr și dreptate. Tonul imnic inițial, de laudă și mărire a vremilor de glorie ale neamului, poate fi cu ușurință depistat în *Eminescu*, *Limba maternă*, *Datul întru ființă*, *Avem o singură țamadă*, *Semne din veac*, *Homo sapiens*, *Noimă*, *Glosă*, *Cei doisprezece*, *Înviere*, *Clopotul conștiinței de neam* și în alte versuri de factură civic-organică, realizate la un grad intelectual superior, unele cu tentă ușor povățuitoare, moralizatoare, altele filosofice, religioase, prin care voiește să țină nestinsă flacăra conștiinței naționale.

În multe poezii din ultimele volume el parcă se răzbună pe toți vinovații, pe toți emulii staliniști, hrușcioviști și brejnevști care au încercat să-i altereze acel dat

¹⁵ Mircea Lutic, *Noimă*, Cernăuți, Editura „Misto”, 2000, p. 20.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*, p. 22.

¹⁹ Culegerea *Glasure tinere*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1971, p. 66.

inițial întru ființă. Îi trece pe toți prin furcile caudine ale verbelor materne cu tărie de cremene, înfierând metehnele și defectele, caracterul maladiv al literaturii pe care eram obligați s-o facem într-o epocă – slavă Domnului! – înmormântată, dar metastazele căreia, ca falangele unei caracatițe, pătrunzând în realitatea contemporană, pe care poetul o înfierează cu versuri biciuitoare de factură eminesciană. Precum Eminescu în *Scrisoarea III* pune la zid realitatea cruntă a vremii sale, așa și Mircea Lutic în poemul *Univers alterat* (I) mărturisește, ca la spovadă, tot ce-l îngrijorează, dezvăluind viciile societății în care am ajuns să trăim. El e uimit și îngrijorat de mutațiile care s-au petrecut în viața semenilor săi: „Cu noi ceva se face, ca niciodată încă, / Parcă suntem de însuși satana bulversați. / O gravă maladie ființa ne-o mănâncă / Sau chiar de eul nostru ne-aflăm contagiați? // Ne iubim dialectic și ne urâm proteic, / Răpuși de afecțiune, ne vindem reciproc. / Și-n calea spre Golgota ne plângem fariseic / Că, la Geneză, Domnul nu ne-a-mpărțit noroc. // Ne-am depărtat de-obârșii, nătângi în existență, / Ne-am străinit de Domnul, de rai și iconari / Și ne iubim națiunea doar întru aparență / Ba chiar pe-un blid de linte ne-o dăm sau pe biștari”²⁰. După cum se vede clar, de la o strofă la alta poemul crește-n intensitate. Pe măsură ce „Pandora umblă astăzi cu iadul în cutie”²¹, iar „fratele-ți devine dușman potențial”²², vocea poetului devine vehementă, răsună ca un clopot de alarmă: „Ne facem marfă pruncii, prin metropole sfinte / în piețe străveghiate de umbra lui Traian, / Și-apoi ne spargem pieptul că suntem de sorginte / aleasă, și-avem sânge de dac și de roman”²³. Cei care sunt la curent cu realitățile ultimului deceniu din Bucovina, cum a fost divizată și anihilată mișcarea de renaștere națională românească și cu ajutorul căror indivizi, vor desluși fără mari greutăți chipurile persoanelor vizate, creionate cu multă sugestivitate de autorul acestui poem-satiră.

În același spațiu ideatic se înscrie și poemul *Univers alterat* (II) versurile căruia cad ca niște blesteme pe capetele troglodiților care au făcut ca viața societății contemporane să se degradeze într-o măsură îngrijorătoare. Ca un sacerdot, poetul întreabă: „Cine-n oarba debandadă spre ceva mai poate tinde? / Cine se mai miră astăzi de absurditatea vieții? Pier, striviți de sărăcie, filosofii și poeții / și se-nalță-n jilțul vremii cel ce cumpără și vinde. // E politICASTRU-n vogă, promotor al mării crime, ce răsmăcină făina mascaradei și genunii; / Perorează din oficiu dezaxații și nebunii. / Și, în zonele puterii, minte-ntreaga lefegime. // Se semnează în culise conivențe vânzătoare, / Care violează neamuri și provoacă băi de sânge; / De sejururi în mocirlă seminiția-ntreagă plânge / Și poporul-n umilință e-o rușine grea, ce doare. // Plaiuri străbunești preasfinte, cu virtuți voievodale, /

²⁰ Mircea Lutic, *Datul întru ființă*, Cernăuți, Editura „Prut”, 2000, p. 15.

²¹ *Ibidem*, p. 16.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*.

Sunt lăsate la cheremul unor inși aduși de vânt, / Și „părinții națiunii” fac cu naiba legământ / să ne bage moartă-coaptă țara-n clici continentale”²⁴.

Am putea reproduce și alte strofe din creația lui Mircea Lutic, care cuprinde satire necruțătoare la adresa politicaștrilor și patriotarșilor, a vânzătorilor de neam și țară, lichelelor de tot felul. Și cum mai întotdeauna adevărul este dur și dureros uneori peste măsura suportabilului, autorul care tinde să fie precis în expresiile sale șfichiuitoare nu se cruță nici pe sine, nici pe semenii săi. El pune degetul pe rana flagelurilor societății din care facem parte cu toții. Dorind s-o însănătoșească, el recurge la cele mai radicale metode. Cu ajutorul cuvintelor el taie-n carnea încă vie a conștiinței noastre. Ca un chirurg care încearcă să înlătore buba-rea cu bisturiul de oțel curat dintr-un corp afectat de metastază.

În unele versuri el merge mai departe, atingând coardele vibrante ale mesianismului, cultural și civic, pe care fără o anumită pregătire intelectuală, fără un anumit orizont spiritual, fără anumite lecturi din patrimoniul spiritual al poporului nostru n-ai cum să-l pătrunzi în profunzimile lui. Iată doar un exemplu din extraordinarul poem *Clopotul conștiinței de neam*: „Pe măguri dulci, amare voci se-aud / din adâncimi de magme milenare, / Încât gem apele, în drum spre sud, / Încât chiar iarba plânge în hotare... / Suntem mioarele pierdute-n munți, / de veacuri lungi ne caută Lipanii / Și, după ale steiurilor frunți, / ne-aude stâna, nu ne-aud ciobanii...”²⁵

Cu toate că este prin structura sa un tradiționalist convins, urmându-și crezul în mod programatic, Mircea Lutic nu o dată în cărțile sale a demonstrat că poate face față tuturor rigorilor versificației clasice, mânuind cu dibăcie diverse forme fixe de poezie: catren, octavă, sonet, rondel, terțină, glosă etc. Cu aceeași dexteritate el se mișcă și-n albia versului liber de canoanele clasicizante, făcând față și cerințelor modernismului, în special ale exigențelor instaurate de generațiile optzeciste.

Nu putem încheia acest capitol privind poezia lui Mircea Lutic fără ca să menționăm că multe versuri, la nivelul sonorității, sunt absolut fermecătoare, mai ales cele plămădite-n stil popular, lucrute filigranat, reprezentând „iscusita artă a ticluirii”, după cum remarca unul dintre cei mai atenți cercetători ai procesului literar bucovinean, criticul Ștefan Hostiuc, cel care i-a eliberat certificatul de „poeta artifex”, pe motiv că poezia lui nu s-ar „produce instantaneu, ci se relevă treptat, prin exercițiu”, criticul văzând în aceasta un pericol pentru poet, cel de a cădea în prețiozitate, adică de a-și pierde identitatea, de a deveni manierist.

Frumusețea perfecțiunii multor poezii lutichene nu poate fi trecută cu vederea. Ea este încântătoare, bucură vederea și auzul. În special a celor scrise-n așa-zisul stil popular: „Vino altminteri, vină – / Și pot afund de lumină. / Cade altminteri, cade – / Fir al zăpezilor calde./ Suie altminteri, suie – / De foc renăscută

²⁴ Mircea Lutic, *Noimă*, Cernăuți, Editura „Misto”, 2000, p. 51.

²⁵ Idem, *Datul întru ființă*, Cernăuți, Editura „Pрут”, 2000, p. 9.

statuie, / Marmură prinsă în cuie. // Lasă-te vie, te lasă – / Alb porumbel pe casă; / Pâinea și vinul pe masă – / Lasă-te vie, te lasă! // Răsună altminteri, răsună – / cântec de veac, în furtună”²⁶ (*Rugă altminteri*) sau „Lasă-n urma ei / Zvâcnet de scânteii, / Sclipete de salbă – / Plăsmuire albă. / Pasăre de mit / Ora s-a nuntit”²⁷ (*Pasăre*) și multe altele.

Ctitor de frumuseți și gânduri, poet adevărat și important, născut din har adevărat, care și-a ocupat deja locul cuvenit în spațiul literaturii române din regiunea Cernăuți, reunind nordul Bucovinei, nordul Basarabiei și parte din fostul ținut Herța. Mai mult, suntem siguri că prin valoarea operei de până acum, precum și a celei viitoare, sperăm că domnia sa va depăși granițele unei provincii istorice crucificate sau ale unei literaturi considerate provinciale, înscriindu-se printre cei puțini care au șansa să rămână în panteonul literaturii naționale.

Botezat fiind cu harul divin al creației, încă de pe când germina în pântecul maicii sale, Mircea Lutic a absorbit cu întreaga lui făptură, cu simțurile lui tot ce se întâmpla în lumea înconjurătoare înainte de venirea sa pe lume: bucuriile și tristețile alor săi, chiotele de bucurie ale victoriilor repurtate de înaintași și scrâșnetele din dinți de durerea pierderilor, întreaga istorie a neamului din care s-a zămislit, foșnetul frunzelor, susurul izvoarelor, căderea calmă a fulgilor de nea, pocnetul lemnelor în miez de iarnă în soba casei părintești, cântecele fetelor și flăcăilor pe la șezătorile satului, tânguirea arcușului pe corzile viorii, melodiile când triste, când jucăușe ale fluietului ce veneau de pe colinele unde baciul Calomfir păștea turmele satului, alte sunete miraculoase care se constituiau într-o realitate, care i-au intrat în sânge dintru-nceputul devenirii sale ca om și ca poet.

Publicistul

Nu știm ce s-ar mai putea spune despre publicistica distinsului cărturar după cele afirmate-n prefața la cartea *Colind prin zodii de cuvinte*, în care domnia sa și-a strâns frumoasa recoltă de publicistică, de studii folclorice și de cercetări literare, de prezentări de carte și de eseuri, de articole de atitudine civică, de tablete și de instantanee – toate cultivate decenii la rând cu spirit de bun gospodar pe ogorul literaturii române din Bucovina.

Cu atât mai mult cu cât, în ultimul timp, distinsul nostru coleg acordă mai multă atenție reeditării traducerilor sale anterioare făcute din literatura clasică și contemporană ucraineană, tipărindu-le în veșmântul firesc al limbii noastre – cel latin, lăsând, probabil, la o parte și pentru mai târziu propria creație poetică și publicistică în favoarea satisfacerii de moment a necesităților stringente de lectură ale tineretului studios din Bucovina.

²⁶ *Ibidem*, p. 61.

²⁷ *Ibidem*, p. 89.

Până atunci am găsit de cuviință să reproducem câteva din afirmațiile făcute deja cu privire la opera sa publicistică. Și nu din motiv că ne-ar plăcea să ne autocitim, nu, ci pentru că avem convingerea că cele spuse deja despre creația sa sunt încă valabile. Ele pot fi doar completate, nu și combătute. Iată de ce ne permitem citarea câtorva fragmente din prefața la care ne-am referit deja, deși nu suntem pe deplin convingși că ne-am achitat onorabil de sarcina de prefăcător. Oricum, sperăm că citatele reproduse conturează măcar parțial profilul de publicist al distinsului nostru coleg.

Menționam în 2005 că din paginile cărții prefăcute se desprind clar văditele „calități de istoriograf, cercetător științific în domeniul folcloristicii, artei populare, istoriei ecleziastice”, precum și cele de „publicist cu aptitudini certe de pamfletar” ale lui Mircea Lutic. Mai mult, afirmam că domnia sa ni se dezvăluie ca „un spirit congener tradiției enciclopedice românești”, ca „un contemporan care aspiră să devină un *homo universalis*, aidoma marilor personalități ale culturii noastre, cum au fost Gheorghe Lazăr, Ion Heliade Rădulescu, Alexandru Odobescu, Ion Ghica, Bogdan Petriceicu-Hasdeu, Nicolae Densușianu și alții”, că este „un spirit clasicizant cu lecturi fundamentale”, „un adevărat cărturar, cu preocupări multiple și variate”, „un om al renașterii culturii românești în Bucovina”²⁸, un „coborâtor din stirpea acelor oameni cultivați”, despre care Mihail Sadoveanu spunea că „își caută argument vieții în preocupările nobile ale spiritului”²⁹, după cum îl caracteriza pe Mircea Lutic cunoscutul filolog și om de cultură basarabean Valentin Mândăcanu.

O altă trăsătură definitorie, pe lângă aspirația autorului spre multiculturalitatea maximă, greu de atins în zilele și în condițiile noastre, evidente și demne de evidențiat ar fi talentul, puterea și plăcerea lui deosebită de a înlănțui cuvintele între ele în formularea unor idei inițial abstracte, cărora până la urmă reușește să le dea un contur real, vizibil și palpabil, că seria de microeseuri despre instrumentele muzicale populare naționale, prezentate uneori în plan comparativ cu cele similare ale altor popoare (țambalul, drâmba, fluierul, ocarina, vioara, cimpoiul, toba) sau despre obiceiurile și tradițiile noastre (plugușorul, hora mare, teatrul popular) s-ar putea „constitui într-o adevărată istorie a culturii și civilizației românești din Bucovina, atât de necesară nouă, astăzi, la Cernăuți.

Mai scriam în prefața amintită mai sus că Mircea Lutic, ca „un muzicant iscusit, obține efecte nebănuite din utilizarea instrumentelor vechi și noi concomitent, într-o orchestrație perfectă, chiar dacă faptul ca atare – utilizarea unui vocabular bazat pe cuvinte neaoșe, cu patina timpului pe ele, și pe neologisme de ultimă oră – îngreunează într-o anumită măsură lectura unor pasaje mai complicate din creația sa”. Ori el nu se limitează doar la descrierea sau definirea precisă a

²⁸ Mircea Lutic, *Colind prin zodia de cuvinte*, Cernăuți, Editura „Misto”, 2005, p. 5.

²⁹ Valentin Mândăcanu, *Pliviți răsădul limbii, prieteni*, în „Literatura și arta”, Chișinău, anul XXXIV, nr. 2 (2 214), 7 ianuarie 1988, p. 8.

instrumentelor populare, a tradițiilor și obiceiurilor noastre, pe care, de altfel, le descrie cu lux de amănunte, dând dovadă de o erudiție deosebită în domeniul folcloristicii, ci „la un moment dat abandonează poziția neutră a cercetătorului, istoriografului sau cronicarului vieții noastre spirituale și, dintr-o necesitate lăuntrică și convingere civică, se situează pe poziția îndrumătorului, a valorificatorului și propovăduitorului valorilor spirituale ale neamului nostru”³⁰.

Cât privește creionările societății în care trăim, a metehnelor și viciilor care macină lumea noastră – adevărate satire –, menționam că publicistul Mircea Lutic, prin cele mai reușite articole ale sale, reușește să se ridice la nivelul antemergătorilor săi pe această cale: Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, N. D. Cocea, Simion Mehedinți. O adevărată mostră în acest sens poate fi și fragmentul următor, desprins din *Agenții ruinei*: „Trăim într-o societate atât de dereglată moral, încât tot mai insistent ne paște gândul că, escatologic, ne apropiem de punctul fatal al destinului nostru terestru. Impactul zilnic cu evenimentul interlop la toate nivelurile piramidei publice, dar mai cu seamă în sferile cele mai de sus, îl aruncă pe cetățeanul de rând într-o deconcertare paralizantă, de nici nu mai știe, sărmanul, unde trăiește: într-o lume civilizată sau într-o peșteră a gregarismului troglodit”³¹. Cam în același stil critic, punând degetul pe rana sângerândă a necazurilor noastre, sunt scrise și celelalte pamflete – *Epidemia demagogică, Marasmul economic și ficțiunea democratică, Indigență intelectuală, Nefârtatul, Bizantinismul cronicizat al clasei politice, Mizeria națiunii în contrast cu îmbuibarea protipendadei, Excesul politicard, Filistinismul cultural, Recuzul moral și homicidul șovin, Lacrimă trasă la sorți, Dualitatea puterii* ș.a. – tipărite de-a lungul ultimului deceniu în publicațiile cernăuțene independente, în care publicistul Mircea Lutic dă mâna cu poetul Mircea Lutic din cele două „universuri alterate”, nominalizate de domnia sa în placheta *Datul întru ființă*. Recitindu-le, nu ne rămâne decât să regretăm faptul că domnia sa nu are la dispoziție, precum a avut Mihai Eminescu la „Timpul”, posibilitatea de a reacționa zilnic la toate câte se întâmplă în teritoriile noastre strămoșești și, în ansamblu, în țară și în lume. Deși nu cred că măcar una dintre publicațiile românești care încă mai apar în regiune i-ar refuza onorabila colaborare.

Cât privește recente microeseuri, în care domnia sa examinează în mod special creația consângenilor săi Arcadie Suceveanu, Ilie Tudor Zegrea, Grigore Crigan, Simion Gociu și a subsemnatului, publicate în revistele „Glasul Bucovinei” și „Septentrion literar”, demonstrează cu prisosință că Mircea Lutic ar putea să ne bucure în viitorul apropiat și cu o carte de eseuri, în care, cu acribia sa de istoric și critic literar ce-l caracterizează, cu spiritul pătrunzător de filosof al creației, să analizeze îndeaproape procesul literar contemporan, să contureze cu precizie profilurile artistice ale principalilor protagoniști ai scenei literare românești din nordul înstrăinat al Bucovinei.

³⁰ Mircea Lutic, *Colind prin zodii de cuvinte*, Cernăuți, Editura „Misto”, 2005, p. 7.

³¹ „Arcașul”, Cernăuți, anul VII, nr. 7, ianuarie 2001, p. 5.

Această muncă, pe lângă cărțile de poezie și de publicistică editate de domnia sa până acum, ar fi, după modesta noastră părere, mai importantă decât traducerile, fie ele și excelente, din literatura ucraineană, difuzate, cu părere de rău, doar în regiunea Cernăuți, unde mai toți locuitorii cunosc limba ucraineană și au astfel posibilitatea să citească în original toate lucrările traduse de domnia sa. Altă vorbă ar fi dacă aceste traduceri ar avea o arie mai largă de difuzare – în Republica Moldova sau în România –, unde limba ucraineană nu are răspândire, ca la noi, în nordul Bucovinei, nordul Basarabiei și fostul ținut Herța, în Maramureșul istoric și în sudul Basarabiei.

Să nu se creadă cumva că suntem împotriva traducerilor. Dimpotrivă, credem că acestea sunt necesare pentru toți cei care nu cunosc sau n-au cum să cunoască limba originalului în care au fost create operele traduse. Noi însă continuăm să credem că Mircea Lutic are ce spune el singur ca excepțional om de creație. Nu doar ca translator al ideilor, imaginilor, metaforelor, viziunilor, stilului altora. Chiar dacă și traducerea este o artă, chiar dacă este și ea un act de creație. Până la un punct însă, de la care credem că ar fi un lux prea mare sau o risipă de talent de neiertat pentru literatura de expresie română din regiunea noastră, dacă un creator de talia lui Mircea Lutic ar fi acaparat în întregime de comandamentele sociale ale timpului pe care-l trăim, adică de popularizarea literaturii ucrainene în mijlocul minorității românești din Ucraina. N-am vrea ca traducătorul Mircea Lutic să-l pună în umbră pe poetul Mircea Lutic. Ultimul ni-i mai drag. Ca și eseistul Mircea Lutic.

Inspiratul traducător

E lucru îndeobște cunoscut și recunoscut ca atare, grație palmaresului înregistrat în această direcție a activității sale, că septuagenarul scriitor Mircea Lutic se numără printre cei mai prestigioși și prodigioși traducători contemporani din limbile ucraineană și rusă. Nu întâmplător domniei sale i s-au acordat Premiul Comitetului de Stat al Moldovei pentru Edituri, Poligrafie și Comerțul cu Cărți pe anul 1984 pentru traducerea romanului lui Feodor Dostoievski, *Frații Karamazov*, precum și prestigiosul Premiu Literar Internațional „Ivan Franko” (1995). Pe lângă prima lucrare de anvergură, mai sus pomenită, se numără și romanul *Cicloul*, de Oles Honciar, despre traducerea căruia și despre virtuțile de traducător ale lui Mircea Lutic au scris nu puțini istorici și critici literari. Iată, de exemplu, ce scrie Pavlo Stokoryn, la sfârșitul anilor '70, în revista „Literaturna Ukraina” din 18 septembrie 1979: „Traducătorul a sesizat [...] stilul poetic de mare originalitate al lui Oles Honciar, a aflat echivalente adecvate de redare a realismului poemat al romanului. El a izbutit să păstreze și să aducă în inima și conștiința cititorului energia și vigoarea discursului, ritmica narațiunii și aforisticitatea vocabularului”.

Alt istoric literar ucrainean, Olecsa Romanet, bun cunoscător al limbii române și ucrainene, în același an, menționa în ziarul „Radianska Bukovina”, din

4 noiembrie, că „în traducerea romanului *Cicloul* de O. Honciar, Mircea Lutic a reușit, pe de o parte, să păstreze atât reverberația lirico-romantică a originalului, cât și rezonanțele lui dramatice, ba chiar tragice, iscusința remarcabilului artist al slovei ucrainene de a pătrunde și a reda cele mai subtile mutații ale sufletului omenesc, de a crea situații și momente de viață de o adâncă tensiune psihologică și de a folosi paleta sa de un vast policromism pentru a zugrăvi tablouri din natură, iar pe de alta, să transpună fidel fascinația stilistică, vigoarea și plasticitatea extraendofaziei romanului”.

Cât privește traducerea romanului *Frații Karamazov*, care, potrivit academicianului Mihai Cimpoi, este o proză nativă, poetică, un poem-utopie, în sensul arătat de Dostoievski, după care poemul e ca un diamant sau ca o piatră prețioasă nativă pe care poetul trebuie să-l cizeleze și să-l monteze, de remarcat este faptul că Mircea Lutic „a rămas fidel, prin sintaxă și melodia textuală, mișcării impulsive, agitate, spiralete și sacadate a frazei scării intensității dostoievskiene”³² și, ca să facă față acestei intensități, traducătorul „a sporit accentele și a făcut ca frazele compacte din original să se dezmembreze uneori spre a arăta procesul în ansamblu”³³.

De-a lungul a circa trei decenii, domnia sa a realizat nenumărate traduceri din literatura rusă – poezii și proză – ale unor opere semnate de A. Pușkin, M. Lermontov, F. Dostoievski, L. Tolstoi, I. Turgheniev, I. Nikitin, A. Pleșceev, A. Cehov, V. Briusov, N. Tihonov, M. Șolohov, din literatura ucraineană – lucrări semnate de H. Skovoroda, I. Franko, P. Tycina, V. Sosiura, M. Rylski, M. Bajan, O. Honciar, V. Zemliak, B. Oliinyk, I. Draci, M. Vinhranovski, V. Korotycki, M. Tkaci, V. Kolodii etc.

Dar traducătorul Mircea Lutic nu s-a limitat doar la transpunerea în limba română a unor importante lucrări din literaturile mai sus amintite. El s-a încumetat să alcătuiască diverse antologii, să facă selecții și să propună publicului larg o panoramă a literaturii ucrainene pentru tineret, cum este antologia bilingvă *Zorianyii doșci (Ploaia de stele)*, care cuprinde 21 de autori de primă mărime din constelația figurilor proeminente ale literaturii și culturii ucrainene, despre care publicista Maria Toacă, fină observatoare a procesului literar bucovinean, afirma, la 26 februarie 2005, în ziarul „Zorile Bucovinei” că este „o ediție de excepție”, o carte „superbă”.

Tot el este autorul selecției, notelor biobibliografice și al unor traduceri din antologia novej ucrainene contemporane, *Cununa soarelui*, apărută la Editura „Literatura artistică” din Chișinău, în 1979. Aceeași prezentatoare ilustrează cu diverse mostre edificatoare „abilitatea traducătorului în depășirea dificultăților obiective, capacitatea lui de a reda cu mijloacele expresive ale limbii române nu

³² M. Cimpoi, *Frații Karamazov în limba moldovenească*, în „Literatura și arta”, Chișinău, anul XXXI, nr. 33, 8 august 1985, p. 5.

³³ *Ibidem*.

numai conținutul operei originale, ci și de a recrea atmosfera ei, păstrând coloritul vorbirii personajelor și specificul de epocă”³⁴.

La toate aceste cuvinte elogioase, noi am mai adăuga efectul benefic al colaborării domniei sale cu remarcabilul scriitor ucrainean Vitali Kolodii, colaborare fructificată la maximum. De pe urma acestei colaborări au avut de câștigat ambii scriitori, în ultimă instanță câștigând literaturile română și ucraineană. Spunând aceasta, ne gândim la cea mai bună traducere în limba ucraineană a *Luceafărului* eminescian, apărută în urma colaborării lor fructuoase, apoi la florilegiul bogat din opera lor editată în două limbi. Ambii poeți au o „deschidere intelectuală spre valorile spirituale ale altor popoare”³⁵, sunt aspiranți permanenți spre concordie și pace, asigurând prin activitatea lor „versiuni românești de o înaltă măiestrie, efectuate din opera unor creatori de vârf ai umanității”³⁶. În acest sens îl cităm pe Vitali Kolodii, care, referindu-se la opera de traducător a lui Mircea Lutic, scrie că „el a intermediat artistic cunoașterea de către cititorii români a celor mai notorii realizări ale literaturii ucrainene, de la *Povestea anilor trecuți* până în zilele noastre, demonstrând astfel o deosebită considerație față de scrisul ucrainean, în particular, și față de cultura ucraineană, în general”³⁷.

Mircea Lutic a mai realizat versiuni românești din literaturile bulgară, slovenă, bielorusă, georgiană, karelă, tătară, kalmîkā, iakută, balkară, bureată ș.a., desigur, prin intermediul limbii ruse sau ucrainene. Se remarcă cele semnate de autori de primă mărime, cum sunt prozatoii Askad Muhtar, Upton Sinclair, Robert Frost, Andrey Upitis, Frantze Bevk, Ciabua Amiregibi, Dora Alonso, Luis Aguero, Raul Gonsales de Kaskorro.

Desigur, Mircea Lutic reușește să înregistreze asemenea performanțe grație talentului său și muncii neostoite, depuse pe altarul limbii române, responsabilității sale în fața cuvântului pe care-l așterne pe hârtie. Grație acestei iubiri nedeținute de-a lungul anilor, calităților umane, spiritului gospodăresc, hârmiciei, seriozității, perseverenței, el a ajuns să fie recunoscut ca „un perfect cunoscător și mânuitor al limbii materne”³⁸, un artizan al cuvântului, care se pricepe la „potriviri meșteșugite de imagini și fraze de mare efect, reușind să lucreze atât de bine versul, încât forma însăși devine produs artistic”³⁹, „un artist incomparabil al verbului matern”⁴⁰,

³⁴ Maria Toacă, *Darul reintrupării*, în „Zorile Bucovinei”, Cernăuți, anul LXIV, nr. 16 (13 473), 26 februarie 2005, p. 2.

³⁵ *Dimensiunile de plurivalență ale nuvelisticii ucrainene*, Prefață la volumul *Ploaie de stele*, Kiev, Editura „Etnos”, 2004, p. 5.

³⁶ *Ibidem*.

³⁷ *Ibidem*.

³⁸ Viorel Dinescu, *Poet al legendarei Arboroase*, în „Literatura și arta”, Chișinău, anul L, nr. 44 (3 036), 30 octombrie 2003, p. 4.

³⁹ Ștefan Hostiuc, *Poeți români din nordul Bucovinei*, în „România literară”, București, anul XXXVII, nr. 32, 18–24 august 2004, p. 18.

⁴⁰ Maria Toacă, *Nobilul risc sub semnul veciei*, în „Zorile Bucovinei”, Cernăuți, anul LIX, nr. 84 (129 148), 21 octombrie, 2000, p. 2.

„un înfometat și un însetat de limbă, dornic mereu a-i comunica expresivitate și culoare”, „un excelent cunoscător al limbii, culturii și istoriei poporului român”⁴¹, „un iscusit mânuitor al cuvântului”, care „știe să versifice după calapodul folclorului, să îmbine în mod original cuvintele, să șlefuiască fraza până la luciul inedit și deosebit de dens în sensuri al proverbului”⁴², „fin artizan al cuvântului, șlefuitor atent al versului”, „slujitor al eleganței formei și al expresivității alese”⁴³, fapt care-l determină să stea „de pază” și să fie un apărător care „veghează cu strășnicie valorile noastre spirituale, frumusețile și corectitudinea limbii române, scrise și vorbite”⁴⁴.

Am putea cita aici și alte aprecieri elogioase cu privire la exigența de care dă dovadă scriitorul Mircea Lutic în fața colii albe de hârtie, când cuvintele-i dau ghes. Cuvinte rare. Cuvinte neașe. Cuvinte noi. Pe care el, ca un giuvaergiu iscusit, știe să le curețe de praf, de patina timpului și să le asigure o bună vecinătate cu alte cuvinte noi, recent intrate în vocabularul nostru din diverse domenii ale vieții, din diverse limbi de circulație internațională.

Cu alte cuvinte, poetul rămâne fidel crezului său artistic de oștean al limbii materne, mărturisit poetic la începutul carierei sale literare în poezia cu care deschide cel de-al doilea volum al său, *Fereastră de veghe*: „Mi-i ziua de slove, și noaptea la fel / am văzul de slove, așijderi auzul...”⁴⁵, ilustrează prin creația sa că dorințele de cândva, „să-mi fie ochiul ochi de poezie, / și sângele-un poem de foc să-mi fie, / și arta slovei – crez și legământ”⁴⁶, s-au împlinit.

Arta slovei îi este și crez și legământ. Este pariul lui cu veșnicia.

Omul de cultură

Profilul artistic al distinsului nostru compatriot ar fi incomplet dacă nu ne-am opri, fie și în treacăt, asupra altei laturi a activității sale: cea de istoric al culturii românești din Bucovina. Ori poetul, publicistul, traducătorul Mircea Lutic sunt completați, în intimitatea lor, de istoricul, de omul renașterii culturale românești într-un ținut vitregit de-a lungul a aproape trei secole. Domnia sa a contribuit la fondarea Societății pentru Cultură Românească „Mihai Eminescu” din regiunea Cernăuți, trudind în 1898 la elaborarea statutului ei, în baza vechiului statut al Societății pentru Cultură și Literatură Română în Bucovina, fondată în

⁴¹ Ilie T. Zegrea, *Sincere felicitări*, în „Concordia”, anul VII, nr. 21 (291), 2 iunie 2002, p. 6.

⁴² Nicolae Bilețchi, *Vocație și dăruire*, în „Moldova socialistă”, Chișinău, anul LXV, nr. 127 (17 136), 31 mai 1989, p. 4.

⁴³ Catinca Agache, *Literatura română în țările vecine, 1945–2000*, Iași, Editura Princeps, 2005, p. 204.

⁴⁴ Grigore Crigan, *Vistiernic al culturii*, în „Zorile Bucovinei”, Cernăuți, anul LX, nr. 40 (129 207), 26 mai 2001, p. 4.

⁴⁵ Mircea Lutic, *Fereastră de veghe*, Ujgorod, Editura „Karpaty”, 1978, p. 3.

⁴⁶ *Ibidem*, p. 54.

1862. Mult timp, Mircea Lutic a fost membru al prezidiului acesteia, într-un timp a îndeplinit cu demnitate chiar funcția de vicepreședinte, apoi de președinte, după cum se vede din excursul biografic prezentat la începutul studiului nostru, a participat la mai multe adunări de constituire a filialelor societății respective și la alte întruniri importante în viața comunității românești din regiunea Cernăuți.

La primul congres al românilor din regiunea Cernăuți, Mircea Lutic a fost ales membru al Consiliului Național al Românilor. Păcat că acest important for al românilor bucovineni, la care a fost elaborat *Programul de dezvoltare a comunității românești din nordul Bucovinei, nordul Basarabiei și fostul ținut Herța*, n-a avut viață lungă. Domnia sa a făcut parte și din prezidiile celor patru congrese ale intelectualității românești din regiunea Cernăuți, la care a prezentat comunicări substanțiale în diverse problemele aflate pe ordinea de zi a întrunirilor intelectualității bucovinene.

Mai mult, răspunzând la cele mai stringente imperative ale timpului, ca patriot și om de cultură, Mircea Lutic a elaborat „un excepțional document cultural, de o mare semnificație patriotică”⁴⁷: *Programa cursului facultativ „Cultura românească în Bucovina” pentru clasele IX–XI*⁴⁸, din care s-ar putea trage concluzii benefice pentru dezvoltarea culturii noastre naționale în acest teritoriu strămoșesc. Programa respectivă, după cum se știe, se referă la un număr mare de personalități culturale, științifice, artistice, ecleziastice, care s-au născut sau au activat pe teritoriul Bucovinei istorice, e „o patriotică realizare [...], care scoate în evidență admirabila culturalitate a Bucovinei”⁴⁹, conchide Mircea Grigoroviță.

De-a lungul anilor, Mircea Lutic a trudit prin arhive și biblioteci, căutând să reconstituie cele mai importante figuri din trecutul nostru istoric, cultural, științific, literar și religios, ștergând colbul de pe file îngălbenite de vreme, adunând cu scrupulozitate din fel de fel de hrisoave documente, selectând din presa timpului cât mai multe date și informații cu privire la viața și opera multor personalități bucovinene. A cules din ele, precum o albină nectarul din flori, tot ce-a găsit de cuviință că ar fi necesar și celorlalți semeni de-ai săi să știe, înscriindu-le în fișierele sale care, probabil, pot sta la baza unor posibile lucrări de referință, cu caracter enciclopedic, privind istoria și cultura Bucovinei. Păcat doar că investigațiile sale în domeniul istoriei culturii din Bucovina nu-și găsesc întotdeauna dreapta folosire. Programa elaborată de Mircea Lutic n-a fost luată drept pilon de studiere în practica pedagogică, n-a fost inclusă în programul școlar obligatoriu. Caracterul facultativ al cursului nu-i obligă nici pe profesori, nici pe elevi, cu atât mai puțin pe diriguitorii noștri înspre grabnica ucrainizare a

⁴⁷ Mircea Grigoroviță, *Mircea Lutic: „Cultura românească din Bucovina”. Programa unui curs facultativ pentru clasele a IX-a – a XI-a*, în „Revista de pedagogie”, București, nr. 5–7, 1994, p. 100.

⁴⁸ „Zorile Bucovinei”, nr. 13 (5 012 413) din 13 iunie, 20 (5 212 415) din 20 iunie și nr. 27 (5 412 417) din 27 iunie 1994, p. 3.

⁴⁹ Mircea Grigoroviță, *op. cit.*, p. 101.

procesului de învățământ din școlile cu predarea obiectelor în limba română să aibă grijă de implementarea lui, încât am ajuns să ne bucurăm când mai întâlnim vreun profesor de istorie, de limbă și literatură română care se folosește în activitatea sa profesională de acest „îndrumător” sau „îndreptar”, atât de necesar și important în educarea tinerei generații în spiritul dragostei de neam, al respectului pentru istoria și cultura poporului român din Bucovina.

Ce-i de făcut, la Cernăuți, în asemenea situație? Nu ne dăm seama deocamdată. În orice caz, perspectivele noastre sunt triste. Numărul neobosiților „făclieri ai seminției”, de talia septuagenarului Mircea Lutic, scade de la un an la altul. Lumea se deziluzionează în fața indiferenței mulțimii. Cine va prelua din mâinile lor ștafeta „iubirii de neam și moșie”? Cine le va continua cauza, precum au făcut-o marii noștri înaintași? Așa cum o mai fac unii dintre contemporanii noștri, inclusiv Mircea Lutic.

În loc de epilog

Despre Mircea Lutic, despre creația sa literară și publicistică, despre traducerile lui au scris numeroși colegi de breaslă, istorici și critici literari, jurnaliști, cercetători ai vieții literare și culturale din Bucovina.

Printre ei se numără academicienii Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Grigore Bostan și Nicolae Bilețchii, istoricii literari români Adrian Dinu Rachieru, George Muntean, Mircea Grigoroviță, Mihai Dolgan, Ștefan Hostiuc, Dumitru Apetri, Emil Satco, Ecaterina Țarălună, Liviu Papuc, Catinca Agachi, ucrainenii Oleksa Romanet, Mykola Bohaiuc, Volodymyr Diacikov, Volodymyr Dobrjanski, Oksana Dovhan, precum și mulți dintre colegii săi de breaslă – românii Grigore Crigan, Viorel Dinescu, Ion Beldeanu, Serafim Belicov, Simion Gociu, Alexandru Cozmescu, Ion Bejenaru, Dumitru Covalciuc, Victor Ladaniuc, Dumitru Mintencu, ucrainenii Vitali Kolodii, Tamara Severniuk, Bohdan Melniciuk, Pavlo Stokoryn, Vasyl Kojeleanko, Volodymyr Myhailovski, publiciștii Constantin Andrei, Maria Toacă și Gheorghe Budeanu, Vasile Nastasiu, Efim Husar și mulți alții. Suntem mai mult decât siguri că numărul acestora va crește.

Scriitorul Mircea Lutic, la cei 70 de ani ai săi, este plin de vigoare, de planuri și proiecte literare și editoriale, care au toate șansele să devină realitate, să ne bucure, chiar și în aceste condiții de criză economică și morală, când problemele culturii, ale spiritualității românești, sunt trecute în planul secund al preocupărilor cotidiene ale demnitarilor noștri. Drept dovadă ar putea fi invocată monografia *Troienit de cosmice petale*⁵⁰, în care este analizată poezia lui Mircea Lutic în traducerea ucraineană a lui Vitali Kolodii. Autoarea studiului tratează „stilul, specificul prestației profesionale și metodele de retransfigurare a originalului în stihia altei realități lingvistice, mijloacele de redare pertinentă a mesajului, de

⁵⁰ Irina Ghembliuc, *Troienit de cosmice petale*. Cernăuți, Editura „Misto”, 2009.

echivalare a substanței textuale și a registrelor sonice”⁵¹. E o carte din paginile căreia ne putem da seama de talentul unor suflete îngemănate – românul Mircea Lutic și ucraineanul Vitali Kolodii –, care reușesc să lase în urma lor o frumoasă moștenire literară.

Doamne, ajută-le!

Mircea Lutic – ein erfüllter Mensch oder der klassische Bukowiner Gelehrte*

(Zusammenfassung)

Die Studie mit dem Titel *Mircea Lutic – ein erfüllter Mensch oder der klassische Bukowiner Gelehrte* präsentiert in ihrer Struktur eine Analyse des Werkes eines der wichtigen Schriftstellern der gegenwärtigen Bukowina.

Nach einem kurzen biographischen Exkurs werden die kennzeichnenden Richtlinien und die geschichtliche Entwicklung der Dichtungsart von Mircea Lutic hervorgehoben, sowie seine Publizistik und die Übertragungen aus der russischen und ukrainischen Literatur.

Ein Sonderkapitel bezieht sich auf die öffentliche Tätigkeit, die er nach 1989 in Czernowitz ausgeübt hat und die den siebzigjährigen Bukowiner Schriftsteller Mircea Lutic als „Vertreter der rumänischen kulturellen Renaissance“ in einem etno-kulturellen, von geschichtlichen ungünstigen Umständen geprägten Raum darstellt.

⁵¹ *Ibidem*, p. 4.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

DIE UMSIEDLUNG DER BUCHENLANDDEUTSCHEN IM SPÄTHERBST 1940 UND IHRE FOLGEN FÜR DIE KATHOLIKEN UND IHRE PRIESTER AUS BESSARABIEN, DER BUKOWINA UND DER DOBRUDSCHA* (I)

NORBERT GASCHLER

VORWORT

Das Gedächtnis eines 65-jährigen Pfarrers ist wie eine archäologische Fundgrube, in der viele Schichten aus Schutt und Asche der verschiedenen Epochen überlagert sind.

Um an die Geschehnisse vor 40 Jahren heranzukommen, muss man alle persönlichen Erlebnisse und Erinnerungen von 4 Jahrzehnten abtragen und findet einen Trümmer- und Scherbenhaufen. Um das Wichtigste zu sammeln und etwas Ganzes daraus zu machen, braucht man Hilfsmittel. Bei mir waren es vereinzelt Aufzeichnungen und Briefe, die ich durch Zufall aus jener Zeit gerettet, und amtliche Schriftstücke, die ich mit Absicht aufbewahrt habe; einige Dokumente, die ich weder durch Kriegseinwirkungen vernichtet habe, noch auf Befehl von Partei- und Regierungsstellen verbrannt wurden und heute wieder in Archiven eingesehen werden können; schließlich viele mündliche und schriftliche Anfragen bei noch lebenden Zeugen und Wissensträgern aus jener Zeit.

Alles zusammen ergab eine Anzahl von Überresten, die nach sorgfältiger Prüfung und wiederholten Vergleichen zusammengefügt werden mussten. Das Ergebnis ähnelt einer alten römischen Vase mit unzähligen Rissen und Sprüngen sowie einigen Lücken, weil die dazugehörigen Teilchen endgültig verloren gegangen sind oder noch nicht wiedergefunden wurden. Die Farben der nur zum Teil erhaltenen Bilder sind an manchen Stellen frisch, an anderen verblasst oder ganz abgeblättert.

Dies alles meinen Ausführungen vorzuschicken schien mir unbedingt notwendig, damit man verstehen kann, warum sie nur lückenhaft und ergänzungsbedürftig sind.

* Stark erweiterte und verbesserte Neufassung eines Vortrages beim Jahrestreffen der katholischen Priester aus Rumänien in Passau am 16.7.1980.

Sodann sei vermerkt, dass die Zahlen der Umsiedler in der benutzten Literatur nicht einheitlich angegeben sind und der Unterschied bei größeren Volksgruppen mitunter zwischen 5.000 und 10.000 Personen liegt.

Schließlich sei hingewiesen, dass Abkürzungen im Text wie folgt zu verstehen sind:

A-Fall für Umsiedler, die für das deutsche Altreich umgesiedelt wurden.

O-Fall für Umsiedler, die für den Osten eingebürgert wurden.

S-Sonderfall für Umsiedler, die nicht eingebürgert wurden.

D – Diözese.

ED – Erzdiözese.

RKA – Reichsverband für die katholischen Auslandsdeutschen.

VOR DER UMSIEDLUNG IN DER ALTEN HEIMAT

1. Vorahnungen und Vorzeichen

a) Weil Mussolini seinem Freund Hitler beim Einmarsch in Österreich im März 1938 gänzlich freie Hand gelassen hatte, hat dieser Südtirol als endgültigen Landesteil Italiens garantiert und darum am 23. Mai 1939 die „Heimkehr der Südtiroler“ beschlossen. Der Vertragstext wurde allerdings nicht paraphiert¹. Es war damals mehr eine Option für Deutschland als eine Umsiedlung, von der etwa 75.000 deutsche Bewohner Gebrauch machten².

b) In den katholischen Kreisen der Bukowina wurde diese Aktion als Verrat Hitlers an Südtirol angesehen und verurteilt. Eine Ausnahme dürfte Pfarrer Botkowski gemacht haben, der darin eine ähnliche Möglichkeit für die Deutschen der Bukowina erkannt haben möchte. In einem maschinengeschriebenen Manuskript mit dem Titel: „Was haben die Rumänen den Deutschen zu verdanken?“, das allem Anschein nach in der zweiten Hälfte der dreißiger Jahre verfasst wurde, aber wegen des brisanten Inhalts nicht veröffentlicht werden konnte, hatte er am Schluss des Beitrags verbittert und unmissverständlich ausgeführt, dass die Deutschen nur noch Bürger 2. Klasse seien, die man in das Mutterland zurückschicken wolle, so dass man nur noch die Wahl habe, sich entweder rumänisieren zu lassen oder das Land zu verlassen³.

c) Nach dem Polenfeldzug hatte Hitler in einer Rede am 6.10.1939 eine neue Ordnung der ethnographischen Verhältnisse, das heißt, eine „Umsiedlung der Nationalitäten“ angekündigt, die über Polen hinausgehen sollte, denn „der ganze

¹ Hellmut Hecker: Die Umsiedlungsverträge des Deutschen Reiches während des Zweiten Weltkrieges, Frankfurt/Main, Metzner-Verlag, 1971, S. 4.

² Vgl. Meyers und Brockhaus Enzyklopädisches Lexikon, Stichwort Südtirol.

³ Original im Besitz des Verfassers.

Osten und Südosten Europas ist mit **nicht haltbaren Splittern** des deutschen Volkstums gefüllt⁴.

Das war eine sehr deutliche Aussage, die aber von der Mehrheit aller Deutschen im Südosten kaum ernst genommen wurde. Nur einige eingeweihte Personen in Czernowitz werden sich an jene 1938 vertrauliche und streng geheim zu behandelnde Mitteilung durch den deutschen Konsul Dr. Schellhorn erinnert haben, dass „angesichts einer bevorstehenden Umsiedlung der Bukowiner Deutschen, die vielleicht in etwa 2 Jahren erfolgen werde, müssten schon jetzt die Vorbereitungen getroffen werden“⁵.

d) Nicht ganz zehn Tage nach der erwähnten Rede Hitlers wurde am 5.10.1939 bereits der allererste Umsiedlungsvertrag mit Estland, und zwei Wochen später, nämlich am 30.10.1939, der zweite mit Lettland geschlossen⁶.

Da jedoch Estland am 28.9.1939 und Lettland am 5.10.1939 durch sogenannte Beistandsverträge mit Russland gezwungen worden waren, der Sowjetunion militärische Stützpunkte zu überlassen, nahm man im Allgemeinen an, dass das Deutsche Reich die Deutschen in diesen beiden Ländern dem Einfluss des Bolschewismus entziehen wollte. Bestärkt wurde man in dieser Ansicht durch den

e) Umsiedlungsvertrag mit der Sowjetunion selbst, der die Deutschen aus den von Sowjets besetzten Gebieten Polens „heim ins Reich“ holen sollte. Dieser Umsiedlungsvertrag mit der Sowjetunion wurde am 16.11.1939 unterzeichnet und betraf die Narew-, Wohlhynien- und Galiziendeutschen⁷. Letztere hatten verwandtschaftliche Beziehungen zu vielen Deutschen in der angrenzenden Bukowina, so dass diese schon nach einigen Monaten Nachrichten von den umgesiedelten Verwandten und Freunden erhielten. Allerdings hätte damals außer den Eingeweihten kaum ein Mensch das geglaubt, was der Stellvertreter des Lemberger Gebietsbevollmächtigten Dr. Hans Koch in seiner Weihnachtsansprache vor den Umsiedlern in Lemberg vor dem 25. Dezember 1939 gesagt hatte: „Zu beten, dass es die vielen Zehntausende rückflutender Umsiedler – jetzt aus Galizien, Wohlhynien, dem Narewgebiet, morgen aus der Bukowina und Bessarabien – eingliedern, ansiedeln, verkraften und brauchen möge [...]“⁸. Diese Ankündigung blieb im allgemeinen gänzlich unbekannt, es sei aber doch auf das Datum hingewiesen!

f) Erst als Ende Juni 1940 die Sowjets Bessarabien und die Nordbukowina besetzten, zogen die Deutschen in diesen Gebieten die Schlussfolgerung, dass man auch sie gerade so umsiedeln würde, wie die Deutschen im russisch besetzten Polen.

⁴ Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa, Band III, Bundesministerium für Vertriebene, 1957, S. 41E.

⁵ Schreiben vom 27.5.1970 des Herrn Erich Prokopowitsch, Wien.

⁶ wie 1), S. 15.

⁷ wie 1), S. 61.

⁸ Aufbruch und Neubeginn, Heimatbuch der Galiziendeutschen, Bd. II, Stuttgart-Bad Cannstadt, 1977, S. 221.

g) Gerüchte über die Umsiedlung der Nordbukowiner schwirrten bereits im Juli 1940 über die Reihen der Südbukowiner. Aber auch eine Umsiedlung der Südbuchenländer muss spätestens im August 1940, zumindest in der Organisation der „Deutschen Volksgemeinschaft“, in Betracht gezogen worden sein, weil die Ortsgruppe Jakobeny um die Erlaubnis zum Filmen der Matrikeln der katholischen Pfarrei Jakobeny angesucht hatte. (I. Vertrag mit der UdSSR durften Kirchenbücher nicht mit nach Deutschland genommen werden. Scheinbar hatte man ein ähnliches Ausfuhrverbot auch von Seiten Rumäniens befürchtet. Daher der Versuch, die Matrikeln der Südbukowina zu filmen.)

h) Mit Nr. 676/40 vom 16.8.1940 erging nämlich ein Rundschreiben des Diözesanbischofs Mihai Robu an alle Pfarrämter der Südbukowina, in dem er darauf hinwies, dass die Matrikeln bis 1930 auch Standesamtsbücher seien, die ohne Erlaubnis der Regierung niemandem gegeben werden dürfen, damit sie kopiert (verfilmt) werden. „Sie werden also niemandem die Pfarrmatrikeln der Getauften, der Getrauten und Verstorbenen zum Kopieren geben, bevor wir Ihnen die Antwort der Regierung (guvernului) mitteilen, die wir gefragt haben, ob sie es erlaube.“⁹

Da dieses Rundschreiben Missverständnisse verursacht hatte, weil einer der Pfarrer um nähere Auskunft gebeten habe musste, folgte unter Nr. 733/40 am 24.8.1940 ein zweites Rundschreiben, in dem unter II. erläutert wurde, dass unter der Bezeichnung „Niemand“ im Rundschreiben Nr. 676/40 „Wir verstanden haben, dass sie Ausländern nicht zum Kopieren (Filmen) gegeben werden dürfen“¹⁰.

Auch ein reichsdeutscher Pfarrer mit nur geringen Kenntnissen der rumänischen Sprache verstand, dass unter „străini“ nicht x-beliebige Fremde, sondern Ausländer zu verstehen waren, und musste wissen, dass unter Ausländern nur Reichsdeutsche gemeint sein konnten. Wer denn sonst hätte ein Interesse daran haben können?

Das allein hätte alle alarmieren müssen, die die umlaufenden Gerüchte über eine Umsiedlung auch der Deutschen aus der Südbukowina für Wunschträume gewisser Gruppen hielten und alle bisherigen Zeichen nicht richtig gedeutet hatten.

Ich kann mich nach 40 Jahren leider nicht mehr daran erinnern, dass mein Vorgesetzter Radautzer Dechant Schüttler mir gegenüber Andeutungen gemacht hatte. Sicher weiß ich, dass er sich nach der Besetzung der Nordbukowina durch die Sowjets mit dem Gedanken trug, als Ersatz für die „Katholische Volkswacht“ ein Wochenblatt für die deutschen Katholiken der Südbukowina herauszugeben, so wie er es bereits 1932 getan hatte¹¹, und im August als Direktor des katholischen Privatrealgymnasiums von Radautz verhandelte, was dann durch die Eröffnung

⁹ Original im Bischöflichen Zentralarchiv Regensburg, Sign. Bukowina, Pfarrei Jakobeny.

¹⁰ wie 9).

¹¹ Franz Wiszniowski: Radautz die deutscheste Stadt des Buchenlandes, Waiblingen, Selbstverlag, 1966, S. 200.

einer 5. Klasse bei Schulbeginn im September¹² auch nach außen hin allen zeigen sollte: Das Leben der Deutschen in der Südbukowina geht auch unter veränderten Umständen gerade so weiter, wie bisher.

Sein Kooperator (das war Kaplan Gaschler, Anm. der Red.) scheint da jedoch schon anderer Meinung gewesen zu sein. Ich fand die Durchschrift eine Briefes, den ich am 20.9.1940 an den Theologiestudenten Leopold Nestmann geschrieben hatte, der nach dem Bekanntwerden der Umsiedlung der Deutschen aus der Nordbukowina und somit auch seiner Eltern und Geschwister von Czernowitz sich aus Rom mit der besorgten Frage: „Was nun?“ an mich gewandt haben musste. Der Schluss meiner Antwort lautete: „Abwarten! Einstweilen ist viel zu viel Drunter und Drüber [...] noch zu viel Ungewissheit. Meine Ansicht ist die: Wenn alle Deutschen umsiedeln, dann haben wir in der Diözese nichts mehr zu suchen [...] Ich meine, dass unser Volk uns dringender braucht als das andere. Du weißt warum“¹³.

2. Die Umsiedlung der Deutschen aus Bessarabien und der Nordbukowina

Am 5. September 1940 war nach langwierigen Verhandlungen in Moskau die deutsch-sowjetische „Vereinbarung über die Umsiedlung der deutschstämmigen Bevölkerung (damals neuer Nazi-Rassenterminus, der sich in unseren Tagen erst durchgesetzt hat, Anm. der Red.) aus den Gebieten von Bessarabien und der nördlichen Bukowina in das Deutsche Reich“ unterzeichnet worden¹⁴.

Das Umsiedlungskommando für Bessarabien traf am 5. September in Galatz und das für die Nordbukowina am 9. September in Czernowitz ein. Bis zu diesem Zeitpunkt hatten sich die Deutschen in diesen Gebieten schon längst für eine Umsiedlung entschieden. Sie hatten keine Wahl zwischen Gehen und Bleiben. Sie wussten: Die Umsiedlung war zwar auch eine Fahrt in die ungewisse Zukunft, das Bleiben aber bereits erlebte unsichere Gegenwart und bestimmt noch gefahrvollere und ungewissere Zukunft.

Aus Bessarabien sind 93.329 Personen umgesiedelt und angeblich 2.058 (= 2,21%) Deutsche zurückgeblieben. Da man 1939 nur 92.578 Deutsche gezählt hatte¹⁵, müssen nahezu 3.000 Nichtdeutsche umgesiedelt sein, wodurch der Prozentsatz der zurückgebliebenen Deutschen sich verdoppeln würde. Hier gilt dasselbe, was bei den Nordbukowinern noch zu sagen sein wird. Wie viele von den etwa 5.000 deutschen Katholiken Bessarabiens umgesiedelt sind, lässt sich nur schwer ganz genau feststellen. Fest steht, dass die beiden rein deutschen Pfarreien Emmenthal und Krasna zu bestehen aufhörten. Walter Kampe, Pfarrer von

¹² wie 11), S. 171.

¹³ Im Besitz des Verfassers.

¹⁴ wie 1), S. 121.

¹⁵ wie 4), S. 46E, Anm. 31.

Emmenthal, weilte zur Zeit des Einmarsches der Sowjetrussen gerade in Bukarest, um dort die Exerzitien zu erteilen. Sein Vertreter, Jakob Schmegner, der bis dahin Kaplan in Krasna war, flüchtete mit der rumänischen Armee. So siedelten lediglich zwei Priester um:

Prof. Wilhelm Schumacher, Pfr. in Krasna, geb. ..., geweiht, 1930 gest. ...

Josef Kondrinewitsch, Kaplan in Kischinew, geb. ..., 22.4.1916 in Komareschti, Nordbukowina, gew. 3.6.1939 in Posen, gest. 8.2.1970 als Rel. Prof., Dr. Dr. und Lehrbeauftragter der Universität Wien.

a) Zwar bestanden 1942 in ganz Bessarabien noch 8 römisch-kath. Pfarreien, aber nur die in Belz und Kischinew waren besetzt¹⁶.

b) Aus der Nordbukowina sind 43.641 Personen umgesiedelt und angeblich 3.446 Deutsche zurückgeblieben¹⁷. Das wären genau 7,8% der Deutschen. Da jedoch etwas 10.000 Rumänen und Ukrainer mit den Deutschen umgesiedelt sind, von denen dann mehr als die Hälfte über Deutschland nach Rumänien zurückgekehrt ist, wäre der Prozentsatz der nicht umgesiedelten Deutschen noch höher (10%), was noch viel unwahrscheinlicher ist. Nach übereinstimmenden mündlichen und schriftlichen Aussagen von Personen aus der Nordbukowina, die mit den damaligen Verhältnissen bestens vertraut waren, sind nicht umgesiedelt:

- 1) überzeugte deutsche Kommunisten,
- 2) Deutsche aus „rassistischen Mischehen“ mit Juden und Armeniern und
- 3) Deutsche aus Mischehen mit Polen, die es vorgezogen haben, lieber bei den Russen zu bleiben, als ins Deutsch Reich umzusiedeln.

Im Allgemeinen war die Stimmung in den besetzten Gebieten doch die: Weg, nichts wie weg und raus aus dem sowjetischen Paradies!

Wie das auch Nichtdeutschen gelang, berichtet der ehemalige Universitätsquästor von Czernowitz, Erich Prokopowitsch, Wien, eine der bestinformierten Personen, die damals der Umsiedlungskommission beratend zur Seite stand, und von dem es heißt: „Erich Prokopowitsch wusste einfach alles“¹⁸.

„Jetzt gab es Sorgen, wie man prominenten ukrainischen und rumänischen Politikern und anderen Persönlichkeiten, besonders den nationalen Politikern der Ukrainer helfen könne. Wir einigten uns, dass dies nur durch Anfertigung von falschen Taufscheinen mit den Namen von deutschen Großvätern und -müttern geschehen könne. Ich wandte mich in dieser Angelegenheit an den Prälaten Reitmajer. Obwohl dieser und seine Mitarbeiter in den Monaten vor der Umsiedlung überarbeitet waren – sie stellten in dieser Zeit über 30.000 Matrikelauszüge aus –, erklärte Reitmajer, aus Nächstenliebe, wie er sagte, diese ungewöhnliche und seinen Pflichten widersprechende Sache durchzuführen. Er hat bestimmt damit zahlreichen Menschen das Leben gerettet. Diese Leute gingen ins

¹⁶ Almanahul „Presa Bună“ 1943, Iași, Rumänien, 1942, S. 109.

¹⁷ wie 15).

¹⁸ Buchenland, 150 Jahre Deutschtum in der Bukowina, München, Verlag des Südostdeutschen Kulturwerkes, 1961, S. 520.

Pfarrhaus, nannten ein vereinbartes Lösungswort und Reitmajer stellte ihnen die gewünschten Dokumente aus. Er hat durch dieses Vorgehen, das seinen kirchlichen Vorschriften widersprach, wie ein Held gehandelt.“¹⁹

Johann Nowacki, bis Ende Juni 1940 Rel. Prof. in Czernowitz, heute Pfarrer in Dolsk, Erzdiözese Posen, erinnert sich noch sehr gut an jene Zeit, über die er mir folgendes berichtete: „Die Ukrainer kamen in die Pfarrkanzlei und sagten: Er sei gelobt, Herr, panotyczu (= Herrchen), ja chozu ichat do Nemetczyny. Moja babcia byla nimka. Schoja budu robbyty u Ruskich? = Ich will auch nach Deutschland fahren. Meine Großmutter war Deutsche. Was soll ich hier bei den Russen machen?“²⁰. Das ist eine Bestätigung des Berichtes von Herrn Prokopowitsch, in dem es dann noch heißt: „Es wurde weiter beschlossen, auch Träger der österreichischen «Goldenen Tapferkeitsmedaille» und des «Eisernen Kreuzes» umzusiedeln“. Es waren 20 Fälle. Schwierigkeiten hatten wir mit den mehr als 150 orthodoxen Popen (Priestern) und den 28 orthodoxen Nonnen. Die Popen mussten sich die Bärte abrasieren und erhielten Reitmajers Matrikelauszüge.

Ich erinnere mich mit Trauer auch an eine Deputation aus Kutschurmare. Diese stand unter der Führung eines Greises von weit über 80 Jahren, einst Feldweibel eines k. u. k. Regimentes. Er brachte eine Petition, unterschrieben vom Bürgermeister, dem Pfarrer, den Lehrern und von den Familienvätern der 8.000 Seelen zählenden Gemeinde und 96% der Einwohner dieser Gemeinde. Kniend überreichte er uns dieses wie ein dickes Buch aussehende Schriftstück. Weinend flehte er uns an: „Helft uns doch! Wir wollen zurück nach Österreich!“.

Dieses wird Ihnen wohl auch bekannt sein, was ich Ihnen jetzt berichte: Von Czernowitz ging auch ein Eisenbahntransport mit mehr als 100 jüdischen Familien über den von Russen geschlossenen Grenzübergang bei Hliboka in Richtung Itzany-Bukarest ab. Es handelte sich dabei um jene Juden, die nach 1918 wohl die rumänische Staatsangehörigkeit erhielten, die österreichische Staatsangehörigkeit jedoch beibehielten. Nach dem Anschluss Österreichs wurden sie automatisch deutsche Staatsangehörige und erhielten deutsche Pässe mit dem Stempel J (= Jude). Transportleiter war Hauptmann a. D. von Wildauer.“

Natürlich hatte ich über diese Aktion noch nie etwas gehört. Nach allem, was später geschah, kann man nur sagen: „Also, auch so etwas gab es damals noch! Mitleid oder Propaganda?“.

Und noch etwas gab es: „[...] schon am nächsten Tag wurde die Kommission informiert, dass eine illegale Taufscheinzentrale jedem umsiedlungswilligen Nichtdeutschen gegen entsprechendes Honorar ein solches Dokument ausstelle“²¹.

Auf meine diesbezügliche Anfrage hat mir Herr Prokopowitsch ebenfalls Auskunft geben können: „Sie wurde von zwei ukrainischen Brüdern aus der

¹⁹ Mitteilung vom 27.2.1978.

²⁰ Schreiben vom 12.10.1980.

²¹ wie 18), S. 517.

Vorstadt Kalitschanka, die nur gebrochen deutsch sprachen, mit Hilfe eines Juden betrieben, die dabei ein großes Geschäft machten. Den Juden nahmen sie nur deshalb hinzu, weil sie die deutsche Schrift nicht vollkommen beherrschten. Da die Druckereien von den Russen gleich nach deren Einmarsch beschlagnahmt wurden, lithographierten sie die Formulare von römisch-katholischen und evangelischen Pfarrämtern aus der Südbukowina. Dies geschah deshalb, um eine eventuelle Kontrolle bei den Nordbukowiner Pfarrämtern unmöglich zu machen. Die angeblichen Südbukowiner, die solche Taufscheine erhielten, sollten erklären, dass sie sich im Augenblick der Besetzung gerade in Czernowitz oder im Übrigen von den Russen besetzten Gebiet befunden hätten und ihre direkte Rückkehr in ihren Heimatort nicht mehr möglich gewesen wäre²².

Auch diese illegale Taufscheinzentrale ist ein Beweis dafür, dass viele Deutsche alles versucht haben, um umsiedeln zu können. Sollten also nahezu dreieinhalbtausend Deutsche nicht von ihrem Recht der Umsiedlung Gebrauch gemacht haben? M. E. liegt der Fehler darin, dass bei der Volkszählung im Herbst 1941²³ in der Nordbukowina 3.446 Personen registriert wurden, die sich zum Deutschtum bekannten. Von diesen war jedoch nur ein kleiner Teil bei der Umsiedlung „zurückgeblieben“. Der größte Teil war nach der Rückeroberung der Nordbukowina im Juli 1941 entweder aus Rumänien oder als Beamte und Angestellte zurückgekehrt, denen Ende Juni 1940 noch die Flucht geglückt war, oder aber weil sie nach der Umsiedlung über Deutschland sich wieder in Rumänien aufgehalten haben. Nicht auszuschließen ist es, dass auch noch einige hundert Juden trotz allem sich zum Deutschtum bekannt haben, zumal wenn sie Christen waren. Getaufte Juden blieben in Rumänien unbehelligt im Gegensatz zu Deutschland.

Einen Beweis für die Annahme, dass auf keinen Fall etwas 3.500 Deutsch „zurückgeblieben“ sind, ist die Feststellung, die der evangelische Militärpfarrer und gebürtige Czernowitzer Ekkehard Lebouton nach der Wiedereingliederung der Nordbukowina in den rumänischen Staat in Czernowitz getroffen hat: Es gab dort nur noch etwa 100 evangelische Glaubensgenossen²⁴. Das waren etwa 2% der einst 5.425 Seelen zählenden evangelischen Pfarrei in Czernowitz im Jahre 1936. Und dieser Prozentsatz dürfte für die „zurückgebliebenen Deutschen“ in der ganzen Nordbukowina der wahrscheinlichste sein. Dasselbe kann man auch für die Bessarabien zurückgebliebenen Deutschen annehmen, weil die Umstände dort fast die gleichen waren, wenn auch die völkischen Mischehen nicht so häufig waren wie in der Bukowina, hier besonders in Czernowitz.

²² Schreiben vom 5.4.1978.

²³ wie 4), S. 46E, Anm. 28.

²⁴ Ekkehard Lebouton: Die evangelische Pfarrgemeinde von Czernowitz, Wien, Evangelischer Presseverband in Österreich, 1969, S. 67.

Von den aus der Nordbukowina umgesiedelten Deutschen waren etwa 75 Prozent römisch-katholisch. Von den katholischen Priestern der Nordbukowina sind alle 17 deutsche umgesiedelt und zwar aus folgenden Pfarreien:

Augustendorf

P. Athanasius Sonntag, OSST (Trinitarier), Pfarradministrator, geb. 24.12.1876 in Gebweiler/Elsaß, gew. 10.6.1900 in Rom, seit 25.9.1905 in Augustendorf des Franz-Josef-Ordens, gest. 10.4.1953 in Linz-Margarethen.

P. Karl Wowra, Kpl., geb. 3.7.1907 in Gleiwitz/Oberschlesien, gew. 19.7.1936, zur Zeit Pfarrvikar i. R. in Wien.

Czernowitz

a) Pfarrkirche:

Johann Reitmajer, Pfr. und Pro-Generalvikar, Msgr., geb. 16.5.1886 in Pojana Mikuli, gew. 9.7.1913 in Lemberg, gest. 27.11.1952 als Hausgeistlicher in Karlsruhe/Oberschlesien.

Stefan Gnad, Kpl., geb. 30.1.1915 in Fürstenthal, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. in Stuttgart.

Dr. Eduard Lang, geb. 15.1.1915 in Gurahumora, gew. 18.3.1939 in Rom, gest. als Rel. Prof. in Wien am 14.11.1977

b) Bonifatiuskirche Rosch:

Karl Huber, geb. 4.6.1906 in Karlsruhe, gew. 16.3.1930 in Freiburg/Br., gest. am 6.10.1975 in Haidmühle als ffr. Pfr. von Gurtweil und Hausgeistlicher von Heitersheim, ED Freiburg, beerdigt in Karlsruhe.

Ludwig Hugo Jensen, Kp., geb. 31.3.1915 in Gurahumora, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. als BGR ffr. Pfr. von Masing in Marklhofen.

c) Herz-Jesu-Kirche:

P. Alfons Schinke, SJ, 1934–1938 Rektor des Priesterseminars Jassy und bis 1939 auch Theologieprofessor, geb. 17.7.1883 in Weitzenberg/Oberschlesien, gew. 30.6.1912, gest. am 16.4.1952 in Berlin.

P. Augustin Wilhelm, SJ, einst Philosophieprofessor in Jassy, geb.?, gew. 1889, gest. in Ruda/Oberschlesien.

P. Dr. Raphael Haag, SJ, geb. 6.2.1895 in Colelia/Dobrudscha, gew. 19.4.1919 in Rom, über Deutschland nach Rumänien zurückgekehrt., gest. am 15.4.1978 in Bukarest.

d) Josefinum mit Kapelle zu Ehren des Hl. Josef, Zentrale aller Organisationen der deutschen Katholiken in der Bukowina, Druckerei etc.:

P. Georg Goebel, Diözesandirektor, geb. 25.9.1900 in Albendorf/Schlesien, gew. 14.2.1926 in Breslau, seit Mitte 1931 in der Bukowina, gest. 7.6.1965 in Lüdenscheid als BGR und ffr. Pfr. von Kierspe, beerdigt in Laer/Westf. Er war Träger des Bundesverdienstkreuzes 1. Klasse.

Dr. Karl Hofmann, Schriftleiter der Kath. Volkswacht, des Kath. Haus- und Volkskalenders, des Pastoralblattes etc., geb. 28.8.1904 in Pötmes, Bayern, gew.

29.6.1930, seit 1936 in der Bukowina, z.Z. Prälat, Generalvikar und Domkapitular i. R., in Regensburg.

e) Höhere Schulen:

Josef Luczko, Rel. Prof. i. R., Generalvikariatsrat, Msgr., Vorsitzender verschiedener deutscher Organisationen, geb. 28.12.1878 in Radautz, gew. 9.7.1899 in Lemberg, gest. 6.6.1953 in Kostowice bei Warschau als Hausgeistlicher der Marienschestem von Czernowitz, wohin er nach der Umsiedlung zurückgekehrt war.

Hygin Schüttler, Rel. Prof. i. R., geb. 11.1.1888 in Stryi/Galizien, gew. 1904 in Lemberg, gest. 25.1.1950 in Wien.

Emil Welisch, Rel. Prof. und Pfarradministrator von Hliboka, geb. 20.1.1884 in Gurahumora, gew. 1909 in Lemberg, gest. in Glatz (?).

Czudyn (Ciudei rum.)

Josef Hanus, Pfr., geb. 13.9.1903 in Radautz, gew. 31.3.1931 in Temesvar, gest. 16.10.1973 in Sinzing/Rhein als ffr. Pfr. von Stadl, D. Augsburg, beerdigt in Stadl-Pflugdorf.

Molodia

Hubert Wiegart, geb. 1902 in Deutschland, gew. 1928 in ?, seit 1933 Pfr. in Solka, dann Molodia, gest. 1945 auf der Flucht.

Außer den Franziskanerinnen von Salzkotten, die in den Waisenhäusern von Czernowitz und Augustendorf wirkten und nach der Umsiedlung in ihr Mutterhaus zurückkehren konnten, sind auch einige deutsche bzw. deutschstämmige Schwestern aus den beiden polnischen Kongregationen von Czernowitz umgesiedelt, die in Krakau die Transportzüge verlassen und sich in ihre Ordensniederlassungen im deutschbesetzten Polen begeben durften.

Durch die Umsiedlung hörten die Pfarreien Hliboka, Molodia, Neuschadowa und Czudyn zu bestehen auf. Generalvikar wurde Ladislaus Kumorovicz, SJ Superior in der Jesuitenresidenz. Pfarrer von Czernowitz wurde Viktor Skrabel, Lazarist, geboren in Königshütte/Oberschlesien. In Augustendorf wurde ein aus Polen geflüchteter Pallottinerpater Pfarradministrator und in Sadagura ein anderer polnischer Flüchtlingspriester Vikar.

Bis zur Rückeroberung der Nordbukowina durch die rumänischen Truppen wurden die Gläubigen und Priester im Großen und Ganzen von den Sowjets in Ruhe gelassen. Im Sommer 1942 gab es in der ganzen Nordbukowina zusammen mit den Jesuiten 13 Priester, darunter nur zwei in ihren Pfarreien von einst²⁵. Von den bei der Neuordnung durch das Kultusministerium vom 1.10.1943²⁶ erwähnten neun Pfarreien mit 5.995 katholischen Familien ist drei Jahre später nur noch Czernowitz staatlich anerkannt. Nach der Verhaftung und Verschleppung von P. Kumorovicz war Ignaz Kukla, Pfarrer von Storozynetz, Generalvikar bis zu seiner Umsiedlung 1946 nach Polen.

²⁵ wie 1), S. 109.

²⁶ Monitorul Oficial, Nr. 231 vom 2.10.1943; Ablichtung liegt vor.

Vor fünf Jahren lebten in der ganzen Nordbukowina etwa 3.000 Katholiken, davon 2.000 in Czernowitz. Dort darf Pfr. Franz Krajewski sich seelsorglich betätigen („arbeiten“), nicht aber außerhalb der Stadt.

So ist dies eine der traurigen Folgen der Umsiedlung der Deutschen im Herbst 1940 und der Polen 1945/46: Die römisch-katholische Kirche der Nordbukowina, heute lediglich ein Kreis der SSR Ukraine, hat praktisch zu bestehen aufgehört.

3. Die Umsiedlung der Deutschen aus der Bukowina-Süd und Dobrukscha

3.1. Die Zeit der Unsicherheit und Sorgen

Wenn es wahr ist, dass Geschichte aufgehobene Erinnerung ist, dann kann mir bei der Vorbereitung dieses Beitrages ein gutes Stück Geschichte zum Bewusstsein. Ich erinnerte mich auch an ein oft gebrauchtes Wort unseres unvergesslichen Theologieprofessors und Spirituals im Seminar von Jassy P. Hohn, SJ: „Meine Herren, Sie erleben große Geschichte!“

Ein kurzer Überblick scheint mir angebracht, um die Situation der Buchenlanddeutschen und deren Umsiedlung besser verständlich zu machen: Nach der Auflösung der „kleinen Entente“ zwischen Jugoslawien, Rumänien und der Tschechoslowakei durch die Ereignisse 1938, waren Unsicherheit und Unruhe in Großrumänien schon etwas alltägliches geworden. Aber man vertraute auf Frankreich und England. Als diese beiden Länder 1939 jedoch Polen nicht zur Hilfe kamen, wurde man verwirrt und ängstlich. Neuer Optimismus, ja überschwängliche Zuversicht ergriff die meisten Rumänen, als das finnische Volk nach der Kriegserklärung vom 30.11.1939 durch Russland, von allem im Stich gelassen und nur auf sich selbst gestellt, sich erfolgreich verteidigte und tapfer gegen die russische Übermacht kämpfte.

Ich erinnere mich an einen Abend im Pfarrhaus zu Jassy, den ich zusammen mit 5 Kollegen aus der Moldau verbrachte, die in der Pfarrei oder im Seminar angestellt waren. Es war der 1. März 1940 und Hauptthema dieses Gespräches war der finnisch-russische Krieg. Der Haupttenor des Themas aber war die Gewissheit: Wenn schon ein Land mit über 4 Millionen Einwohnern den Angriff der Großmacht Russland abwehren kann, umso mehr Rumänien mit über 19 Millionen Einwohnern usw. usw. Man sang und trank, war froh und heiter, aber am 12. März musste Finnland den Frieden mit Moskau schließen.

Vier Wochen später besetzten deutsch Truppen Dänemark und Norwegen, marschierten nach vier weiteren Wochen über Belgien und Holland in Frankreich ein. Als die Niederlage Frankreichs vorauszusehen war, sagte mir die Leiterin der Mädchenvolksschule in der Fratautzer Straße in Radautz voller Erregung und Verbitterung: „Dar ce-i cu Hitler al vostru? Vrea să mănânce întreaga lume?“ (= „Was ist mit eurem Hitler? Will er die ganze Welt verschlingen?“), worauf ich nur erwidern konnte: „Bitte, Frau Direktor, es ist nicht mein Hitler!“

Bald nach der Kapitulation Frankreichs begannen die Gespräche wegen der Revision der Pariser Verträge, durch die Großrumänien entstanden war. Die Sowjetunion betrachtete nun die Zeit für gekommen, um ihre Ansprüche auf Bessarabien anzumelden, ging aber darüber hinaus und verlangte auch die Nordbukowina und einen Zipfel der nördlichen Moldau. Das Ultimatum wurde am 26. Juni 1940 in Bukarest überreicht und hatte eine Frist von nur vier Tagen. Da Deutschland nicht bereit war, sich mit Moskau zu überwerfen, gab die Regierung nach und um 2 Uhr am 28. Juni durch Radio Bukarest bekannt, dass Rumänien dieses Gebiet kampflos räume. Es gab nur wenige Menschen, die diese Nachricht in der Nacht hörten. Mein Chef hörte und erzählte sie mir gegen 10 Uhr. Es war Markt in Radautz und darum erfuhren die Menschen der ganzen Umgebung, was sie weder im Radio hören noch in den Zeitungen lesen konnten, weil beide damals noch keine Massenmedien waren. Die Zeitungen vom 28. 6.1940 waren übrigens noch ohne diese Nachricht erschienen und versandt worden. So kann man heute noch die Nummer der „Deutschen Tagespost“ von Czernowitz vom 28. Juni 1940 im Archiv des einstigen DAI und heutigen Instituts für Auslandsbeziehungen in Stuttgart lesen.

Ich fuhr am Nachmittag des 28. Juni nach Fürstenthal, um dort im Beichtstuhl auszuhelfen und die Festpredigt am Ablassstag Peter und Paul zu halten. Sie fiel aus, weil vor dem Hauptgottesdienst die Einberufungszettel von Gendarmen ausgeteilt wurden, die Aufregung und Unruhe, lautes Weinen und Wehklagen verursacht hatten. Als ich nachmittags heimgefahren wurde, wofür man nur einen nicht wehrfähigen Jungen, ein altes Pferd und ein noch älteres Fuhrwerk ausgesucht hatte, die kaum in Beschlag genommen werden konnten, kamen wir auf dem kurzen Stück der Reichsstraße schon Dutzende Flüchtlingswagen entgegen, voll mit Möbeln und Menschen beladen. Der Schrecken und die Angst standen in den Gesichtern dieser armen Leute, die mir mit den Händen zurückweisende Zeichen machten und laut riefen: „Înapoi, pârinte, vin ruşii = Zurück Hochwürden, die Russen kommen!“. Auf der Straße nach Radautz kamen und ganze Züge rumänischer Soldaten entgegen, müde und niedergeschlagen.

In der Stadt herrschte Totenstille. Es hatte eine Schießerei gegeben, der zufolge es ein Ausgehverbot gab. In der Nähe des Pfarrhauses stand ein Maschinengewehr und ein paar Soldaten hielten Wache. Dasselbe auch an anderen wichtigen Stellen der Stadt. Nur mit Mühe und Not gelang es mir einen Taxibesitzer zu überreden, dass er mich zu einer Trauung in die Filiale fuhr. Hin und zurück ging es an zurückflutenden Truppen der rumänischen Armee vorbei. Es war ein Bild des Jammers.

Bereits am 28. Juni 1940 kamen die ersten Flüchtlinge aus der Nordbukowina in Radautz an, ihre Zahl stieg in den darauffolgenden Tagen. Es wurde ein hartes Problem für die Behörden, die selbst nicht wussten, woran sie waren. Im Landratsamt, Pfarrhaus und rumänisch-orthodoxen Pfarrhaus war alles zur Flucht in das Landesinnere gepackt. Papst Pius XII hatte 100.000 Lei an

Bischof Robu geschickt, damit sie über die Pfarrämter an die Flüchtlinge verteilt werden. Das waren damals 2.000 Reichsmark. Ein Tropfen auf dem heißen Stein. Das Geld war bald zu Ende. „Was ist das für so viele?“, hätte man fragen können.

„Und was wird aus uns?“ Das ist die quälende Frage der Staatsbeamten, insbesondere der Eisenbahn- und Postangestellten, der Lehrer und der orthodoxen Pfarrer. „Wie wird Rumänien demnächst aussehen?“ = „Dintr-un covrig devenit pâine și din pâine rămân fărâmituri = Aus einem Kipfel wurde es ein Laib Brot und davon bleiben nur noch Brösel!“. Diese Antwort auf die gestellte Frage sollte scherzhaft klingen, aber Bitterkeit und Enttäuschung hörte man heraus. Verstehen kann man sie heute nur, wenn man das Bild Rumäniens auf einer Landkarte vor und nach dem Ersten Weltkriege betrachtet.

Nun, ganz so schlimm wurde es trotzdem nicht. Nachdem Rumänien mit Ungarn über Siebenbürgen nicht einig werden konnte, kamen beide Länder wenigstens darin überein, sich dem Schiedsspruch der Achsenmächte zu beugen. Dieser fiel für Rumänien günstiger aus als für Ungarn. In der Nacht vom 29. zum 30. August 1940 anerkannte der Kronrat zu Bukarest den sogenannten Wiener Schiedsspruch, der Nordsiebenbürgen Ungarn zusprach, zwei Fünftel ganz Siebenbürgens. Aber es blieb nicht bei dieser zweiten Landabtretung an einen Nachbarstaat. Bulgarien verlangte die Süddobrudscha zurück!

Die Ereignisse überstürzten sich. General Antonescu sollte das Vaterland retten. Er forderte die Abdankung König Karls II. Um 6 Uhr des 6. Septembers 1940 verzichtete Karl II. zu Gunsten seines Sohnes Mihai I. auf den Thron. Am darauffolgenden Morgen gelang König Karl II. die Flucht ins Ausland.

In Radautz wurde ich am selben Tag auf den neuen König Mihai I. vereidigt und dachte mir, dass das alle tun mussten. Später erfuhr ich, dass dem nicht so war.

Unvergessen blieb mir ein Satz im „Curentul“: „Au furat ca hoții în codru = Sie haben wie Räuber im Walde gestohlen“. Der Satz bezog sich auf Karl II. und seine Gefolgschaft. Da ich kein Radio hatte, kaufte ich mir fast täglich und fast ohne Ausnahme den „Curentul“, der nun direkt aus Bukarest sozusagen druckfrisch eintraf, denn die Endstation des einstigen D-Zuges Bukarest-Berlin war nun Radautz. Aus ihm erfuhr ich auch, dass am 7.9.1940 der Vertrag von Craiova unterzeichnet wurde, durch den Rumänien die Süddobrudscha an Bulgarien abgetreten hatte. Ebenfalls kampflos! Hatte nicht 9 Monate vorher Ministerpräsident Tatarescu feierlich erklärt, dass „unser siegreiches Heer alle Angriffe, die uns zgedacht sein sollten, tapfer abgeschlagen wird, auch wenn sie von allen Seiten kämen?“ Und: „Sollte – gleichgültig von wem – eine Änderung wegen Siebenbürgen verlangt werden, so würden wir sofort mit der Sprache der Kanonen antworten!“. Im Osten und Westen, im Norden und Süden hatte man nun große Verluste innerhalb von nur 10 Wochen hinnehmen müssen, obwohl man vorher großspurig die Losung bekanntgegeben hatte: „Nicio brazdă = Nicht eine Ackerfurche!“²⁷. Der

²⁷ Joachim von Kürenberg: Carol II. und Madame Lupescu, Bonn, Athenäum-Verlag, 1952, S. 187–205.

1918 verwirklichte Traum von „Großrumänien“ war nach zwei Jahrzehnten wieder ausgeträumt!

Offiziell war man nun in Rumänien deutschfreundlich eingestellt! Darum blieb die Frage der schon immer frankophilen Intelligenz und angesichts der Zerstückelung des Landes sowie aller Misere jetzt zugleich auch die des einfachen Volkes: „Und wem verdanken wir das alles?“, ohne laute Antwort. Aber alle kannten sie und in den Augen und Mienen der meisten konnte man sie lesen: „An allem sind die Deutschen schuld!“.

3.2. Die Zeit der Überlegungen und Fragen

Am 9. Oktober 1940 begannen in Bukarest die Verhandlungen über die Umsiedlung der Deutschen aus der Dobrudscha und Südbukowina. Diese Verhandlungen waren einstweilig streng geheim, aber die Eingeweihten in der Deutschen Volksgemeinschaft wussten es und so sickerten die Nachrichten darüber bis ins letzte Dorf. Es begann die lebenswichtige Frage: Umsiedeln oder nicht umsiedeln?

Dicht an der Grenze zur Sowjetunion gab es keine langen Überlegungen. In Bainetz, dem Geburtsort meiner Mutter, ging die neue Grenze so dicht am Ort vorbei, dass einer sagen konnte: „Wenn ich meine Hand zum Fenster hinausstrecke, so ist sie in Russland“. Das war gerade nicht so, denn es lag der 10 m-Niemandsstreifen dazwischen, der jedoch die Russen nicht davon abhielt, dass sie an das Fenster kamen und um Feuer für ihre Papirossy (Zigaretten) baten. Als aber die Mutter des orthodoxen Pfarrers aus ihrem Garten Futter holen wollte, hat man sie erschossen, denn dieser Garten lag im erwähnten Niemandsland, was die brave Frau jedoch nicht wusste. Man hat die Tote dann einige hundert Meter nach Russland geschleift und dort einfach verscharrt. Wer verspürte noch Lust am Heimatdorf, dessen Friedhof nun jenseits der neuen Grenze und der alten Straße nach Sereth lag, so dass man nur über ein weites Stück Feld in die Stadt fahren konnte? So war auch hier eine Umsiedlung die einzige Möglichkeit, aus der gefährvollen, unsicheren Gegend wegzukommen.

Jene aber, die nicht in unmittelbarer Nähe zu Russland lebten, überlegten sich, ob man so einfach alles liegen und stehen lassen sollte und konnte. Ein Beispiel aus meiner engsten Verwandtschaft: Als ich am Kirchweihfest (3. Sonntag im Oktober 1940) zu Hause war, fragte mich mein zweitältester Bruder und Erbe des elterlichen Anwesens: „Glaubst Du, dass mir der Hitler so einen Garten geben kann, wie wir ihn haben?“. (Die 4 ha Ackerland, die dich dem Obstgarten anschlossen, nannten wir ebenfalls nur Garten). Ich sagte ihm: „So etwas bekommst Du in Deutschland ganz bestimmt nicht!“. Daraufhin zuckte er mit den Schultern und fragt: „Warum soll ich denn umsiedeln?“. Unmittelbar darauf wurde er eingezogen und bald darauf bat er mich um eine Bescheinigung, dass er Deutscher sei, denn die dürften zwecks Umsiedlung nach Hause. Bevor ich ihm die Dovadă de origine etnică = Volkszugehörigkeitszeugnis zuschicken konnte, um,

wie es im rumänischen Original hieß, „mit den Deutschen aus der Südbukowina nach Deutschland umzusiedeln“, war er schon daheim. So kam es, dass ich heute noch im Besitz dieser Bescheinigung bin, die am 26.10.1940 ausgestellt wurde. Am 22. Oktober 1940 war zwar „Die Vereinbarung zwischen der Deutschen Regierung über die Umsiedlung der deutschstämmigen Bevölkerung in der Südbukowina und der Dobrudscha“ unterzeichnet worden, veröffentlicht jedoch wurde der Text erst am 30.10.1940, zwei Tage nachdem er durch ein Dekret-Gesetz gebilligt worden war²⁸.

Daraus musste man schließen, dass selbst die Formulare in rumänischer Sprache schon aus Deutschland mitgebracht worden waren, zumal ihnen auch das Impressum fehlte, ohne das ja damals nichts erscheinen durfte. Ein Beweis, dass man restlos an alles lange vorher gedacht hatte.

Wie mein Bruder haben damals noch sehr viele überlegt, was sie tun sollten. Wir hatten ja noch gutsituierte Landwirte, Handwerker, Geschäftsleute, Unternehmer und Fabrikanten. Sodann auch noch Angestellte und Beamte in sicherer Position. Sollte man alles aufgeben und zurücklassen um ins Ungewisse zu fahren? Die älteren Landsleute dachten auch daran, dass sie aus ihrem bisherigen Leben herausgerissen werden sollten und sagten: „Einen alten Baum verpflanzt man nicht mehr!“. Aber auch darüber hinaus gingen noch ihre Fragen, die einer so ausdrückte: Es ist ja gut und recht, wenn man die Jungen nach Deutschland schicken will. Man braucht sie als Arbeiter und Soldaten. Was wird man aber mit uns Alten machen?“. Einer, der scheinbar in der nationalsozialistischen Weltanschauung gut unterrichtet war, gab sarkastisch folgende Antwort: „Mach dir keine Sorgen! Du bekommst ein Pülverchen (Medikament) und weg bist du!“.

Aber andere dachten: Schlechter als hier kann es mir in Deutschland auch nicht gehen. In manchen Ortschaften gab es seit einigen Jahren schon Hunger und Not. Es muss hier daran erinnert werden, dass es damals um die allgemeine wirtschaftliche Lage in Rumänien nicht gut stand und in der Bukowina insbesondere nicht, zumal in den Gebirgsdörfern nicht. In der erwähnten letzten Nummer der „Deutschen Tagespost“ in Stuttgart fand ich den Beitrag „Die deutschböhmischen Siedlungen in der Bukowina“, in dem auf diese Not in Fürstenthal hingewiesen wurde: „[...] 80 v. H. sind als Wald- und Sägearbeiter und als Holzfuhrlaute beschäftigt. Nur ein kleiner Teil aber findet in den Wäldern um den Ort selbst Arbeit, die meisten müssen tagelang bis zur fernen Arbeitsstätte wandern. Denn für eine Eisenbahn- oder Wagenfahrt dorthin reicht der karge Lohn von 500 bis 600 Lei nicht.“ Nach dem damaligen Kurs verdiente demnach ein Forstarbeiter 50 bis 60 RM im Monat und musste damit seine ganz Familie ernähren, die oft auch noch kinderreich war.

Die Aussichten der Jugend waren denkbar schlecht und für die studierende bestand die Gefahr, dass sie Glaube und Volkstum aufgeben musste, falls sie es zu

²⁸ wie 1), S. 78.

etwas bringen wollte. Als ich im Frühjahr 1940 in der Oberstufe des staatlichen Mädchenlyzeums beim Religionsunterricht so nebenbei die Bemerkung machte: „Ich bin sicher, dass die meisten von ihnen sich nicht katholisch trauen lassen werden“, sagte mir eine aus der 6. der 7. Klasse ungehalten und schnippisch: „Sie werden doch von uns nicht erwarten, dass wir einen Handwerker oder Landwirt heiraten, nur weil er katholisch ist!“. Es war nun einmal so, dass die orthodoxe Kirche die rumänische Staatskirche war und kein Angehöriger des Staatsdienstes oder des Offizierstandes bereit war, sich in der „deutschen Kirche“ trauen zu lassen. Die Folgen einer solchen Trauer waren dann auch die orthodoxe Taufe und Erziehung der Kinder und somit die Aufgabe des deutschen Volkstums.

Im Ganzen und großen gesehen gab es natürlich viele Gründe, um der Heimat treu zu bleiben, aber auch viele, um umzusiedeln. So galt es gut zu überlegen und sich selbst viele Fragen zu beantworten.

3.3. Zeit der Spannung und Entscheidung

Am 3. November 1940 traf die Umsiedlungskommission für die Bukowina im Gebirgsstädtchen Gurahumora ein, nachdem die für die Dobrudscha schon wenige Tage vorher in Konstanza eingetroffen war.

Auf großen Plakate wurde in rumänischer und deutscher Sprache die deutsche Bevölkerung von der staatlich geregelten Umsiedlungsmöglichkeit nach Deutschland in Kenntnis gesetzt und aufgerufen, sich bei den zuständigen Orts-Umsiedlungskommandos zu melden, wobei auch der Termin für die Anmeldung angegeben wurde.

Jetzt, wo die Frist angegeben war, wurde die Lage der Deutschen noch ernster und schwieriger, denn nun galt es, sich endgültig zu entscheiden. Es würde der Wahrheit nicht entsprechen, wenn nicht darauf hingewiesen würde, dass sehr viele Menschen erleichtert aufgeatmet haben, als die Umsiedlungskommissionen in ihren Orten eintrafen, und die Umsiedlungsmöglichkeit aufrichtig begrüßt haben. Dazu gehörten insbesondere die Jugend und alle verheirateten Männer, die seit langer Zeit mobilisiert und somit von ihren Frauen und Kindern getrennt waren. Die Familien der Eingezogenen hatten es noch schwerer als die anderen, weil die Unterstützung von Seiten des Staates nicht ausreichend war oder gänzlich ausblieb. Auch von vielen Arbeitslosen wurde die Umsiedlung als eine Möglichkeit, aus bitterer Not endlich herauszukommen, erleichtert und freudig aufgenommen. Was damals alle wussten, muss für die Nichtunterrichtenden hier und heute offen gesagt werden: Stempelgeld oder Sozialhilfe für Arbeitslose gab es nicht zu jener Zeit in Rumänien. Bei all diesen erwähnten Gruppen war die Entscheidung bereits gefallen: Wir siedeln um.

In sehr vielen Ehen und Familien gab es Spannungen und Krisen. Ein Teil wollte umsiedeln, der andere nicht. Der Mann wollte bleiben, die Frau wollte weg. Manche Eltern, zumal jene, denen es wirtschaftlich gut ging, wollten bleiben, ihre Kinder aber wollten sich nicht halten lassen. So gab es in vielen Häusern Streit und

Tränen, kummervolle Tage und schlaflose Nächte. Dann kam es wie eine ansteckende Krankheit über die Leute: Einer riss den andern mit und schließlich hatte jeder Angst, er könnte allein zurückbleiben. In der Südbukowina entschieden sich 90% der Deutschen für die Umsiedlung bis zur angegebenen Frist, in der Dobrudscha waren es etwas weniger.

Unter den Geistlichen gab es natürlich auch zwei Richtungen. Der junge Klerus war selbstverständlich für die Umsiedlung, der ältere war schon bedächtiger, überlegener und nachdenklicher, zumal er schon zwischen 53 und 66 Jahren stand. Darunter war auch ein Pfarrer, der wegen einer chronischen Stimmbänderentzündung nur leise sprechen konnte.

Der Tag der bischöflichen Stellungnahme zur Umsiedlung der Geistlichen konnte trotz Rückfrage bei vielen Kollegen nicht mehr genau festgestellt werden. Er fand im Pfarrhaus zu Katschyka statt und zwar ganz bestimmt vor dem 10. November. Wer die Konferenz angeregt hatte und ob der Gedanke dazu von Bischof Robu selbst oder von Dechant Schüttler ausging, ist ohne Bedeutung. Thema der Konferenz waren die Umsiedlung und die Stellungnahme der Geistlichen zur Umsiedlung: Kann man sie stillschweigend hinnehmen oder ist man verpflichtet, den Pfarrangehörigen mit Rücksicht auf die allgemeine Unsicherheit in der Welt und auf die besondere Lage in Deutschland, das nicht nur eine Menge Feinde gegen sich hatte, sondern auch eine feindliche Stellung gegen Glaube und Kirche einnahm, einfach zu sagen: „Bleibt doch, wo ihr seid und tauscht nicht den Sperling gegen die Taube auf dem Dach!“

Obwohl alle nahezu sicher waren, dass die meisten Deutschen in der Südbukowina sich für die Umsiedlung entschließen würden oder schon gar entschlossen hatten, gab es dennoch erregte Für und Wider.

Gründe für die Umsiedlung der Pfarrer mit den Gläubigen war der Hinweis des reichsdeutschen Pfarrers Arnold Schröer, dass man es im Reich den Geistlichen Südtirols sehr verübelt habe, dass sie nicht mit ihren Gläubigen mitgegangen seien, und diese Tatsache außerdem gegen die Kirche propagandistisch ausnützte: „Keiner eurer Hirten ist mit euch gekommen! Da seht ihr, was ihr ihnen wert gewesen seid! Sie haben es vorgezogen, bei ihren fetten Pfründen zu bleiben!“

Was keiner von uns damals wusste, war die Tatsache, dass nur ein knappes Drittel aller Südtiroler umgesiedelt war, eine Pfarrei zu bestehen aufhörte und die Pfarrer deshalb auch bei der Mehrheit ihrer Pfarrkinder bleiben mussten.

Die Gründe gegen die Umsiedlung waren die auch in der Bukowina bekannten Tatsachen, dass in Deutschland die Kirche und der Glaube bekämpft und die Priester verfolgt wurden. Die Enzyklika „Mit brennender Sorge“ war 1937 im Waisenhaus zu Czernowitz gedruckt und von dort in der ganzen Bukowina verbreitet worden. Bis Mitte März 1938 bekam man aus Österreich katholische Zeitungen und Zeitschriften. Von meinem Pfarrer wusste ich, dass er bis zum 10. Mai 1940 auch regelmäßig aus Holland die Zeitschrift Friedrich Muckermanns, SJ: „Der deutsche Weg“ bekam, der sehr gut über die allgemeine und insbesondere

religiöse Lage in Deutschland informiert war, und unverblümt und sachlich darüber berichtet hat. Bei den Konferenzen wurde ganz gewiss das Problem der kirchlichen Lage in Deutschland und ab Mitte März 1938 auch die neue Situation in Österreich besprochen, so dass man im Bilde war.

Nun meldete sich auch noch Pfr. Ernst Haik zu Wort und berichtete über die antikirchlichen Vorkommnisse in Deutschland, die er noch aus seinen drei letzten Semestern Theologie in Trier an Ort und Stelle erfahren hatte. Bischof Bornwasser von Trier wurde ja bekannt wegen seiner unnachgiebigen Haltung gegen den Nationalsozialismus.

Pfr. Schröer tat alle Hinweise von Pfr. Haik mit ein paar Sätzen ab: „Das war einmal und ist längst nicht mehr so. Heute kann jeder Universitätsprofessor mit dem Schott in der Hand zur hl. Messe gehen und kein Mensch stört sich daran!“

Das bestritt Kaplan Stadniczuk, der ein Jahr vorher aus Deutschland zurückgekommen war, wo er je vier Semester Theologie in Münster und Eichstätt studiert hatte. Leider kann ich mich nicht mehr daran erinnern, was Pfr. Schröer darauf noch sagen konnte. Es ging auf alle Fälle noch eine Weile hin und her, bis Bischof Robu abschließend folgende Empfehlung gab: Wenn die überwiegende Mehrheit einer Pfarrgemeinde umsiedelt, dann solle der Pfarrer auch umsiedeln. Kann sich ein Pfarrer jedoch nicht dazu entschließen, dann behält ihn natürlich auch die Diözese.

Da immer nur die Rede von den Pfarrern war, fragte ich nach der Konferenz Bischof Robu privat unter vier Augen: „Exzellenz, darf ich auch umsiedeln?“ Er schaute mich wohlwollend über den Rand seiner Brille an, lächelte und sagte freundlich: „Du-te, mă neamțule! = Geh, Du Deutscher!“. Ich glaubte mich verpflichtet, diese Frage zu stellen, weil ich ja erst knappe 16 Monate vorher geweiht worden war.

Die oberhirtliche Empfehlung war nun gegeben, aber wie und was sage ich meinem Kinde, also den Pfarrkindern?

Dechant Schüttler gab von der Kanzel bekannt, dass er nicht umsiedle, wenn eine größere Anzahl von Pfarrangehörigen zurückbliebe.

Wie es die übrigen Pfarrer gemacht haben, vermag ich nicht zu sagen außer von zweien: Prof. Haschier hatte seinen Pfarrkindern geraten umzusiedeln. Das soll er später bitter bereut haben.

Pfr. Szell hat den Fürstenthalern von der Umsiedlung abgeraten, was ich dadurch erfuhr, dass eines Tages zwei Männer zu mir kamen und mich aufforderten, mit ihnen zu Pfr. Szell zu fahren, damit ich ihm verbiete, weiterhin gegen die Umsiedlung zu predigen und insbesondere zu behaupten, dass es in Deutschland nicht genug zu essen gäbe, Bomben fielen und der Krieg doch noch gar nicht gewonnen sei.

Ich sagte den Herren, dass ich nicht der Dechant von Pfr. Szell sei und ihm nichts zu verbieten hätte. Außerdem würde er doch nichts Unwahres behaupten. „Bitte, in Deutschland gibt es doch Lebensmittelkarten, es fallen Bomben und

diesen Krieg hat es ja auch noch nicht gewonnen" (Pfr. Szell hatte wörtlich gesagt: Auch im Ersten Weltkrieg habe Deutschland gesiegt und gesiegt, bis es sich zu Tode gesiegt hatte. Pfr. Szell war Ungar und darum gegen die Umsiedlung).

Die beiden Herren sagten mürrisch „Heil Hitler!“ und gingen.

Was sie von mir gedacht und über mich gesprochen haben, weiß ich nicht. Sicherlich haben sie mich nicht für einen guten Deutschen gehalten und eventuell darüber berichtet, weil ich zwei Jahre später „für das Ostgebiet nicht tragbar“ erklärt wurde.

Wenn ich erwähnt habe, dass es in manchen Ehen und Familien einen wochenlangen Kampf gab, ob man bleiben oder gehen soll, dann war das bestimmt auch bei dem einen oder anderen älteren Pfarrer so. Sicher weiß ich vom inneren Kampf, den Dechant Schüttler mit sich führte. „Packen, ich gehe!“, sagte er, um eventuell noch am Abend desselben Tages zu sagen: „Auspacken, ich bleibe!“, weil er wieder eine schlechte Nachricht oder auch nur ein vages Gerücht vernommen hatte. Mit mir kam er kaum mehr zu einem längeren Gespräch, wie ich es gewohnt war. Wenn er gut gelaunt war, begann er beim Mittag- oder Abendessen zu plaudern und sprach mitunter auch zwei, drei Stunden lang über Gott und die ganze Welt. Jetzt war keine Zeit dafür mehr übrig, weil wir fast den ganzen Tag ununterbrochen in der Kanzlei saßen, um die notwendigen Urkunden und Ahnenpässe auszustellen. Wir waren drei Geistliche und drei Laien und kamen trotzdem nicht so schnell voran, wie man es von uns erwartete. Die Pfarrei hatte etwas über 5.000 Katholiken und außerdem kamen noch jeden Tag Fremde, deren Eltern oder Großeltern aus der Pfarrei stammten. So blieb es nicht aus, dass viele, die den Straßen nach sich bei der Umsiedlungskommission melden mussten, ihre Urkunden nicht vorlegen konnten. Zu ihrer Entschuldigung gaben sie an, dass sie es wohl versucht hätten, aber nicht mehr rechtzeitig dran gekommen seien. Schuld waren mal wieder die Pfarrer. Darum erschienen eines Tages zwei oder drei SS-Offiziere und wünschten „die Herren Pfarrer“ zu sprechen. Auf den Vorwurf, dass die Leute nicht ihre notwendigen Urkunden bekämen, sagte Dechant Schüttler, dass wir zu sechst arbeiten würden, oft auch ohne Mittagspause, es aber keinen Sinn hätte, noch mehr Leute anzustellen, weil doch nicht zwei ein- und dasselbe Tauf- oder Traungsbuch benutzen könnten. Das ließ man aber nicht gelten, denn einer der Offiziere sagte: „Da muss mehr deutsches Tempo herein, meine Herren, mehr deutsches Tempo! Dann salutierten sie lässig, ja herablassend, und gingen mit festem Schritt und Tritt durch den Korridor zur Tür hinaus. Dechant Schüttler schaute mich betrübt und bedrückt an und sagte: „Wenn die schon hier so mit uns umspringen, was werden sie erst mit uns machen, wenn wir in Deutschland sind?“. Und am Abend gab er mal wieder den Befehl: „Auspacken, ich bleibe!“. Er blieb nicht, sondern siedelte um.

Inzwischen hatte sich Bischof Robu entschlossen, sich von den deutschen Katholiken der Südbukowina zu verabschieden. Ob aus eigener Initiative oder auf Bitte der Bukowiner Geistlichen, weiß ich nicht. Er bereiste mit H. H. Walther

Kampe, dem heutigen Weihbischof von Limburg, und dem zuständigen Dechant die Südbukowina und besuchte alle deutschen Pfarreien bzw. alle Pfarreien mit überwiegend deutscher Bevölkerung, wobei Walther Kampe durch „Blitzmissionen“²⁹ die Gläubigen seelisch auf die Umsiedlung vorbereitete. Er hatte auch ein Heftchen in Hermannstadt mit dem Titel „Gebete für die Umsiedlung“³⁰ drucken lassen, für das Bischof Robu „zum Geleite“ ein Abschiedshirtenwort an seine „lieben heimkehrenden Katholiken“ geschrieben hatte. In diesem Heftchen standen auch Anleitungen für die Nottaufe während der Umsiedlung, Gebet in Krankheit und Gefahr mit dem Text für die vollkommene Reue, tägliche Gebete auf der Fahrt und im Lager usw. Auf der letzten Umschlagseite hieß es dann: „Umsiedler! In Deutschland wende dich in allen kirchlichen Angelegenheiten an den Beauftragten der deutschen Bischöfe Hochw. Direktor Albert Büttner, Berlin, Neue Wilhelmstr. 1, Reichsverband für die kath. Auslandsdeutschen“.

Diese Heftchen wurden in einigen Tausend Exemplaren an die Umsiedler verteilt. Ich fand meines in diesem Jahre wieder, nachdem ich gut und gerne über 10 Jahre danach gesucht und die halbe Welt darum angeschrieben hatte. Wann und wo Bischof Robu mit seiner Abschiedsvisitation begonnen und aufgehört hat, weiß heute niemand genau. In Radautz war er am 9. und 10. November. Als Gedächtnisstütze diente mir mein Erwachen auf dem harten Parkettboden des Speisezimmers. Das Erdbeben am 10.11. um etwa dreiviertelvier Uhr hatte mich vom Kanapee geworfen, auf dem ich übernachtet musste, weil ich mein Bett und Zimmer Herrn Walther Kampe zur Verfügung gestellt hatte.

Mit dem Besuch des Bischofs wurde in manchen Pfarreien zugleich eine ergreifende Abschiedsfeier von der Pfarrkirche verbunden, die doch das Herzstück jeder Stadt und jedes Dorfes war. Der Abschied von den Toten auf den Friedhöfen war meiner Erinnerung nach nicht rein kirchlich, weil auch die Herren von der Umsiedlungskommission und der Deutschen Volksgemeinschaft dabei waren, da man sich beim Denkmal für die Gefallenen des Ersten Weltkrieges versammelte. So war es in Radautz und so dürfte es in jeder Pfarrei gewesen sein, die rein deutsch oder überwiegend deutsch war.

Mit dem Datum vom 18. November 1940 hatte Bischof Robu seinen scheidenden Priestern ein „Celebret“ ausgestellt, in dem er jeden Pfarrer bzw. Kaplan „in Germaniam profiscicentem una cum fidelibus germanicae originis sibi commissis“ (= der zusammen mit den ihm anvertrauten Gläubigen deutscher Abstammung nach Deutschland zieht) allen Bischöfen und Priestern im Herrn empfahl und sie bat, ihm in allen Schwierigkeiten in brüderlicher Liebe beizustehen.

Inzwischen waren die ersten Transporte von den verschiedenen Bahnhöfen ins Reich abgegangen. Nun, da es wirklich bitter ernst mit der Umsiedlung wurde, wurde die nichtdeutsche Bevölkerung nachdenklich und traurig. Manche Rumänen hatten sich vorzeitig auf die Inbesitznahme von deutschen Häusern, Höfen und

²⁹ Heimat Staufferland, Nr. 3, Februar 1969, Schwäb.-Gmünd.

³⁰ Maria Labonté: Albert Blütner est., Mainz, Verlag Grünewald., 1978, S. 46.

Feldern gefreut. Sie wurden zum Staatseigentum erklärt und waren für die Flüchtlinge aus den abgetretenen Gebieten vorgesehen. Manche, insbesondere jene aus der unmittelbaren Nähe zur russischen Grenze wären am liebsten mit umgesiedelt. An einem späten Abend läutete es. Da mein Pfarrer als Dechant mit Bischof Robu in irgendeiner Pfarrei war, ging ich zum Haupteingang. Dort stand ein junger Bursche und sagte: „Părinte, vreau să mă fac neamț = Hochwürden, ich will Deutscher werden!“. Ich musste ihn enttäuschen, und ihm sagen, dass man durch die Aufnahme in die katholische Kirche noch lange nicht Deutscher werde und umsiedeln könne.

Von vielen wurden die Umsiedler auch beneidet. Unvergesslich blieb mir das Wort eines Juden. In „Der deutsche Weg“ war die Reichskleiderkarte abgebildet, der zufolge jedem Erwachsenen sechs Paar Socken pro Jahr zustanden. Da das für mich viel zu wenig war, ging ich Mitte November in die Filiale des Galanteriewarengeschäftes „Hercules“ in der Kirchengasse. Der Verkäufer bediente einen SS-Offizier, der 100 Paar Damenseidenstrümpfe verlangt hatte. Seine Anwesenheit in einem jüdischen Geschäft und die Anzahl der Damenstrümpfe, die er kaufte, hat mich sehr gewundert. Als ich bezahlt hatte, sagte mir der Verkäufer mit Trauer in der Stimme und Tränen in den Augen: „Ihr habt's 'nen Taten, der für euch sorgt. Uns will kein Land auf der ganzen Welt!“. Leider war das damals wirklich so, in seiner ganzen Tragik jedoch habe ich es erst nach dem Ende des Zweiten Weltkrieges begriffen.

In den Augen der meisten Deutschen und vieler Nichtdeutschen war Adolf Hitler wie ein Vater, der seine Söhne und Töchter „heim rief“ – Später gingen ihnen die Augen auf, und sie erkannten, dass es keineswegs reine Vaterliebe war. Ich darf hier zeitlich vorgreifen: Als ich im Mai 1941 im Lager meiner Eltern und Verwandten war, das in der Nähe der Eisenbahnstrecke Passau-Regensburg lag, sagte mir meine damals 16jährige Nichte angesichts eines langen Öltankzuges: „Onkel Norbert! Unser Blut, unser Blut!“ – Es war Erdöl aus Rumänien! Außer wehrfähigen Männern, Arbeitern und Arbeiterinnen bekam das Deutsche Reich auch sonst noch viele wichtige Rohstoffe und vor allem Lebensmittel durch die Verrechnung des Vermögens der Umsiedler.

Einen hohen persönlichen Preis mussten die Priester bezahlen, über den noch berichtet wird. Hier sei zunächst die Liste der Priester angeführt, die aus folgenden Pfarreien umgesiedelt sind:

Arbora

Konrad Obst, Pfarrvikar, geb. 15.12.1903 in Ostrowo, damals noch zum Deutschen Reich gehörend, geweiht 6.6.1933 in Paderborn für die Diözese Jassy, gest. als ffr. Pfr. von Roging, D. Eichstätt, am 15. Okt. 1972 in Oberellenbach.

Dornawatra

Adolf Botkowski, Pfr., geb. 3.4.1913 in Joseffalva/Bukowina, gew. 19.7.1931 in Wien, z.Z. Erzb. GR. und fr. Pfr. von Wien-Ottakring, Hausgeistlicher in Wien.

Dumbrawa

Rudolf Dobosch, Expositus, geb. 13.3.1913 in Gurahumora, gew. 3.6.1939 in Eichstätt, z.Z. Ehrenkonsistorialrat und Pfr. in Mietergraben, ED Wien.

Gurahumora

Sigismund Mück, Pfr., geb. 1887 in Czernowitz, gew. 1916 in Lemberg, gest. 11.9.1953 als Pfr. von St. Johann-Breitenfurt, ED Wien.

Richard Richter, Kpl., geb. 6.8.1914 in Karlsberg, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. in Lüdenscheid.

Karlsberg

Franz Luczko, Pfr., geb. 1874 in Radautz, gew. 9.7.1899 in Lemberg, letzter Aufenthalt in Rosenthal/Grafschaft Glatz, gest. ?

Konrad-Kurt Schmegner, Kpl., geb. 8.10.1914 in Kimpolung, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. Pfr. in Biebergemünd-Wirtheim, D. Fulda.

Ferdinand Weber, Kpl., geb. 11.3.1915 in Alt-Fratautz, gew. 24.6.39 in Jassy, z.Z. Pfr. in Meyendorf, Magdeburg, DDR.

Kimpolung

Leonhard Haschier, Rel. Prof. und Pfarrvikar, geb. 20.10.1879 in Czokanestie, Pfarrei Jakobeny, gest. 12.6.1950 in Kimmelbach, D. St. Pölten.

Karl Nikalajczuk, Kpl., geb. 26.1.1917 in Bockfließ/Wien, gew. 29.9.1939 in Jassy, z.Z. Pfr. in Wetzelsberg, D. Regensburg.

Luisenthal:

Arnold Schröer, Pfarrvikar, geb. 27.6.1864 in Wulfen, Recklinghausen, gew. ?, gest. 30.6.1957 als Pfr. von Altenberg bei Steinfurt/Bad Nauheim.

Pojana Mikuli/Buchenhain

Kurt Bensch, Pfr., geb. 23.9.1905 in Zastawna/Bukowina, gew. 26.6.1931 in Lemberg, z.Z. Pfr. i. R. in Fellbach bei Stuttgart, der ED München angehörend.

Radautz

Karl Schüttler, Pfr., Dechant, Generalvikariatsrat und Msgr., geb. 1.1.1862 in Neu-Itzkany, gew. 29.6.1905 in Lemberg, gest. 13.5.1944 in Klein-Schweinbart, ED Wien.

Norbert Gaschler, Kpl., geb. 6.6.1915 in Alt-Fratautz, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. als fr. Pfr. von Rieden in Regensburg.

Wilhelm Stadniczuk, Kpl. in Czernowitz bis 26.6.1940, dann zeitweise Pfarrvikar in Joseffalva, geb. 15.9.1916 in Radautz, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. Pfr. von Gebensbach, ED München.

Albert Stadler, Pater, geb. 17.3.1912 in Radautz, gew. 16.12.1931 in Osimo für OFMConv., gefallen in Russland im Juli 1941 als Soldat der deutschen Wehrmacht.

Schwarzthal

Josef Hartinger, Pf., geb. 26.10.1910 in Bainetz, Pfarrei Sereth, gew. 13.3.1934 in Trier, gest. 12.12.1963 als Pfarrer von Ober-Fallabrunn, ED Wien.

Vinzenz Watzlawek, Kpl. von Waschkoutz bis 26.6.1940, geb. 26.6.1914 in Karlsberg, gew. 3.6.1939 in Posen, gefallen im Januar 1945 im Osten.

Sereth

Viktor Pscheidt, Kpl., geb. 6.4.1915 in Augustendorf, gew. 16.3.1939 in Rom, gest. 30.4.1960 in Wolfratshausen.

Solka

Franz Gaschler, Pfr., geb. 13.6.1667 in Arbora, gew. 10.6.1915 in Lemberg, gest. 30.6.1966 als Hausgeistlicher in Fritzlar, D. Fulda.

Stulpikany

Eugen Breabănu, Pfr., geb. 30.6.1669 in St. Onuphry bei Sereth, Konvertit, gew. 30.9.1926 in Temeswar, gest. 27.11.1970 in Altötting.

Suczawa

Georg Exner, Kp., geb. 7.2.1915 in Molodia, gew. 24.6.1939 in Jassy, z.Z. Pfr. in Hilders/Battern, D. Fulda.

Jakob Schmegner, Kpl. von Krasna/Bessarabien, geb. 26.11.1912 in Kimpolung, gew. 24.6.1939. in Jassy, z.Z. Pfr. in Gössenheim, D. Würzburg.

Wama

Ernst Haik, Pfr., geb. 7.7.1908 in Jakobeny, gew. 17.3.1934 in Trier, Msgr. ffr. Pfr. von Peterslahr, D. Trier, gest. 11.3.1960 in Oberstaufen/Allgäu.

Durch die Umsiedlung der allermeisten Gläubigen und Priester hörten folgende Pfarreien zu bestehen auf: Arbora, Dorna, Dumbrawa, Fürstenthal, Gurahumora, Jakobeny, Karlsberg, Kimpolung, Luisenthal, Schwarzthal, Stulpikany und Wama.

Bis Mitte Dezember 1940 sind nahezu 46.000 Deutsche aus der Südbukowina in 111 Sonderzügen über Klausenburg-Budapest-Bruck a. d. Leitha nach Deutschland umgesiedelt³¹. Durch ein Zusatzabkommen siedelten 1941 bis 1943 weitere 4.000 Bukowiner um, die im Altreich, Banat oder in Siebenbürgen lebten. Zu ihnen gehörte der Bukowiner Priester der Diözese Temeswar, Otto Weber, geb. 23.4.1913 in Schwarzthal, gew. 5.5.1939 in Temeswar, Kaplan in Guttenbrunn/Zabrani, z.Z. Pfarrer in Schwindegg, ED München.

Diese Umsiedler sind mit Schiffen auf der Donau bis nach Wien gefahren, und nur diese Bukowiner, nicht aber jene Südbukowiner, die 1940 umgesiedelt sind. Das sollte man klar auseinanderhalten.

Die nicht umgesiedelten deutschen Katholiken der Südbukowina, deren genaue Zahl unter den zurückgebliebenen Deutschen man nicht mehr feststellen kann, zumal die Angaben darüber zwischen knappen 4.000 und 7.000 schwanken³², wurden von einem buchenland- und einem schwarzmeerdeutschen, einem slowakischen, drei polnischen und vier ungarischen Priestern betreut, letztere sind jedoch mit etwa 13.000 Gläubigen bis Mitte 1941 nach Ungarn umgesiedelt.

³¹ Bukowina, Heimat von gestern, Karlsruhe, Selbstverlag „Arbeitskreis Bukowina Heimatbuch“, 1956. S. 282.

³² Vergl. 4), S. 46E, Anm. 31 und 18), S. 513.

Dafür kamen aber Eugen Baltheiser und Pater Salvator Kaminski, OSB, in die Bukowina zurück, in der 1942 mit letzterem insgesamt acht Priester wirkten. Von den vierzehn amtlich noch bestehenden Pfarreien sind pro forma sieben mit Geistlichen aus der Moldau besetzt, damit sie die staatlichen Gehälter bekommen. Der Benediktinerpater Emil Jura, der im Juli 1943 in Bukarest geweiht wurde, kam als Kaplan nach Radautz, so dass dann bei der Neuordnung der Pfarreien neun Priester in der Bukowina lebten, davon waren fünf Deutsche. Amtlich gab es jetzt nur noch sieben Pfarreien mit 2.654 katholischen Familien in der ganzen Südbukowina³³.

Aus der Dobrudscha sind insgesamt 15.440 Personen umgesiedelt und angeblich 1.693 (= 11%) Deutsche zurückgeblieben. Sie fuhren von Galatz aus bis nach Semlin donauaufwärts mit Schiffen und von dort mit der Eisenbahn weiter. Unter ihnen befand sich der Bukowiner Anton Hornung, Pfr. von Costinești (Mangeapunar), geb. 26.2.1912 in Molodia, gew. 29.6.1937 in Bukarest, z.Z. Pfr. in Thalheim, ED München.

Ein weiterer Bukowiner Priester der ED Bukarest siedelte mit seinen Angehörigen von Gurahumora um: Arthur Hellinger, geb. 26.11.1914 in Gurahumora, gew. 8.12.1939 in Bukarest, z.Z. Pfr. in Haiming, D. Passau.

Von den einst sieben katholischen Pfarreien der Dobrudscha wurden 1942 nur noch drei aufgezählt, die auch besetzt waren³⁴. Wie viele deutsche Katholiken von den einst 5.000 an der Zahl sich noch in der Dobrudscha befanden, lässt sich heute nicht mehr feststellen.

NACH DER UMSIEDLUNG IM DEUTSCHEN REICH

1. Vor der Einbürgerung

a) *Allgemeine Not in den Lagern*

Außer der Saar gab es m.W. keinen Gau im damaligen Deutschen Reich, in dem es keine Umsiedler in den Lagern der „Volksdeutschen Mittelstelle“, kurz „Vomi“ geschrieben, gegeben hat.

Diese Lager waren ehemalige Fabrikgebäude, Turn- bzw. Sporthallen, Jugendherbergen, Konvikte, Klöster, Hotels und Gasthäuser. Dem entsprechend waren auch die Leute untergebracht: über 100 Familien in den ganz großen Sälen, Familien mit vielen Kindern und Verwandten in großen Räumen, kleinere Familien in Zimmern und vereinzelt auch Eheleute in Zweibettzimmern. Selbstverständlich gab es später, also nach dem Zweiten Weltkriege, Schlimmeres. Aber unsere Leute kamen damals doch noch aus der Geborgenheit der Familie. Nun waren sie mit

³³ wie 26).

³⁴ wie 16), S. 113.

Leuten zusammengepfercht, die sie daheim nur vom Sehen kannten, ja sogar mit manchen, die nicht mehr in derselben Stadt oder im selben Dorf gelebt haben. Auch das, woran unsereiner nicht einmal dachte, wurde jetzt ein echtes Problem, auf das wir erst aufmerksam gemacht wurden durch die Klage eines Mannes meinem Pfarrer gegenüber: „Wir sind ja schließlich verheiratete Leute und müssen nun mitten unter unseren eigenen und fremden Kindern leben. Sie wissen ja schon, was ich meine [...]“.

Die schlimmste Zeit war die Quarantäne, in der man das Lager nicht verlassen durfte. Da saß man untätig herum und sprach über das Essen. Dieses war in fast allen Lagern gleich: wenig, mager und geschmacklos! Es gab aber auch Ausnahmen. Dort, wo Klosterschwestern die Verpflegung übernommen hatten, wie z.B. im Lager meiner Eltern. Dann gab es noch die Prominentenlager, die wie schöne Blumen aus einem mit Unkraut überwucherten und verwilderten Garten stolz heraus schauen, vielleicht auch ein bisschen verschämt, weil man sich der Bevorzugung bewusst war, die anderen gegenüber ungerecht gewesen ist.

Ganz schlimm war die Zeit der Quarantäne für die Raucher, denen der Tabak bzw. die Zigaretten ausgegangen waren, weil man kein Geld hatte, um sich welche besorgen zu lassen. Da wir Briefmarken als Vorschuss für das in Aussicht gestellte Weihnachtsgeld in der Lagerführung bekamen, konnte ich an meinen ehemaligen Rektor P. Schinke, SJ, schreiben, der mir umgehend 30 RM für Intentionen schickte. So konnte ich manchen Männern und Burschen je 50 Rpf borgen. Diese Not war bei einigen von ihnen für eine Weile behoben, wofür mir auch die Frauen und Mütter, dankbar gewesen sind, da ihnen die Männer und Söhne auf die Nerven gegangen waren. Eine Raucherkarte, die später auch die Rauchwaren rationierte, gab es damals noch nicht.

Die Speisezimmer waren zugleich Aufenthalts- und Schulungsräume. Alle bunt durcheinander: Männer, Frauen, Burschen, Mädchen und Kinder in jedem Alter. Und in ihrer Mitte die Priester. Manigfaltiger und näher haben wir das Leben unserer Mitmenschen weder vor- noch nachher kennen gelernt. Ungewollt waren wir in der Schule des Alltags. Mit dem einfachen Volk hungerten und froren wir, waren mit ihm macht- und hilflos allen Schikanen ausgesetzt, die uns die Lagerführer aus den Reihen der SA und SS zumuteten und mussten die großen Worte von Kreis- und Gaurednern widerspruchslos über uns ergehen lassen. Nach dem Programm mussten wir ja an Schulungsabenden in die Ideen des Nationalsozialismus eingeführt und danach politisch und weltanschaulich geformt werden.

Wir kritisierten aber auch mit dem einfachen Volk alle Misstände und schimpften mit ihm über die schlechte Verpflegung, und waren doch zugleich Pole der Ruhe und des Friedens. Mancher Streit hörte auf, wenn wir unerwartet erschienen, manches Fluch- und Schimpfwort wurde unterdrückt, wenn man uns sah. Später sagte mir mein Lagerführer von Bautzen, dass meine Gegenwart sich wohl tuend ausgewirkt habe. Bevor ich hingekommen war, sei es schlimmer

gewesen. So wurden wir auch in den Augen der Parteileute immer noch als Wächter der Tugend betrachtet. Ich selbst war einmal sieben Wochen lang mit einigen hundert Personen beider Geschlechter und aller Altersgruppen, vom Säugling bis zum Greis in einem Lager zusammen. Ich erinnere mich so gut daran, als sei es erst gestern gewesen: Ende September 1941 wurden die A-Fälle aus Sachsen in Sammellager in Leipzig verlegt. Als wir mit einer Rotkreuz-Schwester mit der Straßenbahn durch die Stadt fuhren, ging ich durch die Reihen zu ihr und fragte sie, ob es auch Einzelzimmer gäbe. Sie schaute mich, verwundert über solche Vermutung, direkt entrüstet an und sagte: „Nee, da gibt's bloß einen großen Saal“.

Als wir dann in Park Meusdorf ankamen, las ich auf einem Transparent mit roten Lettern: „Der größte Tanzsaal Deutschlands“.

Im Saal waren die stöckigen Betten zu viert zusammengestellt, so dass gleich acht Personen in einer „Burg“ schlafen und kinder- bzw. verwandtenreiche Familien unter sich bleiben konnten. Ich stand bereits eine Weile da und wartete ab, welche Gelegenheit sich für mich ergeben würde. Es war ein sehr warmer Herbsttag, so dass ich mein Talar abgenommen hatte. Plötzlich kam der Lagerführer auf mich zu und fragte: „Haben Sie schon ein Bett?“ „Nein!“ – „Sind Sie verheiratet?“ – „Nein!“ – „was sind Sie von Beruf?“ – „Katholischer Pfarrer.“ Das gab ihm einen Ruck. Dann aber hatte er sich schnell gefasst und sagte: „Herr Pfarrer, machen wir uns nichts vor! In einem so großen Lager kann alles Mögliche vorkommen. Am besten wird es sein, wenn Sie sich in der Mitte des Saales ein Bett nehmen!“ Und dann wies er mir allein eine ganze „Burg“ mit 8 Betten zu. Vom obersten Bett konnte ich als „Wächter der Sittlichkeit“ alles überschauen.

Wenn ich heute zurückdenke, ging es damals eigentlich noch sehr ehrsam und gesittet in allen vier Lagern zu, in denen ich ein rundes Jahr und vier Tage verbrachte, die Tage in den beiden Durchgangslagern Litzmannstadt (Lodz) und Kattowitz nicht mitgezählt. Natürlich gab es Klatsch und Tratsch, Zank und Streit, Missgunst und Neid; Eifersucht und Liebeleien, aber auch tiefe Liebe. unter den jungen Menschen, von denen einige geheiratet haben, die nach menschlichem Ermessen daheim nie zusammen gekommen wären. Das alles sind immer verständliche Folgen, wenn Menschen so eng und nahe beieinander leben. Ein schwieriges Problem waren natürlich die Kinder. „Meinen Sie, dass es gut ist, wenn hier die Kinder nicht zusammen mit ihren Eltern essen, sondern ihre eigenen Tische haben? Da müssen sie ja ihre Eltern für noch überflüssiger halten. Schuhe und Kleider bekommen sie von der NSV und das Essen wird ihnen von fremden Menschen an den Tisch gebracht. Wozu brauchen sie da noch ihre Eltern? So entfremden sie sich noch mehr als in den anderen Lagern.“ Das sagte ich dem Lagerführer in Bautzen. „Von dieser Seite habe ich das noch nicht bedacht“, war seine Antwort und ließ alles beim Alten. Wen wundert's, dass manche Kinder schon Rechtsansprüche auf das Taschengeld von 50 Pfennig stellten, das der Vater für sie bekam?

b) Die religiöse Not während der Lagerzeit

Dechant Schüttler und ich wollten nach der ersten Nacht vom 7. auf den 8. Dezember 1940 gleich in die Stadt gehen, um eine katholische Kirche zu suchen und zu zelebrieren. Die hohen Tore zur Straße waren geschlossen! So erfuhren wir, dass wir Quarantäne hatten. Das Fest „Mariä Unbefleckte Empfängnis“ wurde für uns zu einem ganz gewöhnlichen und traurigen Tag „Maria im Gefängnis“.

Pfr. Schüttler schrieb an den RKA-Reichsverband für die kath. Auslandsdeutschen und ein paar Tage darauf brachte uns Georg Wagner, ein enger Mitarbeiter von Direktor Büttner, einen großen Messkoffer. So konnten wir bereits am nächsten Tag um 8 Uhr „Rorate-Messe“ in einem Raum unter dem Dach halten. Leider kann ich mich nicht erinnern, wo wir den Gottesdienst an den beiden nächsten Adventsonntagen gehalten haben. Sehr gut aber erinnere ich mich an die Mitternachtsmesse, die für mich und für alle Teilnehmenden unvergesslich geblieben ist. Eine Frau, die damals zwölf Jahre alt war, schrieb mir, dass ihre Mutter auch heute noch davon schwärme.

Im weihnachtlich geschmückten Speisesaal mit großen Spiegeln in vergoldeten Barockrahmen hatten wir den Messkoffer auf einem Tisch zwischen hohen Christbäumen, die dicht mit Lametta behängt und Kerzen bestückt waren, aufgebaut. Am Klavier saß Frau Mizzi Swoboda und begleitete das Streichquartett Stöhr. Alle sangen die bekanntesten Weihnachtslieder und Schüttler intonierte das Gloria ebenfalls nach der Melodie eines der sogenannten „Radautzer Weihnachtslieder“. Ich assistierte und Schüler aus Radautz ministrierten. Es war wirklich schön. In seiner Art war dieser Weihnachtsgottesdienst direkt ideal, weil alle Leute dicht um uns geschart waren und wir uns als eine große Familie empfanden.

Am frühen Morgen des 1. Weihnachtstages fuhr ich nach Pirna. Es war eine Stadt mit damals etwa 38.000 Einwohnern. Die ehemalige Feste Sonnenstein war einmal Landesirrenanstalt. Man hatte sie für die Umsiedler geräumt. Ich ging ins Pfarrhaus, um mir Messwein und Hostien mitzunehmen und stieg dann den Berg hinauf. In der Sakristei fragte ich nach dem woher dieser Umsiedler. „Aus Krasna in Bessarabien.“ Ich nannte den Namen meines Studienfreundes Jakob Schmegner, der dort vom August 1939 bis Ende Juni 1940 Kaplan war, und schon war der Kontakt da. Mesner und Ministranten hatten schon daheim diesen Dienst getan.

Als die Ministranten mit den Altarglocken läuteten und ich die Sakristei verließ, war ich überrascht: Die Anstaltskirche war geheizt und weihnachtlich geschmückt, die Bänke voll besetzt und von der Empore brauste die Orgel aus allen Registern. Als dann die vielen Menschen zu singen begannen, packte mich das Heimweh. Nach genau ZD Tagen war ich zum ersten Mal in einer richtigen Kirche. Als ich dann auf der Kanzel stand, war ich so ergriffen, dass ich nach den ersten Sätzen nicht weitersprechen konnte. Ich weinte zum ersten Mal in Deutschland und die meisten Leute weinten mit mir mit. Meine Predigt war dann auch nur Zuspruch und Trost, wie ein einziges Gebet. Im Amt war ich schon etwas ruhiger, nicht aber

die Leute. Ich musste die Predigt oft unterbrechen, weil ich das Schluchzen nicht unterdrücken konnte. Es war die ergreifendste und unvergesslichste Weihnacht meines Lebens!

Später erfuhr ich von FrI. Hedi Müller, der Haushältern des inhaftierten Pfarrers von Pirna, mit dem später unser Kollege Stadniczuk zusammen im KZ Dachau war, dass diese Leute von Krasna gleich am ersten Sonntag mit Entschiedenheit und ohne Furcht verlangt hatten, dass man sie in die Kirche gehen lasse. Als man ihnen mitteilte, dass sie das Lager wegen der Quarantäne nicht verlassen durften, sagten sie: „Dann muss ein Pfarrer zu uns kommen. wir haben doch eine Kirche hier“. „Darin sind doch eure Kisten, euer Umsiedlungsgepäck!“ „Dann müssen die heraus! Eine Kirche ist keine Rumpelkammer!“ So musste die Anstaltskirche geräumt werden, und der Kaplan von Pirna kam jeden Sonntag und hielt den Gottesdienst. Das ist mit ein paar Worten gesagt, muss aber einen harten Kampf gekostet haben, denn der Kreisleiter von Pirna soll gesagt haben/und das war Stadtgespräch, wie mir Fr. Müller versicherte: „Diese Menschen kennen und anerkennen nur eine Macht: Die Kirche!“.

Ich habe dann abwechselnd mit Dechant Schüttler noch bis Anfang März 1941 den Gottesdienst für diese gläubigen Menschen aus Krasna gehalten.

Das Verlangen nach einer hl. Messe und Predigt muss inzwischen auch in den übrigen Lagern in der sächsischen Diaspora immer lauter geworden sein. Die Gauleitung und die Kreisleitungen konnten sich anfangs mit der Quarantäne und später mit dem Hinweis ausreden, dass es keine kath. Kirchen gäbe. Dann hatte man erfahren, dass Dechant Schüttler und ich sowie Kpl. Stadniczuk ebenfalls in Sachsen seien. So galt die Ausrede nicht mehr, dass das eben eine evangelische Gegend sei. „Es sind ja drei Pfarrer mit uns umgesiedelt. Dann sollen sie zu uns ins Lager kommen!“ So wurde ich über die Lagerleitung von Dresden aus beauftragt, ab 2.1.41 die Lager um Dresden und im Erzgebirge zu besuchen und dort Gottesdienste zu halten.

Am 2.1. fuhr ich zum Probst von Dresden und bat um alles, was ich für eine hl. Messe benötigte. Der wunderte sich zunächst über mein gutes Deutsch, was mich wieder verwunderte und mich erstaunt über solche Unkenntnis sagen ließ: „Aber bitte, wir sind doch Deutsche!“.

Zu aller erst fuhr ich nach Possendorf, wo ich den ersten Landfriedhof in Deutschland sah, und der auf mich einen nachhaltigen Eindruck machte, weil ich kein einziges Holzkreuz, sondern nur Denkmäler aus Steinen sah. Das Lager selbst war eine kalte und zugige Turnhalle. Abends hörte ich Beichte und früh um sechs Uhr hielt ich die hl. Messe, weil die Leute bald darauf zur Arbeit mussten. Und das so acht Tage hintereinander in den verschiedensten Lagern.

Jeder Lagerführer war beauftragt, für meine Weiterbeförderung zu sorgen. Ich bekam Eisenbahn- oder Omnibuskarten und zweimal wurde ich auch mit Pferdeschlitten durch märchenhaft verschneiten Wald gefahren, wobei mir der Roman „Waldwinter“ von Paul Keller einfiel. Von einem Lager, das oberhalb des

Ortes Schmiedeberg lag, nahmen mich die Burschen auf einem Rodel zum Bahnhof mit. Das ging so rasend bergab, dass mir schier das Herz stehen blieb. Es war die schnellste Schlittenfahrt meines Lebens!

Unterschiedlich war der Empfang von Seiten der Lagerführer. Die meisten von ihnen hatten wohl ein schlechtes Gewissen. Das merkte ich bei manchen an den unruhigen Augen und zitternden Händen. Weil ich von der Gauleitung gemeldet worden war, sahen sie in mir wohl auch einen Kontrolleur. Jemand sagte mir: „Herr Kooperator, Sie müssen öfter kommen, damit wir auch öfter besseres Essen bekommen“. Ich nahm alles zur Kenntnis, aber enthielt mich jeder Stellungnahme.

Meine Predigt war überall die gleiche, die ich schon am Neujahrstag in Bad Schandau gehalten hatte. Ich sprach über das Vertrauen auf Gott. Alle Lagerführer hörten sich meine Predigt an. Sicher, weil sie dazu beauftragt worden waren. Wenn ich erwähnte, dass der Weihnachtsgottesdienst mit den Leuten aus Krasna in unvergesslicher Erinnerung geblieben ist, dann waren es in diesen acht Lagern die abendlichen Beichten zwischen den Doppelbetten. Diese Umsiedler waren schon länger als einen Monat in den Lagern. Enttäuscht, zermürbt, verbittert und voller Vorwürfe, die alle darin gipfelten: „Was haben wir bloß getan?“ Oder wie jene rumänische Lehrerin: „Părinte, unde am avut mintea mea? = Wo hatte ich bloß meinen Verstand?“, kamen Frauen und Männer und beichteten. Aber es ging ihnen weniger um die Sünden. Sie hatten endlich die Gelegenheit voller Vertrauen und ohne Angst sich alles Leid und weh von der Seele zu weinen. Manche Männer legten ihren Kopf ganz einfach auf meine Knie und konnten nichts sagen vor Ergriffenheit, Sorgen und Heimweh. Sie weinten wie bitter enttäuschte Kinder.

Natürlich kamen nicht alle. In manchen Lagern hatte ich den Eindruck, dass man bereits verängstigt war oder gar offen zeigen wollte, dass man keinen Pfarrer brauchte. Ganz gut erinnere ich mich an das Lager Geising, dicht an der Grenze Sachsens zu Böhmen. Dort ging es schon zackig zu. Vor dem Mittagessen standen alle stramm vor den Tischen. An der Spitze der Lagerführer: „Achtung!“ Man straffte sich noch mehr. Ich dachte: Jetzt kommt das Tischgebet. Es kam auch: „Alle Mann!“ Kurze Pause, der einstimmig ein kräftiges „Ran!“ folgte. Und dann machte man sich eben an die Suppe „ran“. An das „Gebet nach dem Essen“ kann ich mich nicht mehr erinnern. Ich weiß nur, dass es das letzte oder vorletzte Lager war und ich beglückt und zufrieden von meiner ersten Missionsreise wieder nach Bad Schandau zurückgefahren bin, das für mich schon eine Art neue Heimat war, weil ich mich darauf freute „heimzukehren“.

Inzwischen hatte es sich in ganz Sachsen herumgesprochen, dass ich diese Lager besucht habe und den Leuten Mut gemacht hätte. Dechant Schüttler bekam Briefe von überall her. Deshalb schrieb er eines Tages an die Gauleitung und bat um die Erlaubnis, auch die anderen Lager besuchen zu dürfen. wir waren zu zweit in Bad Schandau und der Ortsgeistliche Hermannspan Hugo, heute Pfr. in Freital bei Dresden, war ja auch noch da. Schüttler und ich hielten abwechselnd Gottesdienste im Ort, im Lager Ostrau oberhalb von Bad Schandau und in Pirna.

Wer wollte, hatte in Bad Schandau ausreichende Gelegenheit, die hl. Messe zu besuchen. Nur an einem Sonntag war der Kaplan auswärts in Königstein im Elbsteingebirge.

Ich weiß heute nicht mehr, ob Schüttler selbst oder der zuständige Herr in der Gauleitung folgenden Vorschlag machte, der dann auch durchgeführt wurde: Dechant Schüttler verbleibt in Bad Schandau für die Lager Sachsen-Süd, ich komme nach Bautzen für Sachsen-Ost und Kpl. Stadniczuk nach Chemnitz für Sachsen-West. Leider wurde er dort bereits am 20.4.41 verhaftet und kam am 20.6.1941 nach Dachau³⁵.

Ich selbst ging gar nicht gerne von Bad Schandau weg, zumal ich mich unter den Fittichen meines Chefs sicher und geschützt fühlte.

Laut Lagerpass traf ich am 5.3.1941 im Lager „Societät“ ein.

Ich erinnere mich sehr gut, dass es ein Mittwoch war. Tags darauf verlangte mich Kreisorganisationsleiter Müller zu sprechen, worüber noch zu berichten sein wird. Das passte mir nicht, weil ich schon die Leute in den anderen Lagern besuchen und sie verständigen wollte, dass ich am Sonntag um zehn Uhr den ersten Gottesdienst halte und zwar in der Liebfrauenkirche, auch „Wendische Kirche“ genannt.

Der Besuch war nicht überwältigend, aber am nächsten Tag rief mich Herr Müller zu sich in die Kreisleitung. Im Laufe des Gesprächs fragte er mich plötzlich: „Worüber haben Sie gestern gepredigt?“ Er wollte mich überrumpeln, aber ich hatte mir ja unterwegs auch meine Gedanken gemacht. „Ach, Herr Kreisleiter, es war eine ganz gewöhnliche Predigt. Ich bin doch kein berühmter Kanzelredner, dass ich darin etwas ganz Besonderes gesagt haben könnte.“ „Doch, doch! Sie haben etwas ganz Besonderes gesagt!“ Ich wusste natürlich, was er meinte. Ich hatte wieder über das Gottvertrauen gepredigt und unter anderem gesagt: Gott ist treu. Er hält, was er verspricht. Menschen können trügen und betrügen, ihr gegebenes Wort auch brechen, Gott aber nie! Ich stellte mich weiterhin naiv und sagte: „Ich habe wirklich nichts besonderes gesagt!“ „Doch! Sie haben gesagt: Der Führer sei nicht Gott!“ „Nein! Das habe ich nicht gesagt! Aber es ist mir auch nicht bekannt, dass er es ist.“ Damit hatte ich ihm die Waffe aus der Hand geschlagen „Kamerad Gaschler, ich warne Sie. Sie sehen, dass wir unter Ihren Leuten auch welche haben, die mehr zu uns als zu Ihnen halten!“ „Das ist mir nicht neu“, sagte ich und dachte mir: Das war das erste und letzte Mal, dass ich für die Umsiedler in Bautzen den Gottesdienst gehalten habe. Hier haben sie Gelegenheit genug, wenn sie wollen. Ich fahre dorthin, wo sie keine Kirche haben.

Das tat ich auch. Ich hatte im Ganzen etwa zehn Lager im Kreis Bautzen, Bischofswerda und Kamenz. Allmählich kristallisierten sich fünf heraus, von denen zwei so nahe lagen, dass ich beide an einem Sonntagvormittag erreichen konnte.

³⁵ Private Mitteilung von Pfarrer Stadniczuk.

So kam ich alle vier Wochen in fünf Lager. Zunächst war ich aber am Palmsonntag, d.h. am Vorabend, aus dem Lager Klein-Welka hinausgeflogen. Ich hatte mich in der Lagerleitung gemeldet. Der Lagerführer war nicht da, und so sagte ich dem Landsmann aus Radautz, dass ich am Abend Beichtgelegenheit gäbe und am Sonntag die hl. Messe halte. Ich ging zu den Leuten, unter denen ich gleich gute Bekannte aus Radautz fand. Plötzlich kam der Lagerführer wie ein Wilder auf mich zu und verlangte von mir eine Bestätigung von der Kreisleitung. Ich wurde bis dahin immer nur telefonisch angemeldet, und ich hatte sonst nie irgendwelche Schwierigkeiten. Ich musste das Lager sofort verlassen. Am Montag ging ich in die Kreisleitung und bat um eine Bescheinigung, damit mir etwas ähnliches nicht wieder passiere. So kam es, dass ich heute im Besitz einer Bescheinigung bin, die in ihrer Art vielleicht die einzige auf der Welt ist: Die NSDAP, Kreisleitung Bautzen, gab mir einen Ausweis, nach dem ich berechtigt war, in den Lagern in größeren Abständen kirchliche Vorträge zu halten.

Vorsichtshalber wurde „in größeren Abständen“ vermerkt, damit ich ja nicht zu oft erscheinen konnte „Kirchliche Vorträge“ und nicht hl. Messe aus dem Grund, weil man keine Ahnung über katholische Dinge hatte. Man sagte, Sachsen sei zuerst rot gewesen und dann braun geworden. Das konnte ich nicht wissen. Eines aber wusste ich: Es gab so rein evangelische Gegenden, dass man über catholica auch gar nichts wissen konnte. So z.B. wurde ich am Gründonnerstag vom Lagerführer in Pulsnitz, Bez. Dresden, telefonisch gefragt, ob ich nicht hinkommen könne.

„Morgen ist ja Feiertag (= Karfreitag, der 1941, nicht aber mehr 1942 arbeitsfreier Tag war!) und Ihre Leute wollen doch schon seit langem beichten und kommunizieren oder so ungefähr. Ich kenne mich da wirklich nicht aus.“ Konnte ich dem Mann nun erklären, dass der Karfreitag für uns kein Feiertag war, dass ich weder Beichte hören noch die Hl. Kommunion spenden durfte? Da kam mir die Epikie in den Sinn und so feierte ich am Karfreitag die Hl. Messe und teilte die hl. Kommunion aus, nachdem die Leute gebeichtet hatten. Wohl war es mir dabei natürlich nicht. Zu meinem Glück gab es in Pulsnitz keinen katholischen Pfarrer, der davon hätte erfahren können, um sich zu fragen: „Ist denn der wirklich katholischer Priester?“. Ich habe dies jedoch mit Absicht erwähnt, um zu zeigen, dass es auch Lagerführer gab, die mich riefen und nicht nur solche, die mich hinaus schmissen, wie es mir später auch in Leipzig ergangen ist, wo ich ein Lager nur privat besuchen wollte.

Ich weiß nicht, wie oft ich mit dem RKA abgerechnet habe, aber ich erinnere mich gut, dass man sich über meine „Sparsamkeit“ wunderte. Daraus schloss ich, dass auch alle anderen Priester aus der Bukowina ihre Spesenaufstellungen an den RKA eingeschickt hatten, die ihnen durch ihre Tätigkeit entstanden waren. Erst im Laufe der Jahre erfuhr ich, dass doch nicht alle umgesiedelten Priester ihre Gläubigen in den Lagern auch seelsorglich betreuen durften.

c) Die Situation der Priester in den Lagern im Allgemeinen

Dechant Schüttler und ich hatten keine Schwierigkeiten von Seiten der Lagerführung. Als wir den Messkoffer bekommen hatten der übrigens auch in der Biographie Büttners erwähnt wird³⁶, war die Feier der täglichen hl. Messe für uns kein Problem mehr. Die Lagerleitung hatte uns einen Raum dafür zur Verfügung gestellt, worüber ich ja schon berichtet habe. In Bautzen ging ich täglich zelebrieren, selbst nachdem Gauorganisationsleiter Ruffer von Dresden mir eine drei Monat lange Lagersperre verhängt hatte, weil ich gegen seinen ausdrücklichen Befehl ins Lager meiner Eltern gefahren war, um meinen erkrankten Vater zu besuchen. Auch von den beiden Lagern in Leipzig tat ich das.

Ich betrachtete es als mein persönliches Recht, das man mir nicht nehmen konnte wie das Brevierbeten und dergleichen.

Dass das nicht überall so selbstverständlich war, erfuhr ich erst später.

Prof. Haschler z.B. durfte in seinem Lager in Schwäb. Gmünd selbst an Weihnachten 1940 keinen Gottesdienst halten³⁷ und Kpl. Nikolajczuk durfte auch nach Ablauf der Quarantäne das Lager nicht verlassen. Wie er selbst erzählte, hatte er sich pro forma als „landwirtschaftlicher Helfer“ bei einem Bauern gemeldet, um das Lager überhaupt verlassen zu dürfen.

Kpl. Ferdinand Weber wurde zu wissen gegeben, dass die Gestapo ihm verbieten werde, die Umsiedler in den Lagern zu betreuen. Er schrieb deshalb an die Gestapo in Weimar: „Die Juden haben mich vor der Umsiedlung gewarnt, indem sie behaupteten, dass man die katholischen Pfarrer in Deutschland verfolge. Ich habe es ihnen nicht geglaubt. Nun erfahre ich, dass man mir verbieten wolle, die katholischen Umsiedler seelsorglich zu betreuen. wenn das zutreffen sollte, haben die Juden von Karlsberg doch recht gehabt“. Er hat nie mehr etwas von einem Lagerverbot gehört!

Auch die beiden Schmegner durften in Thüringen die Lagerseelsorge ausüben. Ebenso Kpl. Exner und Kpl. Kondrinewitsch.

Msgr. Büttner hatte mit der Vomi über die seelsorgliche Betreuung der Umsiedler verhandelt. In seinem Bericht an die deutschen Bischöfe schrieb er am 21.5.1941: „Für die religiöse Betreuung bis zur Ansiedlung hat der RKA die Sorge übernommen. Durch Vereinbarung mit der Volksdeutschen Mittelstelle wurde für alle Lager eine allgemeine Regelung der Seelsorge erzielt“³⁸.

Unser Kollege Jensen hat den Beweis dafür heute noch in Besitz, wonach er gebeten wurde, die seelsorgliche Betreuung der Umsiedler zu übernehmen. Ich möchte hinweisen, dass er sogar „gebeten“ wurde und die Betreuung für alle Umsiedler in Schlesien ohne Einschränkung möglich war³⁹. Allerdings besuchte er die Umsiedler nur, um ihnen persönlich beizustehen. Gottesdienste hielt er nicht.

³⁶ wie 30), S. 48.

³⁷ wie 29).

³⁸ wie 30), S. 45.

³⁹ Im Besitz von Pfr. Jensen, Marklkofen.

Als ich am 29.6.1980 in Bad Oy war, erinnerte ich mich, dass Pfr. Ernst Haik dort einen Neffen von mir mit anderen Kindern aus Fürstenthal zur 1. Hl. Kommunion geführt hat. wie er mit seiner Zeit erzählte und auch andere Landsleute berichteten, konnte er ungehindert im ganzen Allgäu die Lager besuchen, Religionsunterricht erteilen, Beichte hören usw. Knappe 50 km westlich der Grenze zum Allgäu wurde Kpl. Nikolajczuk im Lager Reute bei Ravensburg unter Androhung aller möglichen Strafen schon das Zelebrieren verboten!

Woher diese unterschiedliche Behandlung der Priester in den verschiedenen Lagern?

Nun im Allgemeinen ging sie zunächst auf die persönliche Einstellung der betreffenden Lagerleiter zurück. Es gab unter ihnen sicherlich eingefleischte Gegner der Kirche im Allgemeinen und der katholischen Priester im Besonderen, die nun Gelegenheit hatten, an einem von ihnen ihrer Gehässigkeit freien Lauf zu lassen.

Sodann gab es Richtlinien bzw. schriftliche oder mündliche Anweisungen der Parteistellen, die man verschieden auslegte.

Ein erhaltenes Dokument stammt zwar vom 15.8.1943, enthält aber im „Vermerk für Amtschef Stubaf (= Sturmabführer) Dr. Stier einen „Zusammenfassenden Bericht über die kirchliche Betreuung der Umsiedler und den Einsatz der Geistlichen“⁴⁰ sehr oft Hinweise auf Stellungnahmen in den Jahren 1941–1943. So z.B. gleich unter 1.): „In den Umsiedlungslagern liegt die innere Betreuung der Umsiedler bei der NSDAP. Eine Betätigung der in den Lagern befindlichen Geistlichen ist nicht erwünscht. Sofern das Bedürfnis besteht kann den Umsiedlern eine Teilnahme an örtlichen Gottesdiensten erlaubt werden“. Schon diese drei Sätze beweisen, dass man sie entweder gar nicht beachtet oder unterschiedlich aufgefasst hat. Das lag eventuell schon an den Gauleitern selbst. In Bezug auf Haik und Nikolajczuk angewandt, muss man wissen, dass Haik im Gau Oberbayern, Nikolajczuk jedoch im Gau Württemberg war.

Auch die Teilnahme an den örtlichen Gottesdiensten war in manchen Gauen erlaubt, in anderen nicht. Das Wörtchen „kann“ wurde eben verschieden ausgelegt. Manche Lagerführer machten nach der Quarantäne ihre Lagerinsassen persönlich aufmerksam: Morgen ist Sonntag. Ihr dürft bzw. könnt in die nächste Kirche gehen, wo der Gottesdienst um diese und diese Zeit stattfindet. Andere Lagerführer hingegen sagten: Ihr dürft nicht in die Kirche gehen und keinen Kontakt zu den Ortspfarrern aufnehmen. Schließlich gab es Lagerführer, die überhaupt keine Stellung dazu genommen haben, es sei denn, dass sie sagten: Am Sonntag ist eine Morgenfeier der HJ (= Hitlerjugend). Da müsst ihr dabei sein. Damit wurde den Umsiedlern die Teilnahme an einer hl. Messe unmöglich gemacht, wenn auch ohne Absicht des Lagerführers selbst. Es gab aber auch solche, die mit Absicht einen Pflicht-Appell ansetzten oder sonst etwas erfanden, um von vornherein den Umsiedlern die Teilnahme an einem örtlichen Gottesdienst unmöglich zu machen.

⁴⁰ Original im Bundesarchiv Koblenz, Sign. P 49/966, Ablichtung liegt vor.

Sicher ist, dass sie deswegen nicht bestraft wurden. Sie wussten, dass man es auch oben gerne sah, wenn die Umsiedler nicht zum Gottesdienst gingen.

Am schnellsten war die Lagerzeit für die reichsdeutschen Priester zu Ende. Sie waren nach der Quarantäne freie Menschen. Die Jesuiten und Trinitarier gingen in ihre Ordenshäuser in verschiedenen Städten, Dr. Hofmann in seine Heimatdiözese Regensburg, wo er bereits ab 1.12.1940 als Kaplan in Landshut angestellt wurde, während Pfr. Huber und Schröer Pfarreien in der Diözese Kattowitz übernommen haben. Pfr. Obst, der für Jassy geweiht worden war, und Pfr. Wiegard, einst Ordensgeistlicher, mussten noch eine gewisse Zeit im Lager verbringen, bevor sie eine Stelle bekamen. Am schlimmsten erging es Pater Georg Goebel. Er wurde verhaftet. War das der Dank des Vaterlandes für seine vollen neun Jahre Arbeit und Mühe für die Deutschen im Auslande? Er war ein Begriff in der ganzen Bukowina und darüber hinaus. Der deutsche Konsul von Czernowitz war ihm gewogen. Wer also hatte gegen ihn gehetzt? Was gerne verschwiegen wurde, soll hier festgehalten werden: Es waren die radikalen Landsleute, die auch sonst gegen Kirche und Priester feindlich eingestellt waren, auch jene, für deren leibliches Wohl er nach dem Einmarsch der Russen vier Monate lang gesorgt hatte, indem er Lebensmittel auf dem Lande organisierte und sie in die Stadt brachte⁴¹.

„Zwei Tage vor Weihnachten wird Pfarrer Georg Goebel, die Seele der deutschen Kirche in der Bukowina aus dem Gefängnis entlassen. Büttner freut sich darüber wie über das größte Geschenk.“⁴²

Allerdings musste er sich noch eine Weile täglich der Polizei melden, bis es ihm zu dumm wurde und er einfach um die Pfarrei Rosenthal eingab, die er dann auch übernehmen konnte.

Als erster gebürtiger Bukowiner wurde Kollege Jensen aus dem Lager entlassen. Als A-Fall konnte er ab 1.2.1941 eine Kaplanstelle in Strehlen in Niederschlesien annehmen (ED Breslau).

d) Versuche, die Priester zur Aufgabe ihres Berufes zu bewegen

Auch in dieser Hinsicht war kein einheitliches Vorgehen in den einzelnen Gauen bzw. Lagern festzustellen. Ich darf darüber zunächst aus eigener Erfahrung berichten. Ich erinnere mich noch sehr gut, dass wir bald nach Ankunft im Lager Bad Schandau hohen Besuch von der Gauleitung in Dresden erhielten. Bekanntlich wurden in den ersten Tagen alle Umsiedler registriert und bekamen ihren Lagerpass.

Die Listen aller neuen Lagerinsassen in alphabetischer Reihenfolge mussten umgehend an die Bauleitung Sachsen in Dresden eingesandt werden. Was ich nicht wusste, war die mündliche oder schriftliche Anweisung, dass die Pfarrer zusätzlich auf einem gesonderten Blatt gemeldet werden mussten. Da auch auf meinem Pass beim Beruf „Pfarrer“ eingetragen war, ging eines Tages vor Weihnachten über alle

⁴¹ wie 18), S. 520.

⁴² wie 30), S. 48.

Lautsprecher zweier nebeneinander stehender Hotels der Ruf: „Pfarrer Gaschler und Pfarrer Schüttler, sofort in die Laacherleitung!“ (= sächsisch für Lagerleitung). Also nach dem Alphabet und nicht nach Alter und Würde, was mich damals sehr verwunderte, weil ich ja nicht die Zusammenhänge kannte. So hatten es die Herren gewünscht und so wurde es durchgesagt. Auf halbem Weg kamen uns vier oder fünf Männer entgegen.

Einer der Herren, wohl der Anführer der Gruppe, bequeme sich, wenn auch sichtlich nicht sehr erfreut, uns den Dank für die Arbeit zur Erhaltung des Deutschtums im Ausland auszusprechen und sagte wörtlich: „Ihre Aufgabe ist ja jetzt zu Ende, denn die übernimmt nun die Partei. wie denken sich die Herren übrigens Ihre Zukunft?“ – „Selbstverständlich wollen wir bei unseren Leuten bleiben“, sagte Dechant Schüttler. „Nun, das wird wohl kaum möglich sein“, sagte der Hauptsprecher und einer seiner Begleiter fügte hinzu: „Am besten ist es, wenn Sie gleich heiraten!“ – „wozu?“, fragte Dechant Schüttler schlagfertig, „der Führer ist ja auch nicht verheiratet.“ Peinliche Verlegenheit. Betreten verabschiedeten sie sich von uns mit dem Auftrag, an Weihnachten und in Zukunft den Gottesdienst im Lager Sonnenschein in Pirna zu halten.

Als ich von Bad Schandau ins Lager Sozietät in Bautzen verlegt wurde, wo ich am 5.3.1941 eintraf, wollte mich tags darauf der Kreisorganisationsleiter Müller sprechen. Er wollte aber mehr. Er wollte mich überreden, meinen Beruf aufzugeben. „Kamerad Gaschler, kommen Sie zu uns!“ Das wiederholte er immer wieder im Laufe eines sehr langen Gesprächs. Er schilderte alle Vorteile, die ich haben würde, wenn ich meinen Beruf aufgabe, und die Nachteile, die mich erwarten, wenn ich es nicht tue. Schließlich drohte er: „Wenn der Krieg zu Ende ist, dann beginnt der Kampf gegen die Kirche und den Papst. Und merken Sie sich eins, Kamerad Gaschler, ganz Europa macht dann mit uns mit. So wie heute schon Rumänien und Ungarn gegen die Juden sind, ja sogar Italien langsam mitmacht, so werden diese Länder auch gegen die Kirche und den Papst sein. Verlassen Sie sich also nicht auf die katholischen Länder [...]“.

Ich hörte mir alles ruhig an und sagte gelassen: „Ich bleibe, was ich bin. Man sagt ja den Deutschen als Tugend die Treue nach und ich habe inzwischen gesehen, dass auf der Koppelschnalle der SS die Worte stehen: „Unsere Ehre heißt Treue!“ Sie müssten mich ja verachten, wenn ich nun alles aufgeben würde, was ich bisher für richtig gehalten und getan habe“. Da blieb ihm zuerst die Luft weg. Dann sagte er: „Na, so meine ich es ja nicht, dass Sie das von heute auf morgen tun, um gleich zu uns zu kommen. Sie sollen sich alles überlegen und sich innerlich zur Wahrheit durchringen“. Darauf sagte ich, dass ich die Wahrheit habe und mich nicht erst zur Wahrheit durchzuringen brauchte. Er warnte mich auch vor den Ortsgeistlichen, weil „die schon immer gegen uns waren und sind!“ Dann reichte er mir die Hand und sagte: „Also überlegen Sie sich alles, Kamerad Gaschler. Es kommt bestimmt die Zeit, in der Sie es bereuen werden, dass Sie nicht zu uns gekommen sind. Dann werden Sie sagen: „Dieser Schweinsigel von einem Nazi hatte doch recht! So

nennen Sie ja uns in Ihren Kreisen! Nicht wahr?“ Ich musste lachen und entgegnete: „Diesen Ausdruck habe ich heute zum ersten Mal in meinem Leben gehört.“ – So oft er mich später auf der Straße traf, fragte er mich: „Nun, Kamerad Gaschler, haben Sie es sich schon überlegt?“

Sein Nachfolger Rößinger oder Rößiger hat dann keinen Versuch mehr gemacht, mich zu einem anderen Beruf zu überreden. Das versuchte man, wie ich später erfuhr, bei Jensen, Hornung und Dr. Lang. Lang hatte es mir bereits im Januar 1942 erzählt und eine Frau, die mit ihm im Lager war, hat es mir unaufgefordert vor zwei Jahren bestätigt: „Einer, ein Ober-Ober-Scharführer fragte gelegentlich Dr. Lang, ob er nicht austreten möchte. Er könne mit seinen Sprachkenntnissen Karriere machen! Er frug diesen Hitlergardisten, ob er seinen Schwur brechen möchte bei passender Gelegenheit. Dieser antwortete: „Das Hakenkreuz ist meines Schwures wert“. „Und mir sollte der Schwur auf das Kreuz nicht auch diese Treue wert sein?“ Da sagte jener: „Bleiben Sie, was Sie sind“⁴³.

Als ich das las, fiel mir ein, dass auch ich das Wort „Karriere“ zu hören bekommen hatte: „Einen Mann wie Sie, können wir gut gebrauchen! Sie können bei uns Karriere machen“, sagte mir im Oktober oder November 1941 ein Offizier der SS-Musterungskommission, der mich mit sanfter Gewalt, um mich gelinde auszudrücken, für die SS haben wollte. Ich aber hatte auch darin schon meine Erfahrung.

Wenn ich mich gut erinnere, kam noch vor Weihnachten 1940 eine Musterungskommission für alle Männer zwischen achtzehn und fünfundvierzig Jahren ins Lager. In Reih und Glied hatten wir uns im großen Saal aufgestellt. Ich war der zweitgrößte und stand in der ersten Reihe links an zweiter Stelle, als die Tür aufging und einige Herren hereinkamen. Einer von den Offizieren sah mich, erkannte mich am schwarzen Anzug und Kollar als Priester, kam direkt auf mich zu, nahm mir, ohne zu fragen, die Brille ab, schaute nach der Stärke der Gläser, setzte sie mir wieder auf und sagte: „Es geht noch“.

Inzwischen hatte sich der Chef der Offiziersgruppe vor uns breitspurig aufgestellt und sagte wortwörtlich: „Wir kommen von der SS. Was ist die SS? Sie ist die Elite des Führers und nimmt nur Freiwillige auf“. Das genügte mir, um sofort aus der Reihe zu treten, auf mein Zimmer zu gehen, die Haken zusammen zu schlagen und meinem Chef zu sagen: „Bun pentru infanterie = Tauglich für die Infanterie!“. „Jesus, Maria und Josef!“, sagte der erschrocken, was mich innerlich wieder sehr gefreut hat. Damals saß die SS noch auf hohen Rossen, denn sie fand unter den etwa 60–80 Burschen und Männern nur einen einzigen für tauglich und für die Waffen-SS würdig, sehr zum Leidwesen der stolzen Mütter, weil ihre Söhne der SS nicht gut genug waren. Mir war der Satz: „Sie nimmt nur Freiwillige auf“ bei drei späteren Musterungen die Rettung vor der SS in einer Zeit, wo sie jeden nahm, der halbwegs ganz und gesund war. Ich möchte aber bei dieser Gelegenheit

⁴³ Brief von Frau Maria Lesko aus Czernowitz-Sadagura.

gerne und wahrheitsgemäß darauf hinweisen, wie wohltuend ich es auch noch heute empfinde, dass es bei der dritten Musterungskommission einen SS-Offizier gab, der sehr anständig und vornehm war. Als man bereits unsere Größe gemessen und notiert hatte, und es immer brenzlich wurde, trat ich aus der Reihe und sagte: „Bitte, ich bin katholischer Priester und will es auch bleiben. Das kann ich aber nicht, wenn ich zur SS muss!“ Der SS-Offizier schaute mich verwundert an und sagte ruhig: „Sie müssen nicht!“ Ebenso sei hier schon vorweggenommen, dass mich auch der SS-Einsatzführer Lechner in Kattowitz sehr freundlich und entgegenkommend behandelt hat.

Doch zurück zum Versuch, uns von unserem Priesterberuf abzubringen. Nachdem, was mir selbst widerfahren war, und ich von anderen gehört hatte, stand fest, dass dahinter Anweisungen von höherer Stelle stecken mussten. Den Beweis erhielt ich allerdings erst vor zwei Jahren in einem Bericht von Erich Prokopowitsch: „[...] und dann die Geistlichen. Für letztere bestand eine Verfügung des Reichs-Sicherheits-Haupt-Amtes (RSHA), dass man diesen nahelegen sollte, einen geeigneten Posten im Verwaltungsdienst zu übernehmen [...]“⁴⁴.

Es gab also einen eigenen Erlass für die Umsiedlerpfarrer, den ich mir natürlich sehr gerne besorgt hätte. Leider scheint er wie so viele andere Akten vernichtet worden zu sein. Wir finden aber in anderen erhaltenen Akten ähnliche Anweisungen: So in einem Schreiben vom 10.09.1942 mit: „Sache: Einsatz von Geistlichen in anderen Berufen.“ Darin kommt der Satz vor, dass die Partei-Kanzlei beabsichtige, die Gauleiter mit dem Einsatz der Geistlichen in andere Berufe zu befassen. „Da Geistliche [...] als hauptamtliche Angestellte in der Partei nicht in Betracht kommen, sollen sie im Staatsdienst, auch als Beamte im mittleren und höheren Dienst verwendet werden, z.B. in der Finanz-, Arbeits-, Reichsbahn- und Reichspostverwaltung. Zum Erziehungsberuf sollen sie nicht zugelassen werden. Die Partei-Kanzlei lehnt es auch ab, dass Geistliche in die Ostgebiete versetzt werden“⁴⁵.

Auch bei Vermerk 46) ist bei den Richtlinien für „die streng katholischen Absiedler [...] und mit abgesiedelten Geistlichen“ aus Lothringen und Luxemburg, die sich in den Absiedlerlagern Sudetengau befanden, als letzter Satz angeführt: „Es wird vorgeschlagen, diese Geistlichen in andere Berufe zu überführen“.

Was also für die Pfarrer im Altreich und für die aus Lothringen und Luxemburg abgesiedelten Geistlichen als beste Regelung angesehen wurde, war auch den umgesiedelten Pfarrern zugedacht. Auch in dieser Hinsicht darf man annehmen, dass alle Lagerführer dazu von den Gauleitungen schriftlich oder fermündlich die Anweisung erhalten haben, aber nicht alle auch den Versuch gemacht haben, die Geistlichen in ihren Lagern zur Aufgabe ihres Berufes zu überreden.

⁴⁴ Die Ansiedlung der Geistlichen in Ost-Oberschlesien. Handgeschriebener Bericht von Erich Prokopowitsch, Wien, 1978, im Besitz des Verfassers.

⁴⁵ Original im Bundesarchiv Koblenz, Sign. NS/191, Ablichtung liegt vor.

Und noch etwas fand ich im angeführten Vermerk, worüber ich mich vor 39 Jahren sehr geärgert habe: Überkonfessionelle Seelsorger!

Als ich Ende September 1940 nach Leipzig kam, habe ich mich gar nicht mehr um die Lagerseelsorge bemüht, weil ich fest überzeugt war, dass ich bald entlassen werde. Vielleicht aber hätte man mir sie gar nicht mehr erlaubt, weil man einen sächsischen Pfarrer damit beauftragt hatte, was ich durch reinen Zufall erfahren habe.

Eines Tages bat mich eine Frau im Lager, dass ich ihren Mann im Krankenhaus versehen soll, was ich auch tat. Als er dann bald darauf starb, fragte mich die Frau, ob ich die Beerdigung halte. Man habe ihr gesagt, dass alles geregelt sei und sie sich um nichts zu kümmern brauche. Auch ein Pfarrer würde kommen.

Nachdem ich von keiner Stelle damit beauftragt wurde, ging ich zum zuständigen Pfarrer in Leipzig-Reudnitz, Dr. Spülbeck Otto, dem späteren Diözesanbischof von Meißen (gest. 1970), und fragte ihn. Auch er wusste nichts. Darum telefonierte er mit allen in Frage kommenden kath. Geistlichen. Endergebnis: Keiner wurde verständigt. Es blieb noch die Möglichkeit, dass man vergessen hatte, mich zu verständigen. So nahm ich alles, was man für eine Beerdigung benötigte, und ging auf den Friedhof. Dort fragte mich der Friedhofwärter, was ich denn wolle. Ich sagte, dass ich kath. Pfarrer sei, der um 10 Uhr einen katholischen Mann beerdigen möchte. „Aber da ist ja schon ein Pfarrer im Leichenhaus, der diese Beerdigung halten will!“ So ging ich also ins Leichenhaus, um mir den „Pfarrer“ anzusehen. Er war nicht als Pfarrer zu erkennen. Er war in Zivil und hatte eine Schirmmütze auf dem Kopf, die wie die eines Marineoffiziers aussah. Ich sagte ihm, dass ich meinen Landsmann beerdigen wolle. „Den beerdige ich!“ – „Er ist aber katholisch!“ „Ich bin für alle bestimmt und ernannt“, griff in die Tasche und zeigte mir einen Schein von der Bauleitung der NSDA Sachsen in Dresden, auf dem es ausdrücklich hieß, dass er zum Pfarrer aller Umsiedler ohne Unterschied der Konfession ernannt sei.

Es war, wie es sich später herausstellte ein Pfarrer der „Deutschen Christen“. Das einzige Christliche bei der Beerdigung war das Kreuzzeichen, das er über dem Sarg machte, als dieser versenkt wurde. In seiner Ansprache kam nichts vor, was irgendwie „christlich“ hätte ausgelegt werden können. Als er und die meisten Leute gegangen waren, segnete ich die Leiche still ein und ging zu Dr. Spülbeck. Dieser rief den Superintendenten von Leipzig an und der erließ dann ein Rundschreiben an alle evangelischen Pfarrer, in dem er ihnen verbot, irgendeine Amtshandlung für nicht evangelischen Umsiedler vorzunehmen. Was daraus wurde, habe ich nicht mehr erfahren, denn am 9.12.1941 verließ ich Leipzig in Richtung „Einwanderungszentrale“ Litzmannstadt = Lodz (Lodsch).

Erst nach nahezu 39 Jahren erfuhr ich, dass die Gauleitung Sachsen keineswegs die Erfinderin der überkonfessionellen Seelsorger für alle Umsiedler war. In nachstehenden Zeilen beachte man das Datum der Besprechung im

Reichssicherheitshauptamt (= RSHA) am 4.11.1941. Die Unterstreichungen stehen im Original.

In den eingegliederten Gebieten liegt die Führung in der konfessionellen Betreuung der Umsiedler bei den Gauleitern. Sie lehnen eine besondere konfessionelle Betreuung der Umsiedler im Interesse einer Verschmelzung von Reichsdeutschen, Volksdeutschen und Umsiedlern ab. (Vermerk: Besprechung im RSHA am 6.3.43 I/4/5 vom 4.11.41/v. Th/Wo)⁴⁶.

Die erwähnte Beerdigung fand noch statt, solange ich im Lager Park Meusdorf war, von dem ich lt. Lagerpass erst am 19.11.1941 in das Lager Hindenburg-Schule verlegt wurde, was doch ein Beweis dafür zu sein scheint, dass auch der Gauleiter von Dresden von diesem Zeitpunkt an für sich das Recht in Anspruch nahm, für die Umsiedler aller Konfessionen in den Lagern Sachsens einen überkonfessionellen Pfarrer zu ernennen.

2. Nach der Einbürgerung

Durch sogenannte Fliegende Kommissionen wurde man eingebürgert, d. h. zu deutschen Staatsangehörigen erklärt und zwar „mit dem Zeitpunkt der Aushändigung“ der Einbürgerungsurkunde. Wer also eingebürgert wurde, konnte nun stolz sagen: „Ein Volk, ein Führer, ein Reich!“ Mit dem Volk waren aber nicht alle gleich. Manche waren gleicher, andere nicht.

Hier die Aufstellung im einzelnen und in Prozent⁴⁷:

Herkunftsgebiet	insges.	O-Fälle	A-Fälle	in %	S-Fälle	in %
Bessarabien	95.352	86.702	4.645	5,03	1.005	1,09
Nord-Bukowina	43.269	23.564	12.346	28,54	7.355	17,00
Süd-Bukowina	51.779	40.161	10.814	20,89	804	1,55
Dobrukscha	14.973	13.547	1.360	9,22	46	0,31

Die wenigsten A-Fälle sind bei den Bessarabiendeutschen, die meisten S-Fälle bei den Nordbukowinern. Das hängt damit zusammen, dass von dort eben sehr viele Nichtdeutsche umgesiedelt sind, von denen ja auch die meisten nach Rumänien zurückkehrten.

Im Leben der neuen Reichsbürger änderte sich wochen-, ja monatelang gar nichts. Man blieb weiterhin in denselben Lagern. Allmählich wurden die O-Fälle in Ansiedlungslager im Osten, die A-Fälle in Sammellager in verschiedene Großstädte gebracht. Dort mussten sie bleiben, bis sie eine Stelle bzw. einen Arbeitsplatz und eine Wohnung zugeteilt bekamen.

⁴⁶ wie 40).

⁴⁷ wie 4), S. 48 E, Anm. 40.

So erlebte ich alles mit, denn ich hatte bereits rechtzeitig alle notwendigen Bescheinigungen bei der Lagerführung vorgelegt, meine Entlassung aber kam und kam nicht. Täglich wartete ich zweimal auf den Briefträger, aber ich wartete vergebens.

Was jetzt das Lagerleben erschwerte, waren Enttäuschung und Verbitterung, Neid und Missgunst, Zorn und Tränen bei den A-Fällen. Damals kannte man noch nicht das heute sehr oft gebrauchte Wort „Diskriminierung“, aber man fühlte sich als Deutscher 2. Klasse und fragte sich immer wieder: Was und wer ist schuld, dass ich nicht nach dem Osten darf und nun getrennt werde von meinen Verwandten und Bekannten, Nachbarn und Freunden? Angeblich wurden nur gesunde, reindeutsche und politisch zuverlässige Umsiedler für den Osten eingebürgert. Aber das stimmte nicht immer. Es gab krasse Fälle, bei denen es offenbar wurde, dass man dabei sehr willkürlich vorgegangen war.

Heute glaube ich, dass man hauptsächlich aus wirtschaftlichen Gründen viele im Altreich benötigte. So wurden bereits im Februar 1941 3.000 Bukowina-Deutsche den Hermann-Göring-Werken in Linz und ihren Zubringerwerken zugewiesen. Sehr viele Landsleute kamen nach Salzgitter-Lebenstedt, nach Braunschweig usw.

Viele machten Gesuche und wurden aus A- zu O-Fällen, was sie beim Zusammenbruch des „Großdeutschen Reiches“ wieder bereuten, weil die A-Fälle doch das bessere Los gezogen hatten. Auch mein Vater ließ sich durch den Sekretär meines Heimatdorfes ein solches Gesuch schreiben. Ich bedauere heute, dass ich die Durchschrift, die mir mein Vater im Januar 1942 zeigte, nicht mitgenommen habe. Sie wäre heute der beste Beweis für den Mut einfacher Leute in jener Zeit. Ich weiß nicht mehr genau, ob das Gesuch an Hitler oder Himmler gerichtet war, aber ich erinnere mich, dass mein Vater auf die Tatsachen hinwies, dass alle seine Kinder sowie seine Geschwister für rassisch und gesundheitlich geeignet befunden wurden, um für den Osten eingebürgert zu werden. „Nur mein jüngster Sohn, groß und schlank, jung und gesund, wurde für das Altreich eingebürgert, obwohl er doch auch dasselbe Blut in seinen Adern hat wie alle meine übrigen Kinder. Oder sollte er nur deswegen für das Altreich eingebürgert worden sein, weil er katholischer Priester ist?“. Ob ich nun auf dieses Gesuch hin oder wegen einer Verwechslung am 15.12.1941 O-Fall wurde und mit anderen Umsiedlern, denen dasselbe „Heil“ widerfahren war, nach Kattowitz in ein Durchgangslager kam, wurde mir nie mehr klar.

Genauso wie bei mir war es auch bei vielen anderen Priestern: Die Eltern und Geschwister waren O-, die Priestersöhne und -brüder waren A-Fälle. Mir wurde bei der Überreichung meines „Rückkehrer-Ausweises“ mit einem nicht zu übersehendem A jedoch klar, warum man Dechant Schüttler und mir gesagt hatte, es werde wohl nicht leicht möglich sein, dass wir „bei unseren Leuten bleiben“, wie man es uns vor der Umsiedlung ja versprochen hatte: „Alle bleiben zusammen!“ Darum hatten ja die Evangelischen auch ihre Kirchenglocken, die Orgel, Turmuhr und sonstige Dinge in ihrem Gepäck mitgenommen, weil sie im guten Glauben waren, das sie wieder eine geschlossene Gemeinschaft bilden würden.

Die Trennung von ihren Gläubigen musste besonders den älteren Pfarrern sehr schwer fallen. Sie blieben vorerst mit anderen A-Fällen noch für eine Weile im Lager und dann baten sie um eine Stelle in einer Diözese. Während den ganz jungen sofort eine Kaplanstelle zugewiesen wurde, so wie sie es mit zwei Dienstjahren gar nicht anders erwarten konnten, bekamen auch die älteren und alten Pfarrer nur eine dritte oder vierte Kaplanstelle. So war Dechant, Generalvikariatsrat und Msgr. Schüttler auch nur Kaplan in einer großen Pfarrei in Wien mit Wohnung im vierten Stock, ohne Verpflegung beim Pfarrer usw. Da sein Zimmer kalt und ungemütlich war, ging er fast täglich ins Kino, denn dort war es wenigstens warm.

Im Archiv des Ordinariates Osnabrück befindet sich ein Brief, den nur Pfr. Mück an Msgr. Büttner geschrieben haben konnte und den dieser an Bischof Berning weitergeleitet hatte mit dem Vermerk: „Derartige Briefe sind keine Einzelfälle.“ Das war am 21.9.1942. Hier nur einige Sätze aus dem Brief: „Am 1.10. ist es ein Jahr, dass ich hierher verbannt wurde. Die Herren im Ordinariat sollen sich schämen, einen Pfarrer mit 26 Dienstjahren als Kaplan anzustellen [...]. Nun muss ich mich um alles selbst kümmern. Das Kabinett, das ich bewohne, hat keinen Ofen. Keiner aufzutreiben... Früh muss ich mir allein das Bett machen, auskehren, Schuhe putzen, Kaffee kochen, Geschirr abwaschen etc. Mittag- und Abendessen in der Restauration. Dort warten, bis man was bekommt. Zeitverlust etwa zwei Stunden täglich [...] Kirchliche Funktionen – der Friedhof ist drei km entfernt – zu Fuß hin, zu Fuß zurück, im Regen oder Schnee. Außerdem soll ich 29 Religionsstunden halten [...]. Dann meine eigene seelische Verfassung: Fremd unter Fremden, der Heimat enturzelt, fast keinen teilnahmevollen Menschen.“

Dechant Schüttler und Pfr. Franz Luczko hatten um ihre Pension eingegeben. Vermutlich hat die Deutsche Treuhandgesellschaft sich an den Bischof von Jassy gewandt und die Pension angefordert, so wie sie für die Beamten von Seiten des rum. Staates verlangt und verrechnet wurde. Das veranlasst Bischof Robu zu einem Schreiben am 31.3.1942 an Msgr. Büttner, in dem er sich darüber beklagt und hinweist, dass nach seiner Ansicht, die Bukowiner Geistlichen bei ihrer freiwilligen Umsiedlung auf jedes Pensionsrecht verzichtet hätten⁴⁸.

Am 4. März 1942 hatte Bischof Robu Msgr. Büttner schriftlich bevollmächtigt, ihn „bei den deutschen kirchlichen und weltlichen Behörden zu vertreten in allem, was die Angelegenheiten anbelangt der Umsiedler aus der Bukowina – sowohl Priester als Laien – besonders aber die Priester, die mit ihren Gläubigen umgezogen sind, um dieselben sowohl unterwegs als auch in den Lagern zu betreuen, bis zur endgültigen Ansiedlung“⁴⁹.

Nachgetragen soll noch werden, dass die reichsdeutschen Geistlichen die Umsiedlerlager nicht betreten durften. Auch Dr. Karl Hofmann, obwohl selbst Umsiedler, versuchte im Auftrag seines Bischofs die Bukowiner zu besuchen, die

⁴⁸ Original im Bistumsarchiv Osnabrück, Bestand 247, Ablichtung liegt vor.

⁴⁹ wie 48).

im Bischöflichen Knabenseminar Straubing und im Kloster Mallersdorf untergebracht waren. Ohne Erfolg.

So wurde im Amtsblatt für die Diözese Regensburg 1941 Nr. 1, S. 5 unter „Seelsorge der Umsiedler“ bekannt gegeben: „Die H. H. Seelsorger werden aufmerksam gemacht, dass sie die geschlossenen Lager der Umsiedler aus dem Südostraun nicht eigenmächtig betreten dürfen, sondern sich hierfür die ausdrückliche Genehmigung der Einsatzführung holen müssen. Dies gilt auch für das Betreten von kirchen- und klostereigenem Unterrichtsraum von Umsiedlern“. Eine solche Genehmigung wurde aber nicht erteilt.

Strămutarea germanilor bucovineni în toamna târzie a anului 1940 și urmările ei pentru catolici și preoții lor din Basarabia, Bucovina și Dobrogea (I)

(Rezumat)

Materialul de față se referă la strămutarea germanilor bucovineni din Basarabia, din nordul și sudul Bucovinei și din Dobrogea în anul 1940. Autorul, preotul paroh Norbert Gaschler (1915–2006), în afara propriilor amintiri, a valorificat scrisori, însemnări personale și documente oficiale salvate întâmplător din acea perioadă, materiale păstrate în arhive în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial, precum și numeroase informații și impresii ale celor care au supraviețuit tragicelor evenimente.

Textul reprezintă o variantă nouă, detaliată și îmbunătățită a unui referat susținut de Norbert Gaschler în cadrul întâlnirii anuale a preoților catolici din România de la Passau, din 16 iulie 1980 și conține date statistice importante referitoare la preoții catolici care au fost strămuțați și localitățile unde comunitățile catolice au încetat să existe după plecarea acestora.

Procesul strămutării este urmărit cronologic: primele zvonuri și primele informații concrete, apoi plecarea catolicilor din Basarabia și nordul Bucovinei, a celor din sudul Bucovinei și Dobrogea, perioada petrecută în lagărele de strămutare din Reich până în 1942.

Timpul nesiguranței și al grijilor, Timpul cumpănirii și al întrebărilor, Timpul tensiunilor și al deciziilor sunt doar câteva titluri prin care se evidențiază starea de spirit a populației, în general, și în special a preoților catolici germani și a enoriașilor lor, o parte hotărâți să plece în noul Reich, alții să rămână în locurile natale, oricare dintre aceste decizii ducând inevitabil la destrămarea comunităților lor religioase. Autorul relatează și despre lipsurile materiale și spirituale cu care s-au confruntat germanii bucovineni în lagărele de strămutare din noua „patrie”, precum și greutățile întâmpinate de preoți în încercarea de a închea alte comunități catolice în localitățile unde au fost repartizați după așa-numita „încetățenire”.

Articolul realizat de preotul paroh Norbert Gaschler reprezintă o contribuție importantă la cunoașterea și cercetarea fenomenului strămutării germanilor bucovineni, valorificând documente și mărturii inedite din acea perioadă.

CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ INTERNAȚIONALĂ IDENTITATE ȘI MULTICULTURALITATE ÎN BUCOVINA ISTORICĂ. CONVERGENȚE CULTURALE

Rădăuți, 1–3 octombrie 2009

Institutul „Bucovina” a organizat, pe lângă sesiunile anuale proprii de referate și comunicări științifice, două conferințe științifice internaționale: *Bucovina, 1775–1862. Aspecte politice, sociale, culturale, economice și demografice*, Rădăuți, 29 mai – 3 iunie, București, 5 iunie 1996 (manifestare organizată cu sprijinul Guvernului României – Departamentul pentru problemele românilor de pretutindeni) și *Procese politice, sociale, culturale și economice în Bucovina, 1861–1918. Aspecte edificatoare pentru o Europă unită?*, Rădăuți, 20–22 septembrie 2000. Lucrările acestor reuniuni științifice, la care au participat personalități ale vieții științifice din Elveția, Germania, România și Ucraina au fost tipărite în două volume (numărul special al „Analelor Bucovinei”, IV, nr. 3, 1997; Academia Română, Centrul de Studii „Bucovina”, *Bucovina, 1861–1918: aspecte edificatoare pentru o Europă unită?*, Materialele Conferinței științifice internaționale, Rădăuți, 20–22 septembrie 2000, volum editat de Ștefan Purici, Suceava, Editura Universității, 2002).

În perioada 1–3 octombrie 2009 a avut loc cea de-a treia conferință științifică internațională, organizată de Institutul „Bucovina”, „Identitate și multiculturalitate în Bucovina istorică. Convergențe culturale”. Lucrările s-au desfășurat la Rădăuți, în sala de conferințe a Hotelului Gerald’s. Sponsorii acestei manifestări au fost: S.C. Egger România S.R.L. – Rădăuți; S.C. Proact S.R.L. – Suceava; S.C. „Societatea Anonimă Română” S.R.L. – București; Mănăstirea Bogdana – Rădăuți; ing. Dorin Vataman.

În deschiderea oficială a lucrărilor conferinței au fost prezentate cuvintele de salut din partea oficialităților, a invitaților și a reprezentanților minorităților naționale din zonă, susținute de: Tiberiu Prodan (senator în Parlamentul României), Gabriel Cărăbuș (director, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”), Mihai-Ștefan Ceaușu (cercet. șt. dr., Institutul de Istorie „A. D. Xenopol”), Otfried Kotzian (director, Casa Germanilor de Răsărit – München), Simona Palagheanu (director, Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale), Dimitrie Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române (director onorific al Institutului „Bucovina”), cernăuțenii Vasile Tărățeanu și Alexandrina Cernov – m. o. al Academiei Române, Ioan Bodnar (reprezentant al comunității ucrainene din România), Eduard Mohr (reprezentant al Casei Germane din Rădăuți), Mircea Irimescu (președintele Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina), Constantin Ungureanu (cercet. șt. dr., Institutul de Istorie, Stat și Drept al Academiei de Științe a Moldovei, Chișinău).

În programul conferinței au fost incluse următoarele comunicări, susținute de cercetători din România, Germania, Ucraina și Republica Moldova, pe care le enumerăm în ordinea înscrisă în program: Dimitrie Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române (București) – *Tendențe actuale în scrierea istoriei Bucovinei*; dr. Otfried Kotzian (München) – *Germanii bucovineni din Republica Federală Germania între patrie și origine. Unde se regăsește identitatea?*; cercet. șt. dr. Mihai-Ștefan Ceaușu (Iași) – *Eudoxiu Hurmuzachi versus Alexandru Petrino. Constituționalism versus federalism, 1861–1871*; prof. dr. Ilie Luceac (Cernăuți) – *Alexandru Hurmuzachi și teoria psihologiei popoarelor în contextul comunității românești din Bucovina (a doua jumătate a secolului al XIX-lea)*; cercet. șt. dr. Ovidiu Bătă (Rădăuți) – *Vânătoarea și dreptul de vânătoare în Bucovina (1786–1900)*; arhivist dr. Doina Iavni (Suceava) – *Publicații din perioada stăpânirii austriece în Bucovina în Biblioteca*

Documentară a D.J.A.N. Suceava; arhivist Ligia-Maria Fodor (București) – *Învățămintul multinațional secundar în perioada Ducatului Bucovinei. Gimnaziul Superior de Stat Greco-Oriental din Suceava*; drd. Ioan-Paul Valenciu (Cluj-Napoca) – *Mitropolitul Vladimir de Repta și comunitatea evreiască din Cernăuți*; arhivist drd. Simina-Octavia Stan (Suceava) – *Bucovina, spațiu de confluențe spirituale*; preot Dumitru Valenciu (Volovăț) – *Mitropolitul Visarion Puiu și refugiații polonezi. Septembrie 1939*; prof. univ. dr. Ștefan Purici (Suceava) – *Partide politice ale minorităților etnice din Bucovina interbelică*; cercet. șt. dr. Iulia Brânză (Rădăuți) – *Credințe și practici magice în Bucovina. Divinație populară*; scriitor Vasile Tărășeanu (Cernăuți) – *Mircea Lutic, cărturarul de sorginte clasică al Bucovinei*; cercet. șt. Luzian Geier (Augsburg) – *Documente inedite despre intrarea Bucovinei sub stăpânirea Imperiului Habsburgic*; lector dr. Harieta Mareci-Sabot (Suceava) – *Bucovina as an Imaginary Land*; cercet. șt. dr. Rodica Iațencu (Rădăuți) – *Considerații privind activitatea Regionalei „Bucovina” a Fundațiilor Culturale Regale (1938–1944)*; cercet. șt. dr. Constantin Ungureanu (Chișinău) – *Toponimia Bucovinei după Cadastrul austriac de la mijlocul secolului al XIX-lea*; Alexandrina Cernov, m. o. al Academiei Române (Cernăuți) – *Funcționarea limbii române în Ucraina. Concepții și legi. Interferențe lingvistice*; cercet. șt. drd. Vasile I. Schipor (Rădăuți) – *Valorificarea moștenirii culturale fără frontiere a Bucovinei. Libertate, oportunități și constrângeri*; cercet. șt. dr. Marian Olaru (Rădăuți) – *Sfârșitul unui posibil Eden. Bucovina în anii 1944–1947*; cercet. șt. dr. Sorin Trelea (Iași) – *Date inedite despre eroul-aviator Vasile Niculescu*; prof. dr. Ion Filipciuc (Câmpulung Moldovenesc) – *Etimologia patronimului Eminovici*.

La finalul fiecărei secțiuni de comunicări au avut loc dezbateri pe marginea temelor expuse, care au completat problematica adusă în discuție. Manifestarea desfășurată la Rădăuți a prilejuit întâlnirea dintre cercetătorii din Chișinău, Cernăuți, Augsburg, București, Suceava și Rădăuți. „Prezența delegației germane este importantă – remarca Marian Olaru, directorul Institutului «Bucovina» –, pentru că ei au fost cei care au avut inițiativa acestor întâlniri internaționale și ei au fost cei care ne-au ajutat și finanțat în primele noastre conferințe din 1996 și 2000. Au fost parteneri loiali în sensul unei tematici pe care am convenit-o împreună”. Manifestările internaționale dedicate istoriei Bucovinei se dovedesc a fi, de fiecare dată, adevărate oaze de europenism, așa cum remarca secretarul științific al Institutului „Bucovina”, Vasile I. Schipor: „Potrivit participanților la lucrări, fiecare dintre aceste manifestări s-a dovedit, timp de câteva zile, o adevărată oază de europenism. Termenul îi aparține academicianului Gheorghe Platon, care le-a denumit așa în anul 1996. Problemele Bucovinei au fost puse în discuție de cercetători, profesori universitari și academicieni, pe bază de documente și *sine ira et studio*. Polemicile purtate s-au desfășurat în mod civilizată. Fiecare dintre cele trei mari conferințe a impus o viziune nouă asupra cercetării istoriei, printr-o lectură critică a documentelor, prin apropierea de perspective noi de înțelegere și interpretare a fenomenelor istorice, prin renunțarea la clișee și stereotipuri preluate, de obicei, fără discernământ, din istoriografia secolului al XIX-lea”.

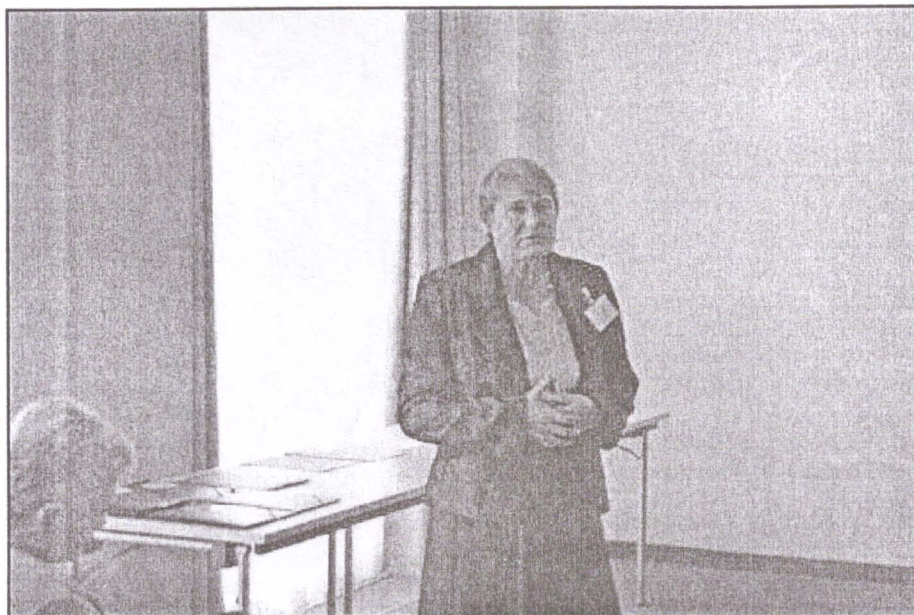
Conferința a avut în program și vernisarea expoziției *Documente austriece în arhivele românești*; inițiator de proiect: Mihai-Ștefan Ceașu; prezentare: Simona Palagheanu, director D.J.A.N. Suceava; prezentarea PowerPoint *Fotografia ca document istoric. Bucovina în imagini*; inițiator de proiect: Marian Olaru; realizare și prezentare: Vasile I. Schipor, Raluca Muscă. În cadrul semnalului editorial au fost prezentate lucrările: „Analele Bucovinei”, anul XV, nr. 2 (31), 2008, București, Editura Academiei Române (Iulia Brânză); Teodor Balan, *Lupta pentru Tricolor. Un capitol din istoria politică a Bucovinei, 1898 – 1904*, Ediție îngrijită, comentarii, cronologie și indice de nume de prof. dr. Marian Olaru, Prefață de prof. univ. dr. Pavel Țugui, Traducerea textelor din limba germană de Mihaela-Ștefănița Ungureanu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (23), 2008 (Marian Olaru).

Lucrările acestei conferințe, a XVIII-a sesiunea anuală de referate și comunicări a Institutului „Bucovina”, se vor publica într-un număr special al periodicului „Analele Bucovinei”.

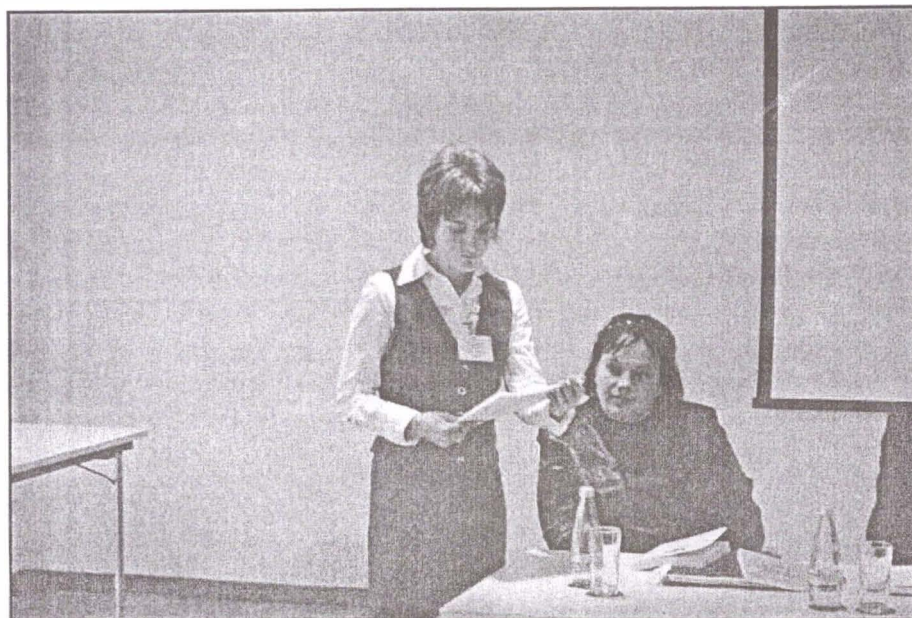
Ilustrăm cronică noastră cu imagini din timpul conferinței.

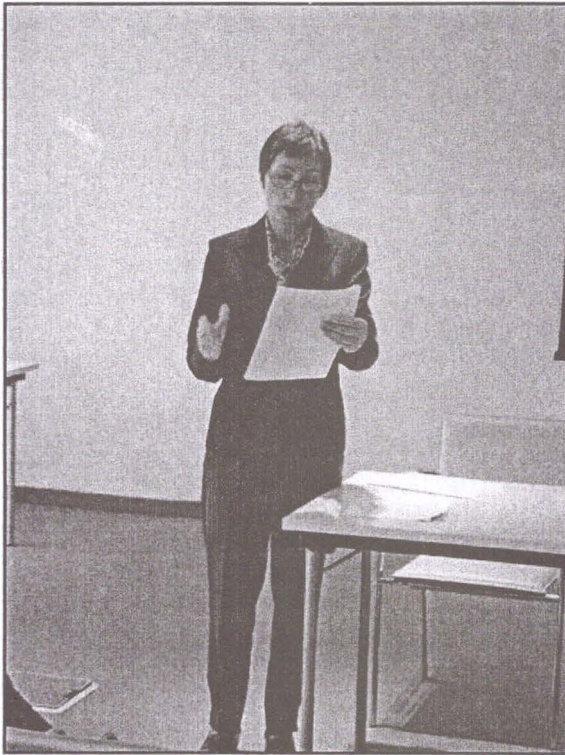

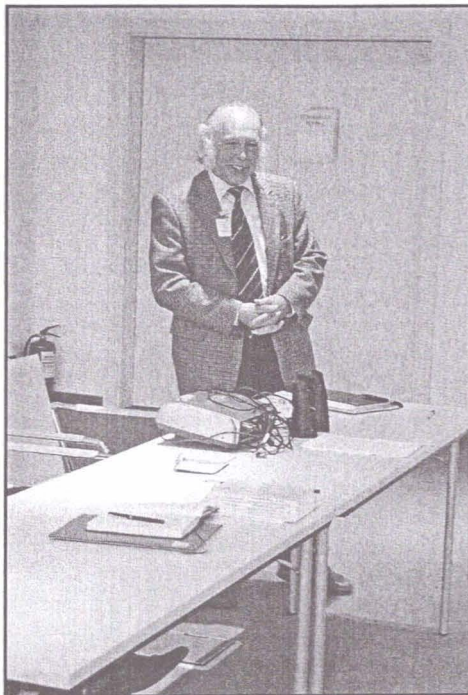

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei“, eine Publikation des Bukowina-Instituts Radautz der Rumänischen Akademie, veröffentlicht Studien und Artikel über die Bukowina aus allen Forschungsbereichen. Die Persönlichkeiten, die kulturellen, wissenschaftlichen und wirtschaftlichen Institutionen und Stiftungen, sowie die Verfasser von Presseberichten, die zur Erweiterung und Verbreitung der Bukowina betreffenden Kenntnissen beitragen, erfreuen sich in den Seiten der vorliegenden Zeitschrift einer besonderen Aufmerksamkeit. Die Geschichte der kirchlichen und fürstlichen Bauten und der gegenwärtige Zustand der Naturdenkmäler, sowie die Themen im Bereich der Ökologie werden ebenfalls in Betracht gezogen.

Die gegenwärtige literarische und wissenschaftliche Bewegung wird durch Rezensionen der Bukowina gewidmeten Bücher und Zeitschriften präsentiert.

Die Zeitschrift „Analele Bucovinei“ verwertet Informationen aus älteren Werken, d. h. aus deutschsprachigen, dem Dokumentenfond des Radautzer Bukowina-Instituts gehörenden Büchern über die Bukowina und bringt sie zur Kenntniss des Publikums.

Die vorliegende Publikation steht dem Zentrum für Bukowina-Forschungen an der Czernowitzer Universität, sowie dem Bukowina-Institut in Augsburg zur Verfügung. Das Bukowina-Institut Radautz organisiert und nimmt an verschiedenen wissenschaftlichen Veranstaltungen und Tagungen zum Thema „Bukowina“ teil.

CĂRȚI NOI DESPRE BUCOVINA

- Mihai-Bogdan Atanasiu, Mircea-Cristian Ghenghea (coordonatori), *Pro Bucovina. Repere istorice și naționale*, Putna, Editura Mitropoliei Iacob Putneanul, 2010.
- Dan Camer, *Mazilii și răzeșii din Bucovina*, Studiu istoric și statistic elaborat pe baza materialelor recensământelor moldovenești din anii 1772–1773 și 1774, Cuvânt-înainte de Vasile I. Schipor, Buzău, Editura „Omega”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (29), 2009.
- Ilie Dugan-Opaț, *Familia Dugan din Cireș-Opațeni*, Ediție îngrijită: studiu introductiv, note și comentarii, glosar, anexe și postfață de Vasile I. Schipor, indice de nume de Rodica Iațencu, Rădăuți, Editura „Septentrion”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (30), 2009.
- John-Paul Himka, *Last Judgement Iconography in the Carpathians*, Toronto-Buffalo-London, University of Toronto Press, 2009.
- Daniel Hrenciu, *Provocările vecinătății: ucrainenii bucovineni în Regatul României Mari (1918–1940)*, Contribuții, Iași, Editura Tipo Moldova, 2010.
- Viorel Lazăr, Florin Melinte, *Mihoveni. Rădăcini și orizonturi. Studiu monografic*, vol. I, Suceava, Editura „George Tofan”, 2010.
- Антоній Мойсей, *Аграрні звичаї та обряди у народному календарі східнороманського населення Буковини* [Antonie Moisei, *Obiceiuri și datini agrare în calendarul popular al populației est-romane din Bucovina*], Чернівці, ТОВ «Друк Арт», 2010.
- Cristian-Domițian Moroșanu, *Ciobănescul românesc de Bucovina. Monografie*, Suceava, Editura Cygnus, 2010.
- Manfred Müller, Larisa Cybenko, *Reise in die Nachbarschaft: Zur Wirkungsgeschichte der deutschsprachigen Literatur aus der Bukowina und Galizien nach 1918*, Reihe: „Transkulturelle Forschungen an den Österreich-Bibliotheken im Ausland”, Bd. 2 [Călătorie în vecinătate: Despre istoria și influența literaturii de limbă germană din Bucovina și Galiția după 1918, în seria „Cercetări transculturale în bibliotecile despre Austria din străinătate”, vol. 2], Lit Verlag, 2009.
- Tudor Nandriș, *Jurnal de campanie. 1939–1945*, Cuvânt-înainte de Ștefan Purici, prof. dr. al Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, Ediție îngrijită: studiu introductiv, note de Iulia Brânză, indice de nume de Rodica Iațencu, Rădăuți, Editura „Septentrion”, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (32), 2010.
- Dragoș Olaru, Emanoil Reî, *Vetre strămoșești. Satul Ropcea la 560 de ani*, Suceava, f. ed., 2010.
- Franz Pieszczoeh, Carmen-Liliana Costiuc, *Văscăuți pe Siret, un sat intrat în legendă*, Suceava, Editura „George Tofan”, 2009.
- Franz Pieszczoeh, Francisca-Iulia Pieszczoeh, *File din istoria orașului Siret*, Câmpulung [Moldovenesc], [Fundăția Culturală] Biblioteca „Miorița”, 2009.
- Ion Prelipcean, *Monografia comunei Horodnic*, vol. 3, *Etnografie*, Op. 3/1, *Oameni și case*, partea I, Suceava, Editura Little Lamb, 2010.
- Filimon Rusu, *Amintiri. Oameni și locuri din Țara Fagilor*, Cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, Ediție îngrijită: studiu introductiv, note, comentarii și tabel cronologic de Vasile I. Schipor, indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (26), 2009.
- Pantelimon Socaciu, *Arboroasa. File din cronică vieșii studențești cernăuțene*, Ediție îngrijită, studiu introductiv, note și comentarii de dr. Marian Olaru, Rădăuți, Editura „Septentrion”, Colecția „Hiperion” a Colegiului Național „Eudoxiu Hurmuzachi” (1), 2009.
- Kurt Scharf, *„Die Landschaft Bukowina”. Das Werden einer Region an der Peripherie 1774-1918* (Gebundene Ausgabe), [Peisajul Bucovina. Devenirea unei regiuni de la periferie 1774-1918], Böhlau Verlag, Wien, Köln, Weimar, 2010.
- Ralph Schattkowsky, Sergij Osatschuk, Bernadetta Witowicz-Huber, *Kirche und Nation: Westpreußen, Galizien und die Bukowina zwischen Völkerfrühling und Erstem Weltkrieg* [Biserică și națiune: Prusia de vest, Galiția și Bucovina între primăvara popoarelor și primul război mondial], Dr. Kovac Verlag, Hamburg, 2009.

ISSN 1221 – 9975

Analele Bucovinei, XVII, I, (34), p. 1–354, București, 2010